ANDRÉS INIESTA

THE ARTIST

Andrés Iniesta
Peter Jenson and Sid Lowe
chắp bút

KHI BÓNG ĐÁ LÀ NGHỆ THUẬT

Hà My (dịch)

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
THBOOKS

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Số 4 - Tống Duy Tân, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: (04) 38252916 – Fax: (04) 39289143

Email: nxbhanoi@yahoo.com.vn

ANDRÉS INIESTA THE ARTIST - Khi bóng đá là nghệ thuật

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Tổng giám đốc - Lê Tiến Dũng

Biên tập: Hoàng Thị Tâm

Vẽ bìa: Thanh Hà

Trình bày: Song Ngư

Sửa bản in: Thanh Thủy

Liên kết xuất bản

Công ty Cổ phần Sách và Truyền thông MInh Quang

Địa chỉ: Số 68/255, Đường Hoàng Mai, P. Hoàng Văn Thụ, Q. Hoàng Mai, Hà Nội.

Tel: (84-24) 32011882 - 097.354.0078

Website: http://thbooks.vn

Fanpage: http://m.facebook.com/THBooks

Mã ISBN: 978-604-55-3396-3

In 3.000 cuốn, khổ 15.5x23 cm tại Công ty TNHH Đầu tư in Thiên Minh, số 8, ngõ 197, phố Thúy Lĩnh, Lĩnh Nam, Hoàng Mai, Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 4162-2018/CXBIPH/08-213//HN. Quyết định xuất bản số: 1010/QĐ-HN ngày 29/11/2018. In xong và nộp lưu chiểu năm 2018.

Vẻ đẹp mang tên Iniesta

S

tamford Bridge, ngày 8 tháng 5 năm 2008, trận bán kết lượt về giữa Chelsea và Barcelona. Người Barça lúc này đang "húc" vào đá; họ đã điên cuồng tấn công và họ phải bế tắc trước hàng phòng ngự của Chelsea. Hàng tiền vệ nhỏ con mà Barcelona tự hào giờ bộc lộ sự hãi hùng trước những chiến binh cao to và đầy sắt đá bên phía Chelsea - Michael Essien, Michael Ballack hay Frank Lampard. Phút 90, Pep Guardiola bước tới bên người đồng nghiệp Guus Hiddink phía kia chiến tuyến. Ông đặt tay lên vai Hiddink, nở nụ cười và lắc đầu, thể hiện một sự khâm phục và nhận thua hoàn toàn. Thế rồi, phút 90+3, Andrés Iniesta xuất hiện, bằng cú vuốt bóng ngoài vòng 16m50, nóc lưới Chelsea tung lên, đưa Barça vào chung kết. Đối lập với "cơn điên" của người Catalunya là nước mắt của người London. Trọng tài Tom Henning Ovrebo – với những quyết định gây tranh cãi của mình, trở thành đối tượng nhận cơn thịnh nộ. Nhưng lịch sử của Barcelona, của tiqui-taca, của Pep Guardiola, của Lionel Messi, của Real Madrid và của thế giới bóng đá đã bẻ lái hoàn toàn sau bàn thắng đó của Iniesta. Barça tiến tới giành cú ăn sáu trong mùa giải 2008 - 2009, và một vương triều mới được dựng xây nên từ bàn thắng lịch sử ấy.

Nam Phi, ngày 12 tháng 7 năm 2010. Không gian xung quanh như đặc quánh lại tại Soccer City, nơi diễn ra trận chung kết World Cup 2010 giữa Hà Lan và Tây Ban Nha. 14 thẻ vàng, 1 thẻ đỏ, cùng vô số pha vào bóng thô bạo, và một thế trận giằng co kéo dài - đó là những gì diễn ra cho đến phút 117 của hiệp phụ thứ hai. Thế rồi, một thời khắc lóe sáng trong chán nản đã bùng lên. Vẫn là Andrés Iniesta, với pha nã đại bác góc hẹp đánh bại thủ thành Stekelenburg, ấn định tỉ số 1-0 cho Tây Ban Nha. Bàn thắng ấy đã khiến Iker Casillas bật khóc bên dưới khung thành, bàn thắng ấy đưa Tây Ban Nha lần đầu tiên vô địch World Cup.

Andrés Iniesta, và Chúa đã luôn chọn anh cho những khúc ngoặt của lịch sử.

Chàng trai đó rất đỗi bình lặng. Và cuốn tự truyện còn cho ta thấy rõ đó là một tâm hồn buồn, chất chứa nhiều nỗi sợ hãi trong những ngày đầu tiên đến với lò đào tạo trẻ La Masia của Barcelona, hay những góc khuất khác của cuộc đời anh. Iniesta đã tồn tại, đã chiến thắng bằng tài năng chơi bóng, và đã giành vinh quang chỉ bằng sự tinh khiết trong đam mê với trái bóng tròn. Iniesta là con người của cảm xúc, nói như anh ở bàn thắng vào lưới Chelsea, đó là: "Tôi đặt hết cả cảm xúc của mình vào trong cú sút." Phải chăng vì thế mà Chúa lại đặt trên đôi vai đó những trọng trách của sự bùng nổ? Người ta cũng không bao giờ quên được ánh mắt của Iniesta trong ngày cuối anh ở châu Âu. Đấy là phút 81, trận tứ kết lượt về giữa AS Roma và Barcelona mùa giải 2017 - 2018, khi huấn luyện viên Ernesto Valverde quyết định tung Andre Gomes vào sân, thế chỗ Iniesta. Lúc này, tỉ số đã là 2-0 nghiêng về phía Roma, và sức ép lên khung thành của Barça vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt. Như linh tính một điều gì đó, người đạo diễn hình đã lia một khung hình khá đặc biệt cho Iniesta. Đấy là một góc máy chiếu từ dưới lên trên, giữa khán đài Olympico rộng lớn và cuồng nhiệt. Ta thấy bóng Iniesta bước đi một mình, cô đơn, và mang một điều gì đó rất trĩu nặng. Phút 90+4, khi thời khắc mà Barcelona dừng cuộc chơi chỉ còn tính bằng giây, đôi mắt thất thần của Iniesta xuất hiện trên màn hình. "Đây có thể là trận cuối cùng của tôi ở Champions League. Chính vì điều đó, mà tôi cực kì đau đớn"; đó là lời anh nói sau trận đấu. Chúng xoáy sâu vào nỗi đau của những người xứ Catalunya. Bên cạnh nỗi buồn bị loại khỏi đấu trường danh giá nhất châu Âu cấp câu lạc bộ, là nỗi sầu khi nhìn biểu tượng Iniesta bước vào sau cánh gà của lịch sử, bằng một thất bại.

Iniesta là bệ đỡ, là trái tim trong giai đoạn thịnh trị nhất lịch sử câu lạc bộ Barcelona. Và khi Iniesta rời bóng đá châu Âu, phía sau lưng anh là một di sản đồ sộ với gần 700 trận đấu cho Barcelona từ lúc là cậu bé 10 tuổi ở lò La Masia, đến khi là người đàn ông tuổi 33 đeo băng đội trưởng.

Iniesta đẹp, rất đẹp, từ tính cách đến lối sống, và cả con người trên sân cỏ. Andrés Iniesta là cầu thủ hiếm hoi của Barcelona mà người hâm mộ Real Madrid không ghét. Cùng với Buffon, Pirlo, Kaka, hay Ronaldinho, thì Iniesta nằm trong nhóm những cầu thủ không có antifan. Đấy là một vẻ đẹp đặc biệt khiến "kẻ thù" cũng ít nhiều vị nể. Những cầu thủ ấy khiến người khác dù có thể không thích họ, nhưng cũng chẳng tìm được lý do để mà ghét bỏ.

Sự đặc biệt, hấp lực của Iniesta càng thể hiện rõ trong màn tranh đấu giữa Barcelona và Real Madrid. Chính Iniesta chứ không phải Messi, mới là người được các cổ động viên Real Madrid vỗ tay khen ngợi trên Santiago Bernabéu hùng vĩ.

Thời đại này, "Bóng đá vị nhân sinh" đang lên ngôi, còn Iniesta tặng cho chúng ta "Bóng đá vị nghệ thuật".

Dũng Phan

Anna

Cảm ơn em! Cảm ơn vì tình yêu vô bờ bến em dành cho anh và vì em đã luôn là chính mình. Nhờ có em, cuộc sống của anh trở nên hạnh phúc và đầy ý nghĩa. Được gặp em là món quà kỳ diệu nhất anh từng được ban tặng. Số phận đã đưa em đến bên anh, đưa ta đến bên nhau để giờ đây chúng ta có thể cùng nhau sẻ chia cuộc sống. Em đã cho anh cơ hội trở thành một người cha, cơ hội được sống trong một tổ ấm hạnh phúc, bên cạnh em và những thiên thần nhỏ của chúng ta. Chúng ta đã trải qua hàng ngàn điều kỳ diệu và khó quên nhưng anh biết rằng chỉ cần em và anh còn ở bên nhau, những điều tuyệt vời nhất vẫn còn chờ đợi anh ở phía trước.

Cuộc đời anh sẽ không còn ý nghĩa nếu thiếu vắng em, Mẹ nó ạ!

Mẹ

Gửi mẹ, người mẹ duy nhất và tuyệt vời nhất của con. Cảm ơn mẹ vì đã nuôi nấng con trở thành con của ngày hôm nay. Cảm ơn mẹ vì những điều mẹ đã dạy con - những điều tuyệt vời mà sau này con cũng sẽ dạy dỗ những đứa con của mình. Con đã không thể thấu được nỗi đau mà mẹ đã trải qua khi con chuyển tới sống ở La Masia năm 12 tuổi. Tất cả những gì con có ngày hôm nay đều là nhờ mẹ. Cảm ơn mẹ, người hùng thầm lặng luôn mỉm cười phía sau thành công của con. Chúng ta đã từng khóc, từng chịu đựng những đau khổ nhưng kể từ giờ, con sẽ trân trọng mỗi phút giây được ở bên mẹ, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Con sẽ mãi mãi biết ơn mẹ và trân trọng những điều mẹ làm vì con.

Bố

Cảm ơn bố – huấn luyện viên của con. Con đã luôn muốn bảo vệ bố khi con trưởng thành. Con rất tự hào vì những gì mình đạt được ngày hôm nay, thế nhưng bố lại không thể cùng con sẻ chia niềm vui đó. Thật khó để con có thể chấp nhận sự thật ấy. Không

phải là Cúp C1, không phải giải vô địch Euro, càng không phải World Cup, những gì bố ao ước chỉ là đứa con trai bé bỏng của mình trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp. Con đã làm được. Chúng ta đã làm được. Bố và con đã trải qua không biết bao nhiêu gian khổ trên con đường đó nhưng bây giờ, đã đến lúc chúng ta có thể tự hào ngẩng cao đầu. Cảm ơn bố vì những gì bố đã dành cho con, và trên hết, cảm ơn bố vì những gì bố đã dạy con.

Maribel

Em sẽ mãi mãi là cô em gái bé bỏng của anh. Phải sống xa em trong vòng 5 năm thật chẳng dễ dàng chút nào. Chúng ta đã từng cãi vã, anh cũng đã từng trêu chọc em khi chúng ta còn nhỏ nhưng sau cùng, đối với anh, em vẫn là cô em gái duy nhất, tuyệt vời nhất và có trái tim nhân hậu nhất.

Hãy nhớ rằng trong chúng ta chảy chung một dòng máu và anh yêu em nhiều hơn tất cả những gì em có thể tưởng tượng.

Anh biết em sẽ vẫn luôn ủng hộ anh. Cảm ơn em vì đã luôn ở bên cạnh anh, em gái nhỏ của anh.

Valeria và Paolo Andrea

Gửi những thiên thần của bố. Thật kỳ diệu khi Chúa trời đã ban cho bố một cô công chúa và một chú quỷ nhỏ. Các con đã làm cuộc đời bố trở nên trọn vẹn, làm cho gia đình ta trở nên trọn vẹn.

Một ngày nào đó, khi các con đọc cuốn sách này, các con sẽ nhận ra nhiều điều bố chưa từng kể. Các con chính là nguồn cảm hứng của bố.

Andrés JNR

Không, bố sẽ không quên con đâu. Mọi người có thể, nhưng bố thì không. Bố nhớ con và bố vẫn nhớ vẻ mặt thiên thần ấy. Cho dù con không thể ở đây cùng cả nhà, con vẫn luôn ở trong trái tim của mỗi thành viên trong gia đình. Thiên thần của bố, cả nhà sẽ không bao giờ quên con.

Lời tác giả

Cuốn sách này không phải là một cuốn tự truyện chính thống hay kiểu kể lại tiểu sử theo cách truyền thống các bạn hay thấy. Không chỉ là cuốn sách của Iniesta, "Andrés Iniesta – Khi bóng đá là nghệ thuật" là một cuốn sách viết về Andrés. Khi đọc hết cuốn sách này, có lẽ bạn sẽ nhận thấy rằng, Andrés không thường xuyên xuất hiện như nhân vật trung tâm, như người hùng trong mọi câu chuyện như những cuốn tự truyện khác.

Nhưng, kể cả khi bạn không thể thấy Andrés, anh ấy vẫn hiện hữu ở đó, trong từng chữ chúng tôi cùng chắp bút từ năm 2012. Có thể tên của anh ấy không vang lên nhưng sự hiện diện của anh ấy trong cuốn sách này còn hơn cả những gì anh ấy mong đợi. Tất cả những gì Andrés mong muốn là được vinh danh ở chặng cuối của con đường chinh phục đam mê đầy những chông gai và gian khổ mà anh chưa một lần mơ rằng mình sẽ thành công.

Kể cả trong những giấc mộng phi thường nhất, Andrés cũng chưa từng tưởng tượng ra anh có thể có được thành công như ngày hôm nay. Và cũng ít ai có thể tưởng tượng được những khó khăn anh đã trải qua khi phải chuyển tới vùng đất xa lạ La Masia và sống xa gia đình khi mới 12 tuổi. Vậy ra niềm đam mê với môn túc cầu không phải lúc nào cũng giúp anh gạt đi mọi bộn bề của cuộc sống. Andrés đã bắt đầu chạy những bước đầu tiên trên sân bóng ở ngôi làng nhỏ Fuentealbilla của xứ Albacete. Dường như giữa Andrés và Fuentealbilla luôn có một sợi dây kết nối tâm hồn và anh không quên khiến Fuentealbilla rạng danh bằng tên tuổi của mình. Đạt tới đỉnh cao của sự nghiệp, trở thành tượng đài của một phong cách chơi bóng đã chinh phục cả châu Âu và thế giới như ngày hôm nay, những gì mà người đội trưởng Barcelona này muốn, đơn giản chỉ là dừng thời gian lại, đặt chân lên trái bóng tròn, quay đầu nhìn lại chặng đường đã qua và những người đồng đội đã đồng hành cùng anh trên con đường sự nghiệp, như Rijkaard Guardiola; và cả những người thầy đáng kính, như huấn

luyện viên Luis Enrique trong màu áo Barça hay huấn luyện viên Luis Aragonés và huấn luyện viên Vincente del Bosque trong màu áo quốc gia.

Chúng tôi xin lỗi nếu không thể thỏa mãn sự háo hức của những bạn đọc mong chờ một cuốn tự truyện điển hình về Andrés. Nếu là người hâm mộ "ruột" của Andrés, bạn có thể nhận thấy rằng anh luôn suy nghĩ cho đồng đội khi chơi bóng. Cũng bởi vậy, anh ấy muốn cuốn sách này là câu chuyện về hành trình của một cậu bé từ sân bóng bê tông của trường học tại La Mancha tới sân vận động hoành tráng Camp Nou, Soccer City, Wembley hay Stamford Bridge. Anh muốn dành chỗ trong câu chuyện của mình cho gia đình, những người anh em, những người thầy, đồng đội và cả kỳ phùng địch thủ.

Andrés muốn sự hiện diện của anh trong cuốn sách này cũng giống như cách anh chơi trên sân cỏ - nhận bóng, chuyền và hỗ trợ đồng đội. Andrés đã luôn chú tâm vào trái bóng tới mức có lúc anh không khỏi ngạc nhiên vì những bí mật được chúng tôi tiết lộ về cuộc sống của anh. Andrés vẫn luôn đồng hành cùng chúng tôi trong quá trình hoàn thiện cuốn sách này. Chúng tôi đã trò chuyện với những người từng tiếp xúc với Andrés tại các giải đấu Champions League, La Liga, World Cup, Euro, hay đơn giản chỉ là những người lướt qua anh ở khách sạn hay những buổi luyện tập. Họ luôn sẵn lòng chia sẻ cùng chúng tôi chỉ với một điều kiện: "Nếu đó là vì Andrés". Không quá khó khăn để chúng tôi tìm hiểu từng chặng đường của Andrés. Thường thì chúng tôi có thể tìm thấy họ bằng những chuyến đi, những cuộc gọi, thư điện tử, tin nhắn WhatsApp. Chúng tôi tìm mọi cách có thể để thu thập được những câu chuyện mới lạ sau hàng giờ nhắn tin. Không giống nhân vật chính trong câu chuyện của chúng tôi, Andrés giống như một nhà sản xuất. Anh ấy dẫn lối cho chúng tôi tới những mảnh ghép chưa từng được khám phá.

Nếu không nhờ Andrés, có lẽ sau 4 năm, chúng tôi vẫn chưa thể hoàn thành cuốn sách này. Anh ấy luôn tìm kiếm những nhân tố mới, những câu chuyện mới để chúng tôi có thể chia sẻ cho bạn. Cuốn sách này là một cái nhìn đa chiều về Andrés – người nghệ sĩ trên sân cỏ. Nhưng cuốn sách này không chỉ là câu chuyện về anh và trái bóng, dù hành trình của anh trong màu áo Barcelona và đội tuyển quốc gia là quá phi thường. "Andrés Iniesta – Khi bóng đá là nghệ thuật" còn là cuốn sách về Iniesta, người đàn ông cầu toàn và để tâm tới từng chi tiết dù là nhỏ nhất từ phông chữ, màu bìa cho tới tựa đề tiếng Anh của cuốn sách bạn cầm trên tay.

Không dễ dàng gì để đặt tựa đề cho cuốn sách này nhưng cuối cùng chúng tôi cũng hài lòng với cái tên "Khi bóng đá là nghệ thuật". Đúng vậy, với tất cả sự kỳ diệu của đấng sáng tạo, Andrés là một người nghệ sĩ kể cả trên sân cỏ và trong chính câu chuyện đời của anh.

Bởi vậy, đây là cuốn sách của chính Andrés. Cuốn sách này có thể đã khác nhưng vì nó là của Andrés, nên nó phải là "Andrés Iniesta – Khi bóng đá là nghệ thuật". Andrés luôn muốn tạo cơ hội cho những người xung quanh anh tỏa sáng và chúng tôi đã làm được điều đó. Nhưng chúng tôi hứa rằng trái bóng vẫn luôn nằm dưới chân của Andrés dù anh có là cậu bé ở La Mancha hay cầu thủ chuyên nghiệp của Barcelona và đội tuyển quốc gia.

Ramón và Marcos

Mở đầu

"Những chướng ngại, đôi khi giúp chúng ta có một cái nhìn hoàn toàn khác về con đường đã chọn và đôi khi, chúng cũng tiếp thêm sức mạnh để chúng ta đứng dậy, mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn."

Nếu tìm kiếm cái tên "Andrés Iniesta" trên Internet, bạn có thể thấy hàng tá câu chuyện kể về cuộc đời tôi. Như thế bạn đã biết tất cả về tôi vậy.

Nhưng tất cả những gì bạn biết chỉ là Andrés Iniesta được báo chí ghi nhận. Tôi chỉ muốn nói rằng, đằng sau ánh hào quang ấy, còn có những câu chuyện chưa ai từng biết tới - những câu chuyện mà tôi muốn kể trong cuốn sách này.

Có một câu ngạn ngữ rằng: "Con người ai cũng nên sinh một đứa con, trồng một cái cây và viết một cuốn sách", vì đó là những thứ sẽ ở lại khi bạn qua đời. Cuộc đời đã ưu ái tôi khi ban tặng một cậu con trai và một cô công chúa nhỏ, sự nghiệp bóng đá của tôi cũng có thể coi là một cái cây lớn mạnh vươn lên từ cái sân chơi cho trẻ con ở Fuentealbilla. Những gì tôi cần làm hiện giờ chỉ còn là một cuốn sách. Và đây chính là cuốn sách đó - "Khi bóng đá là nghệ thuật".

Tôi là tuýp người luôn nghiêm túc phấn đấu vì mục tiêu đã đề ra nhưng chỉ khi tôi thực sự cảm thấy đó là điều đúng đắn - một mục tiêu không bị chi phối bởi lợi ích cá nhân hay "giá trị sinh lời" mà việc ấy đưa lại. Với cuốn sách này cũng vậy, tôi muốn dùng câu chữ để diễn tả hết niềm đam mê của tôi với bóng đá và tình yêu của tôi với gia đình. Tôi muốn câu chuyện được tái hiện đúng như những gì tôi đã chứng kiến và trải qua. Tôi muốn câu chuyện của tôi được định hình và hữu hình hóa chứ không chỉ là những dòng ký ức và cảm xúc lộn xộn. Bởi vậy tôi đã nhờ tới những người bạn, những người thực sự hiểu tôi, hiểu sự nghiệp của tôi. Họ là những người có thể cắt nghĩa cảm xúc và những suy nghĩ được tôi ghi chép lại từ tháng 5 năm 2012.

Sở dĩ cuốn sách này "ngốn" nhiều thời gian đến vậy là bởi tôi không ép mình phải hoàn thành vào một mốc thời gian nhất định nào đó gắn liền với hành trình khoác áo Barcelona hay đội tuyển quốc gia. Và bởi tôi thực hiện cuốn sách này cho chính tôi, vì tôi, không hề có toan tính lợi ích.

Marcos López và Ramon Besa đã viết nên cuốn sách này bằng tất cả những hiểu biết về sự nghiệp của tôi ở Barcelona và đội tuyển quốc gia cũng như về môn thể thao vua. Tôi tin tưởng họ vì họ là những nhà báo chuyên nghiệp. Họ là những người tôi thực sự tin tưởng để có thể trải lòng mà không hề ngại ngùng hay e sợ. Và trên hết, họ là những người tôi tin rằng sẽ có được lòng tin của những người đã đóng góp góc nhìn trong cuốn sách này.

Tôi không thể tìm được một cái tên nào phù hợp hơn Marcos López, một nhà báo nhiệt huyết và tốt bụng. Và rồi Marcos giới thiệu Ramon Besa cho tôi. Marcos không tiếc lời khen ngợi Ramon rằng anh là người có tư duy logic, là người có thể khơi gợi hàng ngàn câu chuyện và rằng anh luôn kể những câu chuyện đó theo đúng cái cách mà nhân vật chính đã trải qua. Và chúng tôi đã trở thành một "đội" kể từ đó. Chúng tôi thống nhất rằng cuốn sách này sẽ được trực tiếp viết bởi chúng tôi và rằng nó sẽ chỉ đến tay độc giả khi đã thực sự được hoàn thành. Việc hợp tác với nhà xuất bản sau đó do Pere Guardiola và Joel Borrás phụ trách. Và cuối cùng, cuốn sách cũng đã được phép xuất bản nhờ có Hachette và Malpaso. Cảm ơn Sid Lowe và Pete Jenson, những người bạn tốt đã giúp chuyển ngữ từ tiếng Tây Ban Nha sang tiếng Anh. Cảm ơn Malcolm và Julián vì những đóng góp để chỉnh sửa và hoàn thiện phiên bản tiếng Tây Ban Nha cùng tiếng Catalan.

Có thể nhiều độc giả sẽ nhận thấy có những nhân vật hay những câu chuyện tiêu cực không được nhắc đến trong cuốn sách này. Nhưng hãy để tôi nhắc lại một lần nữa, rằng, đây chính là cách tôi muốn kể câu chuyện của mình. Câu chuyện này hoàn toàn là của tôi; những cộng sự của tôi không hề thay đổi câu chuyện theo góc nhìn của họ. Thông qua cuốn sách này, tôi muốn cho mọi người thấy góc nhìn của tôi về cuộc đời, cách tôi cảm nhận những câu chuyện và suy nghĩ của những người thân về tôi. Tôi đã "bẻ" nhỏ câu chuyện của cuộc đời mình, tách nó ra thành từng hồi từng chương để bạn không lạc mạch truyện. Cuốn sách này không phải một cuốn tiểu thuyết, nó là cuốn nhật ký về cuộc đời và sự nghiệp của tôi.

Những điều các bạn cho là thú vị về cuộc đời tôi có lẽ đã được ghi lại ở đâu đó, nhưng trong cuốn sách này, tôi sẽ kể về cuộc sống

thường nhật và thói quen của bản thân. Tôi muốn kể cho mọi người biết rằng tôi yêu gia đình mình đến nhường nào. Tôi muốn dành tất cả thời gian cho Anna, cho hai thiên thần Valeria và Paolo Andrea, cho cha mẹ và cả cô em gái Maribel nữa. Tôi rất thích cái cảm giác được đưa Valeria đi học, đón con về, lắng nghe tiếng cười của con bé. Chỉ cần nhìn nụ cười, cũng đủ khiến tôi hạnh phúc rồi. Tôi cũng thích chơi với tên quỷ nhỏ Paolo Andrea và Anna nữa. Bất cứ khi nào có cơ hội, cả nhà sẽ đi ăn tối cùng nhau, thử qua một vài nhà hàng hoặc cùng nhau tản bộ, thi thoảng đi xem phim. Nhắc đến âm nhạc thì Estopa vẫn luôn là nhóm nhạc ưa thích của tôi. Tôi yêu nhạc của họ và chính con người họ. Tôi thật sự rất ngưỡng mộ cách Alex de Guirior pha trộn các phong cách âm nhạc với nhau, một chút reggaeton, một chút house, một chút pop đặc trưng của Tây Ban Nha. Các bài hát của anh ta luôn chiếm đa số trong list âm nhạc của tôi. Và cuối cùng, cũng như bao vận động viên thể thao khác, tôi rất thích những giấc ngủ giúp lấy lại sức lực.

Tuy nhiên, mục đích tôi viết cuốn sách này không phải chỉ để kể lể những câu chuyện thường nhật. "Khi bóng đá là nghệ thuật" là câu chuyện về niềm đam mê của tôi với môn thể thao vua từ khi tôi còn là một cậu nhóc. Đã có những chướng ngại và thử thách kể cả khi tôi còn nhỏ hay những lúc tôi đã trưởng thành. Một ví dụ điển hình là những ngày tháng cận kề vòng chung kết World Cup tại Nam Phi. Tôi đã cố diễn tả nó chân thực nhất dưới góc nhìn của riêng tôi, đúng như những gì tôi đã trải qua.

Chặng đường từ Fuentealbilla tới La Masia cũng chẳng dễ dàng. Tôi mất nguyên một năm để làm quen với mọi thứ nhưng sau cùng, tôi cũng quen dần với chốn này, nơi có thư viện tôi yêu thích, căn phòng nhỏ, chiếc tủ quần áo, những thứ nhỏ nhặt của riêng tôi, và có cả những khoảnh khắc ngọt ngào. Tôi yêu những chiếc bánh cha mẹ mang tới và cả chiếc bánh xốp mà bà của cậu bạn Jordi Mesalles tự tay làm. Chúng thật tuyệt khi nhúng qua sữa sôcôla rồi bỏ vào bụng trước giờ đi ngủ. Tôi cũng đã có những kỷ niệm không thể nào quên ở nơi đây. Như lần tôi được giám đốc học viện La Masia - Joan César Farrés - chọn làm đại diện tiếp đón Đức Giáo hoàng Pope John Paul II nhân dịp kỷ niệm 100 năm thành lập câu lạc bộ Barcelona. Có lẽ đó là sự kiện khiến gia đình tôi tự hào nhất. Tôi nhớ, mẹ đã mua cho tôi một bộ đồ mới tinh, như thể đó là lần đầu tiên tôi tới nhà thờ vậy.

Nhưng đương nhiên, sâu thẳm trong tâm hồn, tôi vẫn luôn nhớ đến Fuentealbilla. Đó là nhà của tôi, quê hương của tôi, là nơi gia đình tôi sinh sống, nơi có những người hàng xóm và vườn nho, và

có cả những người đã chứng kiến thời thơ ấu của tôi. Tôi yêu nơi đó nhiều như Barcelona vậy. Đôi khi, tôi thích khám phá những cảm nhận sâu xa trong tâm hồn. Ai cũng nên để tâm tới bản thân và những người họ yêu. Với tôi, đó là Anna, những đứa con, bố mẹ và em gái Maribel. Họ là những người luôn ở bên tôi, luôn xóa tan cảm giác đơn độc dù đôi lúc tôi cũng muốn kiếm cho mình một góc trời riêng.

Tôi không hẳn là kiểu người trầm tĩnh như mọi người thường nghĩ. Tôi cũng đã từng có những trận cãi vã và ẩu đả. Có người có lẽ còn cho rằng đôi lúc tôi hơi quá khích và hay điều khiển cuộc sống của người khác. Nhưng tôi lại cảm thấy rất tự hào khi họ nói về tôi như một con người biết cách gắn kết gia đình và biết đấu tranh cho lẽ phải. Tôi rất cứng đầu. Và đương nhiên, tôi sẽ đối đầu với bất cứ ai ngăn cản tôi có được những thứ tôi muốn.

Qua cuốn sách này, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn tới gia đình và cả Barça, nơi có những người luôn rộng lòng giúp đỡ để tôi có được ngày hôm nay. Tôi sẽ không nêu đích danh từng vị giám đốc hay chủ tịch. Tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn đối với câu lạc bộ nói chung và tất cả các giám đốc, những người đã tận tâm vì câu lạc bộ nói riêng. Minh chứng rõ nhất cho tình cảm của tôi với câu lạc bộ có lẽ là sự tự hào mỗi lần khoác áo đội tuyển, sự hiện diện của tôi như một người đồng đội tốt kể cả trên sân cỏ cũng như trong cuộc sống, và sự cố gắng để trở thành gương mặt đại diện cho cả tập thể với lòng trung thành và nhân phẩm. Đó là điều tôi vẫn luôn thực hiện ngay cả khi tôi mới chỉ là một cậu bé nhặt bóng núp phía sau những tấm biển quảng cáo ngăn cách tôi với những người hùng sân cỏ. Động lực lớn nhất để tôi gắng hết sức trong mọi tình huống dù là trong màu áo câu lạc bộ hay đội tuyển quốc gia, chính là vinh quang và thành công của đội.

Tôi trân trọng Barça như sự nghiệp bóng đá của tôi vậy. Tôi trân trọng những người đồng đội cũng như đối thủ và cả những người hâm mộ theo dõi trận đấu. Tôi đã cống hiến hết mình và không bao giờ lừa gạt bất cứ ai. Tôi luôn cảm thấy tự hào khi mọi người khen ngợi tôi, không chỉ vì xã giao, mà vì tôi thực sự xứng đáng. Đó là cảm giác tuyệt vời nhất đối với bất cứ cầu thủ nào sau khi đã cống hiến hết mình để không làm mọi người thất vọng.

Cuốn sách này là bằng chứng cho sự quyết tâm thể hiện bản thân của tôi. Tôi cần vững vàng với quyết định của mình và khẳng định lẽ sống của tôi - "Những chướng ngại đôi khi giúp chúng ta có một cái nhìn hoàn toàn khác về con đường chúng ta chọn và đôi khi, chúng cũng tiếp thêm sức mạnh để chúng ta đứng dậy, mạnh mẽ

hơn, kiên cường hơn." Đôi khi chúng ta cần phải giải phóng bản thân nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nếu chúng ta không nhận ra rằng bản thân bị trói buộc.

Niềm đam mê với môn thể thao vua luôn là động lực lớn nhất để tôi có được ngày hôm nay - trở thành đội trưởng và nhận được lời khen từ những người hùng thầm lặng - những người đã lui về sau một bước để tôi có thể cống hiến hết mình và trở thành một phần của đội bóng tuyệt vời nhất thế giới. Quả là một đặc ân! Không có cảm giác nào tuyệt hơn là được làm điều bạn thích, được công nhận và được tôn trọng. Đó là những điều vô giá. Tôi và đồng đội đã giành được rất nhiều danh hiệu, trong đó có hai lần vô địch liên tiếp. Nhưng chúng tôi muốn giành chiến thắng nhiều hơn nữa. Chiến thắng thì không bao giờ là đủ.

Trong quá trình viết nên cuốn sách này, Marcos và Ramon thường yêu cầu tôi diễn tả cảm giác khi phải đối đầu cùng lúc với sáu, bảy đối thủ hoặc sự tương đồng giữa lối chơi của tôi với Roger Federer về tốc độ và sự đồng bộ trong từng chuyển động. Và tôi đã từng đỏ mặt khi nghe họ nói rằng chỉ trong một động thái, họ có thể thấy được ở tôi rất nhiều phẩm chất của một siêu sao: khả năng ra quyết định nhanh chóng, những đường chuyền tuyệt phẩm, khả năng kiểm soát tốc độ và kiểm soát bóng trong một cú chạm để thoát khỏi những cái đuôi hoặc chuyển hướng bóng. Lúc đó, tôi thực sự không nói nên lời. Tôi muốn được nghe những điều đó từ người xung quanh chứ không phải từ bản thân mình.

Tôi hiểu rằng một cầu thủ chuyên nghiệp cần phải có cả kỹ thuật tốt và trực giác nhanh nhạy để tìm ra những khoảng trống cho đồng đội di chuyển khi tấn công. Đó là điều thiết yếu để đảm bảo bạn luôn có đồng đội bên cạnh, sẵn sàng phối hợp và ép đội bạn rút về phòng thủ. Một số người nói rằng trước khi thực hiện bất cứ động thái nào, tôi đều bao quát sân bóng trong vòng 10 mét đổ lại. Một số khác lại cho rằng tôi đã hy sinh khả năng dứt điểm thiên phú ngay từ khi tôi còn là một đứa trẻ để đổi lại khả năng bao quát sân bóng như ngày hôm nay. Tôi cũng không rõ nữa. Như đã nói, những điều đó đến với tôi một cách hết sức tự nhiên. Nếu được làm lại từ đầu, tôi vẫn sẽ chơi bóng như cái cách tôi đang chơi. Khi bước ra sân cỏ, ít nhiều tôi cũng biết mình sẽ phải làm gì để theo kịp cuộc chơi. Ngay lập tức, tôi có thể cảm nhận được nhịp độ trận đấu và thế trận. Đôi khi, tôi thậm chí còn có linh cảm về trận đấu tiếp theo. Tôi cố gắng tưởng tượng ra thế trận ngày hôm sau và đúng là đã trở thành sự thật. Cũng có lúc tôi không hề suy nghĩ gì về trận đấu và nhập trận hoàn toàn bằng trực giác. Đầu tôi dường như xử lý mọi tình huống với tốc độ khá nhanh. Mẹ tôi thường nói

rằng đôi khi đầu tôi hoạt động quá nhanh đến nỗi tưởng chừng như nó sẽ nổ tung vậy. Tất cả những người mang dòng họ Iniesta-Luján đều vậy.

Những người mang họ Iniesta-Luján là những người ngoan cường và nghiêm khắc với bản thân. Mọi thành viên trong gia đình tôi đều chăm chỉ và kiên cường trong thể thao cũng như trong cuộc sống. Chúng tôi không từ bỏ, chiến đấu hết sức vì điều mình muốn và luôn giữ vững nguyên tắc sống. Tôi muốn tự nhắc nhở mình về điều đó trong cuốn sách này. Tôi muốn nhìn lại chặng đường trưởng thành và hành trình trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp qua những trang sách được viết nên bởi những người đã luôn giúp đỡ tôi và những người chứng kiến từng bước đường sự nghiệp của tôi - Marcos và Ramon.

Tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành đến tất cả những người đã dành thời gian quý báu trong suốt bốn năm trời để hoàn thiện cuốn sách này. Tôi chưa bao giờ dám khẳng định mình là "di sản của bóng đá thế giới" như huấn luyện viên Luis Enrique đã từng khen ngợi (tôi sẽ chẳng thể nào đền đáp đủ những lời khen ngợi của ông về tôi). Tôi không cần bất kỳ giải thưởng nào. Tôi không muốn nằm trong bất kỳ tập thể nào mà tôi không thực sự thuộc về. Tôi không cảm thấy cần phải khẳng định mình thêm nữa. Tôi đã tìm được nơi dành cho mình, đó là ở Barcelona, ở Fuentealbilla, chơi cho Barça, cho đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha, ở Catalonia, ở La Mancha, ở Tây Ban Nha hay bất cứ nơi nào.

Tôi chỉ đơn giản nhìn nhận mình như một trong hàng tỷ người trên thế giới với một chút may mắn được nhiều người quan tâm. Và tôi muốn kể cho những người đã luôn dõi theo tôi những câu chuyện không có trên Internet, những câu chuyện về tôi, về cuộc đời của tôi một cách chân thật nhất. Hy vọng bạn sẽ thích cách tôi viết nên cuốn sách này, cũng như cảm thấy thực sự thích thú khi đọc những câu chuyện của tôi, như khi xem tôi chơi trên sân bóng vậy. Tôi muốn đặt hết tâm sức của mình vào cuốn sách này, nhiều như khi tôi ra sân trong màu áo của Barcelona hay Tây Ban Nha. Và tôi đã làm vậy.

Cảm ơn!

Andrés

PHẦN 1
SÂN BÓNG

Chương 1
Địa ngục

"Như thể tôi đang rơi tự do vậy. Mọi thứ xung quanh đều tối sầm lại. Tôi chạy đi tìm bác sĩ. Tôi không thể chịu được nữa."

- Andrés Iniesta

"Chúng tôi đã tìm mọi cách để lý giải cho trường hợp của anh ấy. Đi tìm câu trả lời chưa bao giờ là một việc dễ dàng."

- Tiến sĩ Ricard Pruna, bác sĩ trưởng của câu lạc bộ Barcelona

Tôi không cần một cuốn sách. Nhưng tôi muốn kể câu chuyện về cuộc đời tôi trong cuốn sách này.

Quả là một ý tưởng tuyệt vời: gom tất cả những câu chuyện, góc nhìn và những trải nghiệm vào một cuốn sách. Đây là cách tôi bày tỏ lòng biết ơn đến những người đã đồng hành cùng tôi qua các cột mốc quan trọng của cuộc đời, những người luôn ở đó dõi theo tôi. Tôi là kiểu người không thể sống đơn độc. Tôi cần những người xung quanh để thể hiện bản thân, để được là chính tôi, để được trở thành tôi của ngày hôm nay.

Tôi đã nghĩ tới cả nghìn cách để mở đầu cuốn sách này bởi có quá nhiều khoảnh khắc quan trọng đối với tôi. Chỉ cần tôi quay đầu nhìn lại, những câu chuyện lại ào tới tâm trí. Tôi không chắc mình đã chọn lựa đúng câu chuyện để mở đầu nhưng bằng cách nào đó, khoảnh khắc đó vẫn luôn luôn ở trong tâm trí tôi, chưa bao giờ biến mất.

Tôi muốn bắt đầu câu chuyện cuộc đời mình với thời điểm tồi tệ nhất. Không phải là một ngày, một tháng, hay một năm; đó là quãng thời gian dài, đeo đẳng. Không thể định nghĩa bằng những trận chiến thắng oanh liệt hay những thất bại trên sân cỏ, đó là chuỗi những

ngày tháng khi tôi không thể nhìn thấy bất kỳ tia sáng nào ở cuối đường hầm, khi tôi không thể tìm thấy bất cứ con đường nào để bước tiếp, bởi tôi đã mất niềm tin vào Andrés, vào chính bản thân mình.

Tôi lúc đó như đang đứng trên bờ vực thẳm, một nơi tôi chưa từng đến, một cảm giác tôi chưa từng trải qua. Niềm tin là động lực để tôi có được sự nghiệp lừng lẫy ngày hôm nay. Tôi luôn tự tin vào bản thân mình, vào khả năng của tôi. Luôn là vậy! Khi không còn niềm tin vào bản thân, tôi trở nên thật mong manh. Có một cái gì đó làm tôi sợ hãi. Tôi không thể chống lại nó. Sự tồn tại của nó như được định sẵn để giết chết tôi. Tôi không còn là tôi. Và điều đó thật đáng sợ.

***

Sau cơn mưa trời lại sáng. Bầu trời sau cơn bão thường trong xanh. Và tai họa cũng luôn rình rập khi con người đang bay bổng trên những đỉnh cao. Andrés đã có một mùa hè vinh quang năm 2009, anh đã có tất cả những gì mình mong muốn cho dù phải trải qua khoảng thời gian mà đối với anh, đó là những ngày tháng "vất vả, căng thẳng và chịu đựng nhiều áp lực hơn bao giờ hết". Nhưng sau đó thì sao? "Đường đột, không một lý do, tôi bỗng cảm thấy mọi thứ thật tồi tệ", anh đã nói như vậy. "Hôm đó, tôi cảm thấy không ổn chút nào. Ngày hôm sau cũng vậy. Cảm giác đó bám theo tôi sang ngày kế tiếp, rồi lại thêm một ngày nữa, một ngày nữa… Tôi đã xét nghiệm đủ kiểu nhưng kết quả là tôi chẳng sao hết. Nhưng vì một lý do quái quỷ nào đó, thân thể và tâm trí của tôi trở nên rời rạc, giống như chúng bị xé ra theo những hướng khác nhau vậy. Tôi không thể hợp nhất chúng lại làm một. Và rồi tôi bắt đầu lo lắng. Đầu óc của tôi căng cứng như dây đàn, không ngơi nghỉ lấy một giây. Cơ thể của tôi gào thét liên hồi với những chấn thương. Vết thương chết dẫm ở cơ đùi đã đe dọa vị trí của tôi trong trận chung kết Champions League ở Rome và sau đó thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn. Cái đầu của tôi bức bối nhiều suy nghĩ. Tôi cũng tự hỏi tại sao mình lại cảm thấy tồi tệ như vậy cho dù đã cố gắng tự huyễn hoặc bản thân rằng đây là một kỳ nghỉ hoặc ít nhất thì tôi cũng cố để nghỉ ngơi."

"Như một quả bóng tuyết càng lăn càng lớn, những suy nghĩ tiêu cực cứ choán lấy tâm trí tôi", Andrés tiếp tục. "Có gì đó không ổn, có gì đó đang xảy ra với tôi. Nhưng những người xung quanh tôi không thể hiểu điều ấy, bởi đó không phải là Andrés mà họ từng biết. Không ai có thể thấy sự trống rỗng ẩn sâu bên trong tôi. Cảm giác đó thật tệ."

Mùa hè năm đó cứ vậy trôi qua trong u ám. Và rồi đợt tập huấn

chuẩn bị cho mùa giải cũng tới, cũng có nghĩa là đã đến kỳ kiểm tra sức khỏe. Đó thường là quãng thời gian cầu thủ phải chăm sóc sức khỏe và giữ thể lực ở phong độ tốt nhất. Nhưng đó là với Andrés bình thường. "Tôi đã bị thương ngay trong buổi tập đầu tiên. Điều đó chả có gì đáng ngạc nhiên sau khi trải qua một mùa hè đầy áp lực và căng thẳng với những gánh nặng trên vai. Tôi không thể giữ được thể lực tốt nhất sau một mùa hè như vậy. Kết quả chụp chiếu không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì về sức khỏe, nhưng cơ bắp của tôi không đủ sức lực. Tôi đã liên tục bị chấn thương trong kỳ tập huấn. Điều đó kéo theo một đợt điều trị dài hai tuần liền tại Mỹ. Chỉ mình tôi và Emili Ricart, chuyên gia vật lý trị liệu của Barcelona."

Không ai biết rằng đằng sau ánh hào quang, Andrés đã phải chịu đựng những gì, cho dù là thời điểm đó hay khi anh còn là một cậu bé tại học viện La Masia của Barcelona. Chỉ khi những khó khăn đã đi qua, anh mới thú nhận. "Tôi thường giữ những khó khăn cho riêng mình. Tôi không muốn những người xung quanh tôi phải chịu áp lực vì những vấn đề cá nhân. Tôi thường tự giải quyết một mình. Nhưng kỳ tập huấn năm đó, tôi không thể giấu nổi vấn đề của bản thân nữa. Đã có lúc tôi bỏ dở những buổi tập cũng chỉ vì cái cảm giác kỳ lạ ấy."

Vài ngày trước trận khai mạc, tình hình của Andrés có vẻ khá lên rất nhiều. Vấn đề gần như đã được giải quyết xong. Thể trạng của Andrés dần cải thiện. "Tôi đã không chơi bất kỳ một trận nào sau chung kết Champions League ở Rome – trận đấu kiếm về cú ăn ba đầu tiên trong lịch sử câu lạc bộ. Tôi cũng đã phải bỏ lỡ một buổi tập với đội hình ra sân, bởi khóa vật lý trị liệu kéo dài hai tuần liền. Nhưng cuối cùng, các bác sĩ cũng tìm ra nguyên nhân của vấn đề. Và rồi họ bắt đầu điều trị. Tôi dần trở lại là Andrés thường ngày, phương pháp điều trị có hiệu quả, thuốc đã phát huy tác dụng."

"Đó cũng là lúc tôi tận tai nghe thấy những điều… khủng khiếp nhất."

"Carles Puyol tìm gặp tôi. Ivan de la Peña đã gọi cho anh ấy.

- Dani chết rồi.

- Cái gì cơ? Cậu có nhầm không?

Tôi lặng người. Tôi không thể hiểu được. Tôi không biết phải làm gì, nghĩ gì. Tôi không thể tin được. Dani, bạn tôi. Dani đã chết.

Bằng cách nào? Tại sao? Đây không thể là sự thật được…"

Andrés và Daniel Jarque, cặp trung vệ của Barcelona, đối thủ không đội trời chung với Espanyol, đã sát cánh bên nhau trong cả trăm trận đấu. Họ cùng nhau khoác áo đội tuyển thanh thiếu niên Tây Ban Nha. Họ cùng nhau đầu quân cho câu lạc bộ Barcelona. Họ là bạn bè, là người thân. Họ là đôi bạn thanh mai trúc mã. Họ đã chia sẻ mọi thứ cùng nhau.

Nhưng Dani đã chết sau cơn đau tim ngay trước thềm trận đối đầu với Espanyol, mở màn cho giải đấu tại Ý.

"Những ngày sau đó thật tồi tệ. Như thể tôi đang rơi tự do vậy. Mọi thứ xung quanh đều tối sầm lại. Tôi chạy đi tìm bác sĩ để nói rằng: Tôi không thể chịu được nữa." Andrés không thể cắt nghĩa được cảm giác đó. Không phải trầm cảm, cũng không hẳn là bệnh tật nhưng cảm giác thật không dễ chịu chút nào. Có gì đó không ổn.

"Tôi không thể lý giải được cảm giác đó. Nhưng khi cả cơ thể và tâm trí bị tổn thương, tôi cảm thấy sợ hãi với tất cả. Như thể mọi thứ tôi làm đều sai trái. Tôi có quá lời khi nói như vậy không? Tôi đã diễn đạt sai ý của mình rồi ư? Rồi bằng cách nào đó, tôi đã hiểu tại sao con người có thể phát điên và làm những hành động điên rồ, hoàn toàn trái ngược với tính cách của họ."

Chỉ khi ở bên gia đình, Iniesta mới cảm thấy được bảo vệ và an ủi. "Nếu không nhờ có cha mẹ, Anna – vợ tôi và những người thân, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ phục hồi. Tôi nợ họ rất nhiều. Tôi cũng muốn làm họ yên tâm hơn, thực sự là như vậy. Thật sự là, bạn sẽ không bao giờ biết đôi giày của người khác rộng chật ra sao nếu bạn chưa xỏ chân vào."

Dẫu vậy, sự ủng hộ từ gia đình vẫn chưa đủ. Iniesta cần sự giúp đỡ từ một chuyên gia, một người biết lắng nghe.

"Đôi khi, bạn chỉ cần một người lắng nghe và thấu hiểu những gì bạn đang phải trải qua, những gì bạn đang phải chịu đựng. Người tôi cần chính là các chuyên gia y tế của Barcelona - Pepe, Bruguera và Imma."

Pepe là người đầu tiên "khai sáng" cho Iniesta.

"Tôi không thể chịu đựng được nữa", Andrés than vãn với bác sĩ Pruna, bác sĩ trưởng của Barcelona.

"Anh có thể gọi ai đó đến gặp tôi không?"

Và, chiều hôm đó, bác sĩ Pepe đã tới nhà Andrés. Vài ngày sau, nữ bác sĩ Imma cũng tới. Cô ấy đề nghị Andrés đến gặp bác sĩ Bruguera.

"Tôi luôn kiểm soát cuộc sống của mình, luôn luôn thế. Cuộc sống là như vậy, tôi phải tự giải quyết vấn đề của mình. Có thể nói tôi đã được dạy dỗ để tự giải quyết ổn thỏa tất cả những vấn đề cá nhân dù là tốt hay xấu. Đó chính là tôi."

Iniesta là kiểu người sống nội tâm. Anh thường âm thầm chịu đựng một mình cho đến một ngày, cả bầu trời dường như sập xuống đôi vai của người đội trưởng vốn luôn điềm tĩnh. "Sâu thẳm trong tôi dường như văng vẳng một tiếng nói. Nó nói rằng nó không thể chịu đựng thêm nữa… Rằng tôi đã dùng cả cuộc đời mình để lắng nghe những người khác, để làm hài lòng tất cả mọi người nhưng giờ nó không thể chịu đựng được nữa. Đã đến lúc tôi cần dừng lại, dành thời gian và lắng nghe chính mình. Tôi đã luôn tưởng rằng mình có thể đối mặt với mọi thử thách như một người hùng thực thụ. Nhưng giờ tôi không thể lý giải cảm giác trống rỗng đó. Tôi không còn hy vọng, động lực hay tham vọng. Tôi không thể lý giải cảm giác mất phương hướng đó. Chẳng gì có thể làm tôi hạnh phúc. Bạn có thể cho rằng tôi gần như có được mọi thứ trên đời - tôi chơi cho Barcelona, cho đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha, tôi có tiền, tôi luôn chiến thắng, tôi được mọi người ngưỡng mộ, tôi được mọi người tôn trọng. Tôi cũng tự hỏi thứ thiếu vắng trong cuộc đời mình là gì. Tôi biết nhiều người sẽ chẳng tài nào hiểu được nhưng tôi vẫn cảm thấy trống rỗng. Tôi cần lấy lại năng lượng, sức mạnh và động lực. Tôi cần nó để có thể tiếp tục sống."

***

Đáng lẽ mùa hè năm đó phải là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Iniesta. Câu lạc bộ Barcelona lập một cú ăn ba, sự nghiệp bóng đá của anh cũng đạt tới đỉnh cao. Nhưng không, đối với Andrés, quãng thời gian ấy là địa ngục trần gian. Không gì có thể xua tan cảm giác tồi tệ ấy cho dù đó là những kỳ nghỉ, những khoảnh khắc huy hoàng của mùa giải 2008 - 2009 lịch sử, những bàn thắng trên sân Stamford Bridge, những chiếc cúp vinh quang. Anh đã không thể tham gia trận chung kết sau chấn thương tồi tệ ở mũi. Iniesta có thể không biểu hiện ra ngoài nhưng có gì đó bất ổn đang diễn ra bên trong anh ấy. Ngay cả khi Barcelona giành được cú ăn ba, ngay cả khi anh vẫn tiếp tục ra sân như thường lệ, ai cũng có thể nhận thấy điều gì đó khác lạ. Andrés không phải là Andrés của ngày thường.

Một ngày nọ, Sesi - một trong những người bạn thân nhất của Andrés - nhận được một cuộc gọi khi đang theo dõi buổi tập trên một sân bóng cũ kỹ từng là một phần của sân vận động Camp Nou thuộc địa phận La Masia. Đầu dây bên kia là cha của Iniesta - José Antonio.

"- Có chuyện gì đó đang xảy ra với con trai của chú.

- Bình tĩnh nào chú José Antonio. Cậu ấy vẫn ổn. Cậu ấy đang luyện tập.

- Sao chú có thể bình tĩnh được khi con trai chú đang buồn bã chứ. Chắc chắn có chuyện gì đó không ổn."

Dù cố giữ bình tĩnh, Sesi cũng thực sự lo lắng cho cậu bạn thân. Trước đó, trong một bữa ăn gia đình tại Cadaqués, hồi mùa hè, Anna - vợ của Iniesta - cũng đã cảm thấy sự khác lạ của chồng.

"Anh ổn chứ?" - Anna hỏi.

Cả bàn ăn bỗng im bặt

"Không sao, không sao. Anh ổn mà..."

Nhưng, tất cả mọi người ở đó đều cảm thấy anh không hề ổn chút nào. Sesi, Anna, cha mẹ Iniesta... tất cả đều có thể cảm nhận được điều ấy.

Iniesta cần sự giúp đỡ của một chuyên gia và đó là lý do anh cần tới bác sĩ tâm lý của câu lạc bộ Barcelona - Imma Puig. "Với Imma, tôi tìm thấy một không gian, một người mà tôi có thể chia sẻ mọi thứ", Andrés nói. "Tôi chỉ có thể mở lòng với một số người. Một trong số những người đó là cô ấy. Tôi kể cho cô ấy nghe rất nhiều điều về bản thân từ lúc tôi sinh ra cho tới bây giờ. Cô ấy đã giúp tôi rất nhiều. Tôi luôn đến sớm mười phút trước giờ hẹn để sẵn sàng cho mọi thứ. Những buổi điều trị thực sự đã có ảnh hưởng tích cực tới tôi. Cô ấy sẵn sàng lắng nghe còn tôi thì có quá nhiều điều để chia sẻ."

"Cô ấy giúp tôi hiểu ra nhiều điều. Tình trạng của tôi dần được cải thiện. Và trên hết, cô ấy đã dạy tôi cách chọn lựa. Đôi khi, chúng ta không thể nhận ra những việc mình đang làm. Chẳng ai có thể làm được điều đó. Bạn làm mọi thứ như một lẽ tự nhiên bởi bạn phải làm những điều đó. Cứ tiếp tục ngày này qua ngày khác, rồi qua ngày khác nữa... cho đến một ngày bạn không thể tiếp tục nữa. Cô ấy đã giúp tôi hiểu điều đó và cô ấy đã trở thành một phần

quan trọng trong cuộc đời tôi. Cô ấy là động lực để tôi có thể tiếp tục sống."

Andrés tìm mọi cách để vùng thoát khỏi những ám ảnh đang bám riết lấy mình. Anh tìm kiếm không ngừng.

Không có những cái tên hay địa điểm cụ thể nào kéo anh khỏi vực thẳm của địa ngục mà chính là Andrés đã tự mình từng bước làm quen với đường hầm tối tăm ấy. Andrés đã tìm thấy chính mình ở nơi khiến anh bế tắc. Andrés như đứng trên ranh giới lưng chừng của hai thái cực. Hầu hết mọi người đều không biết những gì anh phải trải qua, trừ một số đồng đội thân thiết ở Barcelona. Họ cố gắng động viên anh, tạo cho anh không gian riêng. Họ không gây áp lực, cố gắng không làm phiền Andrés. Họ biết thách thức đối với anh lớn nhường nào. Bước ra khỏi phòng thay đồ, những vấn đề của Andrés dường như chưa từng tồn tại.

Có hai Andrés hoàn toàn khác biệt tồn tại trong hai thế giới được ngăn cách với nhau bởi một cánh cửa. Những gì người ta thấy qua vẻ bề ngoài là một nụ cười giả tạo, một cái mặt nạ để che giấu những lo lắng ẩn sâu bên trong. Anh không thể tìm ra lối thoát của mê cung trống rỗng ấy. Làm thế nào để hồi phục? Làm thế nào để anh có thể thoát khỏi vực thẳm tối tăm vô định ấy?

***

Emili Ricart - bác sĩ vật lý trị liệu thân thiết với Andrés tại Barcelona - khẳng định đó là quãng thời gian "khó khăn, thực sự khó khăn". Ông ta nói: "Thời gian đã trôi qua, nhưng nỗi đau của mùa hè năm 2009 vẫn còn đó. Jarque mất và tất cả mọi thứ tồi tệ đều ập đến." Chấn thương, áp lực, nỗi buồn… Andrés không thể giữ đầu óc tỉnh táo nữa. Dù nhiều người không tin vào điều tưởng như phi lý đó, nhưng cái đầu thực sự có sức ảnh hưởng rất lớn tới thể xác. Cơ thể của Andrés dường như cạn kiệt sức lực. Những cơ bắp của anh mềm nhũn ra như thể bị xé tan. Andrés bắt đầu nhận ra điều đó có thể gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp cầu thủ. Anh cảm thấy mình thật mong manh, như thể anh sắp vỡ vụn, như thể anh không tài nào trở lại như xưa nữa. "Con người tôi mong manh như thủy tinh vậy" - một ngày nọ, anh đã nói như thế. Dường như Andrés đã hoàn toàn bế tắc, dường như anh không thể hồi phục được nữa.

Nhưng Emili đã làm được. Iniesta dần phá toang tấm màn đen bao trùm lấy anh. "Anh ấy gầy xọp đi. Anh ấy không còn là Iniesta thường nhật. Anh ấy cố gắng rất nhiều nhưng không cách nào

thoát ra khỏi đường hầm tăm tối vô tận ấy. Điều đó là một sự tra tấn với anh ấy. Andrés cần được giúp đỡ để trở lại là chính mình một lần nữa. Bằng cách nào anh ấy có thể thoát khỏi nó ư? Bằng ý chí, động lực, sự quyết tâm và sự lạc quan về những tháng ngày tươi sáng trước mắt. Chắc chắn không nhiều vận động viên có thể vượt qua những gì Andrés đã phải chịu đựng."

Mặc cho cảm giác cô độc bủa vây, Andrés vẫn may mắn khi được bảo vệ bởi những người thân, những người bạn, gia đình, những người luôn ở bên và cho anh động lực để làm lại cuộc đời. Đã có lúc Emili và tất cả mọi người đều nghĩ rằng đây là kết thúc của anh ấy, rằng tất cả những buổi điều trị này chẳng giúp ích được gì. "Chúng tôi đều nghĩ vậy. Nhưng không ai dám nói ra điều đó. Gia đình và bạn bè thân thiết đã kéo anh ra khỏi chuỗi ngày dài tăm tối. Một ngày nọ, trong một buổi điều trị vật lý trị liệu nhằm hồi phục những chấn thương dai dẳng của Andrés, anh ấy kể cho tôi nghe về vận động viên quần vợt Rafa Nadal. Nadal đã trải qua một thời gian khủng khiếp với những chấn thương và anh ta cũng đã mất đi sự tự tin. Andrés kể rằng anh đã nghe những câu chuyện đó, rằng anh có thể hiểu nỗi đau đó, và rằng đó là những gì đang xảy ra với chính anh."

Emili im lặng một hồi. Ông biết đồng hồ sinh học cần được tôn trọng. "Không ai có thể hối thúc những điều diễn ra tự nhiên. Anh ấy biết điều đó nhưng cơ thể anh ấy không chạy theo chiếc đồng hồ ấy nữa. Không có thời gian hay không gian, nơi anh ấy mắc kẹt không tồn tại những thứ đó. Anh ấy không có kế hoạch, cũng không ai có thể dẫn lối. Andrés ngày một suy sụp…"

Không chỉ là vấn đề thể chất, Iniesta còn bị tổn thương tinh thần. Nỗi đau đó khiến anh lún sâu xuống vũng bùn tăm tối. Vực Andrés dậy không hề dễ dàng.

"Andrés luôn tôn trọng gốc rễ làm nên con người anh. Đó là gia đình, là những người thân. Anh ấy đã trải qua mọi thứ cùng với họ và sự gắn kết đó thật mạnh mẽ. Anh đã từng cùng họ đấu tranh với mọi sóng gió cuộc đời. Sợi dây kết nối anh với người thân là không thể bị phá vỡ. Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Và như một điều hiển nhiên, anh bắt đầu lo lắng cho những người thân."

Anh lo lắng cho họ nhiều đến mức quên mất bản thân mình. Và nỗi bất an đó đã biến thành một cơn bão cuồn cuộn choán lấy tâm trí của Andrés.

***

Bojan Krkic - một đồng đội cũ của Andrés - kể rằng anh đã trải qua một giai đoạn rất khó khăn. Anh luôn thận trọng với những lời nói của mình, thận trọng với những mô tả về bức tường tối tăm không ai có thể nhìn thấy ngoại trừ anh. Người duy nhất có thể hiểu được điều đó có lẽ là Bojan. Cựu tiền đạo của Barcelona cũng đã từng trải qua điều tương tự.

Đó là năm đầu tiên Bojan Krkic được tham gia đội hình thi đấu chính thức tại Camp Nou. "Nó xảy ra đúng thời điểm huấn luyện viên Luis Aragonés tin tưởng để tôi tham gia Euro 2008. Và tôi bắt đầu có cảm giác bất an", Bojan nói. Giống như Andrés, Bojan cũng trưởng thành từ La Masia. Andrés hơn anh sáu tuổi. Đối với Bojan, Andrés là người anh cả. Bojan ngưỡng mộ và luôn xem Andrés như thần tượng - người có mọi thứ anh khao khát. Họ ngại ngần và hầu như chẳng mấy khi trò chuyện. Nhưng có một sợi dây nào đó âm thầm gắn kết họ với nhau.

"Tôi đã rất bất ngờ khi một ngày nọ, Andrés muốn nói chuyện riêng với tôi sau giờ tập." Ngay lập tức, Bojan hiểu rằng có chuyện gì đó tồi tệ đang xảy ra với Andrés. "Andrés nói vắn tắt những gì đang xảy ra. Anh ấy càng kể, tôi càng cảm nhận được sự tương đồng giữa hai chúng tôi. Tôi và anh ấy cùng chia sẻ. Nó không hề giống với những vấn đề mọi người hay bàn. Và tôi hiểu. Ký ức về quãng thời gian tồi tệ ùa về trong tâm trí. Tôi vẫn tiếp tục cuộc sống của mình nhưng những vết sẹo vẫn ở đó, chẳng thể nào lành lại. Anh ấy muốn chia sẻ nó với tôi. Tôi biết những điều anh ấy kể đều là những suy nghĩ thầm kín anh ấy chưa từng chia sẻ với bất cứ ai ngoại trừ những người thân trong gia đình. Cảm giác ấy tồi tệ và đau đớn đến nỗi anh ấy chỉ có thể giữ nó cho riêng mình. Anh ấy không muốn để người khác biết, không muốn họ cảm thấy nặng nề, cũng không muốn họ phải chịu đựng nỗi đau ấy cùng mình. Nhưng càng giữ kín, anh ấy càng tổn thương sâu sắc hơn."

Andrés và Bojan ngồi trong góc phòng thay đồ, nơi chỉ có hai người họ. "Đã có lúc chúng tôi nhận ra sự đồng điệu giữa hai người. Chúng tôi cùng trải qua một nỗi đau. Chúng tôi đồng cảm. Chúng tôi hiểu mình đang trải qua cùng một nỗi thống khổ. Tôi và anh ấy cảm thấy mình không còn lối thoát." Andrés nói, còn Bojan lắng nghe. "Tôi không thể để cho Andrés tiếp tục như vậy. Tôi đang nói chuyện với thần tượng của mình, với người đã giành chức vô địch châu Âu và cúp C1. Anh ấy đã mở lòng với tôi. Lần đầu tiên tôi được chứng kiến sự khiêm nhường và nhạy cảm của anh ấy. Anh ấy tin tưởng tôi. Anh ấy đã chia sẻ với tôi. Và tôi sẽ

giúp đỡ anh ấy bằng bất cứ giá nào."

Từ ngày hôm đó, Andrés và Bojan xích lại gần nhau hơn. "Chúng tôi nói chuyện nhiều và thường xuyên hơn. Tôi cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với anh ấy và anh ấy cũng cảm thấy vậy. Những cuộc hội thoại giống như một phương pháp trị liệu cho cả hai chúng tôi. Chúng tôi dần thân thiết, hiểu rõ về nhau hơn. Chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau. Andrés sắp phải đương đầu với một năm khó khăn cùng cả tấn những điều tồi tệ, với những chấn thương và nỗi lo sợ không thể tham gia World Cup. Anh ấy đã thể hiện không tốt, gần như là không nắm bắt được thế trận trong trận chung kết Champions League. Anh ấy quá mong manh."

Bojan nhớ lại lần đầu tiên anh gặp Andrés. "Tôi gặp anh ấy lần đầu trong một trận giao hữu ở Ai Cập. Tôi chưa từng được tập huấn chung với đội hình thi đấu chính thức, vì vậy ngày hôm đó giống như một giấc mơ vậy. Tôi thắc mắc tại sao những cầu thủ trong đội hình chính thức có vẻ không mấy hào hứng khi phải đến Ai Cập để chơi một trận giao hữu bởi đối với tôi, đó là một trải nghiệm tuyệt vời. Chúng tôi phải có mặt ở sân vận động ba giờ trước khi trận đấu bắt đầu. Mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi. Tôi nhớ rằng mình đã rất lo lắng. Trong lúc khởi động, Andrés đã đến bên tôi và khuyên nhủ tôi thư giãn, rằng tôi đừng quá lo lắng. Tới tận giờ, tôi vẫn không thể lý giải tại sao những lời đó có thể tiếp cho tôi nhiều năng lượng đến vậy. Tôi vẫn nhớ như in khoảnh khắc đó."

Đó là tháng 4 năm 2007, năm Bojan 16 tuổi, năm anh ra sân lần đầu và ghi bàn thắng đầu tiên trong sự nghiệp. "Đó là một khoảnh khắc tôi không bao giờ có thể quên. Sau trận đấu đó, tôi quay trở lại đội thanh thiếu niên cho đến hết mùa giải nhưng hè năm đó, tôi đã được tham gia đội hình chính thức." Hai năm sau, Bojan gặp lại Andrés nhưng đó không còn là người đàn anh điềm tĩnh, người đã động viên anh mà là một Andrés khiến tất mọi người phải lo lắng, đặc biệt là Carles Puyol - đội trưởng của Barcelona lúc bấy giờ.

***

Puyol - người báo với Andrés tin buồn về cái chết của Dani Jarque - cũng lo ngại cho người bạn thân. Anh sợ Andrés sẽ có những phản ứng tiêu cực. Puyol đã gọi điện cho Raúl Martinez - bác sĩ tâm lý của đội tuyển quốc gia - nhằm tìm kiếm những tia hy vọng, những giải pháp để hỗ trợ Emili.

“Andrés đã cố gắng chịu đựng tất cả, gánh hết những áp lực đó trên đôi vai. Cậu ấy giữ tất cả những điều đó cho riêng mình. Có lẽ đó là lý do tại sao cậu ấy thường xuyên bị chấn thương. Cậu ấy nghĩ mình có thể tự giải quyết mọi thứ, nhưng sự thật không phải như vậy. Cậu ấy đã từng gắt lên với tôi rằng điều này thật sự không công bằng, rằng bắp chân của cậu ấy chẳng còn sức lực, và rằng cậu ấy không hiểu chuyện gì đang xảy ra dù cậu ấy vừa đạt tới đỉnh cao của sự nghiệp.”

Andrés đã không chơi bóng trong bốn tháng liền. “Cái cảm giác ấy dường như không bao giờ kết thúc. Nó cứ dai dẳng. Nó thật tồi tệ. Trong đầu tôi có cả tấn câu hỏi nhưng tôi lại chẳng thể trả lời lấy một câu. Tình trạng của tôi chẳng cải thiện chút nào. Nó cứ kéo dài mãi. Tôi uống thuốc, điều trị, xét nghiệm ngày qua ngày. Tôi cố gắng luyện tập với cả đội nhưng không thể hoàn thành cả buổi tập huấn vì cái cảm giác tệ hại ấy. Nhưng tôi không bỏ cuộc. Tôi tự nhủ với mình rằng đó là bước đệm để quay trở lại. Tròn trịa bốn tháng và hai ngày kể từ trận chung kết Champions League ở Rome, tôi cuối cùng đã trở lại trong trận đối đầu với Dynamo Kiev. Tôi chỉ chơi hết hiệp một. Vì sao ư? Vì tôi không thể trụ thêm được nữa. Tôi cảm thấy như đầu mình sắp nổ tung. Cái cảm giác đó thật kỳ lạ. Tôi còn không biết phải làm cách nào để miêu tả cảm giác đó. Nhưng chắc chắn phải có những người cũng trải qua những điều tương tự, những người có thể giải thích điều đó, những người có thể hiểu tôi lúc này. Tôi biết rằng chơi được cả hai hiệp chỉ là một bước tiến nhỏ. Nhưng dù nhỏ đến mức nào thì nó cũng rất quan trọng. Từng chút một, tôi bắt đầu cảm thấy khá hơn. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy hy vọng để quay lại với tôi của trước đây.”

Nhưng không!

***

“Andrés, nhớ là cậu được toàn quyền quyết định. Nếu cảm thấy không ổn thì cậu phải rời sân ngay. Không cần xin phép ai cả, cứ rời sân thôi. Cậu rõ chưa? Rời sân ngay lập tức. Đừng lo lắng về buổi tập. Khi cảm thấy không ổn thì phải dừng lại ngay. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Sức khỏe của cậu là quan trọng nhất.”

Huấn luyện viên Pep Guardiola đã nhắn tin dặn dò Andrés nhưng không phải với tư cách một người thầy mà là một người bạn. “Nếu cậu cảm thấy không ổn thì đừng gượng ép, đừng lo lắng gì cả, cũng đừng cố quá sức. Cậu đừng nghĩ gì hết. Cứ rời sân thôi. Nhớ đó!”

Và Andrés đã làm đúng như những gì ông dặn dò. Có những buổi tập chỉ mới ra sân chưa đầy mười phút, Andrés đã quay trở lại phòng thay đồ. Anh không cần xin phép Pep. Và Pep cũng không hỏi han gì. Họ không nói với nhau một lời nào. Anh ra sân rồi lại biến mất như thể đã bị nuốt chửng.

"Bạn làm mọi điều để những người xung quanh được thoải mái, hạnh phúc và khỏe mạnh. Bạn không muốn họ gặp bất cứ rắc rối nào. Nhưng bạn không thể ngờ tới một ngày, chính mình lại là vấn đề của họ. Bạn luôn nghĩ những điều đó sẽ không bao giờ xảy ra với mình nhưng bạn đã nhầm. Bạn đã khổng hề quan tâm đến căn bệnh tâm lý ấy cho đến khi nó xảy ra với chính bạn. Và điều đó đã xảy ra với tôi."

Guardiola hiểu Andrés là người rất nhạy cảm. "Mọi thứ ập đến không theo kế hoạch nhưng đó mới là cuộc sống. Vợ, những đứa con và gia đình đã cứu vớt cậu ấy. Chúng tôi luôn sẵn sàng để giúp cậu ấy bằng mọi cách có thể nhưng Andrés cũng rất mạnh mẽ. Tất cả những gì chúng tôi muốn là giúp đỡ cậu ấy và đảm bảo rằng Andrés biết cậu ấy luôn có chúng tôi ở bên."

Nhưng Andrés không tìm kiếm sự giúp đỡ của người khác, thay vào đó, anh tự đứng dậy trên chính đôi chân của mình. Victor Valdés - một trong những đồng đội cũ thân thiết với Andrés - từng thổ lộ: "Cậu ấy rất giống tôi. Khi có vấn đề gì, cậu ấy sẽ không chia sẻ với bất cứ ai. Những chấn thương và tâm trạng bất an đã khiến cậu ấy khép kín. Những chấn thương dai dẳng đó khiến mọi điều tồi tệ cứ lặp lại ngày qua ngày và tinh thần cậu ấy cũng ngày càng xuống dốc. Nó khiến cậu ấy cảm thấy mình không thể tiếp tục cuộc sống được nữa. Mọi thứ đều không theo ý của cậu ấy. Điều đó quá lạ lẫm với Andrés. Cậu ấy đã suy sụp. Tôi có thể cảm nhận được điều đó."

Valdés và Andrés đã đồng hành cùng nhau trên từng bước đường sự nghiệp, kể từ khi cả hai gặp nhau tại La Masia. Và giờ Andrés đang rối tung với những câu hỏi: Tại sao điều này lại xảy ra với anh ấy? Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao anh ấy lại rơi vào tình trạng này. "Tôi không thể hiểu nổi".

Vẫn với những câu hỏi đó, Andrés hỏi Valdés, Puyol, Bojan, Emili, Raúl… nhưng không ai có thể lý giải được. Họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Nó xảy ra ngay bên trong đầu tôi, ngay trong đó."

Andrés cũng không tài nào trả lời cho những câu hỏi mình đặt ra.

***

Bác sĩ Ricard Pruna biết rằng không có một lời giải thích khoa học đơn giản nào cho vấn đề của Andrés. “Đó là quãng thời gian tồi tệ nhất mà Andrés trải qua. Anh ấy đã hiểu con người sẽ trở nên mong manh đến mức nào khi cái đầu rối tung. Cho dù Andrés có không phải là một cầu thủ bóng đá đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ từ bỏ tất cả chỉ để cảm thấy ổn, cảm thấy ‘bình thường’, cảm thấy mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát, cảm thấy mạnh mẽ và thoải mái với chính mình. Được bình thường, được là chính mình.”

“Andrés đang đấu tranh với vấn đề xuất phát từ chính mình và anh ấy đã đến gặp tôi, tìm kiếm sự giúp đỡ. Anh ấy muốn có một lời giải thích từ góc độ y học. Chúng tôi đã kiểm tra, phân tích. Chúng tôi đã làm mọi thứ có thể. Chúng tôi đã tìm kiếm một cái gì đó có thể lý giải cho cảm giác tồi tệ mà anh ấy phải chịu đựng. Nhưng không có câu trả lời nào đơn giản cả. Từng chút một, chúng tôi tìm ra những nguyên nhân xuất phát từ chính con người của Andrés. Anh ấy nhận ra rằng điều này xảy ra với tất cả mọi người. Và khi hiểu ra vấn đề, Andrés như được tiếp một phần sức mạnh.”

“Anh ấy không cần xét nghiệm”, Pruna tiếp. “Điều Andrés cần là sự hài hòa và cân bằng. Dần dần anh ấy tìm thấy thứ mà mình còn thiếu. Anh ấy dần hồi phục và trở lại là Andrés của ngày hôm nay. Không chỉ giành lại được sự nghiệp bóng đá, Andrés đã tìm lại được chính mình.”

Sau nhiều tháng âm thầm chịu đựng trong khi những người ngoài kia tin rằng anh là người đàn ông hạnh phúc nhất trên Trái Đất, Iniesta cuối cùng đã tìm thấy sự cân bằng và hài hòa. Nếu không nhờ có Pepe, Imma và Bruguera, Andrés có thể đã vĩnh viễn đánh mất chính mình.

Chương 2
Fuentealbilla

"Chúng tôi gặp cậu ấy lần đầu trong một buổi kiểm tra năng lực và sau năm phút, chúng tôi đã đưa Iniesta ra khỏi sân bóng. Chúng tôi đã xem đủ rồi."

- Balo, huấn luyện viên của Albacete

Năm Andrés lên 8, anh có vóc dáng nhỏ bé, gầy nhẳng, trắng bệch và mỏng manh như một tờ giấy. Vài người cho rằng anh có khuôn mặt hoàn hảo, ngây thơ và trong sáng. Vài người khác lại nhìn anh dưới hàng nghìn góc độ khác nhau: khả năng kiểm soát không gian mọi lúc mọi nơi, luôn theo kịp tốc độ của bóng và trận đấu, nhưng đồng thời cũng điều khiển bóng, kiểm soát nó ở mọi ngóc ngách trên sân cỏ. Ngày hôm đó, trên một cái sân bê tông gồ ghề đã diễn ra một buổi kiểm tra năng lực. Hàng trăm đứa trẻ được dõi theo, được đánh giá. Tương lai của chúng sẽ được quyết định tại đây. Andrés đã chơi như thể đó là sân nhà của mình - sân bóng bê tông của trường học ở Fuentealbilla, nơi cậu bé Andrés luôn có mặt.

Ngày qua ngày, từ sáng tới tối, Andrés luôn ở sân bóng. “Tôi thường dành nhiều giờ để chơi bóng, đặc biệt là sau giờ học. Thật tiếc vì sân bóng chẳng có đèn pha. Khi trời tối, tôi buộc phải về nhà. Đôi khi, mẹ hoặc bà phải đến tìm tôi ở đó. Nếu có đèn pha như bây giờ, có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ rời khỏi đó.”

Cậu bé Iniesta không hề hay biết ngay trên sân bóng của trường - chỉ cách bar Luján chưa đầy trăm mét, nơi mẹ Mari chạy qua chạy lại, nơi cha José Antonio quản lý một đội thợ nề trong vùng - câu chuyện về một huyền thoại sắp ra đời. Không ai có thể tưởng tượng ra điều đó, kể cả gia đình hay những người bạn đã cùng anh chia sẻ niềm đam mê bóng đá.

Abelardo, biệt danh "El Sastre" (thợ may), vẫn còn nhớ như in cậu bé nhỏ nhắn ngày ngày tới nhà mình mang tên Iniesta. "Tôi lớn hơn Iniesta bốn tuổi. Năm Andrés lên 6, tôi lên 10. Nhưng cậu ấy chơi bóng hơn tôi gấp ba, bốn lần. Chúng tôi quen nhau nhờ bóng đá. Chỉ có bóng đá và bóng đá thôi. Chúng tôi chẳng quan tâm tới bất cứ thứ gì ngoài bóng đá. Mỗi ngày cậu ấy đều đến nhà tôi, một tay cắp bóng. Đó là quả bóng duy nhất chúng tôi có. Nó giống như một cái gì đó được vo tròn thì đúng hơn. Nhưng dù sao chúng tôi vẫn có thể chơi với nó."

"Cậu ấy sẽ đến tận nhà và bắt tôi chơi cùng. Nếu cậu ấy không đến thì tôi cũng sẽ tới bar Luján. Chúng tôi hẹn nhau rồi tới sân chơi của trường để đá bóng. Chúng tôi chơi ở đó rất lâu, cho tới khi bị gọi về. Thường thì bà của Andrés sẽ tới đón cậu ấy về. Tôi thì lớn hơn nên tôi thường tự đi bộ về nhà. Chẳng có một 'sân bóng' nào khác ở Fuentealbilla vào thời điểm đó."

Một phần sân chơi đã được quây riêng thành sân bóng rổ, đánh dấu bằng một cái cây khổng lồ ở một góc. "Tôi không biết tại sao nhưng cái cây là thứ tôi luôn nhớ tới, nó luôn trong ký ức của tôi. Bố mẹ nói với tôi rằng trước khi họ xây dựng sân chơi, bãi đất đó là một cái ao và ở đó có cái cây ấy. Julián, Andrés và tôi đã dành tất cả thời gian ở đó để chơi bóng. Chúng tôi tập đá phạt, đá xa. Ở đó có mọi thứ chúng tôi cần."

Tất cả mọi thứ chỉ xoay quanh trái bóng. "Tôi thực sự rất muốn tìm lại quả bóng đó", Abelardo nói. "Nó làm bằng cao su, cứng, mặt ngoài bị mài mòn, sờn cũ."

Thậm chí Julián còn không chắc quả bóng có màu gì nữa. "Tôi không còn nhớ màu sắc của nó. Nhưng tôi vẫn nhớ hình ảnh Andrés vừa đi đường vừa đá quả bóng đó. Ngay cả bây giờ, mỗi khi tôi gặp lại cậu ấy, hình ảnh đó lại hiện ra trước mắt tôi. Cậu ấy giống nhân vật Oliver Atom trong phim hoạt hình Oliver và Benji. Không lúc nào cậu ấy rời quả bóng."

Kể cả "Peto" (Áo giáp) - biệt danh của Julián – cũng còn nhớ hình ảnh Andrés ôm bóng đến nhà mình sau mỗi ngày tan học. "Cậu ấy đến cửa nhà tôi, một tay cầm cái bánh kẹp, tay còn lại ôm quả bóng...

- Làm vài cú sút đi.

- Được ngay, Andrés."

Sau đó, cả hai tới nhà Abelardo. Đó là bộ ba đầu tiên trong sự

nghiệp bóng đá của Andrés Iniesta. Julián sống ngay sau khu bar Luján, tới giờ vẫn vậy.

“Chúng tôi sáng tạo ra các trò chơi: các cuộc thi đá tự do, đá phạt…. Chúng tôi dành hàng giờ ngoài sân chơi. Khi cần một thủ môn, chúng tôi lại rủ một ai đó cùng tham gia. Kiểu gì cũng có cậu bạn nào đó dễ bắt nạt. Andrés luôn là đứa nhỏ con nhất trong bọn nhưng chúng tôi chưa từng coi cậu ấy là một đứa nhóc. Andrés chơi tốt nhất trong đội. Cậu ấy đá quá hay so với bạn bè cùng trang lứa. Cậu ấy phát chán mỗi lần đá với mấy bạn bằng tuổi. Mấy cậu bạn đó chỉ ở đấy để lấp vị trí thủ môn hoặc tạo thành hàng rào phòng thủ cho các cuộc thi đá tự do của chúng tôi thôi. Andrés thì không, hoàn toàn khác.”

“Đôi khi chúng tôi cũng đá tới tận tối muộn ở trong thị trấn”, Julián tiếp. “Rồi rắc rối xảy ra khi quả bóng bay qua tường hoặc bay vào sân trước của nhà nào đó.”

Rồi một đứa trong hội sẽ phải đi lấy bóng về mà phải chắc chắn gây được ấn tượng tốt với hàng xóm. Abelardo hoặc Julián sẽ đi lấy bóng, trong khi đó, Andrés chỉ chờ đợi. Dù sao thì Andrés vẫn nhỏ nhất. “Mặt mày mấy người hàng xóm hằm hằm… nhưng cuối cùng họ luôn trả lại bóng cho chúng tôi, ngay cả khi họ tức giận nói quả bóng chết tiệt. Chết tiệt? Đó là món quà trời ban. Cả quả bóng và Andrés đều là món quà trời ban.”

“Đúng là hầu như bóng lúc nào cũng dính liền với cậu ấy”, Julián nói. “Cậu ấy luôn xuất hiện với quả bóng trên tay… và sau cùng, cậu ấy còn biến chúng tôi thành một chân sút kha khá. Không giỏi bằng một nửa cậu ấy, nhưng cũng không tệ. Chúng tôi đã dành rất nhiều thời gian với cậu ấy nên ít nhiều cũng học hỏi được phần nào. Chúng tôi nằm trong tốp chân sút giỏi trong thị trấn.”

Abelardo nhớ rằng Andrés đã từng chơi với những đứa trẻ lớn tuổi hơn. “Cậu ấy hầu như chỉ đứng đến eo mấy anh lớp trên nhưng Andrés có thể làm bất cứ điều gì với quả bóng. Andrés có thể đối đầu với đứa trẻ giỏi nhất, lớn nhất mà vẫn có thể bỏ chúng lại đằng sau.”

Ngay cả khi mặt trời lặn, đội của Andrés vẫn có sân bóng của riêng mình. Abelardo vẫn còn nhớ những trận bóng trong căn phòng phía sau nhà ở bar Luján. “Bố mẹ ăn trong quán bar trong khi chúng tôi đá bóng ở phía sau với một cục giấy vo tròn. Một người sẽ làm thủ môn trong khi người còn lại cố ghi bàn. Những trận bóng nảy lửa. Lần nào cả ba đứa cũng nhễ nhại mồ hôi.”

Vào cuối tuần, Julián, Abelardo và Andrés có thêm một đồng đội nhập cuộc: Manu - người anh em họ của Andrés. Anh chính là người đã cảnh báo với thế giới rằng một cái gì đó phi thường đang diễn ra trên các đường phố của một thị trấn vô danh ở La Mancha, một thị trấn mà mọi người còn chẳng thèm nhớ tên.

***

Víctor Hernández, một trong những huấn luyện viên đầu tiên của Iniesta tại Albacete - câu lạc bộ đánh dấu những bước chân đầu tiên của anh trên con đường sự nghiệp - nhớ lại khoảnh khắc Manu de Manuel giới thiệu Iniesta.

Câu chuyện bắt đầu với Pedro Camacho - anh trai của cựu huấn luyện viên Tây Ban Nha José Antonio Camacho, một trong những cầu thủ vĩ đại của Real Madrid. Ông Pedro đã từng là huấn luyện viên của Dani tại Atlético Ibañes. "Dani giỏi hơn tôi rất nhiều", Andrés từng thừa nhận thế. "Dani", không ai khác chính là José Antonio Iniesta, cha của Andrés, người tự nhận mình là "một người hâm mộ của Athletic". Ông được đặt biệt danh theo Dani Ruiz Bazán, tiền đạo làm mưa làm gió ở câu lạc bộ bóng đá thanh thiếu niên Athletic Bilbao của thị trấn Sopuerta những năm bảy mươi và tám mươi. "Dani" là một cầu thủ tinh tế, đã để lại dấu chân trên tất cả các sân bóng ở Albacete. Mọi nơi ông đặt chân tới đều có dấu ấn của đẳng cấp. Ông Pedro cho rằng Dani không giỏi như con trai của mình. "Nhưng ông ấy chơi cũng rất khá. Ông ấy là tiền vệ trung tâm, một ngôi sao sáng ở Preferente và Tercera."

José Antonio hy vọng con trai sẽ viết tiếp những chiến công còn dang dở của ông. Nhưng ông thậm chí còn không thể kiếm cho con trai một cơ hội để thử sức. José Antonio đọc được thông tin về một buổi kiểm tra năng lực của câu lạc bộ Albacete trên tờ báo địa phương. Ông đưa con trai tới đó, nhưng họ đã bị từ chối vì "thằng bé còn quá nhỏ". Lúc đó, Andrés chỉ mới 7 tuổi. Quá nhỏ tuổi và quá còi cọc.

Cha của Andrés đã tìm tới Pedro - người đàn ông sau này sẽ hô vang "Iniesta của cuộc đời tôi!", "Iniesta, tình yêu của cuộc đời tôi!" trên sóng truyền hình khi anh ghi bàn trong trận chung kết World Cup năm 2010. Pedro đã lắng nghe José Antonio. Hiếm khi nào cha của Andrés lại dùng nhiều lời lẽ có cánh như vậy để miêu tả về tài năng của con trai. Ông hy vọng có thể mở một cánh cửa cơ hội cho Andrés. Và Andrés đã có một cơ hội để thể hiện bản thân ở sân bóng của Liên đoàn; cũng không hẳn là một sân đấu thực thụ, nó nhỏ hơn rất nhiều. Nó chỉ to bằng một phần bảy của

một sân bóng tiêu chuẩn với nền xi măng và không có phòng thay đồ. Hai cha con đã phải chuẩn bị cho buổi tập trong phòng thay đồ của một sân bóng cách đó không xa.

Pedro tiếp tục kể. “Dani đã đến gặp tôi. Tôi từng là huấn luyện viên của ông ấy ở Atlético Ibañes. Lần đầu tiên tôi nghe tên của ông ấy là khi chủ tịch đội bóng thông báo sự góp mặt của một cầu thủ thực sự tài năng vào tháng Chín tới. Dani đã không thể gia nhập sớm hơn vì phải làm việc ở Mallorca cả mùa hè. Ông ấy gọi điện cho tôi, hỏi về việc có thể đem con trai đi cùng không, vì chỉ có năm, sáu đứa trẻ ở thị trấn và cậu bé chẳng có ai để chơi cùng. Tôi đồng ý nhưng cũng nhắc ông ấy về quãng đường gần năm mươi cây số. Con số chính xác là bốn mươi sáu cây số. Ông ấy biết điều đó. Nhưng bốn mươi sáu cây số không thể làm chùn bước của hai cha con.”

Sau khi được Pedro chấp thuận, José Antonio và Manu vô cùng vui sướng. “Ông sẽ không hối hận đâu, cậu bé ấy thực sự rất giỏi”, Manu nhắc đi nhắc lại. Và anh đã đúng. “Cho dù còn nhỏ nhưng Iniesta nổi bật hơn hẳn so với những đứa trẻ cùng trang lứa”, Manu nhớ lại. “Tôi đã nhận ra điều đó sau một lần làm thủ môn cho cậu bé. Đó là lý do tôi cứ mãi lải nhải về cậu ấy cho đến khi họ chịu gặp Andrés. Họ sẽ nhận ra tài năng của cậu bé.”

Mọi người cha đều nghĩ con họ là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và José Antonio cũng không ngoại lệ. Nhưng ông biết nhiều hơn thế, nhiều hơn những gì họ biết. Ông biết người có thể tin tưởng, biết rằng Albacete đang kiểm tra năng lực để tuyển sinh, biết đó là một cơ hội để con trai ông chứng minh năng lực của mình. Vì vậy, hai cha con lên đường. Sáng hôm đó, José Antonio cùng Andrés bước vào chiếc xe Ford Orion cũ kỹ, rong ruổi bốn mươi sáu cây số đến sân bóng ở Albacete. Có hàng trăm đứa trẻ ở đó. Ban giám khảo gồm có Ginés Meléndez - người quản lý đội bóng thanh thiếu niên vào thời điểm đó, huấn luyện viên Andrés Hernández, con trai của ông ấy - Víctor, và Balo.

“Chúng tôi gặp cậu ấy lần đầu trong một buổi kiểm tra năng lực và sau năm phút, chúng tôi cho Iniesta ra khỏi sân bóng. Chúng tôi đã xem đủ rồi”, Víctor hồi tưởng lại.

Andrés ra sân chưa tới năm phút. Thời gian không thành vấn đề. Không mất quá lâu để thuyết phục được Balo. “Sau tất cả những gì chúng tôi đã được nghe và những gì vừa chứng kiến, chúng tôi đã bị thuyết phục. Thật tuyệt vời khi thấy cậu ấy với quả bóng, cậu ấy nhỏ thó, quả bóng quá to so với cơ thể ấy. Tại sao chúng tôi để

Andrés ra khỏi sân sớm vậy ư? Vì chúng tôi cần thời gian suy xét về mấy cậu bé ngấp nghé mốc tiêu chuẩn. Nhưng với Andrés thì khác."

Không đứa trẻ nào ở đó có thể sánh được với cậu em họ của Manu. "Andrés chơi ở khu vực giữa sân và một khi có bóng, cậu bé không để bất cứ ai cướp lại nó. Không ai có thể. Cũng giống như bây giờ vậy", Balo nói. Ông dường như không tin nổi vào những gì mình đã thấy trong buổi sáng lạnh lẽo đó.

"Không cần xem thêm nữa. Chúng tôi thấy đủ rồi", Víctor quả quyết.

"Cậu bé ấy nổi bật trong hàng trăm người", Pedro nói. Ông là người mở trường đào tạo cầu thủ đầu tiên do Liên đoàn ở Albacete điều hành – đó là một trong những lời hứa của Tổng thống Ángel María Villar khi nhậm chức. Đó cũng chính là nơi con trai của José Antonio chơi bóng trong những đội hỗn hợp nam nữ, trên một sân bóng bê tông, với người huấn luyện viên đã sẵn sàng để dẫn lối cho anh.

Pedro hứa với José Antonio: "Đừng lo lắng. Tôi sẽ để mắt tới đội của thằng bé. Tôi sẽ giúp đỡ thằng bé." Trong những trận đấu đầu tiên, ngay sau mười lăm phút khởi động, Andrés lấy được bóng, đi bóng qua mọi đối thủ và ghi bàn. Ngày nào cũng vậy, cho tới khi Pedro tới bên Andrés: "Con cũng phải chuyền bóng cho đồng đội của mình. Chuyền bóng cho đồng đội, nhớ nhé?"

Cậu bé làm đúng như những gì được bảo. Quả bóng không chỉ nằm dưới chân của Andrés nữa. Cậu bé chuyền bóng cho tất cả đồng đội mặc cùng một bộ quần áo có logo của Liên đoàn. Chỉ có một vấn đề duy nhất. Mỗi khi chọn đội, tất cả những đứa trẻ đều muốn ở cùng đội với Andrés. Chúng biết rằng chúng sẽ thắng. Chúng cũng muốn tập luyện với Andrés. Nhưng Andrés rất hiếm khi nói một lời. Cậu bé luôn im lặng.

"Tôi là một trong những người chơi tệ nhất", Mario nhớ lại những ngày đầu gặp Andrés. "Có khoảng mười hai người trong đội và tôi đứng tận thứ mười. Dĩ nhiên, Andrés luôn là người dẫn đầu. Cậu ấy là đội trưởng. Ai cũng muốn được tập luyện cùng với cậu ấy. Tất cả chúng tôi đều vây quanh Andrés. Andrés chẳng mấy khi mở lời nhưng cuối cùng cậu ấy chọn tôi làm bạn tập. Có lẽ cậu ấy muốn giúp đỡ một đồng đội yếu hơn chăng? Cậu ấy có thể chọn một đứa trẻ chơi tốt hơn tôi. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa."

Tới giờ Mario và Andrés vẫn là bạn. “Cậu ấy đến từ Fuentealbilla, tôi đến từ Albacete. Tôi không biết gì về cậu ấy cả. Nhưng ngày đầu tiên chúng tôi gặp mặt, cậu ấy ghi hai bàn và tôi cũng vậy. Khá dễ dàng. Chúng tôi chỉ chờ đợi những cú dứt điểm từ khu vực mười một mét. Lúc đó, chúng tôi đã 8 tuổi và thủ môn thì không thể đá xa đến thế. Bóng rơi đúng chỗ chúng tôi. Andrés cướp bóng, chuyền cho tôi và… vào!!”

Trận đấu kết thúc với tỉ số 4-1; và mỗi khi Mario gặp lại Andrés, anh luôn nhớ về khoảnh khắc đó. “Mario, cậu còn nhớ những chiếc quần soóc màu đỏ lùng thùng đó không?”

Có một hình ảnh khác mà mọi người luôn nhớ tới khi nhắc đến Andrés. Trong những buổi tập giữa ngày ở Albacete, chỉ ngay trước lúc bắt đầu vài phút, cậu bé nhỏ con ấy mới xuất hiện. “Cậu ấy phải vượt qua một quãng đường dài để tới đó. Bố cậu ấy phải làm việc ở các công trường xây dựng và ông không thể mang cậu đi cùng. Sẽ chẳng có vấn đề gì với những đứa trẻ sống ở Albacete như tôi. Chúng tôi tan học, tới sân tập rồi quay trở lại trường. Nhưng cậu ấy thì khác. Cậu ấy phải đi rất xa và thường đến muộn trong các buổi tập.”

Andrés phải thay đồ trong xe lúc đi. Trên đường trở về, cậu bé ngấu nghiến chiếc bánh sandwich mẹ làm cùng nước ép cho bữa trưa. Cậu ấy luôn vội vã, cả lúc đến và lúc về.

“Tại sao chúng tôi phải tập luyện vào buổi trưa ư? Thường thì sân bóng chẳng trống vào bất cứ thời điểm nào khác. Tất cả các nhóm phân theo độ tuổi đều tập trên cái sân này. Và còn vì huấn luyện viên Balo làm việc trong một sòng bạc ở Albacete. Andrés thường ra khỏi xe với giày và quần áo tập chỉnh tề, sẵn sàng để tập luyện.”

Cứ thứ Ba và thứ Năm, Mario và Andrés lại chơi chung đội. Nhưng vào cuối tuần, cả hai ít khi chơi với nhau. Mario thường không đề nghị. Họ không có nhiều cơ hội để nói chuyện: một người sống ở Albacete, một người ở Fuentealbilla. Họ thường chỉ gặp nhau trên sân tập. Andrés cũng không phải kiểu người hay bắt chuyện.

“Thời đó, ở Albacete không có nhiều sân bóng”, huấn luyện viên Víctor Hernández nhớ lại. Tất cả những trận đấu của các đội tuyển dưới 10 tuổi đều diễn ra ở cái sân đó. Vào cuối tuần, có đến mười, thậm chí là mười hai trận đấu được tổ chức ở đó. “Sân bóng không có phòng thay đồ nên chúng tôi phải thay đồ trong xe. Ở đó cũng chẳng có phòng tắm. Những đứa trẻ thường mặc đồ sẵn từ nhà hoặc thay quần áo trong xe. Andrés thường chỉ cởi quần dài rồi

chạy ra sân. Gần như mọi trận đấu đều diễn ra tại đó dù thi thoảng chúng tôi cũng tập luyện ở Almansa, Hellín hoặc Caudete."

Càng ngày mọi người càng chú ý đến cậu em họ của Manu. Tại sao lại không chứ? Andrés nhỏ con nhưng vẫn là một đối thủ đáng gờm đối với những đứa trẻ khác. Víctor quả quyết rằng Andrés là một đứa trẻ phi thường, một cầu thủ thực thụ. Cậu bé luôn nổi bật trong mọi trận đấu. "Cậu ấy đã làm nên những điều phi thường. Đôi chân của cậu bé đúng là kỳ diệu. Tôi có thể dạy cậu bé những điều đó không ư? Chắc chắn là không. Nó có từ bên trong cậu bé. Thật tuyệt vời khi được xem cậu bé chơi bóng."

Ngay từ ngày đầu tiên gặp Andrés, tất cả những huấn luyện viên đều cảm nhận được điều phi thường ấy. Huấn luyện viên Pedro Camacho thừa nhận, "Không chỉ riêng mình tôi đâu. Tất cả bọn họ đều cảm nhận được điều ấy. Đứa trẻ này thật phi thường dù chẳng ai trong chúng tôi có thể tưởng tượng được thành công sau này của cậu ấy. Ở độ tuổi của cậu bé, đó là một điều đáng kinh ngạc. Nhưng cậu bé ấy dường như không thuộc về nơi này. Chúng tôi không biết phải làm gì với Andrés… Cậu ấy như người ngoài hành tinh vậy."

Tin đồn nhanh chóng lan khắp Albacete. Víctor đầy tự hào khi hồi tưởng lại những chiến công họ đã đạt được. "Không ai có thể đánh bại chúng tôi. Chúng tôi đã thắng trong mọi trận đấu." Đó là đội U10 của Albacete - đội của Andrés và những người bạn. Bruno chơi cánh trái; José Carlos là thủ môn; còn có cả Mario và Carlitos Pérez - sau này, cậu thi đấu ở Slovakia, sau khi Rafa Benítez chuyển nhượng cậu lại cho Valencia chỉ để giữ cậu không đầu quân cho Mestalla; và Jose David, được đặt biệt danh là "Chapi" theo tên hậu vệ cánh Chapi Ferrer của Barcelona - người không ngừng di chuyển bên cánh trái, cứng rắn, hung dữ y như chủ nhân của cái tên. Chapi là một fan hâm mộ của Barcelona (và giờ cậu ấy cũng là một thành viên của đội); cậu ấy còn có nét hao hao giống Ferrer vì hai người đều có mái tóc lơ phơ, tới giờ vẫn vậy. "Nếu tôi không phải fan hâm mộ Barcelona, tôi sẽ không bao giờ để họ gọi là Chapi", cậu ấy đã nói thế.

Chapi không bận tâm ganh đua với Andrés: "Tất cả mọi người gọi tôi là Chapi, trừ cậu ấy. Tôi cũng không biết tại sao. Có lẽ cậu ấy xấu hổ. Andrés là người duy nhất gọi tôi là José. Tôi chơi ở vị trí hậu vệ cánh. Cuối cùng, tôi đầu quân cho câu lạc bộ Gineta ở Tercera. Tôi kết hôn và, bạn biết đấy…"

Vào buổi kiểm tra năng lực ngày hôm đó, Chapi cũng nhận ra điều

ấy. Tất cả đều nhận ra. "Hôm đó, tôi nhìn Andrés và tự nhủ không biết cậu ấy tới từ hành tinh nào. Cậu ấy nổi bật hơn hẳn so với hai trăm đứa trẻ cùng đứng trên cái sân đó."

"Tôi nhớ cậu ấy rất ít nói nhưng luôn làm người xung quanh cười. Cậu ấy trông xanh xao, y hệt bây giờ vậy. Và lúc nào, trông cậu ấy cũng như đi mượn đồ của người khác. Chiếc áo nào cũng rộng thùng thình."

"Dù khá kín tiếng, phẩm chất của cậu ấy luôn thể hiện trên sân cỏ. Andrés luôn gánh vác cả đội bóng trên đôi vai nhỏ bé. Cậu ấy không sợ gì hết. Cậu ấy luôn là người đá phạt."

"Cậu ấy và Remi là đội trưởng và cả hai đều rất nghiêm túc. Andrés không bao giờ phàn nàn với trọng tài. Cậu ấy không bao giờ tức giận và luôn làm rõ về những điều mình muốn. Tôi và cậu ấy được xếp cùng một phòng khi tham gia giải đấu Brunete. Có một lần, tôi nhảy nhót khắp giường, làm một cây vợt, chạy quanh khách sạn và đùa nghịch với những đứa trẻ ở đội khác cho đến khi Andrés quay sang nói với tôi: 'José, kéo cửa chớp xuống và tắt đèn đi! Chúng ta có một trận đấu vào ngày mai. Đi ngủ ngay đi! Chúng ta phải nghỉ ngơi.' Cậu ấy cư xử như một cầu thủ chuyên nghiệp thực thụ."

Andrés là một cầu thủ chuyên nghiệp khi mới chỉ là một cậu bé. Tất cả họ đều là những đứa trẻ, cùng sinh năm 1984 và yêu thích bóng đá. Lịch trình của những cậu bé ấy lặp lại hằng ngày, từ trường tới sân bóng rồi lại từ sân bóng quay về trường học.

Huấn luyện viên Víctor vẫn nhớ như in hình ảnh của Andrés vào lúc đó. "Khi đó, thời gian học ở trường được chia thành hai buổi, và thường thì bọn trẻ sẽ luyện tập vào buổi trưa. Andrés thường đến Albacete ngay sau giờ học, trên tay không quên cầm theo chiếc bánh sandwich mẹ làm. Cả đội sẽ luyện tập từ mười hai rưỡi hay muộn hơn một chút đến tận hai giờ chiều. Chúng tôi chẳng thể luyện tập vào thời điểm khác trong ngày, cũng chẳng thể tập ở đâu khác ngoài sân bóng đó." Đôi khi Andrés phải ghé qua và thay đồ ở nhà anh họ Manu.

Huấn luyện viên Balo thường cho Andrés kết thúc buổi tập sớm hơn một chút. "Cậu bé sẽ tập bù vào buổi chiều. Nhưng dù gì thì đó cũng là một nỗ lực phi thường của gia đình cậu ấy."

Bố và ông của cậu ấy luôn đến sân bóng, ngắm cậu bé luyện tập rồi lại lái xe đưa Andrés về. Hai lần một tuần, họ vượt qua một trăm

kilomet trong ba giờ đồng hồ, thay phiên nhau lái xe còn Andrés luôn lặng lẽ ngồi ghế sau với chiếc bánh sandwich chorizo và nước trái cây.

Ông Juanon, huấn luyện viên của Andrés tại trường Salesiano ở Albacete, cũng phải công nhận anh là một đứa trẻ trầm tĩnh. "Cậu bé ấy thậm chí còn không chào hỏi mọi người khi tới sân hay lúc ra về. Cậu bé ấy trầm vậy đó. Thường vào thứ Bảy hằng tuần, đội sẽ có một trận đấu giao hữu, không ganh đua. Andrés bé nhỏ nhưng là bé hạt tiêu. Không ai có thể giữ bóng tốt như cậu nhóc ấy. Chắc cậu ấy chẳng thể nặng quá bốn mươi cân vào lúc đó. Tôi thậm chí còn chưa trò chuyện với cậu ấy một lần nào."

Huấn luyện viên Balo nhớ mãi về ngày thứ Sáu ấy, ngày diễn ra cuộc họp định kỳ giữa các huấn luyện viên để nhận xét và đánh giá về những cầu thủ nhí trong câu lạc bộ thanh thiếu niên. "Andrés ở đó cùng với bố của Víctor, Víctor và đương nhiên là cả Ginés Meléndez nữa. 'Này *Madre mía*, Balo! Cứ đợi xem Andrés tập luyện vào năm tới đi.' Tôi không được xem cậu nhóc ấy đá kể từ sau buổi kiểm tra năng lực. Tôi quản lý đội bóng thuộc nhóm tuổi khác… Tôi vẫn luôn mong chờ được chứng kiến điều ấy."

Balo đã được nghe về Andrés nhiều đến mức ông quyết định tới xem cậu chơi bóng ngay cả khi cậu chưa được chuyển vào đội của mình. Không để cho ai biết, ông lặng lẽ dõi theo buổi tập kế tiếp của Andrés. Ông tới sân nhưng chỉ đứng nép trong góc và quan sát. Balo không muốn ra mặt, cũng không muốn ai chú ý tới ông. Tránh xa khu vực nơi phụ huynh, bạn bè và gia đình theo dõi con của họ, ông đứng một mình, lặng lẽ quan sát. Ông muốn tận mắt xem tài năng của cậu bé này. Họ nói đúng. Cậu bé ấy chơi bóng một cách xuất sắc.

Balo tự nhủ: "*Madre mía*. Năm tới sẽ tuyệt vời lắm đây."

Mỗi lần Andrés chạm vào bóng, ông lại cảm thấy háo hức và tự hào. Đây sẽ là cậu bé ông huấn luyện vào năm tới. Khi Ginés bắt gặp Balo ở sân bóng, huấn luyện viên Balo đã đề nghị một điều: "Dù có chuyện gì xảy ra, đừng sa thải tôi trước năm sau."

***

Ginés Meléndez và Balo đều hết sức vui mừng. Bruno Moral - một thành viên khác của đội Albacete hồi tưởng: "Tôi vẫn nhớ Andrés với mái tóc rẽ ngôi giữa. Nó thẳng và rõ tới mức trông như ai đó vừa bổ rìu vào đầu cậu ấy vậy. Trông cậu ấy chẳng có điểm nào

giống với một cầu thủ bóng đá hết."

"Đó là một năm đáng kinh ngạc", Bruno tiếp. "Mọi người quanh đây đều biết tôi vì tôi chơi ở Albacete. Mỗi lần tôi xuống phố, mọi người đều hỏi về trận bóng của chúng tôi. Sân bóng lúc nào cũng có người. Vào thời điểm đó, sân bóng ấy nổi tiếng như Carlos Belmonte lừng lững của Albacete hiện tại vậy. Không quan trọng việc đội đối đầu với chúng tôi là ai, chỉ cần Andrés có mặt trên sân, mọi người sẽ tới. Tin đồn lan đi rất nhanh. Ai cũng kháo nhau về một câu bé thiên tài chơi trong đội của huấn luyện viên Balo..."

Những lời đồn lan khắp Albacete. Chẳng mấy chốc, Andrés đã trở nên "nổi tiếng".

"Tôi đã từng tận tai nghe trọng tài yêu cầu huấn luyện viên Balo đưa Andrés ra khỏi sân để tăng tính công bằng cho trận đấu", Bruno nói. "Ai cũng có thể nhận thấy tài năng của cậu ấy. Cậu ấy chiến thắng một cách quá dễ dàng."

"Tôi nghĩ vấn đề của Andrés nằm ở đó. Mọi thứ cậu ấy làm trông dễ dàng đến nỗi không ai có thể nhận ra những khó khăn cậu ấy phải vượt qua. Tôi cũng từng tưởng mình có thể làm được điều tương tự. Nhưng không. Cậu ấy đá như đang chơi một ván PlayStation vậy, trước cũng vậy, giờ vẫn thế. Bằng cách nào đó, Andrés luôn bao quát được cả sân để tìm một lối đi. Tôi không tài nào hiểu nổi, bằng cách nào cậu ấy có thể làm được điều đó. Trên khán đài, bạn chắc chắn có thể nhìn thấy cả sân bóng nhưng ở trên sân thì sao? Chẳng thể nào! Chỉ cậu ấy mới có khả năng đó. Nhiều lúc, cậu ấy trông như đang đi bộ vậy, di chuyển qua lại nhưng chẳng ai có thể ngăn được cậu ấy. Có những lúc tôi ngỡ rằng cậu ấy đang nhả bóng, cậu ấy bị vấp ngã, cậu ấy không hoàn toàn kiểm soát được bóng... Nhưng điều đó không bao giờ xảy ra. Cậu ấy sẽ tăng tốc đột ngột và rồi tôi sẽ lại 'hít khói'. Cậu ấy luôn lừa bóng như vậy. Luôn luôn."

"Khi còn là một đứa nhóc, đôi khi tôi cũng bị áp lực ngay trên sân vì tôi chẳng biết làm cái quái gì với nó cả. Sự lựa chọn hàng đầu lúc đó là chuyền bóng cho Andrés. Cậu ấy sẽ không bao giờ làm mất bóng. Bất cứ khi nào có bóng, cả đội đều chuyền cho cậu ấy. Andrés sẽ đưa ra quyết định đúng đắn. Mỗi đường chuyền của cậu ấy đều chuẩn xác. Cậu ấy trả bóng lại cho các thành viên trong đội và để họ tiếp tục tấn công. Tất cả đối thủ của chúng tôi đều bị đánh bại theo cách đó. Thường sẽ có hai hoặc ba người kèm cậu ấy trong suốt trận đấu nhưng cậu ấy sẽ xoay vòng vòng, rồi bằng cách nào đó, cậu ấy vẫn sẽ thoát ra khỏi vòng vây cùng với quả

bóng. Cậu ấy phải chịu quá nhiều áp lực! Andrés đã luôn gánh vác đội bóng khi còn là một đứa trẻ và bây giờ vẫn vậy, bất kể là trong trận chung kết World Cup hay chung kết Champions League."

"Mọi người đều tung hô bàn thắng của cậu ấy trong trận chung kết World Cup nhưng hãy tạm quên bàn thắng ấy và quan sát thật kỹ cách Andrés chơi. Cũng giống như những gì cậu ấy đã từng làm khi đấu với tôi ở Salesianos, cậu ấy di chuyển xa khỏi khung thành tận năm mét. Cậu ấy ra hiệu chuyền bóng, bắt cặp với một đồng đội và bắt đầu kế hoạch. Cậu ấy kiểm soát trận đấu ở đó. Đối thủ luôn bị Andrés đánh lạc hướng. Trông cậu ấy có vẻ yếu đuối, nhưng hãy nhìn sức mạnh của đôi chân ấy đi! Trông cậu ấy có vẻ chậm chạp nhưng hãy nhìn cái cách mà cậu ấy vọt lên trước đối thủ. Quên vẻ bề ngoài của Andrés đi! Đừng tin vào những gì cậu ấy muốn bạn thấy. Andrés trông chả có vẻ gì là một cầu thủ bóng đá nhưng hãy nhìn xem, giờ cậu ấy đang đứng ở đâu."

Thật đáng tiếc, Bruno đã không thể sát cánh cùng Andrés thêm nữa, anh đã từ bỏ bóng đá. "Tôi tham gia đội Albacete lần đầu tiên ở tuổi 16. Nhưng sau đó, tôi cảm thấy có chút thất vọng. Tôi chưa từng được chính thức ra mắt. Có những thay đổi trong các cuộc họp, những chuyện xảy ra ngoài sân cỏ, đủ loại vấn đề… Tôi đã thử đá cho một câu lạc bộ khác và thậm chí còn không được trả lương trong ba tháng đầu tiên. Tôi chơi ở vị trí trung vệ, cũng giống như Andrés. Tôi đã từng chuyền bóng cho cậu ấy nhưng bây giờ là Busquets, Neymar, Messi… ha ha ha!"

"Tôi còn nhớ giải đấu ở Santander, khi chúng tôi phải đối đầu với Jonatan Valle của đội Racing. Mỗi lần di chuyển với Andrés như một cuộc phiêu lưu vậy. Cậu ấy bị ốm, nhớ nhà rồi bắt đầu nôn mửa. Ngày đầu tiên thi đấu, Andrés đã không thể tham gia vì liên tục nôn mửa."

"Cũng may là cậu ấy đã hồi phục kịp thời cho giải đấu. Nhưng không như kế hoạch của chúng tôi, đó là giải bóng đá bảy người. Ban tổ chức đã gửi thông báo ngay trước thềm trận đấu về việc cấm sử dụng giày đinh. Chúng tôi đã phải đá bằng giày Astroturf đế cao su. Andrés đã mua một đôi Umbros màu xanh nhưng chúng hơi quá cỡ với cậu ấy, thế là Andrés phải nhồi bông gòn vào giày cho vừa chân. Và khi chúng tôi bước ra sân cỏ, cũng may đó là sân cỏ, đội đối thủ đang đi giày đinh. Chúng tôi thua 5-4 và cả bốn bàn đều là của Andrés. Năm sau, đội chúng tôi đã trở lại và giành chiến thắng nhưng lúc đó cậu ấy đã gia nhập Barcelona. Chúng tôi chắc chắn Andrés cũng biết điều đó: Cậu ấy phải ra đi để chúng tôi có thể tự chiến thắng bằng thực lực của mình."

***

José Carlos - thủ môn của đội Albacete - vẫn giữ một món quà lưu niệm đặc biệt của Andrés trước khi anh rời khỏi đội. "Tôi vẫn có những bức thư Andrés gửi từ La Masia, sau khi cậu ấy gia nhập Barcelona. Andrés rất thích viết. Không phải là mấy dòng ghi vắn tắt; những bức thư này dài tới sáu, bảy trang. Đôi khi, tôi cũng gọi tới La Masia để nói chuyện với cậu ấy. Chúng tôi dành cả mấy năm trời để kể chuyện cho nhau nghe. Đến tận bây giờ, mỗi khi đọc lại những bức thư đó, tôi vẫn cảm thấy xúc động."

"Andrés viết cái gì ư? Mỗi thứ một chút, phần lớn là về cuộc sống ở Barcelona. Chẳng hạn, 'Hôm nay bọn tớ đấu với đội Castelldefels và thắng 40-0. Ở đây có mọi thứ. Phòng thay đồ có đủ thứ cậu cần. Cậu chẳng phải lo gì cả…' Tuy nhiên, không phải lúc nào cậu ấy cũng vui vẻ. 'José, tớ nhớ nhà quá. Thực sự, rất nhớ. Sống ở đây thật khó khăn.' Đương nhiên, tôi biết chuyện đó khó khăn tới mức nào. Nếu là cậu ấy, tôi sẽ chẳng thể vượt qua được."

Mỗi giờ trôi qua ở La Masia đều là một trận chiến trong tư tưởng. Mỗi ngày trôi qua, ký ức về quãng thời gian hạnh phúc ở Fuentealbilla và Albacete ngày càng rõ nét hơn. Andrés trân trọng những ngày đó, trân trọng hơn bao giờ hết. Anh nhớ nó. Nhớ cái sân tập nền bê tông, nhớ cái sân chơi của trường, nhớ những ngày đó.

"Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là nhìn lại thời thơ ấu với niềm hạnh phúc và nỗi nhớ", Andrés nói. "Tôi đã dành hàng giờ trên sân chơi của trường. Những trận đấu đó kéo dài vô tận. Sau khi lớp học kết thúc vào buổi trưa, nếu không phải tập luyện ở Albacete, tôi sẽ cùng Julián và Abelardo đấu một trận theo luật mà chúng tôi đặt ra. Chúng tôi hầu như chỉ đấu với mấy anh lớn hơn chúng tôi ba hay bốn tuổi. Trò chơi rất đơn giản: Mỗi người phải đá năm quả penalty, năm cú đá phạt trực tiếp và năm cú sút xa từ giữa sân mà không cần thủ môn."

"Tôi yêu trò chơi đó và cả những mùa hè chơi bóng đá năm người. Những trận đấu dường như kéo dài mãi mãi. Chúng tôi phải tập hợp một đội bóng chính thức bởi vì nếu thua, chúng tôi sẽ phải rời khỏi sân. Chỉ có đội chiến thắng mới được chiếm sân. Đội thua phải đứng chờ giữa trời lạnh. Tôi yêu những điều đó."

"Chúng tôi luôn chơi với mấy anh lớn. Chơi vậy vui hơn. Vào tháng Tám năm đó, chúng tôi đã tổ chức một giải đấu bé xíu trong mùa lễ hội. Chúng tôi đã có một đội tuyệt vời. Chúng tôi rất

nghiêm túc khi tham gia. Chúng tôi muốn đánh bại tất cả, ngay cả khi đối thủ lớn hơn rất nhiều. Chúng tôi tràn đầy năng lượng. Thậm chí, ba đứa còn tổ chức họp mặt trước trận đấu nữa. Anh họ tôi và tôi sẽ ghi chép lại tất cả: số điểm, các đội, những người đã ghi bàn, những gì đã xảy ra trong trận đấu. Trước giải đấu, chúng tôi thậm chí còn tổ chức ký tặng và mở một buổi tuyển chọn nữa… như một đội bóng chuyên nghiệp thu nhỏ vậy. Nó thực sự rất vui! Tôi sẽ luôn nhớ những khoảnh khắc đó. Chúng sẽ luôn là một phần của tôi."

Andrés thậm chí còn chơi bóng ở trong nhà. Manu nhớ lại, "Phòng khách nhà tôi cũng trở thành sân vận động của cậu ấy. Chúng tôi làm một quả bóng bằng tất để giảm tiếng ồn và không làm phiền hàng xóm."

Điều quan trọng nhất là đảm bảo không có đồ đạc bị đổ vỡ. "Khi đội hình chính thức của Albacete ra quân, đáng lẽ chúng tôi phải đá. Nhưng đôi khi, chúng tôi thích chơi với nhau đến nỗi còn kiếm lý do để được ở nhà. Nào thì đau bụng, nào thì đau đầu… Chúng tôi tự bảo nhau nên ở nhà thì hơn."

Mấy trò giả vờ lần nào cũng hiệu nghiệm, không phải tất cả nhưng có thể nói là phần lớn. Tuổi thơ của Andrés cùng với những người bạn ở Fuentealbilla đã trôi qua như vậy đó. Rồi đến một ngày, chính bóng đá đã chấm dứt quãng thời gian ấy, thứ bóng đá chuyên nghiệp. Và Andrés chuyển đến Barcelona.

Nhiều người trong thị trấn không tán thành quan điểm của gia đình Andrés trong việc ủng hộ sự nghiệp bóng đá đầy triển vọng của cậu, họ không tán thánh chuyến đi dài tới La Masia. "Nhiều người nghĩ rằng gia đình tôi thật ngốc và rằng họ quá điên rồ khi để tôi tới La Masia. Đương nhiên, điều đó cũng có phần điên rồ nhất định. Khi họ hỏi sao bố mẹ tôi lại có thể đưa ra một quyết định điên rồ tới vậy, cả hai chỉ trả lời họ có một niềm tin mãnh liệt, rằng tôi sẽ trở thành một cầu thủ thực thụ."

"Nhưng bằng cách nào để đạt được điều ấy? Sẽ ra sao nếu tôi không thể đi đến đỉnh vinh quang? Sẽ ra sao nếu một ngày tôi trở về nhà tay trắng? Tất cả đều không thành vấn đề khi tôi được làm điều mình muốn, khi tôi có hy vọng và sự nhiệt thành, khi tôi tin vào điều gì đó. Tất cả đều không thành vấn đề nếu tôi được làm những gì mình thích và sống hết mình vì giấc mơ đó."

Cậu nhóc đó tin vào chính mình, rằng chắc chắn cậu sẽ làm được. Andrés không rõ mình sẽ bắt đầu từ đâu nhưng anh tin chắc cuộc

đời của mình sẽ gắn chặt với quả bóng tròn. Anh ấy không dao động bởi bất cứ ai, cho dù có bị bủa vây bởi những lời chê trách, gièm pha ở La Masia.

Và Andrés đã thành công. Mỗi bước chân của anh đều làm các huấn luyện viên kinh ngạc, trong đó có Catali - một trong những huấn luyện viên của anh ở Albacete: "Tôi là kiểu trung vệ cổ điển, là số 5 luôn phòng thủ chắc chắn và có phần dữ tợn. Bất cứ khi nào có bóng, tôi lập tức chuyền đi ngay. Đó là cách tôi chơi bóng. Và rồi tôi gặp Andrés... cậu ấy luôn biết cần phải làm gì với trái bóng. Tôi không cần chỉ bảo thêm điều gì", Catali nói. "Kể cả khi bóng còn chưa chạm tới chân, cậu ấy đã bao quát được hết tình hình xung quanh. Tôi luôn dặn những đứa trẻ trong đội phải ngẩng đầu lên và quan sát trước khi nhận bóng nhưng với Andrés thì không. Điều đó là không cần thiết. Tới tận bây giờ, tôi vẫn không hết kinh ngạc mỗi lần xem cậu ấy đá. Cậu ấy có thể dự đoán được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo ngay cả khi bóng còn chưa tới. Cậu ấy biết những ai đang ở đó, những ai không và trên tất cả, cậu ấy biết phải làm gì."

"Khi xem Andrés chơi cho Barcelona và đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha, tôi luôn quan sát rất kỹ nhưng vẫn không tài nào hiểu nổi lý do cậu ấy làm được điều đó. Không ai có thể hiểu vì sao cậu ấy lại nắm thế trận như trong lòng bàn tay vậy. Chỉ một mình cậu ấy có thể làm được điều đó."

Catali chưa bao giờ lý giải được khả năng ấy, cũng giống như Víctor, Juanón, Balo và những huấn luyện viên của Andrés tại Albacete. Họ vẫn luôn dõi theo anh ấy, lúc đó và cả bây giờ, nhưng anh vẫn luôn gây bất ngờ cho họ. Cậu bé ấy khiến cả bang Albacete tôn sùng như tình cảm họ đã dành cho Pelé của Brazil vậy. "Đội của chúng tôi đã thắng ở tất cả các giải đấu: ở vùng, ở bang... ở mọi nơi. Cho dù chúng tôi tới đâu, chúng tôi cũng luôn nổi trội so với những đội khác. Mọi người luôn khen ngợi tôi nhưng không phải vì tôi đã từng chơi ở giải quốc gia mà bởi vì đội của tôi quá xuất sắc." Ngoại trừ Andrés - người luôn luôn đứng đầu, trong đội cũng có bốn, năm gương mặt khác rất tài năng. Một số may mắn đã thành công nhưng không phải tất cả. Cuộc sống là vậy.

"Tôi đã chọn Andrés làm đội trưởng. Trong bóng đá, cậu ấy được gọi là thủ lĩnh. Tới tận giờ, tôi vẫn luôn thích thú khi nhìn thấy cậu ấy đeo băng tay và phân bua với trọng tài. Cậu ấy chẳng bao giờ nói một lời với chúng tôi. Làm sao con người đó lại có thể nói nhiều đến vậy với trọng tài được cơ chứ?"

Đội của Catali đã thành công nhưng ông luôn luôn dặn dò các cầu thủ: "Đừng nghĩ mình là người giỏi nhất, cũng đừng tự mãn. Kết cục là chúng ta sẽ chẳng có được gì hết."

Andrés không hề tự mãn. Anh ấy được nuôi dạy trong một gia đình của những con người khiêm tốn, chăm chỉ. Họ luôn hết mình vì Andrés. "Cho dù không có đủ tiền để trả các hóa đơn, thỉnh thoảng ba mẹ lại mua cho tôi một đôi giày Adidas Predator. Tại sao ư? Vì như vậy, con trai của họ có thể bước đi trên đôi giày tốt nhất. Cho dù họ không thể trả tiền thuê nhà tháng sau, con trai họ cũng phải được chơi bóng với đôi giày mới."

Giờ Andrés không còn đi Adidas nữa. Anh ấy đã gắn bó với Nike nhiều năm nay. Cuộc sống thật kỳ lạ. Phải mất tới cả thập kỷ, Pedro, Víctor, Juanón, Balo và Catali mới được chứng kiến những gì đôi giày ấy đã chứng kiến…

"Bố mẹ đã làm rất nhiều điều cho tôi. Lúc đó, tôi còn không chắc liệu mình có thể trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp hay không. Khi còn trẻ, rất nhiều điều có thể xảy ra. Sống trong một thị trấn nhỏ thực sự rất khó khăn. Bố mẹ tôi đã phải chịu đựng rất nhiều. Không phải ai cũng có thể hiểu được cảm giác bị mọi người nói ra nói vào sau lưng và ánh nhìn đầy phán xét của họ. Tôi hiểu điều đó và tôi cũng biết ơn vì mình đã trải qua điều đó. Họ là minh chứng cho sự đúng đắn trong quyết định của tôi."

Andrés cần phải cảm ơn bố José Antonio và mẹ Mari, và đương nhiên là cả người anh họ Manu nữa – người đã lải nhải suốt với các huấn luyện viên: "Em họ của tôi chơi khá lắm. Cậu bé thực sự rất tuyệt vời. Ông nên xem cậu bé chơi."

Chương 3
Brunete

"Nói chuyện với bố cháu đi. Làm ơn, hãy nói chuyện với bố cháu."

- Andrés nài nỉ huấn luyện viên Albert Benaiges

Hai tay lực lưỡng của huấn luyện viên Albert Benaiges ôm chặt lấy đôi vai của Andrés Iniesta.

Đó là năm 1996, khi Iniesta đang chơi cho câu lạc bộ Albacete trong giải bóng đá bảy người diễn ra ở Brunete, ngoại ô Madrid. Đó là giải đấu Torneo de Brunete mùa thứ ba quy tụ các đội bóng thanh thiếu niên tham gia giải đấu quốc gia của Tây Ban Nha. Đó là nơi những ngôi sao bóng đá tương lai của Tây Ban Nha được phát hiện. Đội Albacete thậm chí còn không có cơ hội tham gia giải đấu năm đó nếu không phải do đội Celta Vigo và Sevilla đều xuống hạng sau khi bị thanh tra. Đó là cơ hội nghìn năm có một để các cậu bé La Mancha được chơi bóng trong sân vận động Los Arcos. Trận đấu đó có thể thay đổi cả cuộc đời của họ.

Sau trận đấu ra mắt, Albert Benaiges đã tìm cách tiếp cận Andrés. Albert Benaiges là huấn luyện viên bóng đá kỳ cựu, sau này, ông trở thành huấn luyện viên và điều phối viên của La Masia - học viện bóng đá thanh thiếu niên nổi tiếng thế giới của Barcelona. Ông Benaiges chúc mừng cậu bé Iniesta nhút nhát mới 12 tuổi lúc đó. Cậu bé như đang lảng tránh ông, không nói một lời nào.

Giải đấu năm đó trở nên sôi động hơn bao giờ hết nhờ những nỗ lực truyền thông của Carmelo Zubiaur và nhà báo José Ramon de la Morena - người dẫn chương trình phát thanh vào tối muộn cực nổi tiếng mang tên *El Larguero* cho đài phát thanh quốc gia Cadena SER. Không chỉ vậy, Alfredo Relaño, chủ nhiệm chương trình *Canal +* vào thời điểm đó, cũng góp phần quảng bá giải đấu.

“Nói chuyện với bố cháu đi. Làm ơn, hãy nói chuyện với bố cháu”, Andrés lặp đi lặp lại mỗi lần được hỏi rằng liệu cậu bé có muốn chơi cho một đội bóng lớn như Barça do Benaiges huấn luyện hay không. De la Morena sẽ không bao giờ quên ánh nhìn mà Benaiges dành cho Andrés.

“Không, tôi chưa từng nói chuyện với bố cậu ấy. Làm sao tôi có thể giới thiệu mình với ông ấy trong bộ đồ thể thao của Barcelona được cơ chứ. Nhưng mọi người đều nhận ra rằng chúng tôi muốn có Andrés.”

Ban đầu, Benaiges thậm chí còn không biết tên của cậu bé thiên tài ấy. “Cậu bé mặc áo số 5 thực sự nổi bật… kỹ thuật của cậu bé rất tinh tế, chưa kể tới trí thông minh đáng kinh ngạc”, đó là những gì Benaiges trầm trồ sau khi xem Iniesta chơi lần đầu tiên.

“Tôi đã để ngài Fàbregas, đại diện câu lạc bộ Barça tại giải đấu, tới nói chuyện với bố của Andrés. Ông ấy mặc vest và cà vạt chỉnh tề nhưng chẳng ai biết ông ấy là đại diện của Barça. “Nhìn bên kia đi, người đàn ông đó là bố của cậu bé. Hãy nói với ông ấy rằng chúng ta muốn ký hợp đồng với con trai của ông ấy.”

Đội Albacete của Iniesta đã phải dừng chân ở vòng bán kết sau khi bị đánh bại bởi Racing Santander, đội của Jonatan Valle, một trong những niềm cảm hứng lớn nhất của giải đấu năm đó.

Valle hồi tưởng, “Giải Brunete? Nhiều kỷ niệm đấy. Chúng tôi đã đánh bại Fernando Torres, Atlético Madrid ở vòng tứ kết với tỉ số 3-1 và trong vòng bán kết, chúng tôi đánh bại Albacete của Andrés với tỉ số 4-2. Tôi đã ghi ba bàn thắng. Đó có lẽ là cú hat-trick cuối cùng của tôi.”

“Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ. Chúng tôi chơi với đội hình 3-2-1 và tôi là trung vệ, đứng ngay sau tiền đạo, giống như Bakero của đội Barça lúc đó. Tôi đã có khoảng thời gian tuyệt vời. Sau đó, Barça, Madrid, Ajax và Arsenal đều đã mời tôi về đội nhưng tôi vẫn ở lại Racing.”

Valle thăng tiến rất nhanh dù anh tham gia câu lạc bộ Racing Santander khi mới 14 tuổi. Anh xuất hiện lần đầu tại Copa del Rey khi mới 16 và hai năm sau, anh đã trở thành thành viên trong đội hình thi đấu chính thức của đội tuyển quốc gia.

Nhưng Radomir Antic, cựu giám đốc của Real Madrid, Barcelona và tại thời điểm đó là Atlético, đã đặc biệt chú ý tới Andrés dù Jonatan Valle rất xuất sắc.

Không khó để có thể tìm ra Andrés trên sân bóng với chiếc băng tay đội trưởng. Năm đó, Andrés xuất hiện với mái tóc ngắn ngủn do một lần thua cược với anh họ Manu. Cậu bé ấy có nét hao hao giống "Little Buda" - Iván de la Peña, người đã mang lại vinh quang cho Camp Nou vào thời điểm đó. Ai cũng phải để mắt tới cậu ấy vì cả mái tóc lẫn tài năng bóng đá. Năm 1996, mái tóc của Iniesta đã bớt thu hút sự chú ý hơn nhưng chân sút của cậu ấy thật đáng kinh ngạc.

Andrés tin rằng năm đó đội của cậu sẽ chiến thắng. "Dù đã chơi rất hay nhưng chúng tôi vẫn phải dừng chân ở vị trí thứ ba. Tôi là cầu thủ vàng của giải đấu năm đó. Đối với tôi và Albacete, đó là một giải đấu rất quan trọng."

Jonatan Valle, đôi khi vẫn được gọi là "Iniesta thứ hai" sau giải đấu năm 1996, nói: "Andrés và tôi được đề cử cho danh hiệu cầu thủ chơi hay nhất giải. Nếu tôi nhớ đúng thì cậu ấy đã thắng tôi chỉ với một phiếu bầu. Giải thưởng năm đó là chuyến đi đến công viên giải trí PortAventura. Nếu gặp lại cậu ấy, chắc chắn tôi sẽ đòi lại một buổi đi chơi cho các con của tôi." Sự nghiệp bóng đá của Jonatan không gặp nhiều may mắn. Sau cùng, anh chơi cho đội bóng của những người thất nghiệp do Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha quản lý. Những thành công ở bước đầu của sự nghiệp đã bị thiêu rụi. Anh cũng đã chuyển hướng sang môn quyền anh nhưng chưa từng trở thành một vận động viên chuyên nghiệp. Khi còn ở Brunete, khi đá trên sân với Iniesta, con đường trở thành cầu thủ chuyên nghiệp đã từng rộng mở cho cả hai cậu bé.

"Cậu ấy đã chơi cho Barcelona. Tôi cũng có thể gia nhập nhưng tôi quyết định ở lại với mẹ tôi. Andrés luôn thoải mái trên sân bóng. Cậu ấy luôn nổi bật. Chỉ cần một cú chạm bóng, bạn sẽ biết rằng cậu ấy hoàn toàn khác biệt so với những đứa trẻ cùng trên sân."

"Đỉnh cao sự nghiệp của tôi chỉ là những khoảnh khắc cũng như hầu hết những cầu thủ khác, nhưng cậu ấy thì luôn trên đó. Cậu ấy là tiền vệ người Tây Ban Nha giỏi nhất mà tôi từng biết, theo cách nói khác, cậu ấy là người giỏi nhất mọi thời đại. Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất trong trận đấu ở Brunete là cú dừng đột ngột của cậu ấy, cũng giống như bây giờ vậy. Đó là điều mà tất cả chúng tôi đều không có. Tôi vẫn nhớ trận đấu với tư cách là đại diện cho Tây Ban Nha. Cậu ấy luôn là người bạn có thể chuyền bóng và yên tâm rằng cậu ấy sẽ biết làm gì với nó. Đó chính là Andrés. Cậu ấy sẽ luôn đưa ra quyết định đúng đắn. Nếu Andrés có bóng, bạn có thể thư giãn vì mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

“Đó là tài năng của Andrés và đó cũng là một phần con người của cậu ấy. Khi tất cả chúng tôi đều căng thẳng, áp lực và lo lắng thì cậu ấy lại có thể nhanh chóng kiểm soát bóng. Thời gian dường như trôi chậm hơn với cậu ấy. Đó là sự khác biệt giữa một cầu thủ giỏi và một thiên tài.”

“Andrés không bao giờ hoảng sợ và luôn có những đường chuyền chuẩn xác. Thật vinh dự khi tôi được trở thành một phần nhỏ trong câu chuyện của cậu ấy. Đôi khi, tôi vẫn khoe với con mình rằng tôi đã từng chơi với một tên quái vật”, Valle nói.

José Carlos, anh chàng cảnh sát đã từng là thủ môn mà Albacete tuyển chọn một tuần trước khi giải đấu bắt đầu vẫn còn nhớ như in giải đấu đó. “Mẹ tôi đến Brunete khi còn chưa kịp thay quần áo. Mọi người đều nghĩ rằng chúng tôi sẽ bị loại sau trận đấu đầu tiên. Chúng tôi tới mà không mang hành lý và không đặt phòng khách sạn. Tôi đi học với Mario mỗi ngày và bỗng một ngày cậu ấy nói với tôi đội bóng đang cần một thủ môn. Chúng tôi có rất ít thời gian để tập luyện cùng nhau. Tôi chắc chắn là người gia nhập cuối cùng. Tôi sẽ không bao giờ quên được những lần Jonatan làm tấm lưới phía sau lưng tôi rung lên. Nhưng không có gì so sánh được với những gì chúng tôi phải đối mặt trong trận tứ kết với Madrid.”

Albacete chưa từng hy vọng được tham gia giải đấu Brunete nhưng họ đã đứng đó, chống lại Real Madrid hùng mạnh. Nhắc đến đây, Carlos, hay còn được đồng đội gọi là “Karlitos” - cầu thủ chạy cánh trái của Albacete vào thời điểm đó, không thể giấu nổi niềm vui thích. “Có rất nhiều lý do để chúng tôi chiến thắng trận đấu đó nhưng có lẽ phần lớn là nhờ Andrés. Cậu ấy điều khiển đội bóng từ đầu đến cuối sân và là cầu thủ duy nhất thuận chân trái trong đội. Tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời khi được chơi cùng cậu ấy. Cậu ấy luôn xếp chúng tôi vào những vị trí hoàn hảo. Kể cả khi còn là một đứa nhóc thì xem cậu ấy đá cũng đã rất khoái rồi. Với Andrés, sân bóng dường như nhỏ lại và trận đấu trở nên dễ dàng hơn.”

“Đẳng cấp của chúng tôi cao gấp bốn, năm lần so với những đội còn lại. Ngày chúng tôi đấu với Madrid, họ đã chỉ định cho chúng tôi chơi ở sân bóng không có khán đài, nhưng vì chủ tịch của câu lạc bộ Madrid và huấn luyện viên Atlético Radomir Antic sẽ theo dõi trận đấu nên họ chuyển chúng tôi đến sân bóng tốt nhất, có khán đài và mọi thứ. Đội Madrid thực sự đã rất vất vả trong trận đấu với chúng tôi. Tôi nhớ cha mẹ dự định đến Brunete và quay về ngay trong ngày hôm đó. Cuối cùng, họ lại phải đi mua đồ lót mới vì chúng tôi đã vào quá sâu.”

Cha mẹ của những cậu bé Albacete gần như đã phát sốt trong trận đấu với Madrid. Karlitos còn nhớ rất rõ: "Chúng tôi đã có những trận đấu tuyệt vời ở vòng bảng và còn đánh bại Madrid trong vòng loại trực tiếp nữa. Cha mẹ chúng tôi đã vô cùng kinh ngạc. Nhưng chúng tôi xứng đáng có được chiến thắng ấy. Chúng tôi là một trong những đội bóng chơi đồng đội hay nhất và chúng tôi có một tên quái vật trong đội nữa. Kể cả Madrid cũng không thể khiến chúng tôi sợ hãi. Chúng tôi đã phải đá luân lưu trong trận đấu đó. Remi đá quả đầu tiên, rồi đến Andrés, rồi tới một người thứ ba và người cuối cùng là tôi. Tôi đã rất căng thẳng khi chạm vào quả bóng. Họ vừa đá hỏng một quả."

Thủ thành José Carlos vẫn nhớ cú đá đó. "Người đá là đội trưởng của Madrid. Cậu ấy không hề đá trượt nhưng tôi đã bắt được nó. Chúng tôi là một đội bóng tuyệt vời và chúng tôi đang vút cao cùng với đội trưởng Andrés. Chúng tôi là anh em. Dù mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình nhưng chúng tôi vẫn liên lạc với đồng đội cũ. Chúng tôi gắn kết với nhau sau giải đấu và đó là một thời gian tuyệt vời. Đó là bóng đá thuần túy, là thể thao thuần túy."

Mười sáu năm sau, José Carlos sẽ nhận được một cú điện thoại từ chủ tịch câu lạc bộ Albacete. "Andrés muốn cậu thay mặt câu lạc bộ phát biểu trong buổi lễ khai trương tổ hợp đào tạo mới." Nó được đặt tên là "Andrés Iniesta" và José Carlos đóng góp một phần nhỏ trong buổi lễ. Carlos đã run rẩy khi đứng cạnh Andrés. Cậu ấy không còn là đồng đội cũ của anh ấy mà là huyền thoại bóng đá Tây Ban Nha, Iniesta.

"Các bạn có lẽ biết nhiều về Andrés hơn chúng tôi nhưng không ai trong chúng tôi thay đổi cả. Một số béo hơn một chút và một số thì ít tóc hơn, còn những người khác thay vì tới đây bằng chiếc xe Ford Orion cũ thì đang ngồi trên một chiếc BMW. Nhưng chúng tôi vẫn luôn ở bên nhau. Tôi muốn ôm tất cả bọn họ, cả những người tới đây và những người không thể tới đây hôm nay. Tất cả chúng tôi, đội bóng cũ đã chơi cùng cậu trên sân nền bê tông của quê hương, luôn chào mừng cậu về nhà."

Những lời đó khiến Iniesta cúi đầu. Anh như bị lạc trong những ký ức thời thơ ấu. Sau màn xếp đội hình chụp ảnh với những câu chuyện đùa về cái quần chật cứng gần như sắp rách cùng cái đầu gối mỏi nhừ, thời gian cho những lời nhắn nhủ cuối cùng của Andrés đã tới. "Albacete là một câu lạc bộ có gốc rễ và nền tảng của nó là học viện đào tạo thanh thiếu niên, đó chính là nơi mà tôi bắt đầu", Andrés rưng rưng xúc động khi nghĩ tới bàn thắng trong

trận đấu với Madrid đã đưa đội tuyển vào vòng bán kết.

Đúng là José Carlos đã cứu những bàn thua trông thấy. Cậu ấy chính là người đã đánh bại cú sút hiểm hóc của đối thủ. Ba cú đá phạt, ba bàn thắng đã thay đổi cuộc đời của Andrés.

De la Morena tiết lộ, "Thật kỳ lạ nhưng trong suốt giải đấu đó, không ai gọi cậu ấy bằng tên thật cả. Họ gọi cậu ấy là 'Số 5 của Albacete'. Cậu ấy không phải là Andrés, không phải Iniesta. Cậu ấy chỉ đơn giản là Số 5 của Albacete." Andrés đã tặng cho phát thanh viên De la Morena chiếc áo số 5 của Albacete như một món quà và tới giờ ông vẫn giữ nó.

Huấn luyện viên Víctor xúc động khi nhớ lại, "Trong trận tứ kết, chúng tôi đánh bại Madrid và ở bán kết, chúng tôi đã dẫn trước đội Racing 2-1 sau giờ nghỉ nhưng cuối cùng lại thua với tỉ số 4-2. Đội bóng năm đó thực sự đã có thể vô địch."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ đó sẽ là một bước đệm để được đá giải quốc gia. Tôi thậm chí còn chưa từng mơ được lọt vào vòng bán kết. Lúc đó, tôi đến Brunete chỉ để tận hưởng quãng thời gian vui vẻ thôi", Andrés hồi tưởng.

Theo De la Morena, cầu thủ xuất sắc nhất của giải đấu là Jonatan Valle. "Cái cách cậu ấy lừa bóng làm nhiều người nhớ đến Rabadan, một cậu bé trong đội Madrid đã thống trị giải đấu của năm trước. Andrés cũng rất nổi bật nhưng không bằng Jonatan. Mọi người đều bị mê hoặc bởi cậu bé đến từ Racing với bàn thắng như Maradona vậy."

"Nhưng huấn luyện viên Atlético Antic đã đưa ra đánh giá hoàn toàn chính xác chỉ với vài lần quan sát. Ông ấy nói, 'Các anh không biết gì cả. Cậu bé chơi giỏi nhất là số 5 của Albacete! Số 5!' Trong giây phút đó, tôi đã nghĩ ông ấy đúng. Tôi bắt đầu tập trung nhiều hơn vào cậu bé mang áo số 5 của Albacete. Và tất nhiên, Antic đã đúng. Cậu bé mang áo số 5 của Albacete đã trở thành tuyển thủ của đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha trong khi Valle còn không được chơi trong giải đấu quốc gia. Ông ấy đã thuyết phục tôi, 'Nhìn thằng bé đi, nó không bao giờ phạm sai lầm, không bao giờ để mất bóng, mọi quyết định đều chính xác'."

"Trong trận đấu tiếp theo, Albacete đã đánh bại Madrid và điều đó không tốt cho giải đấu chút nào. Mọi người đều muốn Madrid lọt vào chung kết. Antic như hét lên: 'Nhìn kìa, nhìn kìa, cậu bé không hề lưỡng lự một phút nào cả. Cậu bé tập trung cao độ vào

trò chơi. Những đứa trẻ khác thua xa cậu bé đó'."

"Đội Racing đã trở thành nhà vô địch và sau đó là màn chọn ra cầu thủ chơi hay nhất của giải đấu. Sau khi nghe Antic phân tích, bấy giờ tôi đã tin rằng đó là Andrés. Chúng tôi đã có một cuộc họp và mọi người nhất trí rằng người đó nên là Iniesta. Tôi đã đi tìm cậu ấy tại khách sạn Alcalá de Madrid, nơi các đội thi đấu lưu trú. Tôi thấy cậu bé ngồi trên một chiếc ghế dài, chân hầu như không chạm đất. Andrés đang khóc.

- Sao thế Andrés?

- Albacete chỉ được đá giải hạng Hai.

De la Morena đưa Iniesta và Jonatan Valle đến phòng thu thanh của Cadena SER, nơi họ bắt đầu cuộc phỏng vấn cho chương trình *El Larguero*.

- Jonatan này, bố cháu làm nghề gì vậy?

- Bố cháu là người đứng đầu của một bộ.

- Vậy ông ấy là bộ trưởng?

- Không, không. Ông ấy là người đứng đầu của một bộ.

Cùng năm đó, có một cậu bé chơi trong giải đấu là con trai của bộ trưởng Martín Toval.

- Vậy là chúng ta có quý ngài nửa bộ trưởng ở đây nhỉ? – De la Morena nói

- Không, bố cháu chỉ là người đứng đầu của một bộ ở Santander thôi.

Sau đó, tới lượt Andrés.

- Còn bố cháu thì sao, Andrés?

- Bố cháu là một thợ nề nhưng bố sẽ không phải làm công việc ấy nữa khi cháu trở thành một cầu thủ. Có lẽ bố cháu sẽ trở thành nhà thầu xây dựng chẳng hạn nhưng cháu không muốn bố làm việc trên giàn giáo nữa."

Cuộc trò chuyện không dừng lại ở đó. Đã quá nửa đêm nhưng Andrés và Jonatan vẫn tiếp tục trò chuyện. Huấn luyện viên Víctor đã có mặt ở phòng thu như một người cha thứ hai của

Andrés đêm đó. “Đừng lo, thầy sẽ ở đây. Cứ trả lời những gì con muốn. Đừng lo lắng về bất cứ điều gì.” Ông động viên Iniesta để cậu bé bớt căng thẳng trong cuộc phỏng vấn đầu tiên trước hơn một triệu thính giả.

- Jonatan, cháu nghĩ mình đáng giá bao nhiêu? – De la Morena hướng về phía cậu bé đến từ Racing.

- Năm trăm triệu đô.

- Cháu thì sao, Andrés?

Andrés im lặng. Phát thanh viên bắt đầu sốt ruột. De la Morena vẫn còn nhớ vẻ mặt sợ hãi của Andrés lúc đó. Víctor can thiệp tức thì, ông sợ rằng cậu bé sẽ chẳng nói gì cả. Ông thì thầm vào tai cậu bé:

- Nói với chú ấy rằng con đáng giá cả tỷ. Nói đi! Nói đi!

Cậu bé tới từ Fuentealbilla không lên tiếng ngay nhưng cuối cùng cũng trả lời. Cậu ấy nhắc lại đúng những gì huấn luyện viên thì thầm:

- Cháu đáng giá một tỷ.

***

Santi Cazorla, cầu thủ nhí không được chú ý trong giải đấu nhưng được truyền cảm hứng bởi tiền vệ nhỏ bé của Albacete và sự xuất hiện rụt rè trên đài phát thanh của Andrés, cũng nghe đài phát thanh hôm đó. “Đó là lần đầu tiên tôi biết về Andrés. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với cậu ấy nhưng tôi đã nghe cậu ấy trên *El Larguero* trong cuộc nói chuyện với De la Morena.”

“Lúc đó tôi ở đội Oviedo nhưng họ không cho tôi chơi nhiều, thậm chí họ còn định loại tôi vì tôi còn quá nhỏ. Tất cả chúng ta đều thấy tài năng của Andrés sau giải đấu ở Brunete. Tôi thậm chí không biết tên cậu ấy vào thời điểm đó nhưng cậu ấy đã đứng cạnh Jonatan Valle, Fernando Torres và Diego León.”

Mặc dù luôn khiêm nhường, nhưng khi ngồi trước micro, cậu bé Andrés vẫn cảm thấy mình thật quan trọng. Cậu nhóc hiểu rất rõ những điều tốt đẹp Antic nói về mình. Andrés cũng được khen ngợi bởi Benaiges, người đã tới gặp cậu một lần nữa sau trận chung kết. Ông khoác vai cậu bé. “Nếu cháu muốn gia nhập La Masia, cháu biết chúng ta ở đâu rồi đấy.” Lọt thỏm trong vòng tay

của Benaiges, Andrés vẫn nhắc lại, “Hãy nói chuyện với bố cháu, làm ơn. Hãy nói chuyện với bố cháu.”

Định mệnh còn đem đến cho Iniesta một điều bất ngờ nữa. “Cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu được tặng một chuyến đi đến PortAventura - công viên trò chơi mạo hiểm ở gần Barcelona - cùng gia đình. Cả nhà tôi đã đến La Masia để tham quan câu lạc bộ. Đó là một chuyến thăm quan trọng đã làm nên bước ngoặt của tôi ở Barça sau này.”

Lúc đó, Andrés không hề tưởng tượng ra điều ấy nhưng Barça đã theo dõi cậu bé trong giải đấu Brunete. Oriol Tort - tuyển trạch viên huyền thoại của La Masia đã được nghe về cậu bé thiên tài của Albacete. Tort đã gọi cho một người bạn, Mani, “Hãy nghe ngóng về đứa trẻ mà mọi người đã ca tụng”. Vì vậy, Mani - tên thật là Germán Vara, người đã từng săn tài năng cho Betis và giờ là Barça - đã khởi hành tới giải đấu bóng đá bảy người sắp diễn ra tại Plasencia.

Mani nói về Iniesta: “Một số người nói tôi là người khiến hợp đồng giữa câu lạc bộ và cậu bé ấy trở thành sự thực nhưng thật ra là một tuyển trạch viên người Hà Lan đã thấy Andrés ở Albacete và kể với Tort về cậu bé. Sau đó, ông ấy đã cử tôi đến xem giải đấu ở Plasencia.”

Quan sát Andrés chưa được bao lâu, Mani nói với Tort, “Tôi sẽ ký hợp đồng với cậu bé ngay bây giờ. Thằng bé nhỏ con và có lẽ không nặng hơn ba mươi cân đâu nhưng nó luôn nắm rất rõ thế trận.” Đó là những lời khen ngợi của Mani dù ông nhớ Andrés “đã không có một xuất phát tốt tại giải đấu”. Vào cuối giải đấu, Andrés được trao giải cầu thủ xuất sắc nhất, cũng giống như ở giải đấu diễn ra cách đó vài tuần tại Brunete. “Cái cách cậu ấy chơi bóng lúc đó giống y hệt như bây giờ vậy.”

Cùng một vóc dáng, cùng cách chơi, cùng một phong cách bóng đá quyến rũ, chỉ khác là khi đó cậu ấy đang đầu quân cho đội Castilla-La Mancha. Tại Plasencia, đội của Andrés đã thua Extremadura chỉ với một bàn thắng duy nhất tới từ Jorge Troiteiro, một trong những người bạn thân thiết của Andrés ở La Masia sau này. Đội vô địch của giải đấu năm đó là Cataluña sau khi đánh bại Castilla y León với tỉ số 2-1 trong trận chung kết. Tuy nhiên, các huấn luyện viên và các nhà săn tài năng bóng đá đã quyết định cái tên của cầu thủ xuất sắc nhất là Andrés - cậu bé đến từ La Mancha, cậu bé đã khiêu vũ cùng quả bóng với ước mơ là đưa cha mình xuống khỏi giàn giáo.

***

Chìa khóa để thành công ở môn thể thao vua nằm trong việc phát hiện tài năng, nằm trong việc nhận biết những người được sinh ra để đá bóng. Trong nhiều năm, Barcelona có một người chuyên săn tài năng cho Cesar Luis Menotti, Terry Venables và Johan Cruyff. Ông là Oriol Tort, người mà họ gọi là "giáo sư".

Con mắt chuyên gia của "giáo sư" đã đúng với trường hợp Iniesta, hay ít nhất là con mắt chuyên gia của người bạn đáng tin cậy Mani - người đã đưa cho ông một đánh giá chính xác về thiên tài tới từ Albacete mà Tort thậm chí còn chưa được chứng kiến. Tort là người có thể chỉ với một cái liếc cũng biết được liệu người đó có phải là một cầu thủ thực thụ hay không.

Jaume Olivé, người đứng đầu học viện bóng đá thanh thiếu niên tại Barça vẫn còn nhớ lời "giáo sư" thường nói: "Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng vì sau đó càng quan sát, người chơi càng bộc lộ nhiều khiếm khuyết hơn. Phải nhớ lại cái ấn tượng lần đầu gặp họ. Họ sẽ là cầu thủ thứ thiệt khi trong đầu cậu nghĩ rằng họ có gì đó khác biệt và cậu thích họ."

Oriol Tort sẽ đánh giá các cầu thủ trẻ và tất cả các huấn luyện viên, còn tuyển trạch viên sẽ quan sát Oriol. Người ta nói rằng, chỉ cần nhìn cách ông hút hết một điếu thuốc cũng có thể biết người được quan sát có phải một tài năng hay không: nếu đầu lọc của thuốc lá vẫn còn cháy một màu đỏ tươi sau một hơi thật sâu, có thể chắc chắn rằng người chơi là một viên ngọc thô. Không ai hiểu Oriol hơn Olivé. Họ là một đội hoàn hảo, luôn chia sẻ ý kiến và ghi chép lại bằng một cái máy đánh chữ cũ.

Tort đã từng nói đùa rằng trước đó, nếu La Masia đề nghị ông ở lại câu lạc bộ và tiếp tục làm việc với chiếc máy đánh chữ cũ kỹ đó, chắc chắn ông sẽ gắn bó với nó.

- Giáo sư, ông sẽ ký tiếp hợp đồng chứ?

- Sao nhỉ, cái ghế với cái máy đánh chữ của tôi bị họ mang đi rồi."

Đó là một dấu hiệu cho thấy tương lai của ông đã được ấn định. Trong những năm đầu ở Barça, Tort là một người chuyên cấp phát dược phẩm hằng ngày. Ông và Olivé là những huấn luyện viên làm bán thời gian, nửa ngày lo dược phẩm, nửa ngày huấn luyện những cầu thủ nhí trong đội bóng thanh thiếu niên của Barcelona. Nhóm tình nguyện viên của Pujol, Carmona hoặc Ursicinio không chỉ làm công việc săn tài năng vì lý do tài chính.

Họ tìm thấy niềm vui khi khám phá ra một cầu thủ sẽ trở thành thành viên của đội hình thi đấu chính thức trong tương lai, ai đó thực sự đặc biệt như Guardiola, Xavi hoặc Iniesta.

Cuộc sống của Iniesta đã thay đổi ở Brunete nhưng nếu không có cuộc gọi giữa Tort và Mani, anh sẽ không thể gia nhập La Masia.

“Đôi lúc tôi muốn tua lại một số khoảnh khắc”, Andrés nói, khép lại những dòng hồi ức cuối cùng về Brunete. “Tôi biết Andrés đã có một thời gian khó khăn mặc dù cậu ấy chưa từng nói bất cứ điều gì với tôi. Ai cũng muốn nói chuyện với De la Morena vì lợi ích cá nhân. Vấn đề không phải là cậu ấy có thích chương trình phát thanh đó hay không dù nhiều năm nay cậu ấy cũng đã ở đỉnh cao của sự nghiệp nhưng tôi không thích nhìn những con người đạo đức giả.”

Họ đã từng nói rất nhiều điều khiến Andrés tổn thương, ví dụ như họ nói cậu ấy luôn dành thời gian để nói chuyện với De la Morena nhưng lại không như vậy với những người xung quanh. “Điều đó làm tôi đau lòng. Ông ấy là người đã dõi theo tôi kể từ khi tôi 12 tuổi, khi ấy, chẳng ai biết tới tôi. Dù bạn có nổi bật thế nào thì cũng sẽ rất dễ bị lãng quên khi bạn 14, 15, 16 tuổi. De la Morena luôn ở Brunete nhưng ông ấy chưa bao giờ quên tôi cả. Và bất cứ khi nào tôi bị chỉ trích, ônh ấy luôn nghĩ rằng những lời chỉ trích đó là không công bằng. Ông ấy luôn ủng hộ tôi.”

“Kể cả khi tôi không được đá, ông ấy vẫn luôn nghĩ tôi xứng đáng được ở trong đội. Ông ấy đã gắn bó với tôi và ông ấy xứng đáng nhận được sự tôn trọng cùng tình cảm ấy. Ông ấy sẽ chẳng mảy may bận tâm tới những lời đồn thổi về tôi. Ông ấy không cần phải lên tiếng thanh minh cho tôi nhưng đó là điều ông luôn thực hiện mà không đòi hỏi bất cứ điều gì. Chúng tôi không cần người kia phải làm gì đó đáp trả mình. Chúng tôi làm mọi việc chỉ vì chúng tôi tin rằng người kia đúng và đó là cách ông ấy luôn đối xử với tôi.”

“Tôi không nói rằng những người khác đều đối xử tệ với tôi, không hề. Tôi luôn cố gắng tôn trọng người khác và dành thời gian cho nhiều người nhất có thể. Tôi đang nói về những khoảng thời gian nhất định. Đó là điều tôi cảm thấy rất rõ nét. Có những thứ tôi luôn luôn nhớ và tôi sẽ không bao giờ quên, như ‘Joserra’ - biệt danh của De la Morena. Ông ấy luôn ở bên tôi khi xung quanh chẳng còn ai khác.”

Chương 4
La Masia

"Tôi đã có những ngày tăm tối nhất trong cuộc đời tại La Masia."

- Andrés

Nghe có vẻ mâu thuẫn nhưng đó là sự thật. Cảm giác tồi tệ của những ngày tháng đó vẫn luôn ở trong tâm trí tôi như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Tôi cảm thấy mình như bị bỏ rơi, cảm thấy mất mát một cái gì đó, tưởng như tâm hồn của tôi đã bị xé nát. Đó là một trong những khoảnh khắc khó khăn nhất cuộc đời tôi. Tôi muốn tới La Masia. Tôi biết đó là điều tốt nhất cho tôi và cho tương lai của tôi. Nhưng tôi đã phải trải qua những trải nghiệm cay đắng khi sống xa gia đình. Tôi không thể gặp họ mỗi ngày, cũng không thể cảm nhận thấy sự tồn tại của họ. Điều đó thật sự rất khó khăn. Tới La Masia là quyết định của tôi nhưng nó thực sự rất khó khăn.

***

Sự bình thản trên khuôn mặt Andrés đột nhiên biến mất bởi những ký ức về đêm đầu tiên tại La Masia vào tháng 9 năm 1996. Andrés đã tới đó một cách đột ngột, không hề có dự định; khi ấy, anh đã hỏi José Antonio: "Bố có thể gọi cho họ bây giờ không?"

"Vài ngày sau khi nhận được đề nghị của Barcelona, tôi đã đưa ra quyết định. Tôi sợ rằng đã quá muộn để được tới La Masia nhưng ông Tort nói họ sẽ đợi chúng tôi dù là năm đó hay năm sau nữa. Chúng tôi đã kịp tham gia trong năm đó. Không có ai trong gia đình khuyên tôi tới Barcelona, kể cả bố tôi. Tôi nhớ ngày đầu tiên tới đó là 16 tháng 9, khi trường học sắp khai giảng và khóa huấn luyện bóng đá cũng sắp bắt đầu. Đó là một quyết định muộn màng nhưng đúng đắn."

Có thể đó là quyết định đúng đắn nhưng sẽ chẳng dễ dàng chút nào cho cả Andrés và gia đình của anh.

José Antonio: "Sao bây giờ con lại muốn tới đó? Sao lại là bây giờ?"

Andrés: "Con đã thay đổi ý định. Giờ con đang rất tỉnh táo. Con đã nghĩ rất nhiều về điều này và con nghĩ chúng ta nên tới đó."

José Antonio: "Khi thằng bé nói nó muốn đi ngay lúc đó, tôi tự hỏi bản thân mình, tại sao lúc này thằng bé lại quyết định đi."

Andrés: "Vì con biết bố muốn con tới đó. Sau tất cả những gì bố đã làm cho con, con không thể để lỡ cơ hội này được."

Một mặt, José Antonio cảm thấy vui mừng nhưng ông cũng không khỏi lo lắng. "Tôi là người muốn thằng bé đi để nó được phát triển nhưng tôi cũng là người phải chịu nhiều áp lực nhất."

Quyết định của Andrés thật chẳng dễ dàng chút nào cho những người nhà ở Albacete và cho chính cậu khi ở Barcelona. Andrés: "Tôi không muốn xúc phạm hay đụng chạm tới bất cứ ai nhưng tôi muốn mọi người biết ở Albacete đã xảy ra những chuyện gì ngay trước khi tôi tới Barcelona. Tôi không để bụng. Tôi luôn biết ơn những người đã giúp tôi đến được nơi tôi thuộc về nhưng có những người có thái độ khiến tôi không vừa lòng. Tôi có cảm giác những người trong câu lạc bộ muốn biến tôi và đặc biệt là gia đình tôi trở thành những kẻ xấu xa. Họ đã nói những điều ngớ ngẩn gây hiểu lầm. Tôi đã phải đợi hai tuần mà không thể chơi cho Barça vì thủ tục giấy tờ không hoàn thành. Thực sự, tôi không có chút ác ý nào với họ và tới một thời điểm, tôi đã hiểu được sự thất vọng của họ khi một trong những cầu thủ nhí rời khỏi. Nhưng họ không cần thiết phải làm hại bất cứ ai. Tôi chỉ làm những gì tôi cho là điều tốt nhất cho mình mà 99% những người trong tình cảnh của tôi sẽ làm vậy."

Khi gia đình Iniesta đến La Masia, cha mẹ anh đã nói chuyện với Señor Farrés, người phụ trách nơi cư trú. Andrés đi vòng quanh hành lang của tòa nhà biểu tượng chứa đựng những giấc mơ thời thơ ấu. Anh sẽ không thực hiện hành trình này một mình.

Andrés: "Tôi nhớ José, thủ thành của đội U17 vào thời điểm đó. Cậu ấy có đôi chân khổng lồ và tôi nghĩ có lẽ mình chỉ cao đến eo của cậu ấy. Cậu ấy dắt tôi đi thăm La Masia, tới từng ngóc nghách để tôi có thể làm quen với nó. 'Chỗ này là khu ký túc xá; đây là một khu ký túc xá khác, còn đây là thư viện, Andrés.' Cậu ấy nói liên hồi còn tôi thì không thể ngừng khóc. Tôi cứ khóc mãi. Tôi đứng ở

đó nhưng tâm trí lại đang ở quê nhà, bên gia đình mình."

Bố mẹ cậu bé vẫn đứng dưới cánh cửa của học viện La Masia, họ đang nói chuyện với Señor Farrés trong khi cậu cứ đi lên đi xuống cầu thang. "José đã dẫn tôi đi xem xung quanh tòa nhà như thể nó thực sự rất quan trọng với tôi vậy", Andrés nhớ lại những giây phút đầu tiên của mình trong ngôi nhà mới.

José Bermúdez, anh chàng thủ môn cao lớn, vòng tay qua vai, an ủi cậu nhóc tân binh: "Thôi nào, Andrés". Tới giờ, José vẫn còn nhớ như in hình ảnh ấy. "Cậu ấy nhợt nhạt, nhỏ con và trông rất buồn bã. Tôi có cảm giác như cậu ấy nghĩ mình đang bị bỏ rơi vậy. Tôi vẫn còn nhớ khoảnh khắc đó rất rõ ràng và tôi cũng không ngạc nhiên khi cậu ấy còn không nhớ nổi họ của tôi."

"Cậu ấy trông rất yếu, nhỏ xíu và chắc chỉ cao tới eo của tôi. Nhưng Jorge (Troiteiro) thậm chí còn nhỏ hơn cả Andrés. Cả ba chúng tôi đã gặp nhau ở sảnh. Tôi 17 tuổi còn hai người kia đều mới 12 tuổi. Điều đó thực sự khó khăn, kể cả với tôi. Hãy tưởng tượng xem nó tồi tệ thế nào đối với Andrés. Cậu ấy đã trải qua một quãng thời gian cô đơn. Andrés rất nhút nhát, Jorge thì hướng ngoại hơn nhiều. Cậu bé nói nhiều hơn và luôn là người bắt chuyện trước. Tôi đã rất quý Andrés ngay từ lần gặp đầu. Cậu ấy rất lịch sự và biết cách ăn nói lễ phép, cũng rất tinh tế và nhạy cảm nữa."

***

Cha của Andrés, José Antonio nói, "Chúng tôi đã phải để Andrés lại đó để quay về khách sạn. Thằng bé ở rất gần - có lẽ chỉ cách chỗ chúng tôi 200 hoặc 300 mét - nhưng cảm giác lại thật xa." Con phố Maternity là khoảng cách duy nhất giữa Andrés với cha mẹ và ông ngoại. José dẫn Andrés lên cầu thang, tới chiếc giường tầng của cậu cùng với Jorge Troiteiro và trở về khách sạn. Gia đình Iniesta-Luján đã phải trải qua một đêm âu sầu.

Cánh cổng La Masia đã khép lại, gia đình của Andrés cũng đã tới khách sạn Rallye. Họ không nói gì với nhau. Cả ba người đều im lặng. José Antonio không thể ở yên trong phòng. Ông cảm thấy áp lực. Ông bước vào thang máy, đi xuống quán ăn tự phục vụ của khách sạn và tìm thấy ông của Andrés.

"Tôi cứ nghĩ mình sắp chết. Tôi không thể thở nổi. Thật khủng khiếp. Tôi đã thấp thỏm cả đêm hôm đó. Chúng tôi đã thu xếp xong hành lý để quay về nhà nhưng tôi không thể đi mà không có

cậu con trai bé bỏng của mình. Nếu không có mẹ nó ở đó, tôi đã đưa thằng bé về nhà rồi. Mẹ của Andrés là người phụ nữ cao cả nhất. Bà ấy luôn nói với tôi rằng nếu thằng bé đi xa mà vẫn không thành công, chúng ta sẽ không được gặp nó trong sáu hoặc bảy năm nhưng nếu thằng bé đi xa và thành công thì quãng thời gian ấy cũng vẫn vậy. Đó là điều không thể thay đổi." Mari không được gặp Andrés. José Antonio không được gặp con trai. Maribel, em gái Andrés cũng không được gặp anh trai mình. Còn Andrés thì không được gặp tất cả bọn họ.

"Con sẽ quay lại La Masia và đưa nó về. Con không thể chịu đựng được nữa", José Antonio nói với bố vợ, tin rằng sẽ tìm được đồng minh hoàn hảo và họ sẽ cùng nhau hạ gục ý chí của Mari. Ông ngoại của Andrés đồng ý với José Antonio. Mari vẫn không hề hay biết kế hoạch của hai người đàn ông. Nhưng sớm hay muộn thì bà cũng sẽ phát hiện ra.

"Mari, anh sẽ đưa con về! Anh sẽ đến La Masia ngay bây giờ và anh sẽ đưa con ra khỏi đó! Và chúng ta sẽ về nhà!" Giọng nói khàn khàn của José Antonio vang lên trong căn phòng khách sạn chỉ cách sân vận động Camp Nou có 50 mét. Nhưng Mari, người mẹ mạnh mẽ và kiên cường, đã can thiệp. Bà không nói nhiều - như tất cả thành viên trong gia đình Luján - nhưng thật rõ ràng và có chính kiến; bà sẵn sàng thuyết phục bất cứ ai, ngay cả khi người đó là chồng của mình.

"Nếu anh đưa con về thì anh thật ích kỷ", Mari thuyết phục người chồng gần như đang quẫn trí. "Anh không nghĩ cho con sao, José Antonio? Anh phải suy nghĩ cho con chứ. Ít nhất thằng bé cũng cần một cơ hội để thử sức. Chúng ta đã phải trải qua một chặng đường dài nhưng lại không để cho con thử sao?"

Khi Mari yếu lòng nhất, bà phải tự vực mình mạnh mẽ, hoặc ít nhất cũng không chùn bước như bố của Andrés. Họ đã đi một quãng đường dài, phải chống lại trở ngại đầu tiên để tiếp tục tiến lên. Trong khi đó, con trai bé bỏng của họ cũng không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải chịu đựng sự cô đơn trong một góc nhỏ ở Barcelona, dưới chân ngôi đền bóng đá vĩ đại Camp Nou.

***

Andrés: "Tôi không thể ngừng khóc trong bữa tối đầu tiên tại La Masia. Đương nhiên là tôi chẳng chịu ăn gì cả."

Ở bên kia đường, bố của Andrés cũng không nuốt nổi bữa tối;

đương nhiên, cả mẹ và ông ngoại cậu bé cũng vậy. Mari không để một giọt nước mắt nào tuôn ra trong đêm hôm đó, bà nén nó lại và giữ nỗi đau ấy trong lòng. Gia đình vô danh mê bóng đá đến từ Albacete tối hôm đó ở Barcelona đã không ăn, không ngủ.

"Tôi không biết đêm tồi tệ nhất là đêm đầu tiên hay tối hôm sau đó. Tôi biết bố mẹ tôi đang ở rất gần. Tôi biết họ chỉ cách đó vài trăm mét nhưng sớm hay muộn họ cũng sẽ về nhà. Họ phải trở lại làm việc. Họ không thể ở lại với tôi."

Cậu bé Andrés biết đó chỉ là vấn đề thời gian. Gia đình cậu sẽ để cậu ở lại Barcelona.

Andrés: "Sáng hôm sau, tôi phải đi học. Họ đang đợi tôi ở cửa vào La Masia cùng với Jorge Troiteiro, bạn cùng lớp mới của tôi tới từ Mérida. Cậu ấy cũng bằng tuổi tôi."

Không ai kể về những gì họ phải trải qua đêm hôm trước. Họ đều chào nhau như thể chẳng có gì xảy ra, như thể họ vẫn đang ở nhà và Andrés chỉ học tại ngôi trường làng mà thôi. Họ đang ở Barcelona nhưng họ muốn giả vờ như mọi chuyện vẫn như ở Fuentealbilla vậy.

"Chúng tôi vào lớp và gia đình vẫn hôn tạm biệt tôi."

Andrés và Jorge tự đi học và điều đó đã trở thành một thói quen trong nhiều năm tiếp theo. Nhưng Andrés đã không kịp chuẩn bị cho những điều sẽ xảy ra vào cuối buổi học đầu tiên đó.

"Tôi nghĩ rằng lúc tan học buổi chiều, họ sẽ ở đó chờ tôi. Nhưng khi tôi đến thì không còn ai cả." Không có bố José Antonio, không có mẹ Mari, và không có ông ngoại. Ngoài Jorge đang đứng bên cạnh, Andrés hoàn toàn cô độc.

"Bây giờ nhìn lại, tôi nghĩ đó là một quyết định hoàn toàn đúng đắn. Họ đã tự giải cứu khỏi giây phút chia ly tồi tệ ấy."

"Bây giờ có thể tôi cảm thấy hoàn toàn ổn nhưng vào lúc đó thì không. Bây giờ tôi có thể hiểu lý do họ làm vậy nhưng vào lúc đó tôi cảm thấy bơ vơ, như thể mình bị bỏ rơi vậy."

***

"Nghe có vẻ như tôi đang nói dối vì tôi chỉ tới La Masia trước Andrés có một tuần nhưng tôi thực sự đã quen với điều ấy", Jorge Troiteiro, bạn cùng trường Luis Vives với Andrés ở Barcelona nói.

“Sự thay đổi ấy có ý nghĩa to lớn đối với chúng tôi. Sau một đêm, chúng tôi không còn là trẻ con nữa. Khi tôi mới 10 hoặc 11 tuổi, lúc ở nhà, gia đình luôn lo liệu mọi thứ cho tôi và tôi nghĩ Andrés cũng vậy. Bố mẹ mặc quần áo cho tôi, đưa tôi đến trường, họ đưa tôi đi khắp mọi nơi và làm rất nhiều điều cho tôi.”

“Ở La Masia, chúng tôi sẽ tan trường mà chẳng có ai chờ đợi cả. Không một ai. Chúng tôi mới 12 tuổi. Chúng tôi đã phải trưởng thành thật nhanh và không phải cậu bé nào cũng sẵn sàng cho điều ấy. Chúng tôi phải học cách hòa nhập với một đại gia đình - gia đình La Masia - mà trước đó chúng tôi còn không biết nó tồn tại. Đột nhiên, tôi lại có những người anh em mới và bởi vì chúng tôi nhỏ nhất, họ đã giúp chúng tôi trong tất cả mọi việc. Họ chăm sóc chúng tôi, nhưng…”, Troiteiro bỏ dở câu nói khi ký ức về những ngày tháng cô độc ùa về, khi mà chỉ Andrés mới có thể giúp anh cảm thấy ổn hơn. Đối với Andrés, mỗi lần không thấy ai chờ đợi sau giờ tan học, cậu bé đều biết thế giới mà mình đang bước vào sẽ cô đơn như thế nào.

Có lẽ trên chiếc xe chạy từ Fuentealbilla đến Barcelona, khi ba thế hệ gia đình - ba người lớn và một đứa trẻ - ngồi trong im lặng, họ đều biết rằng sự thích nghi là rất cần thiết khi họ đang bước vào một thế giới mới.

Andrés: “Tôi còn nhớ khi chúng tôi ăn xong ở Tortosa, thực ra là chẳng ai ăn gì cả. Nó giống như khi bạn biết cái kết đang tiến đến gần hơn.” Họ đều xem đó là sự kết thúc. “Chúng tôi biết không còn đường lui nữa. Khi chúng tôi ăn xong thì đã tới Catalonia rồi. Chúng tôi thực sự không thể quay đầu lại nữa. Tất cả gia đình tôi đều chỉ có thể nói điều gì đó vô nghĩa hoặc là bắt đầu một cuộc trò chuyện không đầu không cuối. Không ai có thể chịu được nỗi đau mà chúng tôi sắp trải qua. Nhưng chúng tôi phải chịu đựng được.”

“Tôi không ăn trưa ở Tortosa, cũng chẳng ăn tối ở La Masia.”

Đứng trên quan điểm một người làm cha, nhìn lại mọi việc đã xảy ra, Andrés biết ơn những gì gia đình anh phải chịu đựng ngày hôm đó. “Trước đây, tôi chỉ nghĩ về cảm nhận của tôi, những gì tôi đã trải qua hay những gì tôi cảm thấy khi ở La Masia. Tôi cứ nghĩ tôi biết những gì bố mẹ và ông nội của tôi đã trải qua nhưng đến khi trở thành một người cha, tôi mới thực sự hiểu điều ấy kinh khủng thế nào. Tôi không thể hiểu được nỗi đau của họ cũng như những gì em gái tôi đã chịu đựng. Là một người cha, tôi biết cảm giác sẽ tồi tệ thế nào nếu một ngày tôi không thể thấy Valeria, Paolo Andrea, hay Anna. Dù bây giờ với công nghệ hiện đại, bạn có

thể thấy những người thân yêu của mình từ bất cứ nơi nào trên thế giới vào bất cứ lúc nào nhưng không được chạm vào những đứa con của tôi chỉ trong một ngày ư? Giờ tôi có thể tưởng tượng được bố mẹ tôi cảm thấy thế nào khi phải để tôi lại La Masia. Ngay cả bây giờ, tôi thực sự không muốn nghĩ về nó."

Họ biết kể từ đó, mỗi tháng, gia đình sẽ chỉ có thể gặp mặt một lần. Cuộc đời của cậu bé Iniesta 12 tuổi đã thay đổi hoàn toàn. "Phải mất vài tuần, thậm chí là vài tháng, tôi mới có thể làm quen với điều ấy."

"Tôi trở nên chán ăn. Tôi không muốn nói chuyện với gia đình qua điện thoại, bởi nếu nghe thấy giọng họ, tôi sẽ khóc. Nhưng cuối cùng tôi cũng làm quen được với mọi thứ vì tôi hiểu rằng tại sao tôi lại tới đây và tôi đang cố gắng vì điều gì. Tôi đã muốn tới đó cũng nhiều như tôi muốn về nhà vậy. Tôi phải ở lại, tôi phải thành công ở La Masia và trở thành cầu thủ của Barça."

Bền bỉ chính là đặc tính của gia đình Luján. Mẹ anh đã rất kiên cường vào cái đêm José Antonio đe dọa phá tan cánh cửa học viện ưu tú của Barça để đưa con trai mình về. Và con trai của bà cũng rất cứng rắn khi nén được nước mắt vào những ngày đầu lạc lõng trong hành lang La Masia de Can Planas 300 năm tuổi.

"Được gặp cha mẹ là niềm an ủi nhỏ dành cho tôi. Họ luôn tới vào thứ Sáu, sau khi em gái tôi tan học. Họ sẽ đến Barcelona vào khoảng tám hoặc chín giờ tối. Tất nhiên, lúc đó, tôi đã sẵn sàng để gặp họ. Tôi sẽ chờ ở cửa để chúng tôi có thể đi thẳng ra ngoài mà không chậm trễ phút giây nào. Chúng tôi sẽ ăn tối ở quán bar bên cạnh khách sạn và sau đó tất cả sẽ cùng trèo lên chiếc giường trong phòng khách sạn mà ngủ cùng nhau. Chúng tôi làm mọi thứ cùng nhau. Đó là một kỷ niệm tuyệt vời!"

"Vào thứ Bảy, sau trận đấu, chúng tôi sẽ có buổi chiều rảnh rỗi. Chúng tôi đến rạp chiếu phim hoặc đi dạo ở Barcelona nhưng rồi nỗi buồn trong tôi bắt đầu trỗi dậy khi trời mỗi lúc một tối và thời khắc chia tay đến gần. Không có cách nào để ngăn chặn nó. Thời gian trôi qua nhanh chóng và tôi không có cách nào để kiểm soát. Ban đầu, họ đến một tháng một lần, sau đó là mười lăm ngày một lần."

"Tôi biết rằng sau bữa trưa ngày Chủ nhật, họ sẽ lại khởi hành để trở về nhà. Họ phải giúp các cậu và ông ngoại tôi ở quán bar. Ở Fuentealbilla, mọi người thường ra ngoài ăn tối vào Chủ nhật và bố mẹ tôi phải quay lại vào lúc bảy hoặc tám giờ, không thể muộn

hơn. Điều đó có nghĩa là họ phải rời Barcelona lúc hai hoặc ba giờ chiều. Khi giờ chia tay đến gần, tôi lại cảm thấy tồi tệ, cảm giác như họ đã dành quá ít thời gian cho tôi."

Và rồi Andrés sẽ lại đếm từng ngày để được gặp họ. "Tôi sẽ gạch từng ngày một trong nhật ký trường học của tôi. Tôi sẽ đếm ngược cho đến Giáng sinh hoặc lễ Phục sinh hoặc dịp nghỉ hè. Tháng nào cũng vậy. Tôi luôn hướng về gia đình và những ngày ở La Masia đã giúp tôi càng trân quý họ hơn trong suốt quãng đời còn lại của mình."

"Tôi yêu sự liên kết mạnh mẽ của mình với gia đình. Tôi vẫn có thể nhớ rõ mồn một chuyến thăm đầu tiên của bố mẹ tại Barcelona. Họ vẫn tới trên chiếc Ford Orion màu xanh. Họ hứa sẽ đến vào khoảng tám giờ tối nhưng tôi đợi họ từ bảy giờ. Tôi nên đợi họ ở đâu? Ngồi trên tường của con dốc dẫn vào La Masia hay nơi nào khác? Tôi sẽ theo dõi mọi chiếc xe đi qua để xem đó có phải là họ hay không, lòng băn khoăn liệu họ có gặp chuyện gì không may trên đường không? Và sự thật là khi họ chỉ còn cách đó vài cây số, chiếc xe đột nhiên tắt ngúm trên đường cao tốc; họ phải gọi cứu hộ để tới được Barcelona."

"Không chỉ gây ra đủ rắc rối, sự cố đó đã khiến thời gian gia đình tôi được quây quần rút ngắn lại. Việc sửa chữa chiếc xe ngốn của bố mẹ tôi khoảng 30.000 pesetas và họ đành phải hỏi vay Giám đốc Học viện La Masia, Señor Farrés. Khoản tiết kiệm cả tháng của gia đình đã đổ sông đổ biển trong chuyến thăm đầu tiên đó. Nhưng dù sao cũng thật may mắn vì họ đã đến. Dù sớm hay muộn, chúng tôi vẫn có một cuối tuần tuyệt vời bên cạnh nhau."

Kỳ nghỉ cuối tuần kết thúc, ai nấy lại quay về với cuộc sống hằng ngày. Bố của Andrés quay trở lại giàn giáo, mẹ lại phục vụ sau quầy bar và cậu bé 12 tuổi quay về La Masia. Trước ánh mắt của bố José Antonio, Andrés vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ. "Con có thể cố gắng trong một năm nhưng nếu ở đây hai năm thì con không rõ nữa. Dù sao con cũng sẽ tìm cách. Chắc chắn con có thể vượt qua quãng thời gian này."

Cậu bé Iniesta hiểu rằng mình phải vượt qua nỗi sợ hãi từ sâu thẳm tâm hồn và nỗi buồn ấy một mình. Andrés Luján - ông ngoại của Andrés - hiểu những gì mà cháu trai của mình đã phải trải qua để có được ngày hôm nay. "Nước mắt của thằng bé dường như có thể làm tràn con đê bao quanh làng. Không ai muốn trải qua điều đó cả. Quá nhiều nước mắt, quá nhiều nỗi đau…"

Andrés đã phải sống cuộc sống đơn độc, cách xa gia đình từ tuổi 12 cho đến năm 17. Năm năm dài đằng đẵng đầy những đau buồn nhưng không thể so với đêm đầu tiên tại La Masia, cái đêm những viên gạch cũ trong thánh đường La Masia cũng phải xót thương cho cậu bé đến từ La Mancha.

Chương 5
Sự lựa chọn khôn ngoan

"Vào cái ngày đáng lẽ phải ra mắt đội Barça U13, tôi đã ngủ quên."

- Andrés

Tôi không còn nhớ chính xác chuyện đó đã xảy ra như thế nào. Nhưng vào cái ngày đáng lẽ phải ra mắt đội Barça U13, tôi đã ngủ quên. Đêm hôm trước, tôi đã ngủ ở ký túc xá của các anh lớn. Chúng tôi nói chuyện rất lâu. Tôi không còn nhớ chính xác nhưng chúng tôi đã thức rất khuya. Sáng hôm sau, tôi đã không thể nghe thấy một tiếng động nào.

Thật may khi trận đấu diễn ra ngay trên sân vận động nhỏ gần La Masia. Nếu không, tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Tôi đã ngủ một mạch cho tới khi có người đến đánh thức. Không kịp ăn sáng, tôi chạy thẳng tới phòng thay đồ. May thay, cuối cùng chúng tôi vẫn thắng đậm đội Cinco Copas Peña với tỉ số 8-0, trong đó có bốn bàn do tôi ghi. So với giờ thì thành tích như thế cũng không đáng kể gì, nhưng dẫu sao đó cũng là một chiến thắng đáng nhớ, bởi đó là lần ra mắt chính thức của tôi tại học viện bóng đá thanh thiếu niên của Barcelona. Nhưng tôi đã ngủ quên trước trận đấu đầu tiên. Tôi đã rất xấu hổ vì tới muộn. Tôi cắm mặt xuống đất khi bước vào phòng thay đồ.

***

Ursicinio López, một chuyên gia bóng đá đến từ La Masia, đã rất bất ngờ khi trận đấu sắp bắt đầu mà Andrés vẫn chưa đến. Ông đã tưởng tượng ra mọi lý do tồi tệ nhất nhưng ông chưa từng nghĩ đến việc Andrés ngủ quên. Chưa bao giờ cậu bé ấy ngủ quên. May mắn thay, cậu bé vàng của La Mancha tới vừa kịp lúc để khoác lên mình màu áo của Barça lần đầu tiên. Tiếng còi vang lên và cậu bé

lại bắt đầu khiêu vũ với quả bóng, đặt dấu ấn trên mọi đường bóng của Barça ngay trong trận đấu ra mắt.

Ursicinio – người đã chứng kiến trận bóng, không ngớt lời khen ngợi. "Lối chơi của cậu ấy là sự kết hợp của sôi động, náo nhiệt và tinh tế. Và dù cậu ấy có thích được gọi như vậy hay không thì cậu ấy đúng là ngôi sao của đội. Cậu ấy chơi ở hàng tiền vệ nhưng đôi khi lại có chức năng như một tiền đạo, phong cách đó rất giống với thời trai trẻ của Luis Suarez – trung vệ người Tây Ban Nha duy nhất từng giành giải thưởng Quả Bóng Vàng châu Âu vào năm 1960."

Suarez là cầu thủ người Galicia, ngôi sao của câu lạc bộ Barcelona. Tuy vậy, khi còn ở Barça, anh chưa thể chinh phục được cúp châu Âu để hoàn thiện sự nghiệp đồ sộ của mình sau trận chung kết thất bại với tỉ số suýt soát 3-2 ở Bern trước câu lạc bộ Benfica của huấn luyện viên Bela Guttman. Sau khi đầu quân cho Inter Milan, Suarez đã hai lần cùng đội giành chức vô địch châu Âu. Theo Ursicinio, Andrés có cái gì đó của "Luisito". Một người ở La Coruña, một người ở Fuentealbilla nhưng cả hai đều là những cầu thủ tinh tế, bắt đầu sự nghiệp bằng những trận đấu ngẫu hứng trên đường phố nơi họ sinh ra và lớn lên.

"Andrés có tài năng thiên bẩm. Cậu ấy có thể kiến tạo, có thể dứt điểm và trên hết, cậu ấy có thể điều khiển thế trận. Cậu ấy giống như Luisito, hay như Fusté vậy." Fusté là một cầu thủ nhí đến từ Lynola với trí tuệ xuất sắc nhưng lại không gặp may mắn khi đầu quân cho Barça vào những năm 60, thời kỳ tăm tối của câu lạc bộ. Vào thời điểm đó, Barça thậm chí còn không thể giành chiến thắng ở giải vô địch các câu lạc bộ trong nước. Fusté không có một tấm huy chương Vàng La Liga nào trong bộ sưu tập chiến công đồ sộ nhưng anh lại giành được cúp vô địch châu Âu năm 1964, sau chiến thắng tại Bernabéu trước đội tuyển Liên Xô với siêu sao Lev Yashin, hay còn được gọi bằng biệt danh "Nhện Đen".

"Dù Andrés mặc áo số 10 nhưng cậu ấy đã đá thay cả phần của áo số 4, số 6, và cả số 8 nữa", ông Ursicinio vừa kể vừa nhớ lại những con số được sử dụng bởi Johan Cruyff - huấn luyện viên tới Barça vào năm 1988, tám năm trước sự tham gia của Iniesta. Số 10 vào thời điểm đó được dành cho tiền vệ cánh trái (vị trí Iniesta chơi cho Barcelona sau này); số 6 chơi ngay sau tiền đạo (vào thời điểm đó là Bakero)' số 4 là tiền vệ trung tâm (số áo của Guardiola, sau đó là Xavi, và giờ là Busquets); và số 8 luôn là số của tiền vệ cánh phải (Eusebio). Đội hình trong mơ của Cruyff có sức ảnh hưởng quá lớn. Họ đã thay đổi cách tất cả mọi người nhìn nhận bóng đá hiện

đại.

“Đội bóng U13 chơi theo đội hình 3-4-3 với một viên kim cương ở hàng tiền vệ nhưng Andrés luôn có mặt ở nơi bóng đến, giống như quả bóng đã vẫy gọi cậu ấy vậy. Đó là cách cậu ấy chơi trong trận đấu đầu tiên dù mắt của cậu ấy vẫn đỏ và khuôn mặt vẫn ngượng ngùng xấu hổ vì sự xuất hiện chậm trễ.”

“Cậu ấy chuyền tốt, đi bóng cũng tốt. Một mình cậu ấy có thể đi bóng qua một, hai, thậm chí là ba đối thủ. Cái cách cậu ấy đá trông dễ dàng đến mức bạn nghĩ mình cũng có thể làm được điều tương tự. Cậu ấy có một quan điểm rõ ràng về bóng đá và đồng thời cũng sở hữu kỹ thuật để đưa những lý thuyết đó vào thực tế từng trận đấu. Cậu ấy vượt trội hơn tất cả đối thủ. Hãy nhìn cậu ấy bây giờ đi và tưởng tượng xem lúc còn nhỏ, cậu ấy đã thu hút ánh nhìn đến mức nào.”

Ursicinio biết ông sẽ được chứng kiến điều gì từ những lời khen của Oriol Tort về một “viên ngọc thực sự” đến từ Albacete. “Một ngày trước khi Andrés tới câu lạc bộ, giáo sư đến gặp tôi và lệnh cho tôi ký ngay hợp đồng với cậu bé mà chúng tôi đã ngắm từ giải đấu Brunete. Chính là cậu bé mà Benaiges nhắc tới. Câu lạc bộ Madrid cũng đề nghị nhưng cậu bé ấy đã chọn chúng tôi.”

Giáo sư chỉ nói có vậy, vẫn như thường ngày, ngắn gọn và súc tích. Ông không cần phải khen ngợi cậu bé quá nhiều trước Ursicinio - người hoàn toàn tin tưởng ông. Dù Tort là kiểu người nhiệt huyết, ông vẫn không muốn để người khác mong đợi quá nhiều. Nhưng theo con mắt chuyên môn của Mani - người bạn đáng tin cậy của ông ở Andalusia và Benaiges thì tài năng thiên phú của Andrés không còn gì đáng để nghi ngờ nữa.”

“Thằng bé là của cậu đấy”, Tort nói với Ursicinio.

“Mọi thứ trông thật dễ dàng với cậu bé. Cậu ấy có thể dễ dàng vượt qua đối thủ, cậu ấy không hề gặp khó khăn trong việc tìm vị trí của đồng đội và cậu ấy luôn thực hiện những đường chuyền chính xác. Nếu cậu ấy vẫn giữ được phong độ cho tới lúc trưởng thành thì chẳng gì có thể cản bước cậu ấy. Mỗi khi nhìn cậu bé chơi, chúng tôi đều biết rằng cậu ấy sẽ thành công. Vấn đề duy nhất của Andrés có lẽ là thể lực. Chúng tôi không biết liệu cậu nhóc còi cọc ấy có thể đá được trên những sân bóng lớn hơn hay không?”, Ursicinio thừa nhận. Ông không hề hay biết vấn đề khiến ông đau đầu đã được giải quyết ở một thị trấn nhỏ cách Barcelona 500 km.

Abelardo và Julian – những người bạn lớn hơn Andrés bốn, năm tuổi ở Fuentealbilla đã hóa giải nghi vấn đó từ lâu. Tuổi tác không thành vấn đề với Andrés và vóc dáng cậu bé cũng vậy. Nếu Andrés đã có thể chiến đấu trên cái sân bóng bê tông của làng, cậu ấy chắc chắn có thể đá trên sân cỏ của Barcelona.

"Andrés đã đánh lừa cả tôi với vóc dáng bé nhỏ của cậu nhóc. Cậu bé hiếm khi nào xuất hiện trong một chiếc áo vừa vặn và nhìn mỏng manh tới mức cảm tưởng một cơn gió cũng có thể thổi bay thân hình ấy. Cậu ấy trông rất yếu đuối nhưng chưa từng thiếu thể lực trong bất kỳ trận đấu nào. Cậu ấy tham gia vào mọi cuộc tranh chấp từ chuyền bóng tới dứt điểm, như thể cậu ấy không bao giờ cảm thấy mệt mỏi vậy. Đôi khi tôi tự hỏi mình rằng sau hiệp đầu chạy trên sân, cậu bé chắc sẽ chẳng thể trụ nổi quá năm phút ở hiệp hai. Nhưng không, tốc độ của cậu bé không hề thay đổi. Cậu ấy vẫn luôn giữ được lối chơi đó. Thể lực của cậu ấy là không cần bàn cãi, cũng giống như trong trận đấu ra mắt, khi cậu ngủ quên, bỏ qua bữa sáng mà vẫn ghi được tới bốn bàn."

"Cậu ấy là người hoàn hảo để thay thế cho vị trí của Luísito", Ursicinio một lần nữa so sánh Andrés với huyền thoại bóng đá Tây Ban Nha. Bóng đá luôn là một hành trình gắn liền với quá khứ. "Có lần, khi đứng trên cái sân nền đá sỏi ngay cạnh sân vận động Camp Nou (giờ đây là một bãi đỗ xe), Olivé đã tới và hỏi tôi về trận đấu của cậu bé thông minh ấy."

Ursicinio vui vẻ cười: "Tự xem đi, Olivé. Cậu bé vẫn vậy, vẫn chơi đúng lối đá của mình." Cậu bé thông minh Andrew luôn thể hiện những điều phi thường trong những buổi tập. "Đáng lẽ không phải chúng ta được trả tiền mà là phải trả tiền để được đứng đây xem cậu ấy đá", Ursicinio thường nói đùa với trợ lý của mình, Joaquin.

Vào thời điểm đó, cũng có những cầu thủ có lối chơi tương tự như Andrés, cùng những đường chuyền thông minh và khả năng di chuyển linh hoạt trên sân. Nhưng khi Ursicinio có Andrés trong đội U13, ông như được tận mắt chứng kiến người hùng của mình trên sân bóng vậy. Đó là cậu bé từ La Mancha nhưng cậu cũng là cậu bé đến từ Galicia và chàng trai tới từ Catalan. Đó là lối chơi của Andrés, Suárez và Fusté, tất cả đều hội tụ trong cậu bé trước mắt ông.

Cậu bé ấy có khả năng bao quát cả sân bóng và giấu quả bóng khỏi đối thủ. Ursicinio thừa nhận: "Thỉnh thoảng, đến tôi cũng không thể thấy quả bóng đâu. Chúng tôi thường luyện đá bằng chân trái,

không phải chân thuận của cậu ấy, nhưng các cầu thủ bằng cách nào đó vẫn luôn xoay xở để bóng đáp đúng chân thuận của họ. Andrés và cái chân phải của cậu ấy cũng vậy. Còn về khả năng dùng đầu thì hầu như tôi chưa từng thấy cậu ấy đánh đầu bao giờ. Cậu ấy dùng cái đầu của mình cho những việc khác. Ví dụ như cách cậu ấy phòng vệ chẳng hạn. Cậu ấy luôn tìm được một vị trí tốt và nếu bị kèm 1-1 thì chắc chắn chẳng ai có thể lấy nổi bóng của cậu ấy. Cậu ấy không hề chạy theo bóng nhưng luôn có mặt đúng thời điểm để cướp bóng khi đối thủ không cảnh giác. Cậu ấy luôn chơi như vậy."

Huấn luyện viên Ursicinio thừa nhận ông rất ít khi trao đổi riêng tư với Andrés, hai người chỉ gặp nhau trong phòng thay đồ và trên sân bóng. Trong khi huấn luyện viên Ursicinio của đội U13 làm việc mỗi ngày từ tám giờ sáng cho đến ba giờ chiều, Andrés thường sẽ đi học ở trường Luis Vives cùng với người bạn Jorge Troiteiro.

***

"Chúng tôi nhỏ nhất ở học viện La Masia và lúc nào cũng được quan tâm", Troiteiro công nhận. "Tôi đến học viện trước Andrés một tuần và đã gặp rất nhiều khó khăn trong việc hòa nhập với mọi người. Đó là lý do tại sao tôi đã rất hạnh phúc khi có cậu ấy làm bạn đồng hành. Tôi không còn là đứa nhỏ nhất ở đó nữa. Puyol, Reina, Motta, Arteta - tất cả đều lớn tuổi hơn chúng tôi. Một tuần tưởng chừng rất ngắn nhưng tuần đầu ở La Masia với tôi như dài cả năm vậy. Tôi quen với sự cô đơn hơn Andrés và dù sao tôi cũng táo bạo hơn, cởi mở hơn, nói nhiều hơn. Andrés thì lại là người nhút nhát, tới giờ vẫn vậy."

"Chúng tôi ngủ trên cùng một giường tầng ở La Masia. Lúc đầu, họ xếp chúng tôi vào cùng phòng với mấy cậu bé chơi bóng rổ. Có năm hay sáu người trong đội bóng rổ và chỉ có hai chúng tôi đá bóng. Andrés ngủ ở tầng dưới còn tôi ngủ tầng trên. Dù sao thì chúng tôi vẫn luôn có Puyol để mắt tới. Puyol và Victor Valdes luôn đảm bảo rằng không ai có thể động một ngón tay vào chúng tôi. Họ thực sự đã chăm sóc chúng tôi. Họ luôn bảo vệ chúng tôi."

Puyol tiết lộ, "Cậu bé trông xanh xao, đôi mắt lúc nào cũng đỏ quạch, còn da thì trắng bệch. Lúc nào trông cậu bé cũng buồn bã nhưng tôi lại chẳng thể hiểu được nỗi đau ấy. Tôi cảm thấy như mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới khi được Barça chọn và được tới La Masia. Tôi chẳng mong đợi gì hơn nữa. Nhưng khi đó, Andrés vẫn còn là một cậu nhóc. Lúc đó, tôi không thể hiểu

được nỗi đau của cậu ấy. Đối với tôi, La Masia là nơi tôi luôn mơ ước được đặt chân tới."

"Cậu ấy muốn tới La Masia nhưng không ai có thể hiểu được nỗi đau cậu ấy phải trải qua. Mỗi người đều có những cảm xúc rất khác nhau. Tôi là một ví dụ. Tôi chưa từng gọi điện thoại cho gia đình, tôi không về nhà trong bốn tháng liền và cũng chẳng ai trong gia đình đến thăm tôi. Nhưng tôi vẫn luôn hạnh phúc với những điều đó", cựu đội trưởng Barça cho hay.

Khi Puyol rời bỏ những sân bóng nhếch nhác ở La Pobla de Segur, mọi người vẫn luôn nghi ngờ về khả năng của anh. "Mình sẽ chứng minh cho họ thấy mình có thể chơi cho Barça", Puyol tự nhủ. Không có áp lực, tất cả những gì anh cảm nhận được chỉ là một niềm tin mạnh mẽ về khả năng của mình. Anh mất một tháng liền để thuyết phục các huấn luyện viên mở cánh cửa La Masia. Puyol thú nhận đó là phiên đánh giá lâu nhất trong lịch sử của Barça.

Mỗi buổi sáng, anh đều thức dậy trong căn nhà của Ramon Sostres, giờ là người đại diện của Puyol và Andrés. Anh luôn làm mọi việc với nguồn năng lượng vô hạn mang theo từ La Pobla. Bắt đầu sự nghiệp như một thủ môn nhưng Puyol cuối cùng lại trở thành một trong những trung vệ huyền thoại của thế giới. Để làm được điều đó, anh đã phải hạ gục mọi chướng ngại vật trên đường đi. Dù là đêm hay ngày, cậu bé 12 tuổi và chàng trai 18 tuổi luôn đi tìm kiếm một tương lai huy hoàng ở Barça, một người được trang bị những kỹ thuật xuất sắc, người kia thì có ý chí vững vàng, không thể bị lung lay. Một người can đảm và một người phải chịu đựng những nỗi đau tinh thần.

Ursicinio kể lại lần đầu gặp mặt Puyol. "Một ngày nọ, khi tôi đang tập với đội bóng U18, Martinéz Vilaseca - huấn luyện viên của đội U19, đã đến đề nghị đội của tôi đấu một trận tại một ngôi trường ở Tarragona. Anh ấy nói một cậu bé trong tầm ngắm của câu lạc bộ sẽ có mặt ở đó. Cậu bé đến từ Lleida." Cậu bé đó là Puyol.

"Cậu ấy chơi ở cánh phải và thể lực của cậu ấy thật tuyệt vời. Kỹ thuật kết hợp với các ưu điểm vượt trội khác thành một bộ hoàn hảo. Tôi đã nhận xét gì về cậu ấy ư? Tôi đưa ra ý kiến dựa trên màn trình diễn ngày hôm đó và câu lạc bộ đã ký hợp đồng với cậu ấy. Sau một thời gian, thể chất của cậu ấy đã được cải thiện cùng với kỹ thuật. Sự tiến bộ của cậu ấy đã vượt lên cả những mong đợi cũng nhờ vào ý chí phi thường và sự quyết tâm. Với ý chí đó, không lẽ nào cậu ấy không thể thành công. Nhưng cậu ấy cũng là

ngoại lệ duy nhất đối với quy luật mà Pujolet luôn luôn nói với chúng tôi."

Khi các cầu thủ nhí đến La Masia, tất cả đều phải được Pujolet chấp thuận dù không được ghi chép lại ở bất cứ đâu. "Pujolet" thường bị nhầm lẫn với đội trưởng của Barça dưới thời huấn luyện viên Rijkaard và Guardiola. Nhưng Lluís Pujol được nhắc tới ở đây là một tiền đạo nổi tiếng từ những năm 60 đã đầu quân cho Barça ở tuổi 17 và kết thúc sự nghiệp ở cương vị tuyển trạch viên cho câu lạc bộ theo lệnh của giáo sư Tort.

"Pujolet luôn nói với chúng tôi, anh ấy chỉ muốn có những người biết cách chơi. Andrés là một trong số đó. Đối với tôi, sự xuất hiện của Cruyff là một điều may mắn cho những cầu thủ nhí. Ở thời đó, thể lực, chiều cao và lối chơi quyết liệt là tất cả những gì họ thường tìm kiếm ở các cầu thủ. Nhưng khi Cruyff đến, mọi thứ đã thay đổi. Luis Milla là một ví dụ điển hình. Khi Barça muốn ký hợp đồng với cậu ấy, mọi người đều nói rằng cậu ấy không có sức mạnh, rằng cậu ấy gầy tới mức nếu tháo thắt lưng ra thì cái quần sẽ tụt xuống ngay lập tức. Mọi người đều nghi ngờ khả năng của cậu ấy nhưng Jaume Olivé, một trong những điều phối viên của La Masia vào thời điểm đó, đã khẳng định rất nghiêm túc với Josep Mussons, phó chủ tịch câu lạc bộ, rằng, "Cậu bé này trị giá một triệu pesetas. Nếu ông chịu ký vào đây, cậu bé sẽ ở lại."

Milla ở lại Barça và tiếp tục chơi ở Camp Nou trước khi gia nhập Madrid và trở thành một Cruyff nổi tiếng. "Để cậu ta đi! Cũng chẳng có gì quan trọng", quản lý người Hà Lan bực tức khi Milla rời câu lạc bộ vào năm 1990. Sau đó họ đi tìm người giỏi nhất trong học viện thanh thiếu niên để thay thế cho vị trí của Milla. Và Guardiola đã được chọn. Bởi vậy, Johan đã đi xem cầu thủ tốt nhất của La Masia tại Mini Estadi, sân vận động của đội tuyển thanh thiếu niên Barcelona.

Ông cố tình đến muộn để tránh những ánh mắt tò mò. Ông ngồi ở nơi kín đáo nhất có thể nhưng rồi ông nhận ra Guardiola thậm chí còn không được chơi. "Nếu thằng bé là người giỏi nhất, vậy thì tại sao lại không được chơi?", ông hỏi một cách giận dữ. "Thằng bé gầy quá. Nó trông chẳng có chút sức lực nào", họ đáp.

Tháng 12 năm 1990, Guardiola tiếp bước con đường của Milla, ra mắt lần đầu tại sân vận động Camp Nou. Dù những gì Milla nhận được là lời nhận xét có phần gay gắt của Johan sau khi anh ra mắt trong một trận giao hữu ở Banyoles tháng 5 năm 1989: "Cậu còn chậm chạp hơn cả bà ngoại của tôi". Con đường đó sau này đã

được tiếp bước bởi Xavi và cuối cùng là Iniesta - những cầu thủ dường như không có chỗ đứng trong bóng đá hiện đại nhưng cuối cùng lại chiếm lĩnh trận đấu.

***

Andrés Iniesta tới Barcelona năm 1996, trước Lionel Messi bốn năm. Thật kỳ lạ khi Andrés nhập đội vào ngày 16 tháng 9 và Leo đến sau đó đúng bốn năm một ngày nhưng cuối cùng, họ lại cùng sát cánh trong hơn một thập kỷ tại Barça, viết lại lịch sử cho câu lạc bộ.

“Không, tôi không tới La Masia như Andrés.” Messi đã được luân chuyển với tốc độ ánh sáng trong các đội thanh thiếu niên thuộc nhiều độ tuổi tại Barcelona cho đến khi anh ra mắt năm 17 tuổi. Cũng giống như Andrés, tài năng của họ không đợi tuổi.

“Tôi chưa bao giờ sống trong học viện vì ban đầu tôi ở cùng cha mẹ ở khách sạn Plaza España, Barcelona, sau đó chúng tôi chuyển vào một căn hộ. Sau đó, khi mẹ, anh trai và em gái tôi trở lại Rosario, tôi ở lại cùng với Jorge, cha tôi. Thỉnh thoảng, tôi đến đó để ăn hoặc trò chuyện với vài người bạn. Từ lúc đó, tôi đã biết Andrés. Mọi người ở Barça đều biết cậu ấy là ai.”

Cả Iniesta lẫn Messi đều may mắn khi gia nhập Barcelona sau khi Johan Cruyff và trợ lý Toni Bruins đã mang bóng đá thực sự đến Camp Nou. Ursicinio thú nhận, “Khi Cruyff xuất hiện, cậu ấy đã cách mạng hóa bóng đá của câu lạc bộ. Nó tưởng chừng phức tạp nhưng trên thực tế lại rất đơn giản. Toni Bruins dựng một tấm bảng trắng và bắt đầu vẽ các đường chuyền trên đó.

- Đây là lối chơi theo từng vị trí, điều quan trọng nằm ở đường chuyền đầu tiên, chỉ có tối đa hai người chạm bóng. Mọi người đã hiểu chưa?

Chúng tôi đều nháo nhác nhìn nhau cho đến khi có ai đó lên tiếng.

- Chỉ vậy thôi sao?

Bruins trả lời với vốn tiếng Tây Ban Nha ít ỏi mới học được trong thời gian ở đây.

- Phải, đó là tất cả. Bóng đá rất đơn giản. Chúng ta chỉ cần chia sân thành hình tam giác và chìa khóa để chiến thắng là luôn luôn có bóng để tạo ra ưu thế”.

Cruyff và Bruins không thể tưởng tượng được lý thuyết về bóng đá mà họ mang đến Barcelona năm 1988 sau này đã được tiếp tục phát triển, sử dụng và nâng cấp lên một tầm cao mới ở Barça. Nhưng đối với Andrés, họ không cần dạy quá nhiều thứ. Những lý thuyết đó chỉ là những bước đệm để Andrés phát triển tố chất nhân tài có sẵn trong máu của anh.

Ursicinio thán phục, "Đôi khi tôi nghĩ về con mắt chiến lược của cậu ấy. Đúng là cậu ấy còn có nhiều hơn thế nhưng khả năng dự đoán trước một bước trong mọi hoàn cảnh đó thì tôi và Johan mới thấy lần đầu. Andrés thành công được như bây giờ là nhờ con mắt tinh tường nhận ra khả năng đặc biệt nằm bên trong thân hình còi cọc của cậu ấy. Có những cầu thủ cần phải phô trương nhưng không phải Andrés, cậu ấy vốn đã có tất cả."

***

Đương nhiên, lúc đó không còn là thời đại của Cruyff nữa. Khi Andrés biết đến triết lý bóng đá đó, nó đã không còn ở vị trí hàng đầu nhưng ý tưởng của người đàn ông vĩ đại ấy vẫn còn hiện hữu tại Barça, bất chấp những thăng trầm làm rung chuyển câu lạc bộ. Thời của Andrés là mùa giải 1996 - 1997 dưới sự chỉ đạo của Bobby Robson và José Mourinho - người phiên dịch và sau này trở thành trợ lý của Robson. Đó cũng là thời đại của Ronaldo, người ngoài hành tinh đã đỗ phi thuyền của mình ngay tại vị trí tiền đạo trung tâm trên các sân vận động của giải La Liga hội tụ những câu lạc bộ hàng đầu.

Đó là khi Barça gần như đã giành được mọi danh hiệu nhưng lại thất bại tại giải đấu quốc gia giữa các câu lạc bộ bởi cầu thủ ngôi sao đã được đội quyển quốc gia Brazil triệu tập. Đó cũng là thời của Barça với Guardiola, người hùng thời thơ ấu của Andrés, cùng với Figo, Luis Enrique, Stoichkov, Blanc và Popescu. Từ chỗ mình ở, cậu bé La Mancha có thể hướng ánh nhìn về phía sân bóng nhỏ bên cạnh sân vận động. Ngay cả khi không thể nhìn một cách trực diện, cậu vẫn thấy các anh hùng của mình. Sân tập nằm giữa Camp Nou và La Masia không còn tồn tại nữa. Hàng rào Andrés từng leo vẫn còn đó nhưng sân bóng bây giờ đã thành bãi đỗ xe. Khung thành, nơi lưu lại những chiến công của Cruyff và sau đó là Iniesta đã bị phá bỏ, những dấu vết của nơi họ bắt đầu những trận đấu đã biến mất vĩnh viễn.

Vào những ngày nghỉ, Andrés lại mắc kẹt trong nỗi buồn và sự cô độc. Ursicinio nhớ rằng Albert Benaiges, một ông bố yêu bóng đá, đã đưa Andrés đến rạp chiếu phim cùng với con trai mình để giải

thoát cậu bé khỏi cuộc sống đơn điệu.

“Chúng tôi đã đến rạp chiếu phim. Thỉnh thoảng vào những buổi chiều rảnh rỗi, chúng tôi lại tới công viên, nơi có những nhà bóng làm bằng bọt biển để cậu bé có thể vui lên đôi chút”, huấn luyện viên Benaiges kể lại.

“Có một lần, bố mẹ Andrés đã không thể tới thăm cậu bé vào dịp cuối tuần, tôi đã đưa cậu bé về nhà với mẹ tôi. Ở đó, thằng bé chơi hàng giờ liền với con trai nuôi của tôi, Samuel. Hai đứa chẳng giống nhau chút nào. Samuel da đen vì thằng bé sinh ra ở Brazil, Andrés thì lại nhợt nhạt nhưng rất thông minh. Con trai tôi không thích bóng đá, Andrés thì lại không thể sống thiếu bóng đá. Chúng khác nhau một trời một vực nhưng lại có thể chơi với nhau cả ngày liền.”

Jorge Troiteiro nhớ lại những buổi chiều với huấn luyện viên Benaiges đã giải tỏa cảm giác nhàm chán cho hai đứa trẻ như thế nào. “Huấn luyện viên Benaiges cũng đưa chúng tôi đi ăn trưa nữa. Ông ấy đã đưa chúng tôi đến một nhà hàng bán Horchata - món ông ấy ưa thích.”

José, cậu bé thủ môn dẫn Andrés tham quan học viện, đã cố vẽ lên cuộc sống tươi đẹp đằng sau những bức tường đá cũ. “Ở La Masia, giường là nhà của chúng ta. À, em có giường và bàn nữa. Chúng ta sẽ để mọi thứ ở đó. Nói cách khác thì chúng ta dành rất nhiều thời gian ở nhà, hay còn gọi là trên giường. Hoặc chúng ta sẽ đi từ phòng này sang phòng khác để nói chuyện với mọi người. Ký túc xá của La Masia không phân theo nhóm tuổi. Thường thì bọn nhỏ sẽ nói chuyện với nhau thật lâu nhưng đương nhiên là ở trên giường rồi.” Có lẽ đó là lý do tại sao Andrés ngủ quên vào đêm trước trận đấu ra mắt.

“Chúng tôi làm gì ở đó ư? Nếu trời không mưa, chúng tôi sẽ đá bóng thật lâu ngoài khu vườn ở phía sau học viện La Masia. Chúng tôi ở trong thế giới do chúng tôi tự tạo ra. Quả bóng đã lọt vào những chỗ không được phép và chúng tôi sẽ lại bị mắng, nhiều nhất là bị Juan, một trong những nhân viên bảo vệ, nhắc nhở. Vì là người mới nhất nên anh ấy rất nghiêm khắc, không gì có thể lọt khỏi mắt của anh ấy. Ferri, một nhân viên bảo vệ khác, ngăn cản chúng tôi nhiều hơn. Andrés và Jorge, bởi vì nhỏ tuổi nhất nên luôn là những đứa hư nhất.”

“Ngay cả Juan cũng phải bó tay với hai đứa nhóc đó. Nếu đó là chúng tôi thì đã lớn chuyện rồi nhưng hai nhóc đó còn nghịch

ngợm hơn nhiều. Thật vui khi thấy quả bóng lăn tới mọi ngóc ngách của La Masia nhưng mỗi lần nghĩ tới là tôi lại dựng hết cả tóc gáy."

"Chúng tôi chẳng bao giờ rời nhau ra", Jorge Troiteiro hồi tưởng. "Chúng tôi đi khắp mọi nơi cùng nhau - đến trường, đến phòng ăn, về ký túc xá, lên giường tầng, ở mọi nơi. Khi họ nói với chúng tôi rằng đã đến lúc phải đi ngủ, chúng tôi sẽ lại chơi bóng với nhau trong giờ ngủ. Làm cách nào chúng tôi đánh dấu sân đấu được ư?" Jorge tự hỏi rồi lại trả lời ngay tắp lự. "Cánh cửa phòng ngủ sẽ là khung thành và chúng tôi sẽ đá quả bóng tennis để không tạo ra tiếng ồn quá lớn. Mỗi khi có nhân viên bảo vệ xuất hiện, Ferri hoặc Juan sẽ báo động cho chúng tôi. "Đi ngủ đi, ngay bây giờ!"

Jorge ở giường trên và Andrés ở giường dưới. Họ tới trường mỗi buổi sáng và hiếm khi ra ngoài gặp gỡ ai. Ngày qua ngày, họ chỉ kết nối với thế giới bên ngoài qua cái bốt điện thoại công cộng màu xanh lá cây nằm ở ngay lối vào học viện La Masia, cạnh nhà bếp.

Đôi khi, các bậc cha mẹ cũng không muốn gọi liên tục cho con trai của họ để nỗi nhớ nhà được giảm bớt. Tốt nhất là để nỗi đau chia lìa dần dần phai nhạt, thay vì phải tốn quá nhiều nước mắt. "Khi bố mẹ gọi cho tôi, tôi sẽ khóc", Troiteiro và tất cả các cậu bé đều như nhau.

"Tôi thuộc lòng số điện thoại của La Masia. Tới tận bây giờ tôi vẫn nhớ vì tôi đã gọi cho Andrés quá nhiều", Manu, người đầu tiên công bố về sự tồn tại của cậu bé thiên tài xứ Fuentealbilla đã rất đau lòng vì phải xa rời người em họ.

***

"Không, tôi không hề khóc. Và tôi cũng chưa bao giờ thấy cậu ấy khóc. Nhưng những người còn lại đã kể cho tôi về nỗi buồn của Andrés. Tôi gia nhập học viện sau Andrés hai năm. Tôi đến đây ngay giữa tháng Tám", Jordi Mesalles nói. Anh là cựu cầu thủ của Barcelona, một người bạn thân thiết của Andrés thời còn ở La Masia.

"Tôi đến từ một ngôi làng ở Lleida và đây thực sự là một sự kiện trọng đại đối với tôi. Tôi còn nhớ mình đã từng viết và vẽ khắp căn nhà, nhiều đến mức mẹ tôi cũng nhận ra rằng ước mơ của tôi là được tới La Masia. Tôi rất hạnh phúc khi đạt được ước mơ ấy. Không. Ngay khi vừa nhập học, tôi đã được tập trung với đội của Andrés và làm quen với Troiteiro, Rubén và Lanzarote. Khi bạn bè

về thăm nhà hoặc có gia đình tới thăm, tôi lại cảm thấy rất rõ nỗi cô đơn ở La Masia. Vào thời điểm đó, mọi thứ thật sự khó khăn, rất khó khăn", Mesalles - người sớm phát hiện ra nỗi buồn của Andrés - bộc bạch.

"Sau hai tuần, chúng tôi bắt đầu chơi với nhau", Mesalles dần bị hấp dẫn bởi La Masia qua những hướng dẫn của Andrés. "Chúng tôi đi từ La Masia đến sân tập số 3. Chúng tôi còn hay gọi đó là sân bóng giấy nhám bởi lớp cỏ nhân tạo cứng và tạo cảm giác cực kỳ khó chịu mỗi lần ngã. Sân bóng là không gian tập cho bốn đội liền. Mỗi nhóm đều có một góc riêng."

"Chúng tôi giống nhau ngay cả trong nếp sống thường nhật. Cả hai chúng tôi đều rất lạc quan về mọi thứ. Chúng tôi luôn yêu thích căn phòng của mình, yêu thích việc ngồi xem ti vi cả tiếng đồng hồ và chúng tôi là một trong số ít những người lui tới thư viện ở La Masia. Điều đó cũng tốt thôi mặc dù đôi lúc thư viện thực sự chẳng có ai cả. Chúng tôi thuộc tuýp người giản dị và không đòi hỏi nhiều. Chỉ cần nhắc tới bóng đá là chúng tôi đã cảm thấy hạnh phúc rồi."

Jorge Troiteiro vẫn nhớ cái ngày Víctor quyết định rời khỏi La Masia: "Tất cả chúng tôi đều rất kinh ngạc. Đêm hôm đó tôi đã khóc rất nhiều bởi vì cậu ấy giống như một người anh em của tôi và Andrés vậy. Tôi nhớ mình còn đưa cho Víctor chiếc vòng cổ với cây thánh giá làm vật lưu niệm để kể cả khi không còn gặp nhau, cậu ấy vẫn có thể nhớ đến chúng tôi."

Sau này, Víctor Valdés đã trở thành thủ môn huyền thoại của Barcelona. "Cuối cùng, mọi việc được sắp xếp ổn thỏa và Víctor đã ở lại với chúng tôi. Cậu ấy chẳng bao giờ trả lại tôi sợi dây chuyền đó nữa nhưng cũng không sao. Dù sao thì nó cũng là của cậu ấy", Troiteiro, bạn cùng phòng, đồng đội và bạn thân của Víctor nói.

Tình bạn là một phần quan trọng trong cuộc sống của các cậu bé ở La Masia. Mesalles kể lại những kỷ niệm đáng nhớ. "Chúng tôi sẽ chia sẻ với nhau mọi thứ, từ bí mật cho tới đồ ăn được gia đình gửi đến. Bố mẹ tôi sẽ mang đồ ngọt và khoai tây chiên từ Lleida tới. Đó là những món yêu thích của chúng tôi. Chúng tôi thậm chí còn có nơi ẩn nấp của chính mình trong các tủ đồ ở La Masia. Mỗi người chúng tôi đều có một tủ khóa và một cái ngăn nhỏ có hai ngăn kéo - một cái cho giường trên và cái còn lại cho giường dưới. La Masia giống như một gia đình vậy. Đó là điều tôi thích ở đó. Tất cả chúng tôi đều quen biết nhau mặc dù cách biệt tuổi tác. Cũng phải thôi vì chúng tôi thường phải xếp hàng để được gọi điện thoại. Có hai cái

bốt điện thoại nhưng chỉ có một cái có thể sử dụng nên chúng tôi phải kiên nhẫn chờ đợi và phải nhớ lấy lại tiền lẻ từ đầu bếp hay nhân viên bảo vệ. Nếu không, chúng tôi sẽ còn phải đợi lâu hơn nữa. Học viện giống như căn nhà Big Brother nhưng đẹp hơn nhiều vì chúng tôi chia sẻ mọi thứ cùng nhau. Nếu bạn đến phòng ăn muộn thì những gì còn lại chỉ là miếng bít tết dở tệ và căn phòng trống không nhưng bạn sẽ có những kỷ niệm đẹp. Đó là một trải nghiệm tuyệt vời."

"Chúng tôi ở cùng nhau hai mươi tư giờ một ngày và vì vậy, chúng tôi đã có một tình bạn tuyệt vời. Cuối cùng thì cậu bạn hàng xóm bất đắc dĩ cũng sẽ trở thành người bạn tâm sự của bạn và bạn cũng sẵn lòng lắng nghe cậu ấy." Jordi vẫn luôn là bạn, là người để Andrés giãi bày tâm sự, dù là lúc đó hay bây giờ.

Chương 6
Đội hình chính thức

"Cậu bé nên chơi ở vị trí nào ư? Andrés có thể chơi ở bất cứ đâu.

Cậu bé là một thiên tài."

- Lorenzo Serra Ferrer nói với Louis Van Gaal

Những cầu thủ nhí luôn có mặt ở cái sân quen thuộc nơi họ có thể xem đội hình Barcelona trong mơ của huấn luyện viên Van Gaal với những chân sút hàng đầu tới từ Hà Lan, như Cocu, Overmars, anh em nhà De Boer, Bogarde, cùng với Guardiola, Figo, Luis Enrique. "Chúng tôi sẽ ngồi ngay giữa biên dọc hướng bắc và khán đài cánh, ngay bên cạnh khán đài chính, gần cột cờ góc. Tất cả chúng tôi đều có mặt ở đó", Jordi Mesalles vẫn xúc động khi nhớ lại những ngày đó, ngay cả khi anh không bao giờ có cơ hội trở thành một cầu thủ thực thụ như Andrés và Jorge Troiteiro.

Jorge Troiteiro vẫn nhớ rất rõ trận đấu với câu lạc bộ cùng thành Espanyol: "Chúng tôi đã có một trải nghiệm hơi tệ một chút. Khán giả cứ liên tục ném bật lửa và mọi thứ xuống sân, và khi đó, chúng tôi mới chỉ là những cậu bé, đứng ngay trong tầm ném của họ. Chúng tôi đứng ngay phía sau các bảng quảng cáo và phải kiễng chân hết cỡ để có thể xem được trận đấu. Hầu như chẳng thể nhìn thấy gì."

Đó là những đứa trẻ đã đến từ mọi vùng đất khắp Catalonia và Tây Ban Nha với giấc mơ một ngày nào đó chúng sẽ được đứng trên sân cỏ. "Tôi dán mắt vào Cocu. Andrés thì thích Michael Laudrup nhưng vì anh ấy đã chuyển sang đá cho Real Madrid nên Guardiola là ngôi sao của cậu ấy trong trận đấu đó. Cậu ấy không thể rời mắt khỏi Guardiola", Mesalles nhớ lại trận đấu giữa Barcelona và Espanyol. Các cậu bé ấy không hề biết rằng mình sẽ

sớm được trải nghiệm cảm giác đứng trên sân khi giải Nike Cup diễn ra. Đó là giải đấu quốc tế dành cho đội tuyển U15 được tổ chức tại Camp Nou. Barcelona đã đá trận chung kết ở đó với Andrés, Troiteiro, Jordi, Rubén… Huấn luyện viên cho mùa giải đó là Ángel Pedraza, cựu học viên tốt nghiệp La Masia đầu tiên được chơi cho đội hình chính thức, trong mùa giải UEFA Cup diễn ra vào tháng 9 năm 1980.

“Thật tuyệt vời khi được đá trận chung kết tại Camp Nou”, Mesalles hồi tưởng. “Khán đài đông nghẹt người, phải có tới 20.000 người ở đó. Chúng tôi đã từng ngồi ở góc đó để xem đội hình chính thức và bây giờ, đột nhiên, chúng tôi được ra sân trước ánh mắt dõi theo của hàng nghìn người. Khi đến sân vận động, chúng tôi còn lạc đường trong lúc tìm phòng thay đồ. Dường như mọi ngóc ngách trên hành lang đều có ngã rẽ. Chúng tôi bước vào, thay đồ, đi bộ một lúc và rồi sân bóng bỗng nhiên hiện ra trước mắt. Nơi này quá rộng lớn. Thậm chí tôi còn nghĩ mình không thể chơi bóng ở đây được. Nó quá to và chúng tôi chỉ là những đứa nhóc con.”

“Tôi luôn mơ ước được chơi tại Camp Nou nhưng tôi chưa bao giờ thực sự tưởng tượng ra điều đó. Đang ngồi thấp thỏm trong góc, tôi đột nhiên cảm thấy mình giống như một cầu thủ của đội hình chính thức. Tất nhiên, chúng tôi không thể bỏ lỡ cơ hội đó. Chúng tôi muốn thắng trận chung kết. Tất cả những người mà chúng tôi đã luôn dõi theo giờ lại đang quan sát chúng tôi. Tôi nhớ rằng huấn luyện viên Van Gaal đã tới ngày hôm đó cùng với Guardiola, Figo và Chủ tịch Núñez…”

Trận chung kết bắt đầu không tốt cho lắm. “Chúng tôi đấu với cậu lạc bộ Rosario của Argentina. Chúng tôi đã thắng đậm ở vòng bảng nhưng lại bị dẫn trước một bàn khá sớm trong trận chung kết. Tôi cho rằng đó là do căng thẳng; hơn nữa ý nghĩa của trận đấu này gây ra áp lực tinh thần cho chúng tôi. Sân vận động, sân cỏ, tất cả đều quá rộng lớn, giống như nó kéo dài vô tận vậy.”

“Gilberto, một cậu bé người Brazil khỏe khoắn và mạnh mẽ chơi ở vị trí cao nhất, Troiteiro chơi bên cánh, Andrés ở vị trí trung tâm của hàng tiền vệ, tôi đá ở ngay cạnh cậu ấy. Chúng tôi đã thực sự bế tắc cho đến khi Andrés dâng cao hơn và chơi ở ngay sau hàng tiền đạo. Cậu ấy luôn ghi rất nhiều bàn thắng dù những người hâm mộ bóng đá bây giờ khá xa lạ với điều đó. Cậu ấy luôn phải dâng cao hơn. Cậu ấy thường đột nhập vào khu vực khung thành đúng lúc. Andrés và Troiteiro luôn chơi ngay sau Gilberto. Troiteiro chơi rất tuyệt, rất mạnh mẽ. Và ở cánh bên kia, chúng tôi

có Alfi. Andrés là chân sút đa năng, cậu ấy thay đổi vị trí liên tục. Chúng tôi chơi với đội hình 3-4-3 theo phong cách của Cruyff. Tôi nhớ rằng tất cả các đội bóng thanh thiếu niên của Barcelona đều có lối chơi này. Tôi nhớ rằng đội hình của Juvenil A với Arteta, Valdés, Reina, Nano và Trashorras cũng chơi với cùng một đội hình như vậy. Đó là một chiến lược mạo hiểm, rất táo bạo, lợi cho tấn công, nhưng rất thú vị mặc dù nó đòi hỏi nhiều thể lực vì bạn phải chạy trên khoảng sân rộng hơn. Người quan trọng nhất có lẽ là người đứng ngay khu vực giữa sân, nơi bạn có thể kiểm soát trận đấu và tạo ra nhiều cơ hội tấn công. Chúng tôi đã có lúc gần như kiểm soát bóng hoàn toàn. Và đó là cách chúng tôi lội ngược dòng."

"Alfi ghi bàn gỡ hòa từ một cú đá phạt của Andrés, rồi đến lượt Andrés ghi thêm một bàn thắng sau một pha đi bóng và kiến tạo tuyệt vời từ Gilberto. Khi ghi bàn, giày của cậu ấy đã văng lên không trung. Trong khi chúng tôi đang ăn mừng bàn thắng thì cậu ấy lọ mọ đi tìm lại chiếc giày của mình. Đó là một bàn thắng vàng, một bàn thắng tuyệt vời để kết thúc trận đấu. Đó là một bàn thắng mang đậm chất Andrés - di chuyển từ phía sau tới ngay sau hàng tiền đạo và ghi bàn."

Sau trận chung kết, Pep Guardiola đã tận tay trao cúp cho Andrés - người được chọn là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu ngày hôm đó. Guardiola gật đầu và đưa ra một lời phán quyết định mệnh. "Mười năm nữa, tôi chắc chắn sẽ đứng trên khán đài xem em chơi ở Camp Nou." Lời tiên tri gần như hoàn toàn chính xác, chỉ khác có một điều: chín năm sau, Andrés đã được đá trên sân vận động Camp Nou và Pep cũng không đứng trên khán đài, ông ngồi trên băng ghế dự bị với tư cách là huấn luyện viên của Iniesta. Vẫn là cậu bé Iniesta, người đã được trui rèn và dẫn lối bởi Pedraza qua những thời điểm quan trọng trong sự nghiệp nhưng Andrés khi đó là một cầu thủ thực thụ với lối chơi quyến rũ thuộc đội U16 B.

"Ángel Pedraza là một trong những huấn luyện viên giỏi nhất mà tôi từng biết", Mesalles tiết lộ. "Ông yêu những buổi dạy và huấn luyện. Ông giải thích tất cả mọi thứ cho chúng tôi và để chúng tôi được thể hiện khả năng một cách tuyệt đối. Những cuộc trò chuyện riêng với ông đã cho tôi một cái nhìn đa chiều về bóng đá và cuộc sống. Ông luôn trung thực và ngay thẳng. Ông có mọi tố chất mà bất cứ cầu thủ thực thụ nào cũng trân trọng, ngay cả khi chúng tôi mới chỉ là những đứa trẻ. Ông đã dạy cho chúng tôi rất nhiều thứ."

Pedraza có ảnh hưởng rất lớn đến Andrés. Những bài học của ông

không bị lãng quên một giây phút nào. “Ông ấy là một người tốt. Trước ngày ông qua đời, tôi đã tới bệnh viện để gặp ông lần cuối. Có những khoảnh khắc trong cuộc sống mà bạn không bao giờ có thể nắm bắt, không bao giờ có thể thấu hiểu được. Chúng tôi sống chung dưới một mái nhà trong một quãng thời gian dài, chúng tôi đã thắng giải đấu đó cùng nhau nhưng nó còn hơn thế nữa. Ông ấy là một người trên cả tuyệt vời. Tôi luôn nhớ tới ông với một hình ảnh đầy sức sống và năng lượng. Một người đàn ông tốt.” Pedraza qua đời năm 2011 bởi căn bệnh ung thư khi ông mới 48 tuổi. Ngày ông mất, Iniesta có một trận đấu với Deportivo ở Riazor. Barcelona thắng 4-0 với một bàn thắng đến từ Iniesta. Cả đội vẫn đứng trên sân vận động khi họ nghe tin một trong những anh hùng vô danh của La Masia đã qua đời. “Nếu tôi biết đó là ngày định mệnh, tôi sẽ dành tặng bàn thắng đó cho ông ấy”, Iniesta nói.

“Andrés nổi bật giữa đám đông với trí thông minh và đẳng cấp của mình. Cậu ấy là thủ lĩnh của cả bên cánh lẫn khu vực trung tâm. Cậu ấy kiểm soát tốc độ của trò chơi và sở hữu kỹ thuật tuyệt vời”, Pedraza đã từng khẳng định với El Mundo Deportivo như thế; khi đó, Andrés thậm chí còn chưa tròn 16 tuổi.

***

Jordi Mesalles và Andrés đã cùng nhau giành chức vô địch Nike Cup tại Camp Nou vào đúng cái năm Barcelona tròn 100 năm tuổi. Tuy nhiên, mọi người đã biết đến Andrés rất lâu trước chiến công đó. Carlos Martínez, sau này trở thành một trong những người bạn thân nhất của Iniesta, đã biết đến anh từ trước đó. Carlos cũng được huấn luyện trong học viện đào tạo tài năng trẻ của Barcelona và khắp nơi đều có những lời đồn về một nhà ảo thuật bé nhỏ. “Andrés hơn tôi hai tuổi. Tất cả mọi người đều nhắc tới anh ấy và Troiteiro nhưng lúc đó tôi chưa từng gặp anh ấy”, Carlos Martínez bộc bạch. “Mười năm sau, tôi mới gặp mặt anh ấy lần đầu tiên và cuộc gặp đó chẳng liên quan gì tới bóng đá cả. Tôi học luật tại trường đại học Barcelona cùng với Anna, còn anh ấy thì tới đó chỉ để gặp cô ấy.

- Xin chào, tôi là Andrés. – Anh ấy nói.

- À vâng. Tôi nhận ra anh rồi.”

Carlos không hề hay biết đó là sự khởi đầu của một tình bạn bền chặt. Họ luôn ganh đua với nhau trong mọi trò chơi. “Chúng tôi giống như những đứa trẻ to xác vậy. Và chúng tôi hoàn toàn tin

tưởng nhau. Chúng tôi kể với nhau về mọi thứ cho dù đó là những bí mật thầm kín nhất."

Pep Alomar là huấn luyện viên đội U16 A của Barcelona, người đã kế thừa Pedraza, người luôn tuân thủ những nguyên tắc được đặt ra bởi Johan Cruyff và Oriol Tort. "Pedraza đã làm rất nhiều cho những cậu bé ấy. Ông ấy có một đội bóng đáng kinh ngạc, đầy tài năng nhưng lại trong một giai đoạn phát triển phức tạp khi cả thể chất và tâm lý đều thay đổi, khi cơ thể phát triển quá nhanh và kích thích tố thì vượt ngoài tầm kiểm soát. Tuổi 15 là thời điểm có ảnh hưởng rất lớn tới khả năng của một cầu thủ sau này và ông ấy đã huấn luyện họ quá tuyệt vời."

Alomar đã luôn sát cánh cùng Lorenzo Serra Ferrer, huấn luyện viên tài ba thiết kế nên quy trình đào tạo tài năng trẻ của câu lạc bộ. "Vào thời điểm đó, Barcelona đang thực hiện lý tưởng của Rinus Michels và Stefan Kovacs với ảnh hưởng to lớn của Cruyff nhưng cũng áp dụng những ý tưởng và phương pháp của các trung tâm đào tạo bóng đá xuất sắc nhất châu Âu, từ Ajax đến Clairefontaine và Coverciano."

"Đội bóng đã phá vỡ mọi kỷ lục, chiến thắng giải đấu hạng Nhất, giành hàng loạt cúp vô địch mặc dù đã thất bại trong trận bán kết giành chức vô địch Tây Ban Nha trước đội Sporting Gijón vì tại thời điểm đó, Liên đoàn bóng đá không cho phép cầu thủ nước ngoài chơi. Chúng tôi đành phải bỏ lại Gilberto và Goran. Tôi nhớ chiều nào Andrés cũng đến văn phòng của chúng tôi ngay trong sân vận động để mượn điện thoại gọi về nhà ở Albacete. Lúc đó, điện thoại di động vẫn chưa ra đời. Cậu ấy là một đứa trẻ trầm tĩnh và rất lịch sự. Cậu ấy chưa từng bỏ một buổi học nào. Mỗi năm, chúng tôi đều trao giải cho người đồng đội xuất sắc nhất trong phòng thay đồ. Và đương nhiên, người chiến thắng luôn là Andrés."

Vào cuối mùa giải đó, Alomar rời đội U16 A để trở thành trợ lý cho huấn luyện viên Lorenzo Serra Ferrer tại đội hình chính thức. Cả hai đều để mắt tới Andrés.

"Cậu ấy là cầu thủ tài năng nhất tôi từng biết", Alomar công nhận. "Khi còn ở đội U16, cậu ấy đã chơi bóng với nhận thức chiến thuật và trí thông minh giống như bây giờ vậy. Đó là bẩm sinh. Cậu ấy nắm rõ thế trận tốt hơn bất cứ ai. Cậu ấy thực hiện mọi chuyển động một cách nhanh chóng và không bao giờ mắc lỗi. Andrés mặc áo số 4 nhưng cậu ấy có thể tỏa sáng ở bất kỳ vị trí nào. Với đội hình 3-4-3, thật thú vị khi xem cái cách cậu ấy di chuyển vào

khu vực cấm địa để dứt điểm. Tôi đã từng hỏi Andrés xem cậu ấy muốn chơi ở vị trí nào và câu trả lời của cậu ấy là bất cứ vị trí nào tôi muốn. Cậu ấy có thể chơi tốt với cả hai chân, đổi hướng rất nhanh và xử lý mọi trường hợp trong chớp mắt nhưng luôn luôn đưa ra những quyết định chính xác. Tôi có thể dạy cậu ấy điều đó không? Chắc chắn là không. Không phải ai cũng có thể xử lý tình huống tốt như Andrés. Cậu ấy luôn nghĩ ra những giải pháp hiệu quả nhất và tiết kiệm thời gian nhất."

Serra Ferrer thường xuyên tản bộ tới sân bóng số 3 để xem đội trẻ chơi. Ông không nhận xét gì về Andrés, rõ ràng là ông có thể nhìn thấy tài năng của cậu bé. Tất cả mọi người đang nhắc tới cậu bé ấy, chính là cậu bé mà Jaume Olivé gọi là 'El sabio', cậu bé thông minh."

"Khi tiếp quản đội hình chính thức, Lorenzo khăng khăng muốn Andrés học hỏi từ những cầu thủ vĩ đại, những huấn luyện viên tốt nhất trong đội tuyển vào thời điểm đó: Guardiola và Xavi. Đó là điều tốt nhất cho sự phát triển của cậu ấy, vì vậy, ông đã triệu tập Andrés", Alomar kể lại.

"Không, tôi chẳng phát hiện ra bất cứ tài năng ẩn giấu nào trong cậu ấy cả", Serra Ferrer thú nhận. "Andrés là một thiên tài. Cậu ấy có thiên phú để trở thành một cầu thủ và một người tốt. Tôi chưa từng nghi ngờ cậu ấy."

Carlos Naval, một thành viên của Barcelona và là biểu tượng của câu lạc bộ trong nhiều năm, vẫn nhớ ngày hôm ấy. "Tôi gọi tới La Masia và thông báo rằng bắt đầu từ ngày hôm sau, Andrés sẽ luyện tập cùng với đội hình chính thức."

"Ban đầu, tôi còn tưởng đó là một trò chơi khăm", Andrés thừa nhận. Anh đi từ La Masia đến cổng chính của sân vận động chỉ cách đó 300 mét. Anh dừng lại ngay trước cánh cổng. Anh không dám vượt qua rào cản đó. Nhân viên bảo vệ không biết đứa trẻ nhút nhát này là ai nhưng Andrés đã gặp may mắn. Ngay lúc đó, Luis Enrique lái xe tới và ông nhận ra Andrés tức thì.

- Lên xe đi. Tôi sẽ đưa cậu đến phòng thay đồ.

Và rồi mọi thứ bắt đầu."

"Tôi muốn cậu ấy gia nhập đội hình chính thức vì nhiều lý do nhưng trên hết, đó là phần thưởng cho những biểu hiện tốt của cậu ấy, vì sự lãnh đạo của cậu ấy và vì thái độ của cậu ấy đối với các đồng đội", Serra Ferrer bộc bạch. "Cậu ấy luôn học tập rất

chăm chỉ, luôn luôn là người tới đầu tiên vào mỗi buổi sáng và không bao giờ bỏ lỡ buổi học nào. Cậu ấy luôn có mặt sớm để chờ xe buýt trong khi xe buýt luôn phải đợi những người khác."

"Tôi nhớ Guardiola đã rất vui vì sự xuất hiện của Iniesta ngày hôm đó, đương nhiên là cả Rivaldo nữa. Hãy tưởng tượng cái cảm giác một đứa trẻ phải vào phòng thay đồ cùng với hàng loạt ngôi sao ở đó. Những gì tôi có thể khuyên Andrés là thư giãn, làm những gì cậu ấy biết và tận hưởng khoảnh khắc này. Sau đó, khi chúng tôi ra ngoài sân tập bên cạnh La Masia, cậu ấy đã sải những bước dài thật tự nhiên. Nếu phải đẩy nhanh tốc độ trận đấu, không thành vấn đề với Andrés. Nếu trận đấu cần chậm lại một chút, cậu ấy có thể điều khiển. Cậu ấy làm mọi người ngạc nhiên. Điều duy nhất cậu ấy không làm hôm đó có lẽ là đứng ở vị trí huấn luyện viên. Các cầu thủ đều ngước nhìn cậu ấy chứ không phải tôi. Andrés là một ngôi sao nhưng cậu ấy luôn tỏ ra rất tự nhiên, rất khiêm nhường. Cậu ấy nắm bắt được trận đấu và triết lý của Barcelona. Cậu ấy không hề mắc sai lầm. Cậu ấy biết mình sẽ thành công."

Iniesta đã không để bất cứ ai thất vọng, đặc biệt là Louis Van Gaal, huấn luyện viên quyết định cho anh ra mắt và mở cánh cửa để Andrés trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp thực thụ. Van Gaal đã nói chuyện với Serra Ferrer trước khi cho phép Iniesta ra mắt nhưng ông không cần tốn quá nhiều công sức để thuyết phục.

"Van Gaal hỏi tôi Andrés có thể chơi ở vị trí nào. Tôi nói Andrés có thể chơi ở bất cứ đâu, là một tiền vệ trung tâm, người điều khiển trận đấu hay đột nhập sâu hơn vào hai bên cánh, phía sau hàng tiền đạo, hay khoác lên mình chiếc áo số 10. Và nếu bạn cần một người đi bóng gọn gàng, chính xác từ phía dưới sân thì Andrés thậm chí có thể chơi như một hậu vệ cánh dù cậu ấy không quá mạnh về phòng thủ."

***

Tuy nhiên, hành trình của Andrés không hề dễ dàng. Iniesta đã luyện tập với đội hình thi đấu chính thức và chơi trong các đội bóng thanh thiếu niên. Anh tiến bộ qua các cấp bậc nhưng có những lúc anh nghi ngờ khả năng của mình, khi sự tiến triển của anh chậm lại. Đặc biệt là khi anh chơi cho đội Barcelona B, mặc dù anh đã có một năm hoàn hảo với đội U19 A dưới thời Juan Carlos "Chechu" Pérez Rojo - huấn luyện viên được mệnh danh là cầu thủ U19 xuất sắc thứ hai, chỉ sau Diego Maradona tại Giải vô địch thế giới U19 tổ chức tại Nhật Bản năm 1979.

“Tôi nhớ Guardiola đã tới buổi tập của đội chúng tôi”, Rojo hồi tưởng.

“- Này, Chechu, tôi nghe nói đội của anh có một đứa nhóc rất giỏi… Thằng bé nhỏ người và hơi xanh xao đằng kia, đúng không?

Chúng tôi tập luyện tại sân bóng số 3 còn Pep thì ngồi và xem toàn bộ buổi tập hôm đó. Cuối cùng ông ấy thừa nhận với tôi rằng cậu bé ấy còn tài năng hơn chính bản thân ông nữa.”

“Tôi nhớ trận đấu ở Mallorca. Thời tiết hôm đó nóng kinh khủng và ở phút cuối của hiệp một, Dani ở vị trí hậu vệ đã bị đuổi khỏi sân. Tôi trở về phòng thay đồ ở sân bóng Sitjar cũ, bước lên những bậc cầu thang hẹp đó và tự hỏi mình sẽ phải nói gì với những thành viên còn lại của đội. Chúng tôi đang thua 1-0, chúng tôi đang bị dẫn trước… Tôi đã từng nghĩ chúng tôi sẽ thua bốn bàn ngày hôm đó. Nhưng sau khi hiệp hai bắt đầu, Andrés xuất hiện. Thật ngoạn mục. Thật không thể tin được. Tôi thậm chí không biết cậu ấy đang chơi ở vị trí nào nữa. Về lý thuyết, cậu ấy là một tiền đạo lai tiền vệ, liên tục di chuyển ở hai tuyến. Nhưng thực tế cậu ấy xuất hiện ở khắp mọi nơi. Tôi còn nhớ khi cậu ấy xuất hiện ở bên cánh, tôi đã buộc phải hỏi ý kiến Rafel Magrinyà, trợ lý của tôi.

- Tôi có nên nhắc nhở cậu ấy không?

- Đừng. Cứ để cậu bé chơi

Magrinyà đã đúng. Chúng tôi thắng với tỉ số 2-1. Khi bị dẫn trước bàn, Andrés có mặt ở khắp mọi nơi.”

“Sau đó, huấn luyện viên Mallorca Tomeu Llompart hỏi tôi đầy nhạc nhiên.

- Đứa nhóc đó là ai vậy? Nếu anh đang tìm người để thay thế Pep Guardiola thì chính là cậu bé ấy.

Ông ấy đã đúng”, Rojo thừa nhận. “Điều khiến tôi ấn tượng nhất ở Andrés là cách cậu ấy bao quát trận đấu. Cậu ấy mới 16 tuổi nhưng cậu ấy xuất sắc hơn tất cả những cầu thủ 18 hay 19 tuổi khác. Cậu ấy luôn nắm bắt được trận đấu, cậu ấy biết cách để thay đổi nhịp độ trận đấu. Khi đội phải chịu áp lực, cậu ấy sẵn sàng nhận lấy gánh nặng, luôn yêu cầu ‘Chuyền bóng cho tôi’. Tôi không thể tin vào mắt mình, làm thế nào mà đứa nhóc nhỏ bé và yếu đuối này lại có thể kiểm soát mọi vị trí trên sân một cách dễ dàng tới vậy!”

Nhưng Rojo không thể giữ Iniesta mãi trong đội của mình. Serra Ferrer đã có kế hoạch để phát triển tài năng của Andrés và cậu bé nhanh chóng được chuyển đến đội Barcelona B do Josep María Gonzalvo huấn luyện. "Lần đầu tiên nhìn thấy Iniesta, tôi đã ngưỡng mộ cậu bé rồi", Gonzalvo hồi tưởng. "Tôi không nhớ chính xác thời điểm nhưng hình như đó là khi cậu ấy còn chơi ở đội U12, rất lâu trước khi Andrés được chuyển đến đội B. Một ngày nọ, Serra Ferrer gọi tôi và nói rằng Andrés cần được chuyển sang đội B ngay lập tức. Đó là mùa giải 2000 - 2001. Ban đầu, tôi đã từ chối. Tại sao ư? Bởi vì tôi muốn bảo vệ thể lực của cậu bé. Ở độ tuổi đó, thể lực rất dễ bị tổn thương và tôi đã nghĩ rằng việc nhảy đúp lên đội ở lứa tuổi cao hơn có thể sẽ không tốt cho cậu bé. Tôi tranh luận với Serra Ferrer một hồi nhưng cuối cùng tôi vẫn đồng ý để Andrés chuyển vào đội B. Nói cho cùng thì Serra là sếp của tôi và tôi vẫn luôn biết ơn vì anh ấy đã lắng nghe ý kiến của tôi. Cũng chẳng dễ dàng gì đối với Andrés khi phải nhảy đúp như vậy. Sau khi chúng tôi bàn bạc, Serra Ferrer đã cử tôi tới gặp Andrés, đích thân thông báo cho cậu bé."

Gonzalvo tới dãy ký túc xá đối diện La Masia. "Tôi gõ cửa và Andrés chạy ra. Tôi đã cực kỳ ấn tượng bởi những gì tôi thấy bên trong. Biểu tượng của các vị thánh ở khắp nơi. Căn phòng giống như là một nhà nguyện nhỏ.

- Andrés, em sẽ được chuyển đến đội B.

Cậu bé đã rất ngạc nhiên. Andrés không mảy may hay biết về chuyện này. Tôi khuyên cậu bé đừng lo lắng về bất cứ điều gì và rằng chúng tôi sẽ luôn ở đó để hỗ trợ. Tôi thông báo rằng cậu ấy sẽ khoác áo số 4, một vị trí được chơi bởi rất nhiều cầu thủ tài năng của La Masia - Milla, Guardiola, Xavi - những cầu thủ mà tôi đã huấn luyện năm trước. Nhưng tôi đã quan sát Andrés chơi ở vị trí cao hơn, ở cả hai bên cánh của trung tâm sân bóng. Cậu ấy chơi rất ngoạn mục. Vì vậy tôi đã ghép cặp Andrés với Thiago Motta. Họ gần giống một cặp nhưng thật ra đó là cách để cho Andrés nhiều khoảng không để chơi cao hơn."

"Cậu ấy đã tiến bộ rất nhanh và thích ứng tốt với thử thách mới", Gonzalvo nói. "Không kể đến tài năng, điều mà tôi thích nhất về cậu ấy là sự khiêm nhường. Bất cứ khi nào tôi góp ý, cậu ấy đều thực hiện đúng như cách tôi nói, như thể những lời phê bình là điều tích cực, là một bài học để tiến bộ. Cậu ấy luôn giúp đỡ mọi người. Đội hình năm đó của Barcelona có Valdés, Arteta, Motta, Trashorras - một đội hình trong mơ..."

Tuy nhiên, đó không phải là một đội dễ quản lý. Đây là đội bóng của những cầu thủ trẻ khao khát được nhìn thấy Camp Nou mãnh liệt hơn bao giờ hết. Có một sự khác biệt rất lớn về mức lương giữa một số người và đương nhiên là cả "cái tôi" nữa. Cái tôi quá cao. Tháng 12 năm đó, Barcelona B đứng đầu bảng xếp hạng ở giải hạng Hai của Tây Ban Nha, nhưng nội bộ lục đục, các thành viên khủng hoảng và kết cục là đội tụt xuống vị trí thứ mười. Một số cầu thủ kiếm được gấp mười lần những người khác và mọi người đều biết điều đó. "Andrés là một trong số những cầu thủ khiêm tốn và kiếm được ít tiền hơn", Gonzalvo hồi tưởng lại. Ông cũng phải thừa nhận rằng quá trình trưởng thành từ trẻ em lên người lớn thật không dễ dàng gì. Cả đội đang tiến gần hơn đến một thế giới mà họ không thực sự hiểu rõ.

"Với tài năng của mình, Andrés đã có những màn trình diễn ngoạn mục đúng như mong đợi. Nhưng sự tiến bộ qua mỗi năm cho thấy tinh thần và ý chí của cậu ấy sắt đá đến nhường nào. Cậu ấy đã có thể bị ảnh hưởng bởi những thói quen xấu, bởi những thế lực xấu xa. Nhưng cậu ấy không bao giờ lạc lối. Thái độ của cậu ấy rất tốt, rất giống với Carles Puyol. Bên ngoài, họ dường như rất khác nhau nhưng trên thực tế, họ giống nhau lạ kỳ, nhiều đến mức họ cũng không thể nhận ra điều ấy. Andrés giống như một thủ lĩnh nổi dậy, một chiến binh dù ít người biết đến điều đó. Cậu ấy không hay để lộ sự rắn rỏi và ganh đua ra mặt nhưng nó vẫn tồn tại. Cậu ấy cũng có những khoảnh khắc khó khăn khi phải nghiến răng để chiến đấu, ngay cả khi mọi người không thể thấy được điều đó. Cậu ấy cần những yếu tố đó. Một số người thích được nổi bật bằng những hành động phô trương và những tràng la hét nhưng Andrés hoàn toàn khác. Cậu ấy nổi bật với lối chơi của mình, với cách liên tục vượt qua các chướng ngại vật chắn đường. Cậu ấy có thể làm tất cả với quả bóng dưới chân. Đó là khi tính cách của cậu ấy tỏa sáng".

"Không ai khám phá ra tài năng ẩn sâu bên trong Andrés cả. Cậu ấy đã tự làm điều đó. Cậu ấy quá tuyệt vời", Quique Costas, huấn luyện viên cuối cùng của Iniesta trước khi anh được chuyển tới đội hình chính thức dưới thời Van Gaal, nói. Tuy nhiên, ít ai nhớ rằng Charly Rexach đã có cơ hội để triệu tập Andrés, được trở thành huấn luyện viên của Iniesta nhưng ông đã từ chối cơ hội đó. Andrés xuất hiện lần đầu tiên như một cầu thủ dự bị. Đó là tháng 12 năm 2001 khi Barcelona đối đầu với câu lạc bộ cùng thành Espanyol tại Montjuic. Xavi bị đình chỉ thi đấu còn Gerard López bị chấn thương. Rexach đã công khai tuyên bố về tài năng của Iniesta, "Iniesta là người kế nghiệp của Milla, Guardiola và Xavi". Costas cũng khẳng định, "Iniesta biết cách để thoát khỏi áp lực,

Iniesta có tầm nhìn, Iniesta biết cách để xâm nhập vào khu vực cấm địa của đối thủ và luôn luôn chọn đúng vị trí. Người hâm mộ của Barcelona có thể yên tâm rằng nếu Iniesta được chơi, cậu ấy sẽ chơi một cách xuất sắc. Iniesta luôn tập trung cao độ và sở hữu kỹ thuật rất tốt."

Nhưng Iniesta đã không được chơi một phút nào trong trận đấu đó. Rexach đã để số 4 ở băng ghế dự bị và thay vào đó là Christanval, một hậu vệ người Pháp cao to, cơ bắp chơi ở hàng tiền vệ cùng với Philippe Cocu. Espanyol thắng 2-0 với hai bàn thắng đều của Raúl Tamudo. Rexach thậm chí còn không sử dụng bất cứ cầu thủ dự bị nào. Andrés đã quan sát tất cả từ băng ghế dự bị. Lẽ ra, cậu ấy đã có thể trở thành cầu thủ trẻ thứ hai ra mắt tại Barcelona. Mười tháng và bảy ngày sau đó, Luis Van Gaal đã làm những gì Charly Rexach không thực hiện. Ông đã để Iniesta chơi trận đầu tiên như một cầu thủ của Barcelona.

***

"Louis Van Gaal và Ursicinio là huấn luyện viên có nhiều ảnh hướng nhất đến tôi kể từ khi gia nhập đội U12 B cho đến khi được đá trong đội hình chính thức", Andrés thổ lộ. "Tôi nhớ đó là khi tôi vừa mới kết thúc mùa giải với đội Barcelona B, ngay trước thềm kỳ nghỉ, huấn luyện viên Van Gaal đã gọi cho tôi và nói rằng ông muốn tôi tập huấn trước giải đấu cùng với đội bóng chính thức. Mùa hè năm đó, đội của tôi cũng tham gia giải vô địch châu Âu U19. Nếu tham gia giải U19, tôi sẽ không kịp tham gia toàn bộ đợt tập huấn trước mùa giải trên đội hình chính thức. Tôi đã băn khoăn không biết phải làm gì. Tôi tự nhủ với mình rằng, nếu tôi đá giải Euro và vắng mặt ở đợt tập huấn trước mùa giải của Barcelona, tôi có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt. Nhưng Van Gaal đã cho phép tôi tham gia đợt tập huấn muộn hơn những người khác. Đó là một nghĩa cử tuyệt vời. Tôi trở lại sau mùa giải và được tập luyện với đội hình chính thức nhưng tôi vẫn chơi với đội B cho đến khi đá trận ra mắt ở Bruges."

Van Gaal tin tưởng Iniesta, cũng giống như Serra Ferrer vậy. Carlos Naval nhớ những gì Van Gaal đã từng nói với Andrés trước trận đấu ngày 29 tháng 10 năm 2002, "Sân bóng là của cậu. Chơi đi." Và Andrés được ra sân ngay từ đầu trận, anh chơi trọn vẹn chín mươi phút với số áo 34. Barcelona thắng 1-0 trước Riquleme.

"Van Gaal luôn có niềm tin vào các cầu thủ trẻ", Iniesta thổ lộ. "Ông luôn có cách nhìn và cách riêng để làm mọi thứ khác biệt và ông luôn có chỗ ở trong tôi. Tôi nợ ông ấy rất nhiều và tôi biết ơn

vô cùng vì những điều ông đã làm cho tôi. Câu lạc bộ vào thời điểm đó rất rối loạn và phức tạp nhưng ông ấy luôn tin tưởng vào chúng tôi, những đứa trẻ được đào tạo từ học viện thanh thiếu niên. Tôi xuất hiện lần đầu vào tháng 10 và tháng 1 năm sau, tôi đã được tham gia sáu trận đấu như một cầu thủ mới ngay cả khi cái ghế huấn luyện viên của ông ấy đang lung lay. Khi đó tôi mới 18 tuổi! Ông ấy để Riquelme trên băng ghế dự bị và cho tôi vào sân. Đó là vì ông ấy tin tưởng chúng tôi. Và ngay sau đó, ông đã bị sa thải. Đầu tiên là Toño de la Cruz và sau đó Radi Antic tiếp quản đội bóng. Tôi đã không được chơi trong suốt thời gian đó. Và điều tương tự cũng xảy ra trong mùa giải đầu tiên với Frank Rijkaard. Vì vậy, tôi đánh giá cao những gì Van Gaal đã làm. Ông ấy là người rất quan trọng đối với tôi. Ông đòi hỏi khắt khe hơn và nghiêm khắc hơn bất cứ ai nhưng ông luôn đối xử công bằng với tất cả cầu thủ. Không quan trọng dù bạn 18 hay 28 tuổi, nếu bạn thể hiện tốt, bạn sẽ được chơi."

"Tôi vẫn nhớ những gì ông đã với tôi ở Bruges, khi tôi ra mắt lần đầu: Ra ngoài đó và tận hưởng trận đấu đi. Hãy làm việc mà em giỏi nhất. Hãy đá bóng."

Chương 7
Frank

"Frank, ông nên nói chuyện với Andrés đi…"

- Txiki Begiristain, Paris, tháng 5 năm 2006

Khói thuốc bảng lảng quanh điếu xì gà của Frank. Nếu thiên đường có thật thì hẳn đó là nơi dành cho ông hoặc ít nhất thì ông cũng được Chúa trời cất nhắc. Frank nghiện thuốc lá. Ông luôn lẩn vào những góc khuất để hít lấy vài hơi, nhưng chẳng mấy ai biết cách thưởng thức một điếu xì gà đúng kiểu như ông. Chưa bao giờ như đêm hôm đó, ông tự thu mình vào thế giới nhỏ bé và bình yên của riêng mình.

Ông bén duyên với sân vận động Camp Nou một cách tình cờ - chỉ là một giải pháp ứng phó sau một thời kỳ dài tự hủy hoại bản thân. Nhưng Frank Rijkaard có đủ sự tinh tế, bình tĩnh và đủ mạnh mẽ để sống sót ở một câu lạc bộ đang dần tiến đến diệt vong. Thậm chí ông có thể đưa nó tới đỉnh vinh quang ấy chứ. Và Barcelona đã bay thẳng tới vinh quang với Ronaldinho dưới thời của Frank. Chặng đường đó đã đưa ông tới nơi đây, thiên đường của riêng ông - khoảnh khắc ông được tách khỏi đám đông tiệc tùng ngoài kia để thưởng thức một điếu xì gà Cuba chính hiệu. Đúng là thiên đường.

Một cách thật thư thả, ông tựa lưng vào ghế, tận hưởng khoảnh khắc tuyệt vời nhất kể từ khi làm huấn luyện viên: Mới hai giờ trước thôi, ông và đội Barcelona vừa giành được cúp vô địch châu Âu lần thứ hai trong lịch sử câu lạc bộ. Khói thuốc bay cuộn lên không trung, ông nhớ lại từng khoảnh khắc trên chặng đường ấy. Ông không bao giờ quên được điểm khởi đầu của hành trình đó. Cũng như Barcelona, ông đã vượt qua một sa mạc rộng lớn. Chính nhờ giám đốc thể thao của câu lạc bộ - Txiki Begiristain - và lời

khuyên của Johan Cruyff, Rijkaard đã trở thành ứng cử viên cho cái ghế huấn luyện viên của câu lạc bộ, mặc dù trước đó ông đã bị sa thải ở Sparta Rotterdam, Hà Lan. Và giờ nhìn xem, ông là nhà vô địch châu Âu.

Đám đông tụ họp ở một quán rượu mang đậm phong cách disco của Paris nằm ngay phía công viên Bois de Boulogne. Phải tới gần nghìn người tụ tập ở đó. Tất cả đều đang lắng nghe bài L'Estaca của Lluis Llach. Ông còn nghe thấy Chủ tịch Joan Laporta, người được chứng kiến sự hồi sinh của Barcelona, hát những bài của Sopa de Cabra và nhảy điên cuồng trên sàn nhảy như thể ông là bá chủ của thế giới. Rất nhiều người đã đổ về đây để ăn mừng sự phục hưng của câu lạc bộ ở một giải đấu mà dường Barcelona luôn gặp dớp. Nhưng Frank lại ở trong xe một mình, ngả người thư giãn trên băng ghế sau của một con Rolls Royce thay vì ở trong một quán rượu tại Paris. Những tiếng ồn bên ngoài chẳng thể làm phiền ông cho tới khi Txiki bước đến.

Giữa đám người đang ăn mừng ấy, Txiki nhận ra một điều vô cùng quan trọng - điều không chỉ quan trọng trong đêm ấy mà còn có thể ảnh hưởng tới tương lai phía trước của câu lạc bộ. Ông đã luôn nghĩ về điều ấy kể từ giây phút ông thấy đội hình thi đấu của Barcelona. Txiki bước tới bên Frank.

"Frank, ông nên nói chuyện với Andrés đi."

***

Tất cả bắt đầu từ vài giờ trước đó. Txiki đã nhìn đi nhìn lại đội hình như muốn cố gắng tìm ra cậu ấy. Iniesta không được chơi. Giống như hàng ngàn người hâm mộ Barcelona khác, ông không thể hiểu được điều đó. Ông không thể tin đó là sự thật. Ông kiểm tra lại một lần nữa. Không có Iniesta. Cầu thủ chủ chốt trong trận tứ kết gặp Benfica ở vị trí tiền vệ trung tâm, người tỏa sáng trong trận bán kết với Milan ở vị trí cánh trái ngay sau hàng tiền đạo, đang ngồi trên băng ghế dự bị.

Rijkaard đã cho Edmílson, Deco và Van Bommel ra sân. Xavi không thể đá do chấn thương. Iniesta ở băng ghế dự bị. Phong cách Barcelona đâu rồi? Không có chút dấu hiệu nào của Barcelona ở đây. Bản chất của Barcelona? Nó không còn rõ rệt nữa. Chỉ có ba cầu thủ của La Masia được ra sân trong trận gặp Arsenal và tất cả đều chơi ở phía sau - Valdés ở vị trí thủ môn, Puyol đeo băng đội trưởng và Oleguer ở vị trí hậu vệ cánh phải.

Txiki không thể bình tĩnh được. Trên chiếc xe buýt chạy tới sân vận động ở Paris, cha của Iniesta - José Antonio - đã không thể tin nổi khi biết đội hình ra sân. Ông đã rất giận dữ. “Chiquillo không được chơi?!” Ông hét lên. “Tại sao? Tại sao không?” Ông ái ngại liếc nhìn gia đình và những người hâm mộ câu lạc bộ Fuentealbilla. Họ đến để chứng kiến một trận đấu để đời, trận đấu của Andrés. Nhưng không. Khi họ nhìn xuống sân, Andrés không ở đó.

Mario, người đã đá cặp với Iniesta nhiều năm trước ở quê nhà, cũng ngồi trên chiếc xe buýt đó. Chàng trai đó đã rất mong chờ trận đấu này sau khi nhận được tin nhắn của Iniesta vài ngày trước trận chung kết. “Này, ông bạn. Cậu có đến xem trận chung kết Champions League không?” Mario đọc kỹ tin nhắn một lần nữa. Đúng là Andrés. “Tôi muốn những người bạn lâu năm của tôi chứng kiến trận đấu này” - Andrés không hề biết mình sẽ phải ngồi trên băng ghế dự bị.

“Tôi đã thực sự phấn khích”, Mario hồi tưởng. “Thật không thể tin được. Tất nhiên, Andrés là bạn của tôi, tất nhiên rồi. Nhưng tôi chưa từng nghĩ cậu ấy lại muốn tôi chứng kiến trận đấu vĩ đại nhất trong cuộc đời của cậu ấy.”

“Tôi đã cảm thấy thế nào ư? Tôi đã mất ba ngày để trả lời tin nhắn đó của cậu ấy. Ba ngày! Tôi đã bị sốc.” Trong số tất cả bạn bè ở Albacete của Andrés, Mario là người duy nhất có thể tới Paris sau vài ngày nhận được tin nhắn. Và rồi tin nhắn lại tới khi Mario ở trên chiếc xe buýt đó. Thật đau lòng khi phải thấy José Antonio nổi trận lôi đình. Andrés, con trai của ông, không được chơi ngày hôm đó.

Hai tiếng mười lăm phút trước trận đấu, nhà báo Gemma Nierga đã chờ tại sân vận động Saint-Denis và bắt đầu phỏng vấn gia đình của các cầu thủ cho chương trình La Ventana trên đài phát thanh Cadena SER. Anh trai của Messi nói, “Tôi hy vọng em trai của tôi được tham gia trận đấu dù chỉ là một vài phút.” Chưa bình phục hoàn toàn sau chấn thương, Messi đã không được chơi một trận nào trong suốt mùa giải. Rồi đến lượt ông của Andrés, “Tôi chưa bao giờ có thể tưởng tượng rằng cháu trai tôi sẽ chơi trong trận chung kết cúp châu Âu”. Và đúng là Andrés đã được chơi nhưng đó là sau khi hiệp một kết thúc. Ông của Iniesta không thể ngờ rằng cháu của mình đã bị loại khỏi đội hình mười một người thi đấu chính thức.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Óscar - anh trai của Xavi - đã tiết lộ về vị trí thực sự của Iniesta. Ban đầu, anh kể về em trai mình và hành

trình trở lại sau một chấn thương nghiêm trọng. “Xavi đã nói chuyện với quản lý và em ấy sẽ không nằm trong đội hình ra sân. Các cầu thủ hay xuất hiện trong những trận gần đây sẽ thay thế vị trí của em ấy.” Xavi không được chơi một phút nào. Các cầu thủ hay xuất hiện trong những trận gần đây là ai? Gemma Nierga đoán đó là Deco, Van Bommel và Iniesta. Nhưng đó không phải là những người Oscar ám chỉ. Frank và trợ lý của ông - Henk Ten Cate - đã có những ý tưởng mới. Óscar tiết lộ. “Không. Iniesta sẽ không chơi. Deco, Edmílson và Van Bommel sẽ ra sân.”

Và giờ mọi người đều biết điều đó. Điều Rijkaard không thể tưởng tượng được là đội của ông sẽ phải vật lộn trong hiệp một với Sol Campbell chơi ở vị trí trung phong và kế hoạch ban đầu đã bị phá vỡ. Ông có thể thấy rằng Barcelona không thể làm chủ trận đấu, kể cả khi đội đối phương chỉ còn mười người sau khi thủ thành Jens Lehmann của Arsenal bị đuổi khỏi sân ở phút thứ 18. Họ không thể kiểm soát thế trận. Họ thậm chí còn không thể lấy bóng. Valdés là cầu thủ nhanh nhẹn và mạnh mẽ duy nhất giữ được bóng.

Trên khán đài, những người hâm mộ Barcelona bắt đầu tuyệt vọng. Không một cầu thủ dự bị nào được tung vào sân. Arsenal dẫn trước, Barcelona chơi không hiệu quả và tỉ số 1-0 ấn định sau hiệp một có thể rồi sẽ còn tồi tệ hơn nữa. Ngay cả đồng đội của Iniesta cũng rất ngạc nhiên. Tiền đạo Samuel Eto’o nhớ lại, “Khi chúng tôi thua ở Paris, tôi nhớ mình đã đi tới băng ghế dự bị và đề nghị ông Ten Cate cho Andrés vào sân. Ông ấy đang cân nhắc. Chúng tôi đều biết trận đấu sẽ thay đổi thế nào nếu có Andrés.”

Cuối cùng, Iniesta cũng được vào sân ở đầu hiệp hai. Anh đã mang đến một tia hy vọng cho người Tây Ban Nha. Xavi chỉ ngồi trên băng ghế và quan sát. Anh ấy trông rất buồn vì không thể chiến đấu với đồng đội. Nhưng ít nhất, anh biết rằng với sự có mặt của Andrés ở ngoài kia, trận đấu sẽ khác. “Andrés đã chơi rất tốt trong suốt giải đấu Champions League. Cậu ấy xứng đáng được triệu tập cho World Cup. Cậu ấy xứng đáng với điều đó. Một anh chàng tuyệt vời”, cảm nhận của Xavi đêm hôm đó.

“Tôi đã không còn bận tâm tới sự vắng mặt của mình trong đội hình thi đấu chính thức của trận chung kết ấy nữa”, Iniesta bộc bạch. “Tôi thậm chí còn không nghĩ tới nó như một chướng ngại mình cần vượt qua. Đó là đội của tôi, câu lạc bộ của tôi và tôi rất mừng khi Barcelona vô địch châu Âu. Nhưng ở phương diện cá nhân mà nói, đó là một trong những khoảnh khắc khó khăn nhất trong sự nghiệp của tôi.”

Trận đấu hôm đó đã không còn là mối bận tâm của Iniesta. Nhưng anh vẫn không thể hiểu nổi tại sao mình không được lựa chọn cho đội hình thi đấu chính thức. "Thú thật thì tôi vẫn luôn nghi ngờ sự xuất hiện của mình ngày hôm đó. Có thể mọi người không lấy làm lạ nhưng tôi thì khác. Trong trận bán kết ở Seville, cả tôi và Van Bommel đều phải ngồi trên băng ghế dự bị." Điều khác biệt là Iniesta đã được ấn định để chơi trong một đội hình dự bị với Jorquera, Belletti, Rodri, Sylvinho, Guily, Gabri, Motta, Larsson, Montanés, Maxi López, Ezquerro, trong khi Van Bommel vẫn phải ngồi trên băng ghế dự bị để giữ sức cho trận chung kết sẽ diễn ra sau đó chỉ bốn ngày.

"Tại sao tôi lại nghi ngờ ư? Bởi vì trong suốt quãng thời gian tôi chiến đấu cùng đội, có những sự việc khiến tôi nghĩ rằng huấn luyện viên đã không hoàn toàn tin tưởng tôi. Tôi không thường xuyên được xuất hiện ở đội hình ra sân và cũng không được chơi liên tục. Tôi không thể có niềm tin vào trận chung kết." Thực tế, trong trận bán kết ở Seville, đội đã thắng với tỉ số 3-2 dù không có Andrés và kết quả đó chỉ khiến Andrés nghi ngờ nhiều hơn vào quyết định của huấn luyện viên ở trận chung kết. Barcelona đã giành chiến thắng trong trận đấu với đội hình đó, Andrés ít nhiều đã cảm nhận được điều không hay trong trận đấu ở Paris. Tuy nhiên, anh đã chơi rất tốt trong những trận đấu ở Lisbon và Milan. "Đó là tia hy vọng của tôi. Trong trận tứ kết với Benfica và trận bán kết gặp Milan, tôi đã chơi rất tốt. Có lẽ bởi vậy, tôi đã nuôi hy vọng..."

Không có Xavi, Andrés đã phải đảm nhận một vị trí khác: người điều khiển trận đấu. Khi đó, Iniesta đã chơi ở vị trí của Sergio Busquets. Hoặc có lẽ Busquets đã học theo lối chơi của Iniesta. Ở Lisbon, Iniesta chơi ở vị trí tiền vệ trung tâm cùng với Van Bommel và Edmílson chạy hai bên cánh. Anh đã xuất sắc đưa bóng từ sân nhà tới khung thành của đối thủ và chơi đùa với trái bóng một cách dễ dàng. Ở Milan, anh lại chạy cánh trái ở tuyến ba khu vực giữa sân cùng Edmílson và Van Bommel. Họ có khả năng dứt điểm và thể lực còn Andrés thì có bóng. Cuối trận đấu, anh đã được điều đến vị trí của số 10 ngay sau Eto'o và Maxi López trong khi Rijkaard củng cố hàng tiền vệ cùng với Motta. Điều đó đã kiến tạo nên pha bóng kết hợp huyền thoại giữa thiên tài Ronaldinho và tiền vệ có phần thô bạo Guily. Đó là khi họ giành được tấm vé tới Paris với chiến thắng 1-0. "Iniesta và Ronaldinho là linh hồn của Barcelona. Luồn lách như một con rắn, Andrés luôn lén lút tấn công. Không ai có thể đánh bại con quỷ nhỏ đó", *L'Equipe* khẳng định ngay sau trận đấu.

Con quỷ nhỏ đã hy vọng và đồng thời cũng nghi ngờ. Trong bất kỳ trò chơi nào, khi đồng hồ điểm tròn sáu mươi phút, ông Rijkaard sẽ có sự thay đổi người. Đúng thời gian đó, đúng con người đó, đều như vắt chanh. Khi sáu mươi, bảy mươi phút trôi qua, Iniesta sẽ được tung vào sân để thay thế cho Guily. Điều đó liên tiếp diễn ra trong mười bảy trên tổng số mười tám trận đấu. Sau sáu mươi phút, Iniesta sẽ được tung vào sân. Dưới sự chỉ huy của huấn luyện viên Rijkaard, Andrés với số áo 24 chỉ được đá hai mươi lăm trên tổng năm mươi bảy trận đấu. Và cuối cùng, hy vọng của anh đã bị dập tắt.

“Khi huấn luyện viên gọi tên từng thành viên trong đội mà không có tôi, tôi đã có một cảm giác kỳ lạ. Tôi cảm thấy như bị phản bội, giống như ông ấy đã tước đoạt một thứ gì đó của tôi. Tôi cũng không hiểu. Tôi nghĩ mình không đáng bị bỏ lại trên băng ghế dự bị, nhưng... một lần nữa, tôi phải chấp nhận sự thật. Tôi buộc mình phải nhìn thẳng về phía trước và quên đi cảm giác đó. Không chỉ mình tôi phải trải qua cảm giác đó. Họ cũng giống như tôi. Tôi không có quyền đánh giá năng lực của mình trong trận chung kết ngày hôm đó nhưng tôi biết mình xứng đáng được ra sân.”

Bị quật ngã, tổn thương và mất tinh thần nhưng Andrés quyết định rằng anh sẽ dành tất cả cho những phút trên sân cỏ.

“Tôi luôn mạnh mẽ hơn những gì mọi người có thể tưởng tượng. Khi tôi biết rằng mình không được chọn để ra sân, tôi chỉ tập trung vào ước muốn duy nhất - tôi muốn có cơ hội ra sân, sát cánh cùng đồng đội và mang lại chiến thắng ở trận chung kết. Tôi thực sự, thực sự muốn chơi và tôi cho rằng mình đã chơi tốt. Càng nhiều thách thức, quyết tâm của tôi càng được đẩy cao.” Andrés cẩn thận quan sát trận đấu từ băng ghế dự bị - Lehmann bị đuổi khỏi sân, Henry có quá nhiều cơ hội nhưng Campbell là người đã ghi bàn. Anh ta là người duy nhất có thể đánh bại Valdés. Thời gian tiếp tục trôi qua, nỗi đau của Andrés và cha của anh ngày càng lớn. Andrés đã gom hết nỗi đau đó và biến nó thành sức mạnh của mình.

Nỗi đau đó, sức mạnh đó như được thể hiện hết trên khuôn mặt của José Antonio. “Chiquillo không chơi, thằng bé không được chơi...” Iniesta có thể cảm nhận được nỗi đau đó. Anh sử dụng nó như động lực và rồi trận đấu đã rẽ sang một hướng khác.

“Tôi thực sự không nhớ bất cứ điều gì huấn luyện viên nói với tôi trước khi vào hiệp hai”, Iniesta thừa nhận. “Và cho dù có nghe đi

chăng nữa thì tôi cũng không chắc mình sẽ thực hiện đúng những gì ông ấy nói. Vào những lúc như vậy, với tất cả cảm xúc đó, các chiến thuật chỉ lọt tai này và ra ngay tai kia. Tất cả những gì tôi biết, đó là, đây là trận chung kết Champions League và chúng tôi phải thắng. Đáng lẽ tôi đã làm được điều ấy trong bốn mươi lăm phút trước."

"Tôi quyết tâm chứng minh cho huấn luyện viên thấy ông ấy đã sai."

***

Edmílson buộc phải ra khỏi sân. Và chú quỷ nhỏ được tung vào sân trong hiệp hai. Barcelona trong chớp mắt đã hoàn toàn thay đổi. Và rồi Larsson, Belletti cũng rời khỏi băng ghế dự bị. Thierry Henry và Arsenal hoang mang không hiểu chuyện gì đang xảy ra trên sân. "Tôi chưa từng quên trận chung kết với Barcelona năm 2006 dù chỉ là một ngày", Henry chia sẻ trên BarcaTV. "Tại sao ư? Bởi vì Arsenal chưa bao giờ thắng ở trận chung kết. Họ thậm chí còn chưa bao giờ lọt vào chung kết. Đó là lần duy nhất, tới giờ họ cũng chưa có cơ hội thứ hai. Tôi đã chơi trên sân nhà, ở quê hương của tôi, nơi cách nhà tôi gần ba mươi ki-lô-mét. Cả gia đình tôi đều tới sân vận động. Và trên hết, tất cả mọi người đều khuyên tôi chuyển sang đá cho Barcelona mùa giải sau. Vì vậy, đó là một ngày thật kỳ lạ đối với tôi. Cả hai đội đều xứng đáng được đá ở chung kết. Đội tuyệt nhất đã thắng, nhưng..."

Henry bỏ dở câu nói. Ký ức ùa về, nhức nhối trong anh. "Tôi luôn phân vân một điều. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đội tôi có đủ người? Kể cả khi Guily ghi bàn nhưng thủ môn của Arsenal không bị đuổi thì sao? Chúng tôi dẫn trước 1-0 nhưng nếu có thể đá với đủ mười một người...", Henry khựng lại như thể anh đang phải trải qua ngày hôm đó một lần nữa. Như thể anh đang quan sát khoảnh khắc đó, khi Guily vọt đi trước mắt anh và Lehmann bỗng xuất hiện. "Tôi nhớ rằng chúng tôi chơi tốt trong một giờ đầu dù phải đá thiếu mngười. Nhưng sau đó Barcelona đã kiểm soát bóng rất tốt và điều đó khiến trận đấu trở nên khó khăn. Càng đá, thế trận càng khó kiểm soát."

Henry vẫn nhớ Valdés, thần hộ mệnh của Barcelona ngày hôm đó. Những đường chuyền dài, những khoảnh khắc chạm trán trực tiếp, những cú dứt điểm bất cứ khi nào có khoảng trống... tất cả những nỗ lực của Arsenal đều kết thúc trong bàn tay của Víctor. "Đúng vậy. Nhưng Andrés mới là người thực sự tạo ra sự khác biệt trong lối chơi. Khi anh ấy vào sân, mọi thứ đã thay đổi. Chúng tôi

có thể vô hiệu hóa Edmílson và Van Bommel nhưng Andrés thì…"

Giọng của Henry phảng phất một sự bất lực. "Anh ấy cướp được bóng, mang nó đi, xoay người để giấu nó, dừng lại đột ngột rồi lại mang nó đi xa hơn… Sau một giờ chạy trên sân, bạn không thể theo kịp Andrés nữa. Chúng tôi chỉ có mười người. Tôi phải chơi ở cả hai vị trí, số 9 và số 10, vừa ở hàng tiền đạo vừa đồng thời hỗ trợ hàng tiền vệ. Chúng tôi không thể theo kịp cậu ấy nữa. Andrés đã tra tấn thể lực của tôi. Anh ấy sẽ xoay mình để giấu quả bóng và rồi bắn đi như tên lửa. Anh ấy quá nhanh so với tôi. Chúng ta đều biết Larsson và Belletti. Đương nhiên tôi biết họ nhưng người thực sự đã khiến tôi phải bó tay lại là Andrés."

Chàng trai "sát thủ" đã đạt được những gì anh muốn và chứng minh quyết định của huấn luyện viên là hoàn toàn sai lầm. "Tôi đã hạnh phúc biết nhường nào", Andrés tự hào. Đội của anh đã chiến thắng chung cuộc với tỉ số 2-1 cùng những bàn thắng của Etoʻo và cầu thủ thay thế Belletti với những đường kiến tạo của Larsson. "Cuối cùng, trận đấu đã kết thúc hoàn hảo. Tất cả là nhờ anh bạn Víctor của tôi… và những lời huấn luyện viên đã nói với tôi khi chúng tôi bước xuống xe để tiến vào phòng thay đồ trước trận đấu. Tôi sẽ giữ những lời nói đó cho riêng mình. Khi nghe những lời đó, tôi càng không thể hiểu nổi quyết định của ông."

Txiki không biết Rijkaard đã nói gì với Iniesta trước trận chung kết và Frank cũng không bao giờ tiết lộ những lời đó.

Chương 8
Đau đớn

"Trong giờ nghỉ giữa hai hiệp, Pep đã nói với chúng tôi:

Chúng ta hãy chiến đấu để trả thù cho cái chân phải của Andrés!"

- Carles Puyol, Copa del Rey, năm 2009

Mario húng hắng chất giọng khàn của anh vào một tối tháng 5 năm 2009. "Tôi phải im lặng trong vòng sáu mươi ngày, nếu không cổ họng của tôi sẽ lại bị tổn thương." Từ đầu đến chân Mario đều đậm một màu Barça, đặc biệt là hình xăm huy hiệu của đội bên cánh tay. Anh chìm vào giấc ngủ trong niềm hạnh phúc sau trận đấu ở Stamford Bridge. Mario đã thể hiện sự vui sướng và tự hào của anh qua những tiếng thét dữ dội sau bàn thắng ấn định tỉ số. Sáng hôm sau, khi tỉnh giấc, Mario có thể cảm thấy một khối u trong cổ họng. Anh sợ hãi và cố gắng tự chẩn đoán bằng những thông tin tìm kiếm được trên mạng. Ngay sau đó, Mario phải tới gặp bác sĩ và mô tả lại chính xác những gì đã xảy ra trong trận đấu giữa Chelsea và Barça.

"Đêm qua anh đã la hét rất nhiều đúng không?"

"Tôi có hò hét nhiều không á? Tôi hét như điên dại ấy. Ông không xem trận đấu đó à? Ông không thấy bàn thắng của Iniesta sao?" Mario tới tấp hỏi bác sĩ như thể tất cả mọi người trên hành tinh đều đã theo dõi trận đấu đó.

Bác sĩ chẩn đoán dây thanh quản của Mario đã bị tổn thương do hò hét quá nhiều sau trận đấu đưa Barcelona vào chung kết Champions League. "Tôi phải xét nghiệm máu, mổ cổ họng, bị tiêm và cắt bỏ khối u. Thật tồi tệ nhưng không tệ bằng việc phải xem Eto'o và Messi ghi bàn thắng đem lại chức vô địch cho Barça

mà không được hé một lời."

Người hâm mộ Barcelona xôn xao những câu chuyện về trận bán kết đêm đó và bàn thắng của Andrés Iniesta. Thống kê thậm chí còn cho thấy tại các bệnh viện ở Barcelona, tỷ lệ sinh tăng vọt sau khi trận đấu diễn ra chín tháng. Nhiều người hâm mộ đã mất giọng trong nhiều ngày dù không quá trầm trọng như Mario. Andrés cũng đã phải kiểm tra dây thanh quản của mình sau bàn thắng đánh bại Petr Cech với màn ăn mừng cởi áo và chạy một mạch 50 mét dọc theo đường biên trên sân vận động Stamford Bridge. Trợ lý huấn luyện viên Aureli Altimira theo ngay sau Andrés, sát nút là Pinto và Bojan. Tất cả đều đuổi theo Iniesta, tạo nên một tháp người để ăn mừng chiến thắng của Barcelona.

"Lúc ngồi trên xe buýt để tới sân vận động", Bojan nhớ lại, "tôi đã thách Andrés ghi bàn để giành tấm vé vào trận chung kết cho đội". Thật ngược đời khi một tiền đạo lại yêu cầu một tiền vệ ghi bàn để hạ gục Chelsea.

Barcelona dưới thời đại của Guardiola vừa hoàn thành tác phẩm nghệ thuật đầu tiên tại Santiago Bernabeu với chiến thắng 6-2 trước Real Madrid ở La Liga. Và giờ mọi người đang mong đợi điều kỳ diệu để giành được tấm vé vào chung kết Champions League đầu tiên của đội. Trận bán kết không phải là một trận đấu quá hấp dẫn. Thời gian cứ trôi qua và Barcelona không thể vượt qua thủ thành Cech. Với chiều cao 2 mét, bàn tay to và một cơ thể lực lưỡng chắn trước khung thành, anh ta sừng sững như một bức tường mà Barcelona khó lòng vượt qua được. Thời gian đang chống lại họ và ủng hộ Chelsea.

Bất chấp tình trạng khẩn cấp, Barcelona không từ bỏ cách tiếp cận đối phương. Họ không cố tạo nên những đường chuyền dài để treo bóng vào khu vực cấm địa. Họ cố gắng gạt bỏ lối chơi rườm rà, mạo hiểm và luôn giữ bóng trong chân của từng cầu thủ. Vài người hâm mộ hiểu điều đó, vài người không đủ kiên nhẫn để quan sát bóng di chuyển thật chậm từ bên này sang bên kia sân để tìm một khoảng trống. Huấn luyện viên Guardiola đã gieo vào các học trò của ông sự kiên nhẫn đó. Iniesta hiểu điều ấy và Mario cũng vậy.

Quả bóng chậm rãi lăn khi cả đội đồng loạt dâng cao. Xavi trở thành hoa tiêu của đội. Anh là người đã chuyền bóng cho Alves với một đường chuyền sang cánh phải. Hàng phòng vệ của Chelsea xuất hiện lỗ hổng khi tất cả đều vây lấy Piqué, người đứng trong khu vực cấm địa của Cech, trong khi Piqué đang chơi ở vị trí

của một tiền vệ trung tâm. Lối chơi của Barça cho phép sự nhượng bộ trong các tình huống cần bàn thắng trong vài phút cuối cùng của trận đấu và cố gắng ép sân đối phương.

Đội hình chữ thập từ vị trí của Alves được dâng cao và uốn cong. Phải mất một thời gian dài để bóng xuống được chỗ Terry, chàng cầu thủ dẫn đầu hàng rào phòng ngự đã từng vô hiệu hóa vô số trái bóng lọt khu vực cấm địa của Chelsea trong sự nghiệp bóng đá của mình. Anh có mặt trong khu vực cấm địa trước cả Piqué và Bojan. Một cách thật lén lút, anh ta sẵn sàng xông ra và phá bóng bất cứ lúc nào chứ không cố gắng chơi trong đội hình cố định.

Đối thủ xứng tầm cho một hậu vệ như Terry là một tiền đạo như Eto'o. Không ngừng di chuyển, Eto'o đã tìm thấy khoảng trống ở hàng tiền vệ nhưng khi bóng đến chân, anh lại chần chừ. Eto'o luôn giỏi trong việc tấn công sau khi cướp được bóng hơn là khởi động lại một đường bóng và hẳn anh đã rất ngạc nhiên khi quả bóng sượt ngay trên đỉnh đầu của Terry.

"Tôi đã không kiểm soát bóng tốt", tiền đạo xứ Cameroon thừa nhận. "Không ổn chút nào và điều đó có nghĩa là bóng cần được chuyền tới Leo."

Thời gian cho Barça đã gần hết và trận chiến không hồi kết giữa hàng công của Barcelona với hàng phòng ngự của Chelsea vẫn tiếp tục diễn ra. Bất kỳ sai lầm nào tại thời điểm này cũng có thể để lại hậu quả và đội hình sẽ trở nên rối loạn.

Đội hình của Alves không hiệu quả, Eto'o không kiểm soát được bóng. Nhưng Chelsea cuối cùng cũng đã mắc một sai lầm. Essien không thể phá bóng. Anh có cơ hội để đưa bóng xa khỏi khu vực cấm địa nhưng quả bóng lại dừng ngay dưới chân của Messi. Số 10 của Barça đã có một quyết định táo bạo, ngay cả Andrés cũng không lường trước được tình huống này. Andrés đã đẩy cao vị trí sau đường chuyền của Xavi cho Alves và giờ đang ở rìa khu vực cấm địa, ngay trước cửa khung thành của Cech. Anh ở đó và chờ đợi.

Messi chế ngự quả bóng với một cú chạm chân trái. Anh không có nhiều không gian và sức lực sau cuộc đấu tranh dữ dội. Cầu thủ người Argentina chạm bóng thêm một lần nữa để bảo vệ nó khỏi ba chiến binh áo xanh đang nhào tới; ngay trước khi vấp ngã, Messi đã thực hiện một đường chuyền bằng chân phải tới mép của vòng cấm.

Và Andrés đang ở đó. Quả bóng vượt qua Alves với lối chơi thụ động. Bojan với vẻ mặt căng như dây đàn đã thực hiện một cú nhảy cao để đón bóng bằng đầu cùng lúc với Terry. Andrés ngạc nhiên khi hàng phòng ngự của Chelsea mắc quá nhiều sai lầm sau một đường bóng nhưng anh cũng hiểu rằng, vào những phút cuối cùng của trận đấu, đôi chân của họ không còn nghe theo sự chỉ đạo của cái đầu nữa.

"Theo một cách bản năng nào đó, tôi đã thấy mình sừng sững ở đó. Tôi đang một mình một bóng", Andrés nhớ lại. Anh đang đứng trước thềm giành lấy chiến thắng và ghi một bàn để đời - một cú sút mà chưa ai từng thấy kể cả trước đây cho tới mãi sau này.

Chelsea có lẽ đã quá tự tin với hàng phòng ngự của mình. Eto'o đã mất bóng và họ đã bao vây Messi, buộc số 10 không thể giữ bóng trong chân nhưng có một cầu thủ áo vàng đã có bóng ngay trước khung thành của Cech. Andrés chỉ cách tấm vé vào chung kết khoảng 18, 19 mét.

Anh đứng đó thật bình tĩnh như thể đang chơi ở một trận đấu khác, xa rời khỏi trận bán kết rực lửa ấy. Dưới chân phải của anh là năng lượng của Barcelona, là "Barcelonismo" theo cách gọi của Guardiola sau này. Iniesta đã có bóng một cách thật… lén lút. Anh đứng im như tượng sáp trong một cuộc biểu tình đường phố vậy.

Từ chân phải của Messi, quả bóng bay tới chỗ Andrés. Ngay trước khi bị đốn ngã bởi ba hậu vệ của Chelsea, thiên tài người Argentina chỉ có vừa đủ thời gian để ngẩng đầu quan sát và đưa ra lựa chọn đúng đắn trong thời khắc quyết định. Messi vẫn luôn kiên quyết và thông minh, ngay cả trong bốn mươi ba giây cuối cùng của trận bán kết mà Barça ở cửa dưới.

Messi chuyền bóng cho Andrés. Và chàng trai tới từ La Mancha đã rút lại chân phải, dồn lực vào chân trái để nó mạnh mẽ và vững chắc như một trong những cột trụ của đấu trường La Mã anh sẽ ghé thăm vài tuần sau đó. Và rồi anh đã phóng đi một quả tên lửa theo cái cách không thể ngăn chặn được, ngay cả đối với Cech.

Cú sút thành công bằng chân phải đó có một chìa khóa bí mật. Michael Ballack đã cúi người thấp xuống và nghiêng sang một bên khi quả bóng bắt đầu bay mà không hề hay biết rằng sự chần chừ của anh sẽ làm Chelsea thất bại trong trận bán kết. Cech vươn người chậm hơn một nhịp. Không có ngạc nhiên khi Chelsea biết rằng Iniesta không giống như Piqué, Bojan và Messi, những người bị vô hiệu hóa bởi hàng phòng ngự của họ. Trong mắt họ, Iniesta

là một cầu thủ với những đường bóng bổng và những cú xoay mình lừa bóng chứ không phải là một chân sút uy lực.

Đó là sai lầm của hàng phòng ngự. "Khi Andrés sút, tôi nghe thấy rõ mồn một âm thanh của quả bóng", Eto'o tự hào kể lại. Quả bóng đi qua Ballack, Cole, Terry và cuối cùng là vượt qua cánh tay dang rộng của Cech. Cú sút mạnh hơn những gì Chelsea tưởng. Đó là một tia chớp lấy đi giọng nói của Marco và hơi thở của một triệu người hâm mộ Barça.

Rất ít người phát hiện ra rằng Andrés đã tạo ra khoảng không cho mình ngay trước khi Messi chuyền bóng tới. Anh đã di chuyển về phía trước rồi sau đó quay lại một vài bước để cú sút được chính xác hơn. Một số khán giả đã bỏ lỡ khoảnh khắc đó khi chứng kiến hàng công của Barça từ Bojan, Eto'o và Messi đều không kiếm được một cơ hội để thực hiện một cú dứt điểm hay một cú đánh đầu. "Ngay sau khi cậu ấy ghi bàn, tôi chạy ngay tới góc sân", Eto'o kể lại. "Tôi không biết tại sao tôi lại chạy tới đó nhưng tôi tin rằng mình đã quá ngạc nhiên."

Ngược lại, Iniesta còn không để ý tới bất cứ thứ gì khác, kể cả Cech. Anh di chuyển về phía trước rồi lại bất giác lùi về hai hoặc ba bước trước khi sút thẳng bóng vào góc trên cùng. "Đương nhiên là tôi còn giữ cuộn phim ghi lại khoảnh khắc đó, tôi và hàng triệu người hâm mộ Barça, cũng như hàng triệu người hâm mộ bóng đá trên toàn thế giới. Đó là siêu phẩm, siêu phẩm, siêu phẩm. Không có từ ngữ nào có thể mô tả cảm xúc của tôi trong khoảnh khắc đó", Andrés như được sống lại trong trận đấu ở Stamford Bridge một lần nữa.

"Đầu óc tôi lúc đó thực sự trống rỗng. Tôi thậm chí còn không biết Leo có định chuyền hay không nữa. Mọi thứ đều không còn quan trọng. Tôi những tưởng giành chiến thắng trong trận đấu hôm đó là điều không thể khi cả đội chả có nổi một cú sút tới khung thành. Quá nhiều bất ngờ đã xảy ra trong trận đấu đó. Essien đã ghi một bàn thắng tuyệt vời từ bên ngoài vòng cấm với bên chân không thuận của anh ấy. Chúng tôi chỉ phải đấu với mười người nhưng vẫn không thể ghi bàn. Mọi thứ dường như đều bất lợi cho chúng tôi. Tôi buộc phải đẩy cao vị trí. Ép sân là sự lựa chọn cuối cùng cho chúng tôi. Tôi đã di chuyển tới tận mép khung thành nhưng không có cơ hội thực sự nào được tạo ra. Tôi nhớ rằng chúng tôi đã tấn công bên cánh phải và Leo đã lấy được bóng trong vòng cấm địa. Nhưng các hậu vệ của Chelsea đã sớm đốn ngã cậu ấy và ngay giây phút đó, cậu ấy đã nhìn thấy tôi. Cậu ấy biết mình không thể dứt điểm. Cậu ấy chuyền. Và sau đó...",

Andrés chia sẻ vào đêm trước trận chung kết.

Khi những cổ động viên nhận thấy giây phút lưỡng lự của Andrés, họ đã nghĩ rằng Iniesta sẽ không thể dứt điểm. Huấn luyện viên của Chelsea, Frank Lampard, là một trong số đó. Ông quan sát trận đấu từ ngoài sân, chỉ cách Andrés có ba mét. Nhưng ông không hề ra hiệu cho bất cứ ai ngăn cản. Tại sao vậy? Bởi vì ông và các học trò đều tin rằng cú sút từ Andrés sẽ chẳng thể gây khó khăn cho khung thành của họ. Đó là một sai lầm. Andrés không chỉ sút mà đó còn là một cú dứt điểm mạnh mẽ và không thể ngăn cản nhắm vào góc trên cùng.

"Quả bóng đã bay vào góc chết", Andrés kể lại. "Đó là một cú sút má ngoài, bay thẳng lên trên và hoàn toàn ngoài tầm với của Cech dù thân hình lực lưỡng của anh ta đã che gần hết cầu môn. Đó là định mệnh. Mọi người hỏi tôi rằng liệu có phải tôi lưỡng lự để tìm cách dứt điểm hay không. Nhưng không đời nào! Tôi chẳng còn tâm trí để nghĩ xem mình nên sút bằng mu bàn chân, má ngoài hay má trong. Nếu tôi tốn quá nhiều thời gian để cân nhắc, cơ hội sẽ vuột mất. Đó hoàn toàn là bản năng. Tôi có chút bất ngờ khi nhận được bóng, vì vậy tôi lùi lại một bước để có một cú dứt điểm hoàn hảo nhằm đúng góc chết của khung thành - vị trí mà không thủ môn nào có thể với tới. Tôi cũng không có thời gian nghĩ xem liệu bóng có lọt lưới không hay thủ thành sẽ lại tiếp tục cản phá thành công. Tôi chỉ sút theo bản năng và rồi quả bóng bay thẳng vào góc trên cùng của cầu môn."

Và rồi cả đội đã vỡ òa trong hạnh phúc. Andrés cởi phắt chiếc áo của mình, chạy đến chỗ lá cờ ở góc sân. Lampard biết rằng ông đã sai lầm khi không điều người theo sát Andrés. Sau bàn thắng, ông chỉ cúi xuống, chỉnh lại đôi tất trắng như một cử chỉ đầu hàng tuyệt đối. Bojan đuổi ngay sau Andrés nhưng không tài nào theo kịp. Eto'o là người đầu tiên chạm tới người hùng của trận bán kết. "Tôi chưa từng thấy ai chạy nhanh như vậy trong tất cả các màn ăn mừng. Điều này chỉ có thể là Andrés. Nó thật phi thường. Tôi không thể nhớ những gì tôi muốn nói với cậu ấy. Nhưng có hàng triệu điều mà tôi muốn nói."

Messi dang rộng cánh tay như thể muốn ôm lấy tất cả những người hâm mộ Barça tụ tập ở góc sân vận động cũ đó. Andrés trượt trên sân cỏ, Bojan cũng trượt tới, ngay sau đó là Messi và cuối cùng là Eto'o sau màn ăn mừng với những người hâm mộ. Leo nhảy đè lên người của Iniesta và tất cả đồng đội cũng bắt chước theo, tạo nên một tháp người. Cầu thủ gia nhập màn ăn mừng cuối cùng là Víctor Valdés, cậu bạn thân thiết của Andrés

trong những ngày ở La Masia. “Điều đó thật kỳ diệu. Tất cả những người hâm mộ của Barça đều phát cuồng khi bóng lọt lưới. Một số người kể với tôi rằng họ thậm chí còn phá hỏng đồ đạc trong nhà vì quá phấn khích”, Andrés phát biểu khi đang được bao bọc trong vòng tay của tất cả đồng đội, thậm chí là cả Emili Ricart.

“Thật tuyệt vời”, Bojan hồi tưởng. “Khi cậu ấy ghi bàn, tôi đã cố chạy tới để ôm lấy cậu ấy nhưng tôi không thể đuổi kịp. Lúc tôi đến thì cậu ấy đã nằm dưới đáy của tháp người rồi, vì vậy tôi đã quăng mình vào cái tháp đó. Tôi nhớ rằng Leo là người nằm ngay trên Andrés nhưng sự thật là chúng tôi chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt của bất cứ ai. Rồi đột nhiên Andrés ngước lên và hét lớn:

- Vé, Bojan! Tấm vé!

Tôi không thể tin được, ở góc sân vận động Stamford Bridge, sau khi lập công với một trong những bàn thắng quan trọng nhất lịch sử Barça, điều đầu tiên cậu ấy làm là nhắc tôi về tấm vé. Cậu ấy có thể nhắc tôi trong phòng thay đồ, trên chuyến bay về nhà hoặc khi quay trở lại Barcelona. Nhưng không, cậu ấy đã nhắc nhở tôi vài giây sau bàn thắng lịch sử của mình, bàn thắng khiến hàng triệu người vỡ òa trong hạnh phúc.”

Cách xa London cả ngàn dặm, một bữa tiệc ăn mừng cũng được tổ chức ở Sant Feliu, một thành phố gần Barcelona, nơi mà José Antonio Iniesta chắc hẳn cũng đang hò hét vui sướng sau khi tận mắt chứng kiến siêu phẩm của con trai mình.

“Bàn thắng của Essien không hề khiến tôi lo sợ”, José Antonio khẳng định. “Tôi biết rằng mọi người sẽ đến Rome. Tôi đã nói như thế với tất cả những người đến nhà tôi ở Sant Feliu de Llobregat để xem trận đấu. Đội đã chiến thắng ở Bernabéu với tỉ số 6-2, không có lý do gì có thể khiến Barça thất bại tại Stamford Bridge trước Chelsea.”

“Nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng các bình luận viên đã khiến tôi lo lắng đôi chút. Họ cứ lặp đi lặp lại rằng đội không có cơ hội để dứt điểm lấy một lần nào. Mỗi khi họ nhắc lại điều đó, tôi sẽ lại hét lên.

- Cú dứt điểm đầu tiên của chúng tôi đã rất sát rồi! Barça sẽ ghi bàn.

Họ vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại và rồi tôi lại phải hét lớn.

- Barça chỉ cần một cơ hội duy nhất thôi.

Và nhờ có Valdés, nhờ có tất cả bọn họ, điều đó đã trở thành sự thật."

"Chúng tôi chỉ dứt điểm duy nhất một lần nhưng đó là một siêu phẩm! Khi tôi nhận thấy đội hình của Andrés dàn trận và Eto'o mất kiểm soát bóng, tôi nghĩ tất cả đã kết thúc. Nhưng một khi bóng chạm chân Messi, điều kỳ diệu đã xảy ra. Ban đầu, tôi tưởng rằng cậu ấy sẽ để mất bóng. Cậu ấy bị bao vây bởi ba hậu vệ nhưng vẫn giữ bóng thành công. Cậu ấy đánh lạc hướng đối phương, ép họ áp sát cậu ấy và sau đó chuyền bóng cho Andrés. Cậu ấy đã quá xuất sắc khi chuyền bóng đi với lực hoàn hảo. Bởi Andrésito thuận chân phải, nếu bóng tới từ phía bên phải, sẽ không có vấn đề gì, nó có thể dứt điểm nhanh gọn. Nhưng nếu bóng đến từ bên trái và thiếu đi chút lực, mọi chuyện sẽ khó khăn hơn. Bóng chạm chân Andrés và… BÙM! Nó đã có một cú sút tuyệt vời từ má ngoài chân phải với tốc độ và tầm cao hoàn hảo. Cho dù Cech có độ rướn tốt đến thế nào đi chăng nữa, tôi biết không ai có thể ngăn cản cú sút đó. Quả bóng dần tăng tốc và rung lưới của Chelsea."

"Chúng tôi hò hét. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Tôi nằm úp mặt xuống đất. Tôi bắt đầu khóc và đập tay chân liên hồi xuống đất. Một vài người bạn đã nằm chồng lên tôi. Một, hai, rồi ba. Rồi tôi bắt đầu nghe tiếng kèn và tiếng la hét. Tôi mở cửa nhà và chứng kiến câu lạc bộ những người hâm mộ Andrés đang diễu hành ngoài đường. Những người đã theo dõi trận đấu trong quán rượu đang ăn mừng. Toàn bộ thị trấn đang phát điên, gia đình tôi và cả đại gia đình Barcelona. Sau đó, điện thoại di động của tôi đổ chuông. Đó là Andrés! Đó là Andrés! Tôi hét vào điện thoại.

- Tuyệt lắm, Andrés. Tuyệt vời!

- Đã đến lúc rồi. Bố ơi, chính là lúc này.

Thật tuyệt vời. Andrés đã đưa tất cả chúng tôi đến Rome."

José Antonio nhớ như in giây phút ấy, như thể ông đang viết lại câu chuyện ngay trước mắt Emilio Pérez de Rozas, người đã công khai tài khoản của mình trên các trang báo Catalan *El Periódico* vậy. Trong khi đó, ở Barcelona, Guardiola đã tâm sự với người bạn thân của mình - Manel Estiarte: "Với đà này, chúng ta sẽ viết lại lịch sử 5-0 của Barça tại Bernabéu, Kaiserslautern..." Và đúng là lịch sử đã lặp lại. Chiến thắng 5-0 từ năm 1974 với màn lập công của Johan Cruyff - một biểu tượng của cho sự vùng dậy của câu lạc bộ trong những ngày cuối cùng đương nhiệm của huấn luyện viên Franco, giờ đã được thay thế bởi chiến thắng 6-2 ở thế kỷ

XXI. Và bàn thắng để đời của Bakero vào năm 1992 trước Kaiserslautern đã mở cánh cửa tới Wembley cũ cho Johan Cruyff, lúc đó đã là huấn luyện viên dẫn dắt Barcelona tới chiếc cúp vô địch châu Âu đầu tiên, cũng đã bị lãng quên bởi bàn thắng siêu phẩm của con trai José Antonio. "Quả tên lửa của Iniesta đã phá tan giấc mơ La Mã của Chelsea" trở thành tiêu đề trang nhất của tờ I*ndependent Newspaper*. "Miraculés" (Điều kỳ diệu) là những gì tờ *L'Equipe* của Pháp bình luận về chiến thắng vang dội của Barça.

***

Andrés đã đặt trái tim và linh hồn của mình vào bàn thắng ấy, nhưng đồng thời anh cũng đã đặt sức khỏe của mình vào tình trạng đáng báo động sau một mùa dài đầy những chấn thương nghiêm trọng - từ cơ đùi bị rách ở chân phải đến chấn thương gân kheo ở chân trái. Mỗi lần ghé phòng khám của bác sĩ vật lý trị liệu là một lần khổ sở, không chỉ vì anh không thể tham gia những trận đấu sau mà đó còn là dấu hiệu của sự bất an anh tưởng đã biến mất vĩnh viễn.

Đó là thời điểm khi anh phải chơi ở cả hai bên cánh, cánh phải trong trận đối đầu với Chelsea vào ngày 6 tháng 5 năm 2009 và cánh trái trong trận đấu với Villarreal tại Camp Nou bốn ngày sau đó. Sân vận động chật kín người mỗi khi Barcelona cùng huấn luyện viên Guardiola xuất hiện và tên của Iniesta được hô vang mỗi khi anh chạm vào bóng. Người hâm mộ vỗ tay từng tràng lớn. Họ trông đợi vào chiến thắng dành cho nhà vô địch. Tuy nhiên, màn ăn mừng đã phải ngưng lại sau bàn thắng vào phút chót của Llorente và đó không chỉ là tin xấu duy nhất.

Trận đấu trước Villarreal kết thúc với tỉ số 3-3 nhưng màn ăn mừng chức vô địch vẫn tiếp diễn. Andrés phải rời sân do chấn thương ở chân phải - bên chân đã làm nên lịch sử tại sân vận động Stamford Bridge. Anh sợ điều tồi tệ nhất đã đến. Anh biết mình đã bị thương một lần nữa. Đó là chấn thương cơ thứ tư trong bảy tháng vừa qua, trong đó có chấn thương ở đùi vào tháng 11, gân kheo vào tháng 2, cơ bàn chân bên phải vào tháng 3 và giờ thêm một chấn thương nữa vào tháng 5 - tháng Năm kỳ diệu ấy. Và giờ lại thêm một chấn thương ở bắp đùi phải.

Mọi thứ tồi tệ đã dồn dập ập đến ngay trước sinh nhật thứ 25 của anh. "Điều đó thậm chí còn tệ hơn nhiều so với việc không giành được chức vô địch ngày hôm nay. Đó là một tin tệ, rất tệ", huấn luyện viên Guardiola ủ rũ khi phải thông báo Andrés sẽ không góp mặt ở trận chung kết Copa del Rey Champions League hai tuần

sau đó (trước đó, Andrés đã không thể ra sân trong trận đấu với Athletic và thậm chí còn không thể tới sân để quan sát trận đấu tại Mestalla). “Tôi không nghĩ cậu ấy là người dễ bị chấn thương nhưng cứ ba ngày chúng ta lại có một trận đấu rất khó nhằn”, huấn luyện viên Guardiola nhớ đến trận đấu ở Bernabeu, Stamford Bridge và Villarreal. “Khi cơ thể nói không thì đó là lúc phải dừng lại. Andrés rất quan trọng. Andrés đã cống hiến rất nhiều cho đội bóng.”

Andrés cảm thấy tuyệt vọng. “Thật tồi tệ! Tôi đã bị thương ngay trong những phút cuối của trận đấu, khi tôi cố thực hiện một cú lốp bóng. Có vẻ như nó đã kết hợp với những chấn thương tích lũy suốt mùa giải và tạo ra một chấn thương trầm trọng.” Một cầu thủ bình thường sẽ lựa chọn từ bỏ, có lẽ thế. Nhưng anh coi những gì mọi người cho là nỗ lực cuối cùng chỉ là một trở ngại khác để vượt qua. Anh đã lạc ở đường hầm tối tăm trong vài giờ nhưng chẳng mấy chốc, anh đã tìm được ánh sáng phía cuối con đường. “Tôi sẽ chơi trong trận chung kết, kể cả khi hai chân không thể cử động được nữa”, anh tự nhủ. Đó là khi Óscar Celada, một trong những bác sĩ người Tây Ban Nha xuất hiện để kiểm tra những chấn thương của Andrés một lần nữa. Ông đi cùng các bác sĩ của Barcelona ở đó và người bạn thân Dani Medina của Andrés. “Tâm trạng của Andrés đang rất tệ”, Medina nói với bác sĩ Celada. Bác sĩ Celada luôn chú ý tới thể trạng và tâm lý của các cầu thủ và ông hiểu cả hai đều có tác động như nhau. Cho dù vậy, ông cũng không thể nhận ra Andrés đã cảm thấy tồi tệ như thế nào.

“Họ nói với tôi là cậu ấy cảm thấy rất khó chịu. Đó là chấn thương ở bắp đùi phải. Cậu ấy biết đó là một vấn đề nghiêm trọng. Cơ thể đã phản bội cậu ấy và cần rất nhiều thời gian để chữa lành nó”, bác sĩ người Tây Ban Nha rất quan tâm đến Andrés và Vicente del Bosque vì Confederations Cup, giải đấu lớn đầu tiên do ông phụ trách, đã gần tới. Ông ấy sẽ cần Andrés để tạo nên một đội hình tuyệt vời nhất được thừa kế từ Luis Aragonés, sau Euro 2008.

Andrés đã dành ngày sinh nhật thứ 25 của mình, ngày 11 tháng 5 năm 2009, trong bệnh viện ở Barcelona, trong một buổi kiểm tra thể trạng cùng với bác sĩ Ricard Pruna của Barça. “Đó chỉ là một chấn thương nhỏ so với những gì tôi phải trải qua vào tháng 11. Chấn thương không cùng một chỗ. May mắn thay, vết thương ở thấp hơn một chút và cũng không quá rộng, chỉ khoảng 2 cm.”

Hai xen-ti-mét có nghĩa là hai tuần hồi phục, và trận chung kết Champions League chỉ còn cách mười sáu ngày nữa. Những giọt nước mắt đã khô và không có dấu hiệu của tuyệt vọng trên gương

mặt Andrés vào cái hôm anh nằm thẳng đuột trên bàn điều trị trong phòng thay đồ của huấn luyện viên thể lực Emili Ricart sau chấn thương thứ ba ở cùng bên chân phải trong tổng số bốn vết thương anh phải chịu đựng ở mùa giải đó.

Khi Andrés rời sân, anh đã khẩn thiết nói với Pruna rằng: "Cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ tới Rome. Tôi chắc chắn sẽ tới đó." Anh bắt đầu tập trung điều trị từ giây phút đó. Sự hồi phục trở thành nỗi ám ảnh trong anh. Ai có thể bỏ cuộc nhưng không phải Andrés. Anh luôn bướng bỉnh và không bao giờ đổi ý.

"Đó là một cú sốc lớn. Andrés xứng đáng được chơi trong trận chung kết", Puyol nhớ lại. Dù không nói thành lời nhưng dường như anh đang ám chỉ trận chung kết tại Paris ba năm trước. Đó là trận đấu Andrés phải chiến thắng để được rời khỏi băng ghế dự bị.

"Trong các trận đấu quyết liệt, bạn phải chấp nhận rủi ro. Kể cả tôi cũng vậy. Andrés là một siêu sao. Cậu ấy tạo nên sự khác biệt trong những trận đấu. Không ai có thể phủ nhận tài năng của cậu ấy", anh chàng đội trưởng biết rằng không gì có thể ngăn cản Andrés chơi trong trận chung kết. Andrés sẽ làm được. Dù lo lắng, Celada cũng biết Andrés chắc chắn sẽ vẫn đá. "Họ đã nói với tôi rằng tôi sẽ chơi trong trận chung kết", Andrés kể lại. Đó cũng là những gì Celada đã nói với Pruna.

Nhưng Pruna cũng nói với Andrés rằng chuyến đó sẽ thực sự khó khăn. Bác sĩ nói thật với Andrés về tình trạng của cái chân phải. "Không, nó không chỉ là một vết rách nhỏ. Andrés, cậu có một cái lỗ hổng ở bắp đùi phải."

Sự thật luôn tàn nhẫn. Bác sĩ Pruna vẫn nhớ như in phản ứng của anh. "Tôi nhớ cái nhìn tuyệt vọng của Andrés khi đối diện với sự thật rằng mình có thể bỏ lỡ giấc mơ được đá trong trận chung kết."

Andrés chắc chắn sẽ phải bỏ lỡ trận chung kết Copa del Rey tại Mestalla trước Athletic, trận chung kết đầu tiên của Barcelona dưới sự dẫn dắt của Guardiola, người đã cách mạng hóa mọi thứ để chuẩn bị cho những trận đấu như vậy.

Guardiola đã từng bị chỉ trích là không bảo vệ cầu thủ khi để Andrés chơi trong suốt mười sáu trận đấu ngay sau chấn thương. "Iniesta? Có thể là tôi đã sai khi không đưa cậu ấy theo", Guardiola thừa nhận. "Nhưng trong trận đấu ở London, nếu tôi rút cậu ấy ra khỏi sân chỉ sáu phút trước khi tiếng còi vang lên thì Barça sẽ

chẳng có cơ hội có mặt ở trận chung kết." Iniesta không tham gia chuyến bay đến Valencia. Anh ở lại Barcelona, vẫn hy vọng vào khả năng phục hồi cấp tốc. Anh đếm ngược từng phút tới trận chung kết ở Rome. Anh cần phải đến Valencia. Cả đội đều đã tới đó, tất cả, ngoại trừ anh.

Trận chung kết đầu tiên dưới thời Guardiola đã có một khởi đầu không thuận lợi cho Barça sau bàn thắng đầu tiên cho Athletic với màn lập công của Toquero, nhưng Yaya Touré đã san bằng tỉ số với một cú sút từ vòng cấm địa sau màn tăng tốc từ giữa sân. Trận đấu mang đậm dấu ấn của những tinh chỉnh chiến thuật mà Guardiola đã thay đổi trong lối chơi của Barça trong mùa giải đầu tiên ông đảm nhiệm. Pinto là thủ môn chính thức của trận đấu hôm đó ("Anh ấy xứng đáng được lựa chọn và anh ấy cũng đã được giữ gôn trong những trận đấu trước", thủ môn đội hình chính thức Víctor Valdés thừa nhận). Barça đẩy thấp đội hình với Piqué và Touré chơi sát hai góc sân của Mestalla. Barça kiên nhẫn xây dựng đội hình từ sân nhà trong trận chung kết gây tranh cãi khi không ai có thể nghe được bài quốc ca Tây Ban Nha do tiếng huýt sáo của những người hâm mộ xứ Basque và Catalan.

Hiệp một kết thúc với tỉ số 1-1. Đã đến lúc vai trò của Andrés phát huy tác dụng, ngay cả khi anh không thể trực tiếp thi đấu. Trong phòng thay đồ, cả đội đã lắng nghe giọng nói đầy uy lực và mạnh mẽ của Guardiola. Đội trưởng Puyol khắc cốt ghi tâm những lời của huấn luyện viên. "Vào giờ nghỉ giữa hiệp, Pep nói với chúng tôi rằng:

- Andrés bị chấn thương vì cậu ấy đã đặt toàn bộ tinh thần của Barcelona trong cú sút ở Stamford Bridge. Chúng ta hãy chiến đấu để trả thù cho cái chân phải của Andrés! Hãy cố lên, hãy làm điều này vì cậu ấy."

Puyol vẫn rùng mình mỗi lần nhớ lại những lời động viên đầy xúc cảm đã làm nên lịch sử của ông Guardiola trong giờ nghỉ giữa hiệp, dù chỉ một năm trước đó, ông mới được thăng chức thành huấn luyện viên hạng ba cho đội B. Barça quay trở lại sân cỏ và trong vòng chưa đầy hai mươi phút, họ đã khép lại trận chung kết với ba bàn thắng liên tiếp của Messi, Bojan và Xavi từ cú đá phạt trực tiếp. Athletic đã bị đánh bại và Fernando Llorente cùng những đồng đội chẳng thể làm gì hơn. Tiền đạo Fernando Llorente thừa nhận: "Chúng tôi đã không may mắn khi phải đối đầu với đội bóng xuất sắc nhất trong lịch sử." Sớm hay muộn, điều đó cũng trở thành sự thật.

Barça đã giành chiến thắng ở trận chung kết dù không có Iniesta trên sân nhưng lần thứ hai chắc chắn sẽ không diễn ra. “Không sao đâu bố. Con sẽ vẫn chơi trong trận đấu ở Rome”, Andrés hứa chắc nịch với José Antonio. Anh lặp lại gần như chính xác những lời đã nói với bác sĩ Ricard Pruna trên sân Camp Nou khi trái tim của những người ủng hộ Barcelona lỡ một nhịp sau chấn thương của anh.

Bác sĩ Ricard, Emili và Ramón thường chăm sóc cho mọi cầu thủ. “Đó là thời điểm khi cầu thủ và bác sĩ hòa thành một”, ông Pruna nói. Bàn tay ma thuật của Emili Ricart vượt qua những kiến thức về vật lý trị liệu và khoa học của Ramón Cugat. Ông là bác sĩ mà mọi cầu thủ Barcelona đều tìm đến (thậm chí Guardiola cũng đã nhờ tới ông khi còn là một cầu thủ). “Bắp đùi là một nhóm gồm bốn cơ liên kết. Đó là một bộ phận rất rắc rối”, Emili nhớ lại những ngày mùa xuân đầy khó khăn vào năm 2009, khi thời gian cứ trôi qua mà không có dấu hiệu tương ứng sự hồi phục ở Andrés.

“Những chấn thương này có thể cực kỳ phức tạp”, bác sĩ Cugat từng giải thích rằng bắp đùi có hai tuyến cơ mà bất kỳ cầu thủ bóng đá nào cũng cần có. “Chúng tôi đã rất thận trọng khi điều trị cho Andrés. Cứ ba hoặc bốn ngày, bác sĩ Marta Ruis sẽ tiến hành chụp x-quang để theo dõi một cách chính xác tốc độ hồi phục của vết thương.”

“Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, hoặc ít nhất biểu hiện cũng khá lạc quan, nhưng thời gian không đứng về phía chúng tôi”, Cugat thừa nhận. Ông biết rằng Andrés chưa hoàn toàn bình phục. “Chúng tôi thống nhất tìm kiếm phương pháp để giúp đỡ cầu thủ trong những mốc thời gian cần thiết.” Chúng tôi nghĩ rằng chấn thương sẽ không ngăn cản cậu chơi, Andrés. Chúng tôi sẽ cố gắng bám sát mục tiêu đó”, Pruna nói.

Cả đội bác sĩ đã thề sẽ đánh bại thời gian và dĩ nhiên cơ bắp đùi thường xuyên bị rách của Andrés không có lựa chọn nào khác ngoài việc buộc phải lành lại. Các bác sĩ vật lý trị liệu, huấn luyện viên và cầu thủ đều phải chiến đấu mỗi ngày. Trong khi đó, Vicente del Bosque của Tây Ban Nha đang chờ đợi một cách lo lắng ở Madrid.

“Cậu sẽ chơi cho đến khi cậu không thể chơi nữa. Cố gắng hết sức, được chứ?” - đó là những gì Emili thì thầm mỗi ngày để khích lệ tinh thần Andrés. “Nghe này, Andrés. Cậu có thể chơi bao lâu cũng được nhưng không được sút, không đươc sút” - đó là lời khuyên của Pruna dành cho Iniesta trong trận chung kết. Ban đầu, Andrés

đã thực sự choáng váng nhưng ước mơ chơi trong trận chung kết đã át đi nỗi lo lắng. Anh cảm thấy mình là một cầu thủ quan trọng dù có bị thương đi chăng nữa, không giống trận đấu ở Paris khi anh phải ngồi trên ghế dự bị theo quyết định của huấn luyện viên.

***

"Trận đấu khởi đầu khá suôn sẻ: video giới thiệu, bàn thắng mở tỉ số của Samuel, mọi thứ đều tuyệt", Emili nhớ lại thời điểm ngay trước trận chung kết Champions League 2009 khi Guardiola bất ngờ quyết định cắt ngắn màn khởi động trước trận đấu và tập trung đội tuyển sớm hơn thường lệ, để mặc Manchester United của Sir Alex Ferguson và Cristiano Ronaldo trên sân.

Cả đội bước vào trong và đèn vụt tắt. Không ai biết chuyện gì đang xảy ra. Chỉ vài phút trước trận chung kết Champions League đầu tiên với tư cách là một huấn luyện viên, Guardiola, anh hùng thời thơ ấu của Iniesta cùng với Michael Laudrup, đã phá vỡ lịch trình thường lệ trước mỗi trận đấu. Trong bóng tối của phòng thay đồ thuộc sân vận động Olympic ở Rome, ông đã cho phát một video. Nó không dài, chỉ tầm tám phút, nhưng vậy là đủ để những hình ảnh ấy đi sâu vào tâm trí của các cầu thủ.

"Tên tôi là Gladiator..." - đó là những lời đầu tiên họ nghe thấy khi xem bộ phim cùng tên. Bộ phim là tổng hợp những cảnh quay ghi lại hình ảnh sân vận động nơi họ sắp chơi trận chung kết từ trên không với âm thanh của máy bay trực thăng đang rung chuyển bầu trời đêm La Mã. Kế đó là những đoạn phim ghi lại cú đúp của Valdes trong trận bán kết tại Camp Nou trước Drogba, quả phạt đền của Pinto trong trận bán kết tại Copa del Rey. "Tôi thường treo bóng như vậy đó", Guardiola nhắn nhủ với cầu thủ đá phạt đền Martí ngồi bên tay trái. Mallorca đặt bóng vào bên chân trái của Pinto và Pinto đã ghi bàn. Pinto đập tay với Martí trước khi anh đá như một lời hứa rằng họ chắc chắn sẽ là người chiến thắng vậy. Rồi từng thành viên trong đội lần lượt xuất hiện trong đoạn phim. Những bàn thắng làm nên tên tuổi Andrés không xuất hiện ngay ban đầu. Thay vào đó, là những hình ảnh anh đang tập chuyền bóng với Emili, như thể họ ở cùng nhau trong sân trường, trong những bài tập phục hồi chức năng hằng ngày của anh. Theo sau đó là cú sút chân phải cực chính xác từ bên ngoài khu vực cấm địa trong trận đấu trước Sevilla, một pha lừa bóng sát đường biên khi đối đầu với Athletic và màn ăn mừng đổ nước lên đầu. Tất cả chỉ vỏn vẹn trong khoảng mười giây.

Mỗi cầu thủ đều được nhắc đến với những khoảnh khắc thăng hoa

của mình ngay cả khi họ không được ra sân nhiều như hậu vệ người Argentina - Gabi Milito. Anh là người luôn được tôn trọng và có tiếng nói bên trong phòng thay đồ nhưng lại bị chấn thương trong hầu hết mùa giải. Đôi khi đội trưởng không phải là người chơi tài năng nhất hay thường xuyên được ra sân. Thật khó để kiếm được cảnh quay của thủ môn dự bị Jorquera, người đang bị chấn thương nghiêm trọng nhưng anh cũng xuất hiện trong đoạn phim đó. Thật khó để Barcelona giữ im lặng khi họ xem những đoạn phim tư liệu mang tên *Gladiator* của ông Guardiola. "Chỉ cần chúng ta chiến đấu cùng nhau, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng", tiếng khóc bật lên đằng sau cái mũ bảo hiểm che lấp khuôn mặt của Russell Crowe. Giọng của anh vang vọng trong bóng tối nơi góc phòng thay đồ ở Rome.

Trên khán đài của sân vận động Olympic là hàng ngàn người hâm mộ Barça, hàng ngàn người ủng hộ United và trước màn hình ti vi là hàng triệu người hâm mộ bóng đá toàn thế giới; tất cả họ đang chờ đợi sự khởi đầu của trận chung kết mở ra một kỷ nguyên mới. Trong khi đó, các chàng trai Barcelona đang nhìn lại mùa giải với bàn thắng của Messi, cú đá phạt của Xavi, màn tăng tốc thoát khỏi các hậu vệ của Eto'o và cuối cùng là bàn thắng của Iniesta - một bàn thắng được những người hâm mộ Barça ghi lại từ trên khán đài của Stamford Bridge. Cả đội chạy theo Andrés; Messi và Bojan nằm chồng lên người anh, tạo thành một tháp người. "Có một giấc mơ tên là Rome", là câu nói nổi tiếng của Crowe - một chiến binh của Ridley Scott trước khi xung trận ở đấu trường La Mã. Nó cũng giống như khi Andrés xuất hiện trên màn hình - anh đặt tay lên Xavi khi bước đi trong đường hầm tiến ra sân cỏ và nở một nụ cười chiến thắng. Bộ phim kết thúc với âm thanh thiên đường của 'Nessun Dorma' từ vở opera *Turandot*. Nó có vẻ giống như một dấu hiệu tiên đoán vậy.

Santi Padró, một nhà báo của kênh truyền hình tiếng Catalan TV3, đã biên tập những hình ảnh đó để đáp lại yêu cầu của Pep và Pere Guardiola. Santi không hề biết trước điều đó và bạn có thể tưởng tượng được áp lực mà ông cảm thấy khi nhận một tin nhắn từ người bạn là huấn luyện viên của Barcelona: "Giúp tôi một chuyện, Santi. Giúp tôi giành cúp vô địch châu Âu." Ông đọc đi đọc lại tin nhắn đó. "Chân tôi run lẩy bẩy", ông thừa nhận. "Bất cứ điều gì, Pep" là câu trả lời của Santi.

"Tôi cần một video tổng hợp hình ảnh của tất cả các cầu thủ. Cậu làm nó thế nào cũng được nhưng tất cả các thành viên đều phải xuất hiện", huấn luyện viên Barça yêu cầu. Mọi người đều xuất hiện. Tất cả mọi người, ngoại trừ Pep. "Chính Pere đã đề nghị tôi

đặt tên đoạn phim là *Gladiator*", Santi kể lại. Pere Guardiola là anh trai của huấn luyện viên Barcelona và đồng thời là người đại diện của Iniesta.

"Thật may mắn khi Joan Buixeda và Ángel Muñoz, đồng nghiệp của tôi ở TV3, đã chuẩn bị một video đặc biệt về ba trận đấu tử thần trong giải đấu Champions League của Barcelona ở London, Paris và Rome, sử dụng nhạc từ *Gladiator* và một số bàn thắng của đội. Vào thứ Sáu, tôi đã mua một chiếc đĩa DVD phụ bản phim *Gladiator*. Vào Chủ nhật, ba ngày trước trận đấu, chúng tôi đã nhốt mình trong một căn phòng với Jordi Gayà, một trong những nhà sản xuất hàng đầu, một người đàn ông luôn nghĩ ra những ý tưởng tuyệt vời và thể hiện nó tốt nhất có thể."

"Chúng tôi bắt tay vào biên tập lúc 11 giờ đêm Chủ nhật và kết thúc lúc 8 giờ sáng thứ Hai. Phải mất tám giờ làm việc để tạo ra một bộ phim dài bảy phút mười giây. Santi tới gặp Pep vào thứ Hai tại khu phức hợp huấn luyện Sant Joan Despí của Barça, bốn mươi tám giờ trước trận chung kết. Cả hai lặng im xem video trong văn phòng của Guardiola. Sau đó, vị huấn luyện viên gọi các trợ lý của mình vào. Khi Santi rời sân tập, huấn luyện viên gọi vọng theo, 'Này Santi! Nếu chúng tôi thắng Champions League, hãy chiếu đoạn băng đó trên TV3'. Santi thậm chí còn chưa từng nghĩ đến điều đó. Khi đoạn băng được phát sóng, đó là chương trình đạt tỷ lệ người xem cao nhất của ngày hôm ấy. Hơn 1.375.000 người đã theo dõi những gì được chiếu cho các cầu thủ Barça trước trận chung kết. Thật đáng kinh ngạc khi đoạn băng đó thu hút 42,3% khán giả xem truyền hình.

Đó là điều xa vời nhất trong tâm trí của Santi Padró khi anh được Pep và Pere giao phó nhiệm vụ. "Tôi đang xem trận chung kết trên truyền hình và khi đội bóng xuất hiện trên sân, bài hát vang lên là *Nessun Dorma*. Tôi không thể tin được! Tôi đã nổi hết cả da gà khi xem đội hình xếp hàng với vở opera được hát bởi Andrea Bocelli." Đó là bài hát được sử dụng trong video truyền cảm hứng mà tôi đã dựng và Andrés đang nở một nụ cười chiến thắng.

"Tôi muốn một cái gì đó có thể lay động lòng người, cái gì đó thực sự chạm đến tâm hồn họ. Ý định là vậy nhưng tôi không chắc liệu nó có hiệu quả như mong muốn bởi trong mười phút đầu tiên của trận đấu, chúng tôi gần như không để lại dấu ấn nào", Guardiola nhớ lại khởi đầu tồi tệ của Barcelona trước đội bóng hùng mạnh Manchester United. Đó là đội bóng của cầu thủ trẻ Cristiano Ronaldo, người đã giành chiến thắng đầu tiên tại Champions League mùa giải trước đó ở Moscow trước Chelsea, sau khi John

Terry sút hỏng quả đá phạt lịch sử. Đó cũng là đội của Tevez, của Rooney và Giggs. Họ thậm chí còn có Berbatov dù sau này anh thường xuất hiện trên băng ghế dự bị.

Chỉ trong chín phút, Ronaldo đã tung ra ba cú sút, càng về sau càng nguy hiểm hơn. Barcelona bị buộc phải trông cậy vào thủ môn Valdés nhưng Andrés luôn có linh cảm rằng Barça sẽ thắng dù khởi đầu không mấy tốt đẹp. Anh đã chiến thắng trong cuộc chiến của riêng mình, bất chấp lẽ tự nhiên rằng không ai có thể hồi phục một chấn thương nghiêm trọng chỉ trong mười sáu ngày.

Ronaldo đang tung hoành và Barça đang khốn đốn. Sir Alex nhai kẹo cao su mạnh hơn bao giờ hết trong khi Guardiola đi đi lại lại, bối rối. Nhưng Andrés vẫn tuân thủ lời khuyên "chơi cho đến khi nào cậu không thể chơi nữa", chạm bóng ở vị trí giữa sân vào phút thứ 10 và thay đổi thế trận. Đoạn video đó không còn lưu lại tâm trí anh khi xung trận. Anderson và Carrick đuổi theo Andrés. Cả hai đều có lợi thế về chiều cao và thể lực so với đối thủ của Barcelona. Họ ở đó, sẵn sàng kiểm soát tiền vệ để đảm bảo rằng Andrés không thể tiến xa hơn nữa nhưng anh đã xuất sắc bỏ xa cả hai người, quả bóng dường như được khâu vào giày của anh. Carrick kiên trì bám đuổi và gần như đã chặn được Andrés nhưng cuối cùng, khi Carrick tưởng rằng đã giành được bóng thì Iniesta lại nhả bóng cho Eto'o, người ở ngoài tầm với của Evra và các đồng đội. Và Barça đã có bàn thắng mở tỉ số.

"Chỉ có Andrés mới có thể tạo ra đường chuyền siêu phẩm đó ở Rome. Quả bóng đến với tôi thật hoàn hảo. Nó giúp tôi qua mặt hậu vệ đầu tiên. Tôi thực sự chỉ cần lách người vượt qua anh ta và quả bóng đã đến đúng địa chỉ", Eto'o kể về trận đấu cuối cùng của anh trong màu áo câu lạc bộ, dù anh ấy không hề hay biết điều đó vào lúc này. "Tôi không hề biết trước. Rõ ràng là mùa giải rất khó khăn nhưng mọi thứ đã diễn ra suôn sẻ nhờ có đồng đội và Andrés. Chính họ đã nói với tôi rằng:

- Cậu phải ở lại. Cậu phải ở lại đây với chúng tôi. Cậu biết mình là người tạo ra sự khác biệt cho đội trong những khoảnh khắc quan trọng mà.

Khi được sống giữa những người bạn như vậy, mọi thứ đều trở nên dễ dàng hơn. Đó là lý do tôi ở lại. Họ không chỉ khiến tôi yêu lối chơi của mình mà còn đối xử với tôi như những người anh em thực thụ. Nhưng tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng trận chung kết ở Rome sẽ là trận đấu cuối cùng của tôi cho Barcelona. Tôi thực sự không tưởng tượng nổi."

Sau khi nhận được đường chuyền từ Andrés – "Những gì tôi phải làm đã quá rõ ràng" – Eto'o đã làm những gì tốt nhất có thể, vượt qua hai đối thủ và lừa hai trung vệ rắn rỏi, Vidic và Ferdinand, trước khi dứt điểm một cú sút trong vòng cấm của Van der Sar ngay khi người thủ thành này lao ra. Thủ thành Van der Sar đã không kiểm soát được khung thành và bóng lọt lưới. Ferguson bắt đầu hiểu rằng trận chung kết không còn nằm dưới sự kiểm soát của họ cho dù Ronaldo đã cố gắng trấn an đồng đội và những người ủng hộ United ngay sau bàn thua. Trên băng ghế dự bị của Barcelona, Emili không theo dõi trận đấu, ông chỉ dán mắt vào cái chân phải của Andrés Iniesta.

Tuy nhiên, Iniesta đã không mảy may suy nghĩ về điều đó. Ít nhất không phải khi anh bắt đầu cuộc rượt đuổi điên rồ khiến những người hâm mộ United im bặt, khi anh đang mang theo quả bóng tiến về phía trước như thể cả hai đang bay trên không trung vậy. Andrés đang bay với quả bóng dưới chân. Anh bảo vệ nó như thể đó là kho báu duy nhất trong cuộc đời vậy. Đó là quả bóng mà anh đã mang từ Fuentealbilla đến Rome, qua Paris.

"Hãy thận trọng. Những cử động mạnh sẽ khiến căng cơ và cậu có thể làm rách thêm cái gì đó đấy, Andrés", Emili từng dặn dò. Trò chơi đã bắt đầu, những bất ngờ khi xem đoạn video đã trôi qua và tất cả mọi thứ đang vận động như chân phải của anh chưa từng bị thương chỉ hai tuần trước trận chung kết.

"Tôi thậm chí còn không thể theo dõi trận đấu. Tôi không thể rời mắt khỏi Andrés - những cử động của cậu ấy, sự kiểm soát của cậu ấy, đường chuyền của cậu ấy và những bước chạy của cậu ấy", Cugat ngồi trên khán đài, trong khi Pruna và Emili đang ngồi trên băng ghế dự bị. Họ đều đang tham gia vào một trận đấu khác giữa Andrés và chấn thương của anh. "Khi Samuel ghi bàn, tôi đang đứng ở đầu bên kia và tôi chỉ nhận ra bàn thắng vì phản ứng của mọi người. Tôi đang theo dõi mọi động thái của Andrés. Tôi tìm mọi cách để xem cậu ấy có gặp khó khăn hay liệu cậu ấy có bắt đầu chạy không thoải mái hay không", Cugat chỉ muốn trận đấu kết thúc càng nhanh càng tốt và ông muốn đảm bảo rằng Andrés sẽ không làm gì điên rồ như dứt điểm về phía khung thành chẳng hạn.

"Tôi không muốn cậu ấy sút bởi vì cử động đó đòi hỏi dồn lực nhiều nhất ở cơ bắp đùi." Cugat ngồi trên khán đài và cầu nguyện cho những điều tồi tệ nhất sẽ không xảy ra. "Chơi bóng thôi, Andrés. Đừng sút!" "Cũng may Andrés không phải là chân sút của đội. Và hơn thế nữa, cậu ấy càng mạnh mẽ cho đến những phút

cuối, khi cậu ấy dứt điểm về phía khung thành ngay trước mặt tôi. Cậu ấy đã thực hiện một cú lừa bóng mang dấu ấn của riêng mình để vượt qua ba cầu thủ của United trước khi sút. Một linh cảm tồi tệ xuất hiện trong đầu tôi. Tôi toát mồ hôi lạnh vì cú sút đó.

- Trời đất ơi! Cậu đang làm gì vậy, Andrés! Vậy là xong. Cậu đã giết bắp đùi của cậu.

Nhưng may mắn thay, cậu ấy đã trụ được đến cuối trận đấu. Tôi lao ngay đến chỗ José Antonio để chúc mừng ông và luôn miệng nói.

- Bác có thấy cú sút cuối của Andrés không? Cậu ấy đâu nhất thiết phải làm vậy. Tôi đã sợ chết khiếp.

Nhưng cha cậu ấy đã nói với tôi rằng:

- Thằng bé có thể làm gì khác chứ? Quả bóng đến chỗ nó thật gọn gàng và nó phải sút thôi. Nó không thể làm gì khác."

Với chiến thắng ở trận chung kết, Andrés cảm thấy như được giải thoát khỏi những lo lắng. "Cậu ấy đã chơi rất tốt trong trận đấu đó. Nhưng sự hy sinh của cậu ấy quá lớn. Sau trận đấu, chúng tôi đã phải điều trị chấn thương trong mười tuần liên tiếp", Pruna nói.

Andrés đã có linh cảm về một trận chung kết thắng lợi ngay từ đầu và thậm chí linh cảm đó còn mạnh mẽ hơn nữa sau bàn thắng của Eto'o, tiền đạo mà Guardiola muốn loại khỏi đội khi ông tiếp quản vị trí huấn luyện viên lần đầu tiên vào năm 2008 nhưng anh vẫn được giữ lại do sự can thiệp của những đồng đội. "Eto'o, chúng tôi yêu cậu và chúng tôi muốn cậu ở lại đây" là thông điệp từ những người anh em. Anh ấy là số 9 của họ dù tới cuối cùng, anh đã phải chơi ở phạm vi rộng hơn vì sự bùng nổ của Messi. Guardiola đã loại Ronaldinho, một biện pháp cần thiết để mở ra sự phục hưng cho Barcelona và ông cũng đã loại bỏ Deco. Ông đã có những quyết định thay đổi lịch sử của câu lạc bộ không chỉ vì năng lực của họ. Eto'o được ở lại vì Guardiola hiểu được những lý do mà đồng đội của anh đã đưa ra. Dù được giữ lại khi ấy nhưng một năm sau, anh vẫn phải ra đi.

Nhưng đó là một năm tuyệt vời. Đó là năm của cú ăn ba: cúp C1, cúp châu Âu và cúp vô địch giải đấu hạng Nhất. Và nó sẽ trở thành năm của cú ăn sáu nếu họ giành được cúp vô địch Tây Ban Nha, cúp vô địch châu Âu và cúp vô địch thế giới – đó là điều không thể và chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử. Mặc dù vào lúc đó, Eto'o

không còn là số 9 của Barça để nhận những đường chuyền của Andrés nữa.

"Tôi yêu cậu ấy vô cùng. Tôi đã luôn coi cậu ấy như con trai mình, như máu mủ của chính tôi. Và cậu ấy là một người tuyệt vời. Họ đã loại cậu ấy nhưng cậu ấy vẫn là người nói xin lỗi. Điều đó không chỉ tồn tại trong bóng đá. Có những cầu thủ đạt điểm 10/10 thì cậu ấy là 20/10 và nếu xét về nhân cách thì cậu ấy đáng đạt được 2.000 điểm. Tôi ngưỡng mộ cậu ấy, tôi thực sự ngưỡng mộ cậu ấy." Một người Cameroon đã nói như thế về Eto'o. Còn Eto'o, lúc ấy, khua tay loạn xạ, trong khi Andrés, người đầu tiên nhảy lên lưng anh, có thể nghe thấy Samuel hét lên những câu ăn mừng theo phong tục của người châu Phi bản xứ. Mọi người nhảy ra khỏi băng ghế dự bị để ăn mừng bàn thắng, ngoại trừ Emili, người vẫn ngồi yên với những ngón tay đan chặt. "Bạn không bao giờ có thể biết được khi nào may mắn sẽ từ bỏ bạn. Tôi đã thấy Andrés trên sân và tôi cảm thấy may mắn vì ít nhất cậu ấy vẫn còn ở đó." Andrés đã thi đấu đến phút cuối cùng như thể đang đánh lừa cơ bắp của mình, Emili cười gượng khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

United không hay biết rằng Andrés đã thi đấu khi vẫn đang bị chấn thương. Họ cũng không biết về chấn thương của Thierry Henry sau một cú va chạm ở đầu gối phải trong cuộc đụng độ với Sergio Ramos tại Bernabéu. Đó là một cú va chạm lớn nhưng không thể ngăn một trong những đêm tuyệt vời nhất của anh trong màu áo Barcelona. Anh đã ghi được hai bàn trong chiến thắng 6-2 nổi tiếng đó, cả hai đều đã nâng chiến lược phòng ngự - phản công của huấn luyện viên Guardiola lên một tầm cao mới. "Thật đáng tiếc khi tôi đã gia nhập đội muộn màng", Henry than thở. Dù những gì Guardiola nhắm tới là cúp vô địch châu Âu, ông đã cố gắng xóa bỏ lối chơi cũ trong trận chung kết năm 2006 khi Barcelona phải đưa Iniesta vào sân trong hiệp hai để đánh bại Arsenal.

Alex Ferguson không bao giờ có thể tưởng tượng rằng chấn thương của Barça lại nghiêm trọng đến vậy. Guardiola đã từng sắp xếp Keita chơi ở vị trí hậu vệ trái chỉ để hỗ trợ tiền vệ một cách hoàn hảo. "Tôi không nên làm huấn luyện viên chính. Có những cầu thủ xứng đáng hơn cho vị trí đó." Điều đó có nghĩa là Sylvinho, cầu thủ chơi bên cánh trái phải kết hợp với một hàng phòng ngự hoàn toàn mới. "Chúng tôi đã bị chấn thương rất nhiều", Eto'o nhớ lại. Khung thành của Valdés đã được Puyol bảo vệ ở vị trí hậu vệ cánh phải (vị trí mà anh từng đảm nhiệm trong đội hình của Barça B), Piqué (người duy nhất được chơi ở vị trí sở

trường), Yaya Touré (một hậu vệ trung tâm trong hai tuần kể từ trận chung kết Copa del Rey) và Sylvinho (người giữ vị trí hậu vệ trái trong suốt sự nghiệp nhưng hầu như không được ông Guardiola cho vào sân). Đó là một hàng phòng ngự cho tình huống khẩn cấp. Ít nhất hàng tiền vệ cũng được lấp đầy bởi Busquets, Xavi và Iniesta cùng với hàng tiền đạo mạnh mẽ Eto'o, Messi và Henry (trong đó hai trung vệ đẳng cấp thế giới đã phải chơi ở phạm vi rộng để hỗ trợ cho số 9).

Với đoạn video in sâu trong tâm trí các cầu thủ trước trận đấu, mọi chuyện bắt đầu trở nên có lợi cho Barcelona khi Valdés phá bóng với bàn tay, chân và đầu gối để ngăn chặn những cú sút của Ronaldo và khi Andrés bay về phía trước với quả bóng dưới chân, khiến trận đấu cuối cùng của Eto'o vỡ òa trong hạnh phúc. Sau đó, Messi đã treo bóng trên bầu trời Rome, trên những đám mây, ngay trên đầu Rio Ferdinand để ghi một bàn thắng với tốc độ siêu chậm. Có vẻ như chỉ có Xavi, trong vị trí cầu thủ chạy cánh phải của Barcelona, đã sử dụng thân hình nhỏ bé của mình để khéo léo kiến tạo những đường chuyền chính xác nhất trước khung thành của thủ môn Van der Sar. Chiếc giày bên chân phải của Messi đã bay lên trời sau bàn thắng. Anh đã dồn hết sức vào cú sút ấy. Anh đã đi nhặt lại chiếc giày và hôn lên nó trong khi các đồng đội đang ăn mừng bàn thắng thứ hai. Andrés gần như đã hoàn toàn quên thương tích của mình.

Dẫn trước 2-0 với chiến thắng trong tầm tay, Guardiola đã có một sự thay đổi người được xem là khá quen thuộc và được đánh giá cao vào thời điểm đó. Andrés ra sân, thay vào đó là Pedro. Đó là phút thứ 92 của trận chung kết. Cuối cùng, Emili cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Sau khi cúp vô địch châu Âu lần thứ ba thuộc về Barça, Pruna cũng được thả lỏng. Ngồi trước màn hình nhỏ, Padró không hề hay biết về tác động tâm lý mà bộ phim ngắn của ông đã đem đến cho các cầu thủ. Trên khán đài, đôi mắt của Cugat cũng sáng trở lại khi nhìn xuống sân vận động Olympic. "Tôi thực sự rất thích trận đấu đó. Tôi đã phải rất vất vả với cậu ấy khi biết về những rủi ro. Cậu ấy đã rất may mắn. Tôi thích xem phát lại trận đấu đó hơn khi biết trước là cậu ấy đã chơi được hết chín mươi phút và giành chiến thắng trong trận chung kết. Tôi đã xem đi xem lại trận đấu đó", Cugat chia sẻ.

Paco Seirulo, bác sĩ vật lý trị liệu giám sát phần khởi động của các cầu thủ ở Rome, cũng cảm thấy như được giải phóng sau khi trận đấu kết thúc, khi chàng trai yêu bóng đá Andrés vẫn có thể trụ tốt với chấn thương của mình. "Mọi người không đánh giá cao khả năng thay đổi tốc độ của cậu ấy. Có vẻ như cậu ấy đang kéo lê chân

dọc theo sân cỏ và đột nhiên biến mất, để lại sự bất ngờ. Đối thủ có thể bị lừa khi nghĩ rằng cậu ấy không thực sự tham gia trận đấu nhưng cậu ấy vẫn luôn tập trung."

Đó là những gì đã xảy ra ở Rome. "Cậu ấy luôn có mục đích di chuyển rõ ràng. Cậu ấy luôn dõi theo đôi chân của đối thủ. Thật tuyệt vời khi được xem buổi biểu diễn của Andrés", Paco - người luôn theo dõi các trận đấu và thể trạng của các cầu thủ - cho hay.

"Sức bền của cậu ấy vượt trội hơn sức mạnh. Thể lực của cậu ấy có sự đàn hồi. Cậu ấy luôn lựa chọn hành động vào đúng thời điểm với những quyết định chính xác. Trong khi những người khác chạy vòng quanh sân thì Iniesta như đang bay vậy." Ở Rome, cả Iniesta và Messi đều lướt đi trên sân cỏ.

"Andrés giống như các cơ bắp vậy", ông Paco trầm ngâm. "Với những mô màu trắng, kích cỡ nhỏ gọn và không thể đoán trước, bạn sẽ không bao giờ biết điều gì xảy ra với chúng. Cậu ấy là một thiên tài."

Điều không ai có thể ngờ tới là sự vắng mặt của Andrés trong một khoảng thời gian dài sau trận chung kết ở Roma. Andrés cần bốn tháng và hai ngày để phục hồi hoàn toàn và có thể tiếp tục chơi. Trong khoảng thời gian đó, anh đã thất bại bốn lần trong nỗ lực trở lại sân cỏ. Anh đã bắt đầu một cuộc hành trình không hồi kết, rời xa khỏi Rome và tới với hỗn loạn.

"Đáng lẽ đó phải là mùa hè tuyệt vời nhất cuộc đời tôi nhưng không ngờ lại là khoảng thời gian tồi tệ nhất", Andrés thú nhận. Nhưng anh vẫn không hề hối hận về quyết định của mình. Anh đã đúng.

"Nếu được lựa chọn một lần nữa thì câu trả lời của tôi vẫn thế. Tôi làm điều đó vì câu lạc bộ của tôi, vì bản thân tôi, vì đồng đội của tôi, vì bạn bè và gia đình tôi, và vì những người hâm mộ. Các vận động viên luôn có một nguồn năng lượng đặc biệt trỗi dậy trong những tình huống khó khăn. Tôi đã được thúc đẩy bởi sự khao khát, niềm đam mê, cảm xúc và niềm tự hào của một cầu thủ bóng đá. Nó không hề dễ dàng. Chúng tôi đã chiến đấu với thời gian khi trận chung kết đến rất gần. Nhưng tôi sẽ không bỏ lỡ nó vì bất cứ điều gì. Đó là phần thưởng dành cho tôi sau tất cả những gì tôi đã phải chịu đựng ở trận chung kết Champions League tại Paris. Nhiệm vụ của tôi là chơi ở Rome. Tôi nợ bản thân mình một trận chung kết. Tôi chỉ muốn ra sân và chơi trận đấu đó. Tôi không thể cho phép mình bỏ lỡ nó. Nó có ý nghĩa rất lớn với tôi trên cả

phương diện sự nghiệp và cá nhân. Nó quá quan trọng để tôi bỏ lỡ giấc mơ Rome."

Không có lựa chọn nào khác. Andrés phải chơi trong trận chung kết đó. "Tôi nhớ khi tôi phải rời sân Villarreal với vết rách cơ đó, tôi đã rất giận dữ, nhưng sự thật là cơn giận dữ kéo dài không quá đêm đầu tiên. Ngày hôm sau, trên đường đến bệnh viện, tôi đã thay đổi suy nghĩ. Tôi hầu như không thể đi lại mà không khập khiễng nhưng tôi đã quyết định mình sẽ chơi ở Rome. Và tôi sử dụng từng phút để thực hiện mục tiêu đó. Đó là một thách thức. Tôi đã làm việc với Emili mỗi sáng, chiều và tối. Rome đang đợi chúng tôi. Những gì tôi không biết là cái giá mà tôi sẽ phải trả. Tôi không hề biết. Tôi không bao giờ có thể tưởng tượng được. Sự nghiệp của tôi không bị gián đoạn nhưng tôi đã đẩy cơ thể đến giới hạn cuối cùng và điều đó đã được thể hiện qua tất cả những gì xảy ra trong những tháng tiếp sau hai tuần lễ hy sinh đó. Cái giá rất đắt nhưng tôi vẫn sẽ chọn con đường đó nếu được quay lại một lần nữa."

"Nó rất đáng để hy sinh."

Chương 9
Đỉnh cao thế giới

"Hugo, làm ơn đi mà..."

- Andrés khẩn khoản, một tiếng trước trận chung kết

World Cup 2010

Andrés luôn đợi cho đến khi mọi người ở Johannesburg đều đã say giấc rồi mới tìm kiếm một không gian yên tĩnh để lắng nghe cơ thể mình, và giờ đây, khi cuối cùng cũng được rời khỏi bàn điều trị của Raúl, anh đang muốn làm điều đó. Anh cẩn thận mở cánh cửa phòng khách sạn và bắt đầu chạy. Anh chạy từ đầu hành lang bên này sang đầu hành lang bên kia như thể đang chạy thoát thân vậy. Anh đã thực hiện bài kiểm tra thể lực của riêng mình khi không ai xem và mặc dù không có bóng. Sẽ là một chặng đường dài để được quay lại sân nhưng điều này là cần thiết để biết rằng anh đã hoàn toàn bình phục. Nó là quá đủ để thuyết phục anh. Anh muốn hét lên, "Tôi đã sẵn sàng, sự đau đớn đã kết thúc". Iniesta cuối cùng đã có thể chạy, anh đã có thể tham gia World Cup.

Những chấn thương cơ bắp cuối cùng cũng đã hồi phục một cách thần kỳ. Sau rất nhiều thất bại, Andrés và cơ thể của mình một lần nữa lại đồng bộ như một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ. Anh đã hoàn toàn bình phục nhờ vào sự chăm sóc của Raúl Martínez và lời khuyên của Emili Ricart - hai người đàn ông cách xa nhau hàng ngàn cây số được kết nối bởi Iniesta.

"Tôi không thể có mặt bên cạnh Andrés", Raúl xác nhận. "Tôi cũng không biết khi nào cậu ấy bắt đầu chạy. Cậu ấy không hề nói với tôi. Đôi khi một số vết thương không thể lý giải bằng khoa học. Tôi chưa bao giờ hoàn toàn hiểu điều này. Sau nhiều lần kiểm tra,

chúng tôi đã tìm thấy một phần của sợi cơ mà trước đó chúng tôi đã bỏ qua, dường như đang kích thích một loại rối loạn ở chân. Tôi nghĩ đó có thể là điểm mấu chốt của vấn đề."

Raúl đã giải phóng cái chân còn Emili thì cố giữ cho đầu óc Andrés tỉnh táo bằng một đoạn video mỗi đêm trước khi đi ngủ, như thể anh đang đọc "Lời cầu nguyện của Chúa" khi còn là một cậu bé ở Fuentealbilla vậy.

Sở trường của Pep Guardiola là truyền lửa cho các cầu thủ. Cũng giống như video *Gladiator* ông làm cho các cầu thủ Barcelona trước trận chung kết Champions League ở Rome năm 2009, trước trận bán kết Champions League năm 2010, với sự trợ giúp của Emili và Santi Padró, ông cũng đã chuẩn bị một video để truyền cảm hứng cho Barça trong trận lượt về trước Inter của huấn luyện viên José Mourinho.

Video đó kể lại nhiều thất bại và sau đó là một số chiến thắng vĩ đại, những khoảnh khắc thất vọng và sự hưng phấn của các vận động viên nổi tiếng như Roger Federer, Fernando Alonso, vận động viên bơi lội Gemma Mengual, đội bóng rổ Tây Ban Nha, đội bóng ném Tây Ban Nha và không thể thiếu "Iniestazo" - bàn thắng huyền thoại ở trận bán kết của Iniesta trước Chelsea năm 2009. Và đương nhiên là cả trận chung kết ở Rome, trên nền nhạc một vài vở opera cùng hình ảnh Bocelli, một tiêu đề nổi tiếng về Leo Messi và khoảnh khắc khi tấm hình của Leo được treo trên bầu trời sân vận động Olympic lúc anh ghi bàn thắng thứ hai trong chiến thắng 2-0 đêm đó.

Bộ phim bắt đầu với sự hưng phấn, những cái ôm thật chặt, những cái đập tay và sự đoàn kết trong chiến thắng. Rồi màu sắc rực rỡ của những chiến thắng vụt mất, nhường chỗ cho những đoạn phim đen trắng lưu lại những khoảnh khắc thất bại. Trong vòng ba mươi giây cuối, các cầu thủ đã phải trải qua những nốt trầm của sự nghiệp, khi Puyol và Estiarte đã phải than vãn trước bàn thắng tuyệt phẩm của Essien từ khán đài chính của Stamford Bridge ở London vào năm 2009, khi Laporta lo lắng vò đầu bứt tai, tưởng tượng ra điều tồi tệ nhất. Sau đó, màu sắc trở lại khi thất bại trở thành chiến thắng và kết thúc bằng hình ảnh Barça vây lại thành một vòng tròn để ăn mừng cúp vô địch châu Âu thứ ba của câu lạc bộ tại Rome. Đó cũng sẽ là một cảnh tượng tuyệt vời nếu họ đánh bại đội của Mourinho.

Huấn luyện viên Guardiola đã không tiết lộ về chiếc đĩa DVD trong phòng thay đồ Camp Nou trước trận đấu với Inter. Ông để

dành nó cho những giây phút hưng phấn trong cuộc hành trình đến sân vận động, khi chiếc xe buýt đi xuống từ khách sạn trên núi Tibidabo, vượt qua một biển người hâm mộ Barcelona đang chờ đợi trên các đường phố. Ông không muốn tăng hàm lượng adrenaline của các chàng trai lên cao hơn nữa và do đó, đoạn băng dài bốn phút bốn giây luôn nằm trong tay Emili cho đến khi ông quyết định đưa nó cho Iniesta tại World Cup 2010.

Emili nhắn tin với Andrés mỗi ngày và ông biết những tin nhắn ấy đã có tác dụng ngay sau khi phát hiện ra vòng chạy thử nghiệm của Andrés dọc hành lang khách sạn tại Tây Ban Nha. Raúl thậm chí không cần nói chuyện với Andrés. Khuôn mặt của anh sáng rực với ánh mắt tươi tỉnh. Đã quen phải sống chung với chấn thương, cuối cùng bây giờ anh đã có thể cảm thấy tự do và tập trung vào trận chung kết tại sân vận động Soccer City ở Johannesburg – thứ đang chờ anh ở phía bên kia của vùng ngoại ô Soweto.

“Bạn sẽ không thể tìm được ai trung thực, tận tâm và hết lòng vì công việc như Emili”, Andrés nói. “Lần đầu tiên tôi gặp ông ấy là khi Guardiola giới thiệu ông với đội bóng chính thức. Kể từ đó chúng tôi đã luôn sát cánh bên nhau. Chỉ có ông ấy mới có cách suy nghĩ và làm việc như vậy.”

“Ông ấy rất đặc biệt đối với tôi”, Andrés cũng dành cho Raúl một vị trí quan trọng. “Tôi biết rằng Raúl là một thiên tài trong lĩnh vực của ông ấy và ông ấy đã thể hiện điều đó tại World Cup. Tôi có thể thành thật nói rằng ông ấy đã cứu mạng tôi và sự nghiệp thể thao của tôi. Ông ấy hiểu cơ thể của tôi và cách nó hoạt động như thể ông ấy đã sinh ra tôi vậy. Tôi không thể được như bây giờ nếu thiếu ông ấy.”

Một người “đặc biệt” và một người “không thể thiếu”, cả hai đều luôn có mặt để giúp đỡ Andrés. Họ hiểu những lo lắng và bất an của một cầu thủ khi phải tự kiểm tra thể lực của mình. Đó là khi anh cần lắng nghe cơ thể mình và đảm bảo rằng mọi thứ đều đã ổn. “Chính là nó”, tiếng hét của Andrés vang lên trong hành lang khách sạn ngay trước đêm diễn ra World Cup.

***

“Ngày 13 tháng 4 năm 2010, tôi bị chấn thương gân kheo khi đang tập luyện tại sân vận động Cuidad Deportiva của Barcelona”, Andrés nhớ lại. “Tôi tưởng rằng nó đã bị rách và chỉ còn hơn một tháng trước khi Vicente triệu tập đội hình cho World Cup. Thời

gian rất gấp và tôi thực sự đã tưởng rằng mình không thể hồi phục kịp thời."

Khoảnh khắc đau đớn đó vẫn được ghi lại tại sân tập của Barcelona ở Sant Joan Despí. Mọi người đều bị sốc khi thấy Andrés bỏ dở buổi tập trong nước mắt cùng với Emili và cuối cùng Carles Puyol cũng đã xuất hiện ngay sau khi ông nhận ra vết thương đó nghiêm trọng như thế nào.

"Lạc quan lên, Andrés, mọi thứ sẽ ổn thôi", anh chàng hậu vệ thì thầm vào tai anh khi họ rời sân cùng nhau. Andrés không nghe thấy bất cứ điều gì trên quãng đường trở lại phòng thay đồ. Anh bị tê liệt bởi nỗi sợ rằng mình sẽ trở lại vực thẳm, nơi mà anh tưởng sẽ không bao giờ quay lại nữa. Tất cả những gì anh có thể nghe thấy là tiếng nức nở của chính mình.

"Tôi đã an ủi cậu ấy rằng không có gì phải lo lắng và rồi cậu ấy sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất tại World Cup nhưng cậu ấy đã khóc rất nhiều, tôi không nghĩ cậu ấy còn tâm trí để nghe những lời tôi nói", Paco Seirulo cho hay. "Dĩ nhiên tôi nghe thấy những lời của Paco. Nhưng tôi không thể đáp lại", Iniesta nhớ lại khung cảnh bên trong phòng thay đồ trước khi Puyol, đội trưởng, bạn bè và bác sĩ tâm lý bước vào để tìm ra giải pháp cho vấn đề. "Cậu phải nói chuyện với Raúl, được chứ? Mọi thứ sẽ ổn nhưng cậu phải nói chuyện với Raúl."

"Tim tôi như ngừng đập. Tôi đã phải chịu đựng những chấn thương trong một năm trời nhưng giờ đây tôi đang ở trong thể trạng tốt nhất và tinh thần đầy phấn khích, sẵn sàng cho World Cup. Nhưng bây giờ tôi đã một lần nữa đứng trước nguy cơ phải bỏ lỡ giải đấu", Andrés nói. "Và đương nhiên tôi đã nói chuyện với Raúl." Andrés có thể không lắng nghe, nhưng anh luôn được bao quanh bởi những chuyên gia giỏi nhất và họ quyết định đưa cậu bé từ Fuentealbilla trở lại một lần nữa.

Điều đầu tiên Raúl nói với Andrés là: "Đừng lo, cậu sẽ được triệu tập cho World Cup! Và chúng tôi sẽ làm mọi thứ có thể để đảm bảo rằng cậu sẽ bình thường trở lại."

"Bình thường?" Nghe như một từ để chữa cháy trong tình huống tuyệt vọng vậy - một cầu thủ bóng đá trước nguy cơ bỏ lỡ World Cup. "Đó là một trong những khoảnh khắc khó khăn nhất mà tôi phải trải qua. Nhưng cuộc sống đã cho thấy rằng tôi không bao giờ được phép từ bỏ" - những dòng tâm sự của Andrés vào thời điểm đó, khi còn chưa đầy hai tháng trước trận đấu đầu tiên của đội

tuyển Tây Ban Nha ở Durban.

"Trước khi giải đấu bắt đầu, chúng tôi dành cả một tháng để điều trị vào buổi tối. Sau bữa tối sẽ là *thời gian dành cho Raúl*. Tôi sẽ nằm trên bàn điều trị và phó mặc cơ thể của tôi cho ông ấy", Andrés nói.

"Tôi đã làm gì với cậu ấy ư?" Raúl mất vài giây để trả lời câu hỏi mà ông tự đặt ra. Làm sao ông có thể thay đổi cơ thể của Andrés? Đoạn video Emili cung cấp đã giúp Andrés ngủ ngon mỗi đêm nhưng chính bàn tay ma thuật của Raúl đã giúp anh tồn tại trong cuộc đấu tranh hằng ngày để có thể ra sân lần nữa. Cả hai người đàn ông đều biết rằng Andrés không ổn. Có cái gì đó mà thậm chí cả những lời trấn an của Vicente del Bosque cũng không thể khiến tình hình khá hơn.

"Đừng lo, tôi sẽ đợi anh đến", huấn luyện viên Del Bosque đã nói với anh. Vicente đến từ Salamanca. Ông là người công bằng và nhạy cảm hơn bao giờ hết, một người đàn ông luôn giữ lời. Sự kiên nhẫn của huấn luyện viên đã quyết định nhiệm vụ của hai nhà vật lý trị liệu và thái độ của Iniesta.

Một tuần trước trận đấu ra mắt với đội Thụy Sĩ tại World Cup, đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha đã chơi trận giao hữu cuối cùng của họ với Ba Lan ở Murcia.

Andrés đã trở lại. Chàng tiền vệ từ La Mancha nhận bóng ở cánh trái, nơi mà anh luôn tìm kiếm không gian và đưa bóng vào bên trong bằng chân thuận của mình. Động tác đặc biệt này kéo dài mười sáu giây và đưa anh đến rìa khu vực của Kuszczak. Anh đã đổi chỗ với Xavi và Silva trước khi nhận bóng lần nữa với cú chạm lưng đón bóng và làm thủng lưới của Ba Lan. Anh kiểm soát bóng bằng chân trái, chuyền nó qua chân phải và xoay lưng lại với năm hậu vệ Ba Lan lừng lững trước gôn. Trước mắt công chúng Murcia, anh lốp bóng lên cao, vượt qua hàng phòng ngự của Ba Lan và thay vị trí của Xavi, chuyền bóng cho Silva ghi bàn. Họ thấy trái bóng rồi lại không thấy nó nữa và tất cả diễn ra chỉ trong chớp mắt.

"Đó là một đường chuyền kiến tạo kỳ diệu. Anh ấy tự tạo ra không gian, Xavi dâng cao để hỗ trợ và David dứt điểm. Họ thực sự là một đội ăn ý." Đó là bình luận của Andoni Zubizarreta về bàn thắng. Lúc đó, Zubizarreta là một bình luận viên của đài TVE1 và sau này trở thành giám đốc thể thao cho Barcelona. Đó là biểu hiện của một sự ngưỡng mộ lâu dài và ông sẽ nói y hệt những lời

đó mỗi khi trái bóng tới từ bên phải của Iniesta. Trận đấu chưa đầy mười bốn phút nhưng Raúl và Emili - những người ngồi trên băng ghế dự bị của sân vận động Nueva Condomina - đã lên kế hoạch cho một kỳ nghỉ ở Cộng hòa Dominica. Họ cười thật tươi, hòa chung với hạnh phúc của Andrés sau cú chuyền kiến tạo bằng chân phải làm nên bàn thắng mở tỉ số và giờ đang thế chỗ của Xavi trong hiệp hai.

Sự phấn khích vỡ òa trên khán đài và các thành viên trong đội đều ăn mừng sự hồi phục của Iniesta cho đến khi anh bước tới băng ghế dự bị, yêu cầu Del Bosque đưa mình ra sân. "Tôi đã học được một bài học đắt giá rồi", anh biết mình nên khôn ngoan rời sân dù chỉ cảm thấy một cơn đau cực nhẹ như những gì đã làm ở Murcia. Del Bosque bất an và các bác sĩ bắt đầu lo lắng vì đây là phút thứ 38 của một trận đấu giao hữu đang diễn ra chỉ một tuần trước trận đấu mở màn tại World Cup.

"Chúng tôi đã đưa cậu ấy ra sân ngay khi cậu ấy cảm thấy khó chịu ở sau đùi", bác sĩ Óscar Celada nói với các nhà báo sau trận đấu. "Nó không phải là một vết rách và cũng không có dấu hiệu xấu. Chỉ là cậu ấy cảm thấy khó chịu nên chúng tôi thay người. Đó là một chấn thương nhỏ. Chúng tôi sẽ làm một số xét nghiệm nhưng ban đầu chúng ta có thể chắc chắn rằng không có gì nghiêm trọng cả. Chúng tôi chỉ thận trọng thôi." Ông trấn an báo chí và cả Andrés, chàng cầu thủ đang bị mắc kẹt giữa những cảm xúc trái ngược về sự hưng phấn trong lối chơi và suy nghĩ tiêu cực vì dấu hiệu không lành.

Đùi phải đã suýt... bị gãy. Theo kết quả kiểm tra ở Barcelona, có một vết rách gân nhỏ và viêm tấy cần thời gian để lành lại. "Cơ sau bên đùi phải bị sưng tấy. Theo chẩn đoán ban đầu thì không có gì đáng lo do không bị rách cơ. Chúng tôi sẽ không để cậu ấy ra sân trong trận đấu với Thụy Sĩ", Juan Cota, một bác sĩ khác của đội cho biết.

Những chẩn đoán ban đầu cho thấy không có gì đáng lo. Nhưng từ "ban đầu" đã để lại một ký ức tàn nhẫn với Andrés trong quá khứ. Anh đã phải chịu đựng những chấn thương có chẩn đoán "ban đầu" thuận lợi nhưng rồi điều đó lại trở nên tồi tệ hơn nhiều, giống như lần bị rách cơ đùi và chấn thương ở háng đã làm hỏng mùa giải của anh tại Barcelona. World Cup sắp bắt đầu và Del Bosque thậm chí còn lo lắng hơn vì ông biết tinh hoa bóng đá Tây Ban Nha đều nằm trong Iniesta. Andrés cảm thấy ngột ngạt, bực bội vì đã phải chịu đựng quá nhiều chấn thương.

Iniesta đã trở lại sân trong trận đấu với Thụy Sĩ tại World Cup một lần nữa, anh lại bị thương sau một tiếng đồng hồ, sau cú đốn ngã của hậu vệ cánh phải Lichtsteiner. Anh mất một lúc mới có thể đứng lại được trên đôi chân của mình. Bị ám ảnh bởi những chấn thương, anh đã mất hẳn một phút kiểm tra cơ sau đùi phải - đó là gốc rễ của tất cả các vấn đề. Anh lo lắng đến mức không thể nhớ được liệu Pedro có phải là người đã thay thế anh như thường lệ hay không. Hành động đó luôn lặp đi lặp lại bất kể đối phương là ai và kể cả là ở World Cup. Del Bosque bắt đầu kiểm tra và rồi Pedro thay anh. Có vẻ như anh chơi càng hay thì khả năng chấn thương lại càng cao. Andrés đã kiến tạo hai đường chuyền xỏ lỗ tăm giữa các hậu vệ trung tâm của Thụy Sĩ cho một đồng đội trong khu vực. Piqué luôn biến mình thành một tiền vệ khi Tây Ban Nha tìm kiếm một bàn thắng. Andrés đã thực hiện một cú gảy gót ma thuật, sở trường của đội tuyển Tây Ban Nha. Anh vẫn rất sung sức khi thực hiện một cú sút xoáy từ mép khu vực cấm địa, giống như vị trí mà anh đã thực hiện bàn thắng huyền thoại trên sân Stamford Bridge. Và ngay sau đó là pha phạm lỗi của Lichtsteiner.

Cơn đau lần này có vẻ nghiêm trọng hơn. Trong một giây, có vẻ như Andrés muốn bị nuốt chửng bởi sân cỏ Nam Phi, một khoảnh khắc không thể vượt qua con mắt của bình luận viên đài Canal +, Michael Robinson. “Tôi không thích cái nhìn của Iniesta”, cựu tiền đạo của Liverpool nói với bình luận viên Carlos Martinez. Có vẻ như những giờ điều trị và mát-xa với Emili và Raúl sắp quay trở lại. Anh sẽ lại cần tới liệu pháp tâm lý và vật lý, và anh sẽ lại phải tự lừa dối mình rằng những chấn thương này sẽ không bao giờ tái phát.

“Tôi đến và thấy anh ấy đang chạm vào đùi sau.

- Có vẻ như đùi sau của cậu đi tong rồi.

- Không, không bác sĩ, chỉ là chuột rút ở bắp sau thôi.

Đó là một tiếng chuông báo động.

- Lạy Chúa tôi! Hãy đi thật cẩn thận ra khỏi sân và đừng vội vã, được không, Andrés?

Tôi phải càu nhàu khi rời khỏi sân Durban.”

Các trợ lý huấn luyện viên cho rằng anh sẽ không thể chơi trong trận đấu trước Honduras diễn ra sau năm ngày nữa nhưng họ tin tưởng anh sẽ sẵn sàng cho trận đấu cuối cùng có nhiều khả năng

phải đối đầu với Chile. Huấn luyện viên đội tuyển Tây Ban Nha, một người đặt nhiều niềm tin vào anh, giờ đã phải đối mặt với những lời chỉ trích về thất bại 1-0 trước Thụy Sĩ. "Chúng tôi sẽ không thay đổi quan điểm, chúng tôi sẽ giữ nguyên lối chơi", Del Bosque nói. "Đó là một rủi ro khó giải thích", Xavi nói.

Sự thất bại và những biểu hiện tái phát khác biệt của các chấn thương cũ làm cho thất vọng nhân đôi trong Andrés. Tình hình khẩn trương đến nỗi họ quyết định không thực hiện các xét nghiệm nữa và thông báo với mọi người rằng đó chỉ là một va chạm nhỏ ở đùi sau, không có gì đáng lo ngại. Họ không muốn tiếp tục xét nghiệm vì nếu họ cho Andrés xem thêm một hình ảnh nào về chấn thương thì có thể mùa World Cup sẽ kết thúc với anh. "Bạn không thể điều trị cho một cầu thủ bằng cách cho anh ta xem phim chụp x-quang", Raúl nói. "Đôi khi bạn dự đoán, hoặc liều lĩnh, hoặc sử dụng trực giác để đảm bảo rằng anh ta không bị ám ảnh về chấn thương của mình nữa."

"Trước trận đấu với Honduras, tôi đã có một khoảng thời gian rất tồi tệ", Andrés nhớ lại liệu trình phục hồi khi xem video của Emili trước giờ ngủ vào mỗi đêm và tất nhiên là cả cái bàn điều trị của Raúl nữa. Nó đã có tác dụng khi anh phó mặc số phận của mình vào bàn tay của chuyên gia vật lý trị liệu. Anh đã nhận thấy những thay đổi rõ rệt, một sự thay đổi cần phải được kiểm tra ở hành lang của khách sạn Johannesburg vào đêm trước trận đấu với Honduras.

"Raúl đã đúng, tôi chỉ biết có vậy", anh nhớ lại.

"Không dễ dàng để có thể điều trị cho cậu ấy. Cậu ấy rất khó hiểu và đôi khi tôi nghĩ là tôi chả biết gì về cậu ấy cả", Raúl nói. "Nhưng khi bạn bắt tay vào việc, bạn sẽ thấu hiểu được sự bí ẩn của cậu ấy. Cậu ấy sống trong thế giới riêng của mình, bạn không bao giờ biết cậu ấy đang nghĩ gì, như thể cậu ấy không thích làm thân và dường như không quá tin tưởng lúc ban đầu. Thật khó để thâm nhập vào đầu của cậu ấy. Và khi cậu ấy bị thương, điều đó thậm chí còn khó khăn hơn vì những lo lắng."

Nhưng bằng cách nào đó, Raúl đã hiểu được Andrés. Cặp đôi này đã thực sự hòa làm một. "Tôi biết rõ cách cậu ấy suy nghĩ như chiếc đồng hồ Thụy Sĩ trên tay tôi vậy, cậu ấy phản hồi với những gì và chúng tôi đã học được thứ khiến cậu ấy tiếp tục vận động", Raúl nói. "Cậu ấy nhạy cảm như một cỗ máy. Chúng tôi đã phải điều chỉnh lại cơ thể của cậu ấy một lần nữa. Và đó là những gì chúng tôi đã làm."

Nhưng nếu sau những gì đã xảy ra ở Nam Phi, cậu ấy vẫn trở lại trong trận đấu với Honduras thì đó sẽ lại là một bài học đắt giá như lúc còn ở Barcelona. Đó là những lời anh đã nghe rất nhiều lần trước khi nó vang vọng trong đầu. "Andrés, cậu phải tôn trọng đồng hồ sinh học. Cậu phải luôn luôn nhớ đến nó." Emili không bao giờ quên thông điệp đó. Thời gian cần phải được tôn trọng.

Chín ngày sau, ngày 25 tháng 6, Andrés cuối cùng cũng có thể ăn mừng một chiến thắng đúp sau trận thất bại trước Thụy Sĩ và chấn thương của anh - Tây Ban Nha đánh bại Chile và anh đã ghi bàn từ một pha kiến tạo của Villa; thế giới như đảo ngược, nhưng ai mà quan tâm chứ? Anh kết thúc trận đấu với nụ cười như một cậu học sinh vừa mới được giải phóng khỏi điều gì đó hoặc ít nhất, anh đã được chứng kiến những gì mình dự đoán.

***

Andrés yêu cái cảm giác chạy xuống đường hầm khi đã hoàn toàn kiệt sức nhưng lại hạnh phúc bởi một chiến thắng tuyệt đối và thậm chí nhiều hơn thế khi dự đoán trước trận đấu nổi tiếng của anh đã trở thành sự thật. "Víctor, hôm nay tôi sẽ ghi bàn và tôi sẽ dành nó cho cậu", anh lẩm bẩm với đồng đội kế bên trên chiếc xe buýt đến Pretoria.

"Mọi người đều có một linh cảm xấu và tâm trạng của họ đang không tốt", Del Bosque biết rằng đội bóng đang dốc hết lực vì sự sống còn tại World Cup. Sự im lặng căng thẳng kéo dài suốt chặng đường, thỉnh thoảng có vài tiếng thì thầm, như lời hứa lầm bầm của Iniesta dành cho Víctor Valdés - cậu bé đã bảo vệ anh ở La Masia, người vừa được trao cơ hội chơi cho Tây Ban Nha vì ảnh hưởng của Barça với huấn luyện viên Del Bosque.

Bàn thắng được khởi động bởi Iniesta và dứt điểm cũng bằng đôi chân ấy. Anh đã kiểm soát được thế trận khi kết hợp với Torres và Villa trước khi làm rung lưới Chile. Một cú sút bằng chân phải, cái chân thuận giờ đã hoàn toàn được chữa khỏi. Cú sút ấy là không thể ngăn cản ngay cả đối với Claudio Bravo, một trong những thủ môn xuất sắc nhất sau này và là đồng đội của anh ở Camp Nou trong tương lai. Nó không chỉ là một bàn thắng. Anh chỉ ghi một bàn trong bốn mươi hai trận thi đấu cho Barcelona trong mùa giải 2009 - 2010 đầy kịch tính nhưng chỉ sau năm phút ở trận đấu cuối cùng, khi đội của Guardiola đánh bại Valladolid để giành chiến thắng tại Camp Nou, anh cũng đã phải rời sân.

Andrés đã ngừng chạm vào bắp đùi sau và giờ đang dán mắt vào

đôi giày của mình. Anh không còn nghĩ về những trận đấu đã chơi, thay vào đó, anh tập trung vào các trận đấu sắp tới. Không còn bất cứ dấu vết nào của vết rách ở chân phải.

“Tôi đã gặp rất nhiều vấn đề với gân kheo từ sau chấn thương mà tôi đã duy trì trong trận chung kết Champions League ở Rome”, Andrés thú nhận. Anh không phải là bác sĩ nhưng anh biết cơ thể của mình như thể anh là một sự hợp nhất của Raúl và Emili. “Tôi đã phải trải qua nhiều tháng khó khăn nhưng khi Raúl tìm ra gốc rễ của vấn đề và giải phóng cơ bắp, mọi thứ bắt đầu hoạt động trở lại”, Andrés không có thói quen thể hiện bản thân qua lời nói hay cử chỉ; anh sẽ dùng đôi chân của mình để nói lên tất cả. Khi cơ thể của anh ổn định và hòa hợp, đó là khi anh có thể để trái bóng kể nốt câu chuyện.

“Khi tâm trạng của tôi tốt lên thì mọi thứ cũng trở nên suôn sẻ.” Không hề có sự lưng chừng trong bóng đá, anh ấy không thể bị cản phá khi đã hoàn toàn hồi phục nhưng cũng rất mong manh khi bị thương. “Tại sao điều này lại xảy ra bây giờ, ngay lúc tôi đang rất ổn?”, anh luôn tự hỏi mình sau mỗi lần bị chấn thương dù đó là những vết thương nhỏ hay nghiêm trọng và đòi hỏi nhiều nỗ lực từ cơ thể.

Nhưng bây giờ anh đã trở lại ngay trước hành trình từ vòng bảng ở Pretoria đến trận đấu vòng loại ở Johannesburg. Vết rách đã biến mất. Cơ bắp tuy còn sẹo nhưng đã được chữa lành. Những ký ức về nó cũng đã biến mất. Ở Cape Town trong mười sáu năm trước, các trang nhất đã nhai đi nhai lại chiến thắng của Tây Ban Nha trước Bồ Đào Nha và Ronaldo đã thất bại như thế nào. Ở Johannesburg, trong trận tứ kết gặp Paraguay, Casillas đã cứu một quả phạt đền quyết định với những lời khuyên từ thủ môn dự bị Pepe Reina, người trước đây đã phải đối mặt với cú đá phạt từ Óscar Cardozo. Và ở Durban, trong trận bán kết gặp Đức, họ đã giành chiến thắng để đáp trả tất cả những bất trắc trong trận đấu đầu tiên. Nó đã diễn ra ở Durban vào ngày 16 tháng 6 khi anh bị chấn thương trong trận đấu với Thụy Sĩ. Nhưng cũng ở Durban, vào ngày 7 tháng 7, anh đã có thể tận hưởng khoảnh khắc vinh quang khi Puyol mở cánh cửa vào chung kết World Cup.

“Làm ơn đi, Xavi. Hãy để bóng ở vị trí đó trong cú đá phạt tiếp theo nhé?”, đội trưởng Barcelona - Puyol - van nài đồng đội cùng câu lạc bộ của mình.

“Nhưng tại sao lại đặt nó ngay giữa trung tâm chứ? Anh không thấy người Đức to lớn cỡ nào sao?”, Xavi thắc mắc.

“Thôi nào, Pelopo! Cậu chỉ cần đặt bóng ở vị trí đá phạt cho tôi thôi. Cậu không thấy họ giống như những bức tượng sao?”, Puyol năn nỉ.

“Được rồi, được rồi! Nhưng nó sẽ không dễ dàng chút nào đâu” - Xavi còn có biệt danh là “Pelopo” kể từ những ngày ở La Masia, một cái tên thú vị xuất phát từ lông trên cơ thể của anh.

“Nếu cậu không đặt bóng ở đó thì sẽ không còn quả phạt góc nào đâu”, Puyol đáp lại.

Các camera truyền hình đã bắt được cuộc thảo luận nóng bỏng này trong giờ nghỉ giữa hiệp khi cả hai đội rời sân với tỉ số 0-0. Xavi lẩm bẩm cụm từ đó với chính mình: “Rõ ràng là nó quá khó”.

Nó chắc chắn không dễ dàng, đặc biệt là với Jabulani, quả bóng bãi biển được chuyển đổi thành quả bóng chính thức của trận đấu World Cup. Sự đa nghi của Xavi chỉ có thể kéo dài cho đến khi Tây Ban Nha giành chiến thắng sau cú đá phạt góc giữa hiệp hai. Bị thuyết phục về khả năng của chính mình hơn bao giờ hết, anh lướt qua góc bên phải khung thành của Neuer. “Puyi, đến lúc rồi, đón bóng đi.” Chạy ngay bên cạnh anh là Iniesta, không quá năm, sáu mét. Iniesta không biết đó là thời điểm Xavi chuyền bóng; công việc của anh là đánh lạc hướng đối phương: cặp đôi Xavi và Puyol cần một mồi nhử. Xavi muốn các hậu vệ Đức nghĩ rằng Tây Ban Nha sẽ đá quả phạt, vì họ đang chuẩn bị cho một cú đá như vậy, cố gắng thu hút những người khổng lồ Đức ra khỏi vị trí. Đá phạt góc là những kỹ năng cơ bản của Barça và Tây Ban Nha nhưng giờ lý thuyết không còn quan trọng với sự bướng bỉnh của Puyol và sự tinh tế của Xavi.

Quả bóng chính thức của mùa giải tuân theo chân phải của nhạc trưởng và bay trực tiếp trên chấm phạt đền, nơi Puyol có thể đón bóng bằng đầu mà không bị ai làm phiền. Trung vệ người Catalan nhanh hơn một nhịp khi nhảy cao hơn một xen-ti-mét so với bất kỳ ai trong số tám hậu vệ người Đức đang vây lấy năm cầu thủ Tây Ban Nha trong khu vực cấm địa. Bóng đá của cả Tây Ban Nha và Barcelona là sự chính xác về thời gian và không gian, trong đó một xen-ti-mét và một giây có thể tạo nên sự khác biệt. Cầu thủ phải suy nghĩ nhanh chóng và đến trước đối thủ của họ, thậm chí là cả đồng đội của họ, và sự thật là Puyol đã có bóng trước Piqué. “Tôi định đánh đầu nhưng ngay lúc đó cậu ấy đã xuất hiện trước mặt tôi, tôi còn tưởng đó là một chiếc máy bay chứ”, Gerard nói đùa sau đó. Cái đầu của Puyol mạnh mẽ, chính xác và bóng chỉ có thể kết thúc ở một nơi. Chỉ mất hai giây để đội trưởng Barça ghi

được bàn thắng lịch sử - từ đường bóng kiến tạo của Xavi tới lưới của Neuer. Đó là một chiến thuật cho những tình huống bóng chết tại Barcelona và là một trong những bàn thắng trong trận đấu trước Real Madrid với tỉ số 6-2 huyền thoại năm 2009. Nhưng đội tuyển Tây Ban Nha thì chưa từng có một bàn thắng như vậy tại World Cup, kể cả trước đây và bây giờ.

Đó là bàn thắng huyền thoại trong lịch sử Tây Ban Nha.

***

"Các người đã làm gì với đất nước của chúng tôi vậy? Tại sao? Chúng tôi đã làm gì các người chứ?"

Một câu hỏi không mấy thân thiện hay không giống như một câu đùa mỉa do một người qua đường bất mãn quẳng về phía bàn nơi Puyol, anh trai Josep, người bạn Javi, Iniesta và đại diện của hai người - Ramon Sostres đang ngồi. Nó thô lỗ và thật khó chịu. Năm người họ ngước nhìn về phía người đàn ông nói giọng Đức đang hét lên với đội trưởng của Barcelona.

Đó là Lothar Matthäus, một người Bavaria tự hào đã từng có lịch sử gây hấn tại không ít hơn năm World Cup và hăm dọa đội tuyển Italia, đội vô địch năm 1990.

"Tôi chẳng làm gì cả. Chỉ chạm đầu một chút xíu thôi", Puyol đáp lại, mỉm cười. Phản ứng của anh nhanh như khi ghi bàn vậy.

"Thư giãn đi! Tôi hy vọng anh sẽ gặp may mắn trong trận chung kết!", người đàn ông Đức nói.

Matthäus mỉm cười và bước đi. Và những người khác cũng mỉm cười, cuộc trò chuyện của họ bị gián đoạn bởi sự khiêu khích nhưng sau đó lại trở thành những lời chúc mừng nhẹ nhàng… Vậy là người Latin đã mở khóa sự hài hước của người Đức.

"Anh có nhận ra mình đã làm gì không, Carles? Anh vừa ghi được bàn thắng quan trọng nhất trong lịch sử bóng đá Tây Ban Nha và mọi người đều biết điều đó", đồng đội vây quanh chiếc bàn của anh.

"Hãy hy vọng cho Chủ nhật tới đi", Puyol đáp. "Đến Chủ nhật!"

"Thư giãn đi, Carles. Tôi sẽ lo chuyện đó. Đừng lo gì cả."

Đột nhiên, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Andrés. Mọi người

đều ngạc nhiên bởi lời tuyên bố chắc như đinh đóng cột và tràn đầy hy vọng của anh, bởi vì bất cứ khi nào anh đưa ra những dự đoán táo bạo thì đó đều là lúc anh đã nhìn thấy những gì sắp xảy ra. Khi mọi thứ dường như có vẻ đơn giản, anh là giọng nói cảnh báo sự tự mãn và khi mọi thứ dường như khó khăn, anh là tiếng nói công bố về một tương lai tốt đẹp hơn.

"Cậu có tin vào số phận không, Andrés?"

"Số phận là một từ rất phức tạp... Tôi đang ở đúng nơi và thời điểm số phận sắp xếp rồi."

Và nếu anh ở Nam Phi thì chắc chắn đó không phải ngẫu nhiên. Sự nhẹ nhõm khi được tới Nam Phi sau nỗi sợ hãi có thể bỏ lỡ World Cup do chấn thương là lời lý giải cho tâm trạng thoải mái của anh trước trận chung kết. Đó là điều cho phép anh tham gia vào các cuộc thảo luận sau trận đấu này, để thưởng thức video trị liệu của Emili mỗi đêm và nâng ly vì cái bàn điều trị của Raúl.

***

Sân vận động Soccer City, ngày 11 tháng 7 năm 2010 - ngày diễn ra trận chung kết World Cup mà cả thế giới theo dõi. Một thế giới bị hấp dẫn bởi một đội bóng Hà Lan hiện đang chơi theo lối cũ của đội bóng Tây Ban Nha khốc liệt trước đây đối đầu với một đội bóng Tây Ban Nha của thời hiện tại với lối chơi giống các bậc thầy người Hà Lan cổ điển khi vuột mất World Cup trong tay người Đức và Franz Beckenbauer năm 1974 nhưng đã giành chiến thắng trong trái tim của những người hâm mộ môn thể thao vua. Phong cách của hai đội bóng đã được đảo ngược từ sau sự xuất hiện của Luis Aragonés và Del Bosque. Cả hai đều khuyến khích đội bóng tìm cách kiểm soát trận đấu thông qua sở hữu bóng và xây dựng đội hình xung quanh tiền vệ người Tây Ban Nha tài năng Iniesta.

Andrés bước vào phòng thay đồ và bước sâu hơn vào thế giới của chính mình, chỉ để nói chuyện với Hugo Camarero. Anh có điều gì đó muốn nói với một trong những trợ lý của La Roja, một thành viên trong nhóm bác sĩ vật lý trị liệu của đội tuyển Tây Ban Nha, một người có bàn tay bằng lụa luôn làm dịu đi những cơ bắp mệt mỏi và đau đớn. Hugo đang ở trong phòng thay đồ khi ông nghe thấy Iniesta. "Làm ơn đi, Hugo..."

Hugo thường phải hối hả và vội vàng để chuẩn bị trước mỗi trận đấu, thậm chí lần này ông phải làm nhiều hơn thế bởi đây là trận chung kết World Cup. Nhưng ông đã dừng tất cả mọi việc lại để

lắng nghe Andrés.

"Đầu tiên, Jesús Navas gửi tặng tôi một chiếc áo", Hugo nhớ lại. "Rồi Andrés đến gặp tôi. Lúc đó, cậu ấy đang điều trị với Raúl. Tôi không biết liệu cậu ấy có nhìn thấy những gì tôi đã làm cho Jésus hay không. Trong phòng thay đồ trước một trận đấu xảy ra rất nhiều điều. Trước trận chung kết của World Cup là trị liệu, băng bó, mát-xa."

Andrés lại gần. "Này, Hugo, ông đưa cho tôi một cái áo được không?"

"Áo cỡ nào? Lớn, nhỏ, ngắn tay, dài tay hay áo gi lê? Ngắn tay nhé, được rồi, đừng lo, khi cậu khởi động xong, tôi sẽ chuẩn bị xong áo."

"Làm ơn, viết giúp tôi dòng chữ: *Dani Jarque, cậu sẽ mãi mãi ở đây với chúng tôi* thật lớn ở đằng trước nhé!"

"Đừng lo, khi nào cậu quay lại, chiếc áo sẽ sẵn sàng."

Andrés đi ra ngoài để khởi động. Hugo cũng phải ra sân bóng để hỗ trợ bác sĩ Javi Miñano. Nhưng trước đó, ông còn có việc phải làm.

"Tôi ngay lập tức chạy đi tìm Joaquín, một trong những người chuyên lo hậu cần cho đội tuyển Tây Ban Nha", Hugo nhớ lại.

"Đây rồi, Hugo. Cái áo anh cần đây."

Nhưng ai đã cho ông mượn bút đánh dấu? "Là Joaquín. Họ luôn luôn có bút để đánh dấu các góc và những tờ giấy xác định vị trí đá phạt trực tiếp được trao cho các cầu thủ trước mỗi trận đấu. Không hỏi tôi lý do nhưng Joaquín có vẻ như đã nghi ngờ điều gì đó. 'Đừng dùng quá nhiều mực. Chúng ta sẽ cần bút đánh dấu đó. Anh sẽ biết tại sao', anh ta dặn dò tôi."

Hugo viết từng chữ, dù đã cố nắn nót, ông vẫn cảm nhận được ánh mắt của Joaquín từ phía sau. Có đủ mực không nhỉ?

"Tôi rất tỉ mỉ và tôi đã ấn thật mạnh khi viết từng chữ cái. Có vẻ như tôi đã sử dụng nhiều mực hơn Joaquín muốn. Tại sao ư? Bởi vì tôi muốn mọi người có thể đọc được từng từ một. Tôi muốn nó trông thật hoàn hảo."

Hugo có một niềm tin vững chắc rằng chiếc áo này sẽ được cả thế

giới nhìn thấy.

Andrés vẫn đang khởi động trên sân và Miñano đang chờ Hugo nhưng ông vẫn chưa xong.

“Thôi nào, Hugo, thôi nào!” Trước áp lực từ Joaquín và thời gian, ông đã cố hoàn thành nhanh nhất có thể. “Khoảng sáu hoặc bảy phút nữa thôi. Không lâu đâu.”

Khi Andrés quay lại, chiếc áo đã sẵn sàng. “Tôi nhớ không nhầm thì cậu ấy chẳng nói gì với tôi cả”, Hugo nhớ lại. “Có lẽ cậu ấy đã giơ tay lên và tôi biết là cậu ấy thích nó. Cậu ấy thường giao tiếp bằng những cử chỉ hoặc ánh mắt nhiều hơn là bằng ngôn ngữ.”

Phòng thay đồ lại trở về trạng thái yên tĩnh sau màn khởi động. Andrés đã thu mình vào thế giới riêng của anh. Đó là sự bình tĩnh trước cơn bão - một sự pha trộn rất tinh tế của những cử chỉ, ngoại hình và những lời thì thầm - trước trận đấu lớn nhất trong cuộc đời họ. Không ai thấy anh mặc thêm một lớp áo phía trong chiếc áo đấu màu đỏ - xanh của Tây Ban Nha. Cũng không ai để ý rằng Andrés với một chút mê tín và không cảm thấy thoải mái với áo dài tay đã cắt ngắn bớt tay áo.

“Tôi nhớ rằng đường hầm từ phòng thay đồ đến sân rất dài và dốc”, Andrés nói. “Khi bạn nhìn thấy ánh sáng ở cuối đường hầm, nó cho bạn cảm giác bước vào đấu trường La Mã. Bạn không nhìn thấy khán đài cho đến khi bạn đã bước ra khỏi đó.”

Trong đường hầm đó, Andrés, với chiếc áo phông trắng không tay cùng tuyệt tác của Hugo ở thân trước, phía trong chiếc áo số 6 của chính mình, bắt đầu cảm nhận sự khác biệt trong nội tâm. Nó không phải là sợ hãi hay lo lắng. Căng thẳng ư? Một chút bất an? Anh quay trở lại đường hầm, nép sát vào mép.

“Mỗi lần những hình ảnh đó xuất hiện trở lại, tóc tôi vẫn dựng đứng”, Hugo nói. “Hãy tưởng tượng xem cậu ấy đã cảm thấy như thế nào! Tôi nhìn thấy thông điệp đó và tâm trí của tôi đầy ắp những hồi tưởng. Và tôi nghĩ về tất cả những gì cậu ấy đã trải qua trong mùa giải World Cup đó.”

Anh ấy đã phải chịu đựng những gì? “Đúng vậy, cậu ấy đã phải chịu đựng rất nhiều”, Hugo nói. “Đó là năm mươi ngày từ lúc chuẩn bị cho đến khi giải đấu khai mạc. Ngày và đêm điều trị, đôi khi đến tận bốn giờ sáng. Hãy xem những gì đã xảy ra ở Murcia trước chuyến đi đến Nam Phi. Cậu ấy đang chơi rất tốt nhưng chấn thương lại đeo bám cậu ấy. Hãy nhìn những gì đã xảy ra ở

trận đấu với Thụy Sĩ. Cậu ấy gần như phải bắt đầu lại từ đầu sau chấn thương. Mỗi buổi sáng, cùng một lịch trình, cùng một thói quen. Và hãy nhìn ngay bây giờ khi bạn nhận được lời chào buổi sáng tốt lành từ Andrés... Mọi chuyện thế nào rồi? Chúng tôi không thực sự cần những từ ngữ. Tôi nghĩ cậu ấy đã dành nhiều thời gian để trị liệu với tôi hơn là với những người còn lại trong nhóm. Nếu cậu ấy mỉm cười với tôi thì đã quá đủ rồi. Một cử chỉ đơn giản, thế là đủ rồi. Có những đêm tôi dành nhiều thời gian cầu nguyện hơn là ngủ. Cầu nguyện cho sáng hôm sau lại thanh thản nhận nụ cười và lời chúc buổi sáng tốt lành của cậu ấy."

Đội hậu cần đã nỗ lực hết mình để đảm bảo rằng Andrés có tất cả những gì anh muốn. Trước khi đến Nam Phi, Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha thậm chí còn xây dựng một phòng tập thể dục tại sân tập ở Las Rozas với các máy móc đặc biệt phù hợp với nhu cầu của Andrés. "Chúng tôi mang theo những cỗ máy mà Xavi và Iniesta đã sử dụng ở Barcelona", Hugo nói. "Và sau đó, chúng tôi buộc phải chuẩn bị những cỗ máy tương tự ở World Cup, bao gồm cả một cỗ máy chạy cho Ramos."

"Andrés rất mê tín", Hugo nói. "Nhưng rất nhiều cầu thủ khác cũng vậy." Một ngày nọ, khi Hugo đang tập luyện với hậu vệ người Tây Ban Nha Raúl Albiol, bác sĩ của đội đã chạy đến và hét lên: "Anh phải ra tập với Andrés các bài tập như mọi khi. Ra đó trước đi rồi hãy quay lại với Albiol." Andrés tin rằng với những bài tập lặp đi lặp lại mỗi ngày, cơ thể sẽ đồng bộ. Đó là lý do tại sao Hugo bỏ dở tất cả những gì đang làm, chạy ngay tới chỗ Andrés Iniesta. Những thói quen không nên bị phá vỡ.

"Chúng tôi phải tuân thủ lịch trình rất khắt khe với Andrés", Hugo nói. "Các bài kiểm tra mà chúng tôi cho anh ấy thử, thông tin mà chúng tôi thông báo tới anh ấy, mọi thứ phải luôn luôn tích cực. Tôi nhớ Raúl luôn lặp đi lặp lại một câu nói mà chúng tôi đều thuộc lòng: Thư giãn, Andrés, mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp. Thư giãn."

"Thực tế thì chẳng có chuyện gì đang diễn ra suôn sẻ cả. Mọi thứ đều rất tệ. Nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra chăng nữa, chúng tôi phải luôn lạc quan."

Rảo bước trong đường hầm của sân vận động Soccer City, Hugo lướt lại từng chi tiết nhỏ của năm mươi lăm ngày vừa qua. Ông cảm thấy hạnh phúc vì Andrés đã có được những gì anh muốn khi quay lại phòng thay đồ. Tất cả mọi thứ đang diễn ra đúng như những gì được mong đợi. Hugo bước ra đường biên, mang theo

niềm hy vọng về một World Cup chiến thắng.

“Tôi không biết tại sao chiếc bút đánh dấu đó lại quan trọng đến vậy. Tôi nhớ là mình hơi khó chịu khi trả lại nó. Đó là tất cả những gì tôi còn nhớ”, Hugo nói.

Chiếc áo của Jesús Navas năm đó cũng có một dòng chữ tương tự dành cho người bạn Antonio Puerta, người đã qua đời thảm khốc trên sân khi đang chơi cho Sevilla. Chiếc áo họ mặc cũng khác nhau. Trong khi chiếc áo của Jesús là áo cộc tay màu xanh dương thì cả thế giới đều đã được chiêm ngưỡng chiếc áo không tay màu trắng của Andrés. Cả hai đều là tác phẩm nghệ thuật của Hugo Camarero.

“Tại sao trước đó tôi chưa bao giờ nghĩ về việc làm một chiếc áo như vậy ư? Tôi không biết. Tôi không nghĩ quá nhiều về nó. Có lẽ tôi lấy cảm hứng từ thứ gì đó”, Andrés nói.

Trước trận chung kết, Iniesta bận lo lắng cho những người bạn đồng hương nhiều hơn. Anh phải đảm bảo rằng những người bạn thân nhất của mình - Jordi, Joel, Sesi và Alexis - đã kịp đến Johannesburg để xem trận chung kết.

“Tôi không hề nghĩ về chiếc áo khi tôi ghi bàn. Nó giống như bản năng vậy. Khi bạn ghi bàn, bạn sẽ ngay lập tức cởi áo ra. Nếu tôi nghĩ về nó quá nhiều thì có lẽ nó sẽ không có hiệu ứng lớn như vậy. Tôi cởi phăng áo đấu ra một cách dễ dàng. Tôi cũng không ngã lấy một lần. Thật đáng kinh ngạc.”

Dòng chữ viết tay của Hugo đã không còn được giấu phía sau tấm áo của đội tuyển Tây Ban Nha nữa. Dòng chữ ấy đã khuấy động hàng triệu trái tim khi lưới của đối thủ rung lên sau bàn thắng siêu phẩm.

“Đối với tôi, đó không chỉ là một bàn thắng”, Andrés nói.

Cảm giác của người hùng ghi bàn thắng đưa đội tuyển đến huy chương Vàng World Cup và chôn vùi những thất vọng về bóng đá của một quốc gia như thế nào? “Khi nhận bóng, tôi không thể nghe thấy bất cứ điều gì”, Andrés nói. “Khi tôi điều khiển quả bóng, cả thế giới như ngừng hoạt động vậy. Thật khó để lý giải cảm giác đó. Tôi không cảm thấy gì trong khoảnh khắc đó, chỉ có sự im lặng, quả bóng, khung thành và tôi. Đúng là ngay trước khi quả bóng được chuyền cho tôi, tôi đã lùi lại một bước để chắc chắn rằng mình không phạm lỗi việt vị. Tôi biết rằng tôi không hề việt vị. Nó giống như bản năng vậy. Giống như đó là chế độ tự động

trên cơ thể tôi. Và sau đó… sau đó sự im lặng bủa vây."

Quả bóng được gửi đến đúng địa chỉ, một vị trí hoàn hảo để Iniesta có thể kiểm soát và ghi bàn. "Tôi đã mất một lúc để kiểm soát nó hoàn toàn. Tất cả nằm trong tay tôi, tôi, và chỉ tôi. Nếu quả bóng là trái táo của Newton, thì tôi chính là nhà bác học vĩ đại. Tôi chỉ cần đợi trọng lực giúp tôi phát hiện ra nó thôi. Tôi kiểm soát tình hình, quyết định độ cao và điểm đến của quả bóng trước khi sút. Trong khoảnh khắc đó, chỉ có tôi và quả bóng."

Tôi cần phân tích tình hình để tạo ra tác phẩm nghệ thuật xuất sắc nhất. "Tôi tính sút nó vào một góc thật sâu để thủ môn không tài nào với tới nhưng rốt cuộc bóng lại đi gần như vào giữa khung thành. Nhưng tôi đã dồn hết lực vào cú sút ấy, đó là điều chắc chắn. Sự thật là tôi không thích suy nghĩ quá nhiều về quãng thời gian trước khi dứt điểm. Khi cân nhắc, có thể bạn sẽ chỉ mất một phần mười giây nhưng ngần ấy thời gian cũng đủ để bỏ lỡ cơ hội."

Quả bóng, hơi lệch một chút vào giữa khung thành so với kế hoạch nhưng nó đã bay ngay dưới tay phải của Stekelenburg. Thủ môn người Hà Lan quỳ gối sau cú rướn người cản bóng không thành. Andrés quay ngoắt về phía trọng tài, hy vọng sẽ không có tiếng còi hay lá cờ việt vị được phất lên vì rõ ràng là anh đã đứng trên hàng phòng ngự. Anh cũng ngoái lại khu vực giữa sân, nhớ lại cuộc tấn công mình đã tham gia từ đầu đến cuối để ghi bàn.

Với niềm kiêu hãnh, Andrés hào hứng kể lại mình đã phối hợp tấn công như thế nào để đưa bóng từ vị trí của hậu vệ cánh phải Sergio Ramos đến vị trí của tiền đạo trung tâm Fernando Torres trước khi anh bị thương trong hiệp phụ thứ hai. Cú dậm gót đẩy bóng cho Navas, những cú chuyền bổng, những pha dừng đột ngột, tất cả đã làm nên giây phút lịch sử cho bóng đá Tây Ban Nha. Andrés có mặt trong tất cả những pha bóng đó.

Andrés không hề kiệt quệ dù là sức lực hay tâm trí, dù đó là những phút cuối cùng của hiệp phụ và khung thành Tây Ban Nha đã nhiều lần gặp nguy hiểm. "Khi tôi thấy Robben chạy về phía Casillas, tôi chỉ còn biết cầu nguyện. Tôi không thể làm gì khác. Cuối cùng, tất cả những gì bạn có thể làm là tin tưởng thủ môn. Đơn giản chỉ có vậy. Sau này, khi tôi xem lại màn tấn công đó, tôi nghĩ Robben có đủ khoảng trống để đi bóng qua Iker. Nhưng may thay, anh ấy đã quyết định dứt điểm vội và bóng đã không thể qua được Casillas khổng lồ. Anh ấy đã cứu một bàn thua trông thấy. Thật kỳ lạ khi trận đấu càng kéo dài, tôi lại càng cảm thấy thoải mái. Tôi có linh cảm rằng chúng tôi sẽ thắng. Cả đội đã trở nên

mạnh mẽ hơn, tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn. Đó là điều tôi có thể cảm nhận. Tôi có thể cảm nhận nó bằng cái cách tôi đón bóng. Và tôi muốn lập công. Tôi muốn thay họ giành chiến thắng và tôi biết mình còn đủ sức lực để làm điều đó. Tôi không cảm thấy sợ hãi. Khi bóng chạm chân, tôi như được tiếp thêm sức mạnh. Không chỉ vì tôi đã ghi bàn thắng, mà vì đó là công sức của tất cả chúng tôi."

"Trước bàn thắng ấn định tỉ số, tôi nhớ mình cũng đã có một cơ hội khi kiểm soát bóng rất tốt nhưng lại không thể dứt điểm. Có những cơ hội đã bị Heitinga chặn đứng, hai hoặc ba cơ hội gì đó. Tôi có cảm giác mình sẽ phải cố gắng nhiều hơn nữa để giành chiến thắng. Tôi cũng không biết tại sao nữa, đó chỉ là linh cảm của tôi", Andrés nói.

Hơn thế nữa, đó không phải là một trận chung kết dễ dàng, không chỉ thuần túy vì lối chơi của mỗi đội hay bởi vì họ phải đá thêm hiệp phụ. Ngay từ cú đá đầu tiên, Andrés đã biết trận đấu này sẽ khó khăn hơn bất cứ trận đấu nào. Trận đấu này giống với những gì đã diễn ra vào năm 2006.

"Tất nhiên, tôi nhớ Van Bommel đã khiến trận đấu trở nên khó khăn như thế nào. Làm thế nào tôi có thể quên được chứ! Anh ta đã đạp lên tôi có chủ đích hẳn hoi và sau đó còn phạm lỗi với tôi hai lần nữa. Anh ta đáng lẽ phải nhận một thẻ đỏ. Nhưng tôi lại là người suýt bị đuổi ra khỏi sân! Hãy tưởng tượng xem sẽ thế nào nếu tôi phải nhận thẻ đỏ? Tôi quệt hông của mình qua người anh ta khi tôi chạy vượt lên và anh ta ngã xuống như thể tôi đã giết anh ta vậy. Tôi đã thực sự giận dữ khi anh ta cố tình dẫm lên người tôi. Tôi biết trong khoảnh khắc đó, đúng là tôi đã suýt nhận thẻ đỏ..."

Andrés bỏ dở câu nói. Những ký ức về trận đấu đó ùa về một cách tự nhiên, đến mức anh cũng không nhận ra điều đó.

"Họ đã phạm lỗi rất nhiều lần trong trận chung kết. De Jong đã phạm lỗi với Xabi Alonso và cả tôi nữa. Và tôi không phải kiểu người hay mất bình tĩnh như vậy."

Andrés đã không thể giữ bình tĩnh thêm nữa, anh suýt bị cuốn vào cuộc xung đột với Van Bommel. Andrés không còn là chính mình nữa.

Xung đột đã không xảy ra nhưng bàn thắng thì có. "Những gì mọi người nhìn thấy trên truyền hình không phải là tất cả. Nó không

chỉ có vậy. Qua con mắt của tôi, đó là một trải nghiệm hoàn toàn khác. Cảm giác mà tôi có khi trên sân là thứ mà tôi không thể diễn tả được. Đó là một bàn thắng siêu phẩm và tôi chưa từng ghi được bàn thắng nào như vậy. Tôi không biết giải thích thế nào nữa. Tôi không biết bằng cách nào mình đã có thể làm điều đó. Mọi thứ xung quanh tôi như ngưng chuyển động trong vài giây. Tôi nghe thấy sự im lặng. Nghe có vẻ như mâu thuẫn nhưng tôi không thể nghĩ ra cách diễn tả cảm giác ấy tốt hơn: Đó là sự im lặng có thể nghe được."

Chiếc áo phông không tay màu trắng với nét chữ của Hugo hiện đang nằm trong nhà truyền thống của Daniel Jarque - sân vận động Cornellà-El Prat. Đó là nơi đám đông luôn dành một tràng vỗ tay cho cựu đội trưởng vào phút thứ 21 - số áo của Daniel Jarque - trong mỗi trận đấu. Trận đấu vẫn diễn ra nhưng người hâm mộ tạm quên bóng đá trong một phút và dành tặng Dani - bạn của Andrés - một tràng pháo tay. Tục lệ đó được duy trì trong cả những trận đấu và những mùa giải sau này.

Chiếc áo đấu của đội tuyển Tây Ban Nha với hai bên tay áo được cắt vội trong phòng thay đồ Soccer City cũng được lưu giữ như một vật phẩm khác và cũng không thuộc sở hữu của Andrés. Vậy nó thuộc về ai? "Báu vật đã nằm ở một nơi an toàn", Andrés đáp. Emili vẫn không hết bàng hoàng về món quà mà Andrés đã tặng cho ông khi anh trở về từ Nam Phi - chiếc áo đấu màu xanh của Tây Ban Nha với một dòng chữ rất đặc biệt được viết trên đó.

"Vũ khí bí mật của chúng ta đã có ích. Chúng ta đã trở thành nhà vô địch! Cảm ơn ông vì đã ở bên cạnh tôi! Với tất cả tình cảm, A. Iniesta 6". Lần này, những dòng chữ đó không phải của Hugo mà là của Andrés. Anh đã tặng chiếc áo nguyên bản còn chưa kịp đính huy hiệu của đội tuyển vô địch World Cup.

Mọi người đều nhớ mãi bàn thắng ấy. Không ai có thể quên nó nhưng ít người nhớ rằng Andrés đã chơi sáu trong bảy trận đấu tại World Cup và được bầu chọn là cầu thủ chơi hay nhất trong ba trận đấu, đương nhiên bao gồm cả trận chung kết.

Chương 10
Dani

"Vài giây trước khi bóng lọt lưới, tôi biết anh ấy sẽ ghi bàn.

Tôi đã khóc ngay trước khi anh ấy ghi bàn."

- Jessica, vợ của Dani Jarque, nói về Andrés

"Thật khó để tôi cởi bỏ chiếc áo này nhưng tôi nghĩ đây là nơi tốt nhất cho nó. Tôi đã ghi bàn thắng nhưng Dani cũng sẽ được tưởng nhớ mãi mãi", Andrés trầm ngâm khi nhớ lại những kỷ niệm về người bạn đã mất trước khi anh đem chiếc áo trắng lịch sử với dòng chữ viết trên thân trước đến sân vận động Espanyol - "ngôi nhà" của cựu cầu thủ Dani Jarque.

Andrés ghi bàn thắng một lần duy nhất nhưng tất cả mọi người đã nhìn thấy nó rất nhiều lần kể từ đó, nhiều đến mức họ cảm thấy như thể họ đã tự ghi bàn vậy. Nhưng lại có một người biết trước bàn thắng lịch sử ấy. Một người cảm nhận được những gì sắp xảy ra vào cái khoảnh khắc Iniesta lùi lại vài bước để chắc chắn rằng anh không việt vị khi nhận bóng.

Jessica, vợ của Dani Jarque, người vừa vượt qua tận cùng của nỗi đau, theo dõi trận chung kết World Cup giữa Tây Ban Nha và Hà Lan tại Soccer City ở Johannesburg (trận chung kết diễn ra chưa đầy một năm kể từ khi chồng cô chết; anh đã ra đi trong lúc đang luyện tập trên sân vận động Espanyol, Italia). Phải mất mười một tháng để cô có thể xem bóng đá một lần nữa. Đây là trận đấu đầu tiên cô theo dõi kể từ khi chồng cô qua đời. Đó là trận đấu đầu tiên của cô và cũng là trận đấu đầu tiên cô con gái Martina được xem.

"Tôi không xem bóng đá kể từ khi chồng chết. Tôi thậm chí còn không bao giờ bật ti vi lên. Tôi chỉ cần sự yên tĩnh, sự im lặng

cùng với nỗi đau của tôi. Nhưng đêm đó, tôi quyết định xem trận chung kết. Tôi cũng không biết tại sao. Tôi đang ở nhà với mẹ và Martina. Khi đó, con bé mới mười tháng tuổi. Tôi nhớ sau khi tắm, tôi đã cuộn tóc trong một chiếc khăn và ngồi xuống, theo dõi màn hình ti vi một cách lo lắng. Dù sao đó cũng là trận chung kết World Cup."

"Đó là điều mà Dani thích, được bao quanh bởi bạn bè của anh ấy. Có lẽ đó là lý do tại sao tôi tự thuyết phục mình xem trận chung kết. Mẹ nhìn tôi với nét mặt lo lắng, bà cứ hỏi đi hỏi lại là liệu tôi có thực sự muốn xem trận đấu đó không. Bà biết đó là trận đấu đầu tiên tôi xem kể từ khi Dani rời bỏ chúng tôi và bà biết nó sẽ khó khăn với tôi đến nhường nào."

"Xem một trận đấu mà không có anh ấy, đó là dấu mốc cho sự chấp nhận cuộc sống mới đối với tôi - một cuộc sống không có Dani.

- Có chứ mẹ, con muốn xem.

Và tôi ngồi lên ghế sofa. Đúng là tôi không biết nhiều về bóng đá. Tôi nhớ nhiều lần Dani hỏi:

- Anh chơi thế nào?

Đó là lý do tại sao nếu anh ấy đi đá ở xa nhà, tôi sẽ có công việc của riêng mình. Tôi sẽ ở một mình, bật ti vi lên và thắp vài ngọn nến. Tôi yêu những ngọn nến. Nó luôn mang đến sự bình yên và thanh thản, đồng thời, nó giống như ánh sáng giữ gìn sự kết nối. Tôi sẽ trả lời chồng rằng:

- Anh đã chơi rất tốt, Dani.

Và anh sẽ càu nhàu:

- Nhưng anh đã mắc quá nhiều lỗi hôm nay, chẳng có gì suôn sẻ với anh cả.

Tôi sẽ đánh trống lảng:

- À, dù gì thì em cũng thấy anh lên hình rất nhiều.

Lần khác, khi anh ấy hỏi:

- Hôm nay anh chơi thế nào?

Tôi sẽ nói:

- Khủng khiếp, Dani, em hầu như không thấy anh đâu cả.

Và anh sẽ đáp:

- Nhưng hôm nay anh đã rất xuất sắc, mọi thứ đều thuận lợi mà."

"Thành thực mà nói, tôi chỉ theo dõi bóng đá bởi vì đó là điều tôi có thể chia sẻ với anh – sự lo lắng, sự phấn khích, sự kiên trì và cả giấc mơ bóng đá thời thơ ấu của anh ấy nữa. Tôi cũng cố gắng truyền tải năng lượng tích cực theo cách của mình. Vì tất cả những lý do đó, tôi đã không xem một trận đấu nào kể từ khi anh ấy ra đi. Không còn ai để chia sẻ nữa. Và tôi chợt nhận ra mình đang xem trận chung kết World Cup cùng với Martina và mẹ tôi - Maria. Chúng tôi cùng nhau ngồi theo dõi trận đấu bóng đá quan trọng nhất."

"Tôi biết điều gì đó sẽ xảy ra chỉ vài giây trước khi anh ấy ghi bàn. Tôi đã khóc trước khi Andrés ghi bàn. Tôi nhớ khoảnh khắc anh ấy nhận được đường chuyền và một mình một bóng trước khung thành. Anh ấy ghi bàn nhưng lúc đó tôi không dám xem. Tôi đã lấy tay che mắt."

Jessica ngừng kể và không gian rơi vào im lặng. Hai tay cô che mắt lại. Cảm tưởng cô lại trở vào trong bóng tối một lần nữa, giống như khoảnh khắc cuối cùng khi bóng đến chân Andrés trong trận chung kết.

"Tôi thấy anh ấy sút nhưng sau đó đôi mắt của tôi đã bị che khuất bởi hai bàn tay. Sau đó, tôi không thấy gì khác. Cả bàn thắng và thậm chí cả màn ăn mừng sau đó đã khiến mẹ tôi hét lên.

- Nhìn kìa! Nhìn! Nhìn kìa!

Nhưng tôi không thể nhìn bởi vì tôi biết rằng Dani sẽ ở đó. Tôi không biết chính xác anh ấy sẽ xuất hiện như thế nào, nhưng tôi biết. Tôi biết bàn thắng đang đến, tôi biết Andrés sẽ ghi bàn và tôi cảm thấy Dani cũng sẽ ở đó. Andrés có thể đã dành bàn thắng đó cho bất cứ ai trong số những người thân yêu của anh ấy - vợ, con cái, cho rất nhiều người khác nhưng anh ấy đã dành nó cho Dani."

Jessica, mẹ của cô bé Martina, đang nỗ lực xâu chuỗi lại những câu nói vỡ vụn. Cô ấy nói rồi lại khóc. Cô ấy khóc và sau đó lại nói nhiều hơn một chút.

"Tại sao anh ấy lại dành bàn thắng đó cho Dani? Tôi nghĩ điều đó nói lên rất nhiều về con người Andrés nhưng cũng về Dani nữa -

về ý nghĩa của anh ấy và rằng anh ấy sẽ luôn có ý nghĩa với những người đã chia sẻ cuộc sống của họ với anh ấy. Nó nói lên điều gì đó về những giá trị mà anh ấy đã dạy chúng tôi và món quà không thể nào quên của anh ấy – một cuộc sống trọn vẹn tuyệt đối."

"Khi ngước lên, tôi thậm chí không thể thấy chiếc áo mà Andrés đang mặc. Mẹ tôi cứ gọi.

- Nhìn này, nhìn kìa...

Nhưng vào thời điểm tôi ngẩng đầu lên lần nữa, tất cả bọn họ đều đã nằm đè lên Andrés và tôi không còn thấy gì nữa. Chỉ sau đó, khi xem phát lại, tôi mới thấy thông điệp anh ấy viết cho Dani. Tôi đã nghĩ về nó nhiều lần kể từ đó. Tại sao Andrés lại viết tên Dani lên áo ngày hôm đó? Tại sao tôi lại theo dõi bàn thắng đó sau một thời gian chạy trốn khỏi bóng đá? Chúng tôi tuy không ở cùng một chỗ nhưng tất cả lại cùng hướng về Johannesburg. Tất cả hội tụ lại trong bàn thắng đó."

"Dani không giữ một chiếc áo nào của Andrés. Họ thường đổi áo bất cứ khi nào họ chơi cùng nhau nhưng sau đó nó cứ tự nhiên biến mất. Không còn chiếc nào ở nhà nữa. Tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ giữ rất nhiều áo của Dani nhưng đó có lẽ là lẽ thường bởi vì chúng là những vật báu không dễ dàng cho đi."

"Ai cũng muốn có một chiếc áo Barça của Andrés. Bạn bè thăm nhà chúng tôi hay hỏi xin một chiếc áo của Andrés hoặc áo của Barça và Dani sẵn sàng tặng cho họ một cái. Anh rất hào phóng và không bao giờ quá coi trọng những thứ vật chất đó. Đối với anh, chúng chỉ là những chiếc áo và nếu có thể làm cho ai đó hạnh phúc bằng cách cho họ một chiếc áo của Andrés thì điều đó sẽ có ý nghĩa hơn với anh ấy. Anh ấy không phải là kiểu người cứng nhắc trong chuyện tình cảm. Chiếc áo thuộc về Andrés nhưng chúng chỉ là chiếc áo. Ngược lại, tình cảm và sự ngưỡng mộ mà Dani dành cho Andrés sẽ luôn ở lại với Dani cho dù bao nhiêu chiếc áo của anh đã rời khỏi. Tình cảm của anh không bị trói buộc trong một thứ vật chất."

Jessica mỉm cười nhưng rồi cô lại khóc mỗi khi cất lời. Người ta nói thời gian chữa lành tất cả nhưng điều đó không đúng. Nó không chữa lành gì hết.

"Andrés là biểu tượng của sự dịu dàng và mến mộ. Thỉnh thoảng khi tôi đi dạo với Martina và bắt gặp hình ảnh của Andrés ở nơi công cộng, con bé sẽ ngay lập tức quay sang chỉ cho tôi với một nụ

cười thật tươi trên gương mặt.

- Mẹ, nhìn kìa, chú Andrés!

Tôi không quan tâm anh ấy nổi tiếng tới nhường nào. Điều quan trọng là những gì anh ấy thể hiện. Nhìn thấy anh ấy hạnh phúc, tôi cũng như vui lây vì anh ấy xứng đáng có nó. Anh ấy rất thông minh và là một người rất tốt bụng. Anh ấy có rất nhiều điểm chung với Dani. Trong thế giới lạnh lùng và coi trọng vật chất, anh ấy vẫn luôn là một anh chàng khiêm nhường và giản dị."

"Tôi không muốn câu chuyện của tôi khiến cuốn sách của anh ấy u ám. Thực sự tôi không muốn điều đó một chút nào. Những chuyện mà chúng ta trải qua sẽ làm nên con người của chúng ta. Và tất cả những khó khăn mà chúng ta vượt qua trong cuộc sống đã nhắc nhở rằng chúng ta có thể sống và chúng ta có thể hạnh phúc. Anh ấy ở Johannesburg, tôi ở Castelldefels nhưng tôi biết anh ấy sẽ ghi bàn. Tôi chỉ đơn giản là linh cảm thấy điều đó. Có một số thứ bạn không thể giải thích được. Khi bạn yêu một ai đó thực sự, sẽ luôn luôn có một sự kết nối giữa hai người. Tôi không biết nó là gì nhưng đó không chỉ là đoán mò."

Đột nhiên, nhờ vào trận chung kết đó, Jessica đã phát hiện ra một khía cạnh khác của bóng đá trước khi trở về với hiện thực cô đơn và đau xót. Cô khóc ở nhà và Andrés cũng khóc trên sân cỏ. Họ được kết nối và họ vẫn luôn vậy.

***

Trận đấu kết thúc nhưng những giọt nước mắt vẫn tuôn trên gương mặt của những cầu thủ với nắm đấm siết chặt, nằm đè lên nhau giữa sân bóng của Soccer City. Andrés nằm gọn trong vòng tay của cậu bạn Víctor Valdés.

Trong trận bán kết Champions League với Chelsea, Valdés là người cuối cùng chạy tới tháp người ăn mừng bàn thắng ghi vào phút chót của Iniesta. "Khi cậu ấy dứt điểm ở Stamford Bridge, tôi đã chạy như bay tới", anh nói. Ở Nam Phi, do đã được rút ra khỏi sân, Valdés trở thành người đầu tiên chạy tới. "Tôi ngã xuống sân cỏ và đã nhìn thấy những giọt nước mắt của cậu ấy. Cuối cùng thì tôi cũng đã khóc theo", cựu thủ môn Barcelona vẫn luôn nhắc đến Andrés như một cậu em trai.

"Tôi không biết làm thế nào để diễn tả niềm hạnh phúc ấy", Andrés nói. "Nó đơn giản chỉ là cảm giác vô cùng vui mừng khi một thứ gì đó mà bạn luôn nghĩ là ngoài tầm với đột nhiên nằm

trong tay bạn, sau rất nhiều thất bại và thử thách chắn ngang trên con đường bạn đi. Nhưng cuối cùng, bóng đá cho bạn mọi thứ. Nếu bạn làm việc chăm chỉ, tin tưởng và sống hết mình vì môn thể thao ấy, nó sẽ báo đáp lại bạn."

Bóng đá đã cứu vớt anh vào mùa hè khủng khiếp năm 2009 khi Dani ra đi và sau đó nó lại kết nối anh với người bạn của mình một lần nữa. "Tôi nợ anh ấy chiến thắng đó. Tôi chưa bao giờ có cơ hội để tỏ lòng biết ơn với anh ấy dù anh ấy xứng đáng với điều đó. Tôi muốn chia sẻ tất cả những ký ức hạnh phúc của tôi với anh ấy và với những người thân yêu của anh ấy. Đó là lý do tại sao trước khi trận đấu bắt đầu, tôi đã mặc chiếc áo đó."

Đó là lý do tại sao anh đi tìm Hugo và nhờ ông viết những dòng chữ đó với hy vọng chiếc cúp vô địch World Cup, được rất nhiều huyền thoại hôn lên, sẽ sớm nằm trong vòng tay của anh. Có lẽ anh không thể ngờ mình lại ghi được bàn thắng, cho dù lời tiên tri ghi bàn dành tặng Carles Puyol đã từng thành hiện thực, nhưng giờ anh chính là cầu thủ ghi bàn thắng quan trọng thứ hai trong lịch sử bóng đá Tây Ban Nha. Chỉ khi ghi được bàn thắng đó, anh mới có thể từ từ cởi chiếc áo đấu của đội tuyển Tây Ban Nha và tiết lộ dòng chữ ghi trên áo lót: "Dani Jarque, siempre con nosotros" ("Dani Jarque, cậu sẽ luôn ở bên chúng tôi").

Anh ấy đã chiến đấu vì Dani, người bạn chí thân của mình. Và những hành động đó thay cho lời nói: "Tôi rất tiếc vì chúng ta đã không gặp nhau nhiều hơn và nói chuyện thường xuyên hơn nhưng tôi không bao giờ tưởng tượng rằng cuộc sống sẽ bất công với tôi đến vậy khi mang cậu đi khỏi thế gian này."

Tuy sống trong cùng một thành phố nhưng hai người lại rất khác nhau. Một người là biểu tượng và đội trưởng của đội tuyển Tây Ban Nha, và người còn lại là đội trưởng của Barça. Họ gặp nhau, trong một phòng thay đồ khi cả hai ở đội U15 và U17. Sau đó, họ đã giành chức vô địch châu Âu khi ở đội U19 và chơi cùng nhau lần nữa trong đội U21.

Bệnh tim của Dani không cho phép anh được chơi trong đội tuyển chính thức nhưng anh sẽ luôn xuất hiện trong bàn thắng lịch sử của đội tuyển Tây Ban Nha. Trên con đường vươn tới đỉnh cao, Dani và Andrés đã trở thành những người bạn thân dù là trên sân cỏ hay trong cuộc sống. Họ luôn sánh bước ở sân bay Barcelona bất cứ khi nào họ về nước. "Anh ấy hơn tôi một tuổi nhưng chúng tôi luôn hợp nhau. Hơn nữa, anh ấy luôn là người đưa đón tôi. Anh ấy có xe ô tô còn tôi thì không", Andrés nhớ lại. Bóng đá đã

mang họ lại với nhau kể từ trận đấu ở Oslo vào tháng Bảy năm 2002 - trận đấu quyết định tương lai của họ.

Đó là trận chung kết giải vô địch châu Âu của U19. Đội tuyển Tây Ban Nha, dưới sự dìu dắt của huấn luyện viên Iñaki Sáez, đối đầu với đội tuyển Đức được huấn luyện bởi cựu cầu thủ Uli Stielike của Real Madrid. Trận đấu kết thúc với tỉ số 1-0 với bàn thắng của Fernando Torres. Sáu năm sau, lịch sử đã lặp lại lần nữa khi Tây Ban Nha vô địch Euro 2008 tại Áo với cùng tỉ số và cùng một người lập công. "Tôi thực sự thích xem Iniesta chơi bóng, anh ấy rất giỏi", huấn luyện viên đội tuyển Đức phát biểu trước trận chung kết. Đó là một trong những điều đáng tự hào mà Dani và Andrés luôn chia sẻ với nhau. Họ luôn ở bên nhau trong chuyến đi đến Na Uy khi Torres ghi bàn thắng cho đội U19 được đặt biệt danh "Van Basten của Manzanares" theo tên con sông chạy dọc sân vận động Vicente Calderon của Atletico Madrid.

Stielike đã đúng khi để Andrés vào sân. Ở phút thứ 54, anh nhận được bóng bằng má trong. Bóng vẫn còn cách khung thành của Đức 60 mét, được bảo vệ bởi Haas, một thủ môn đầy hứa hẹn chưa bao giờ đạt được giấc mơ tại Bundesliga. Sau hai pha chạm bóng tinh tế, Andrés đẩy bóng qua đường biên giữa sân và thực hiện một đường chuyền hoàn hảo cho Torres, người đã lẻn vào lỗ hổng trong hàng phòng thủ của Đức. Đó là một đường chuyền mạo hiểm mà huấn luyện viên Stielike đã cảnh cáo anh trước trận đấu. Torres đang có bóng với hai hậu vệ người Đức kẹp hai bên, cả hai đều nghĩ rằng họ đã kiểm soát được tình hình nhưng họ không ngờ cú dứt điểm bằng chân phải của Torres là đủ để giành chiến thắng trong trận đấu.

Mối liên hệ giữa số 8, số áo của Andrés khi anh gia nhập đội tuyển quốc gia chính thức ba tháng sau ở Bruges, và số 14 Torres là hoàn hảo, cũng giống như đường chuyền từ số 8 Xavi Hernandez dành cho số 9 Torres để một lần nữa tạo nên cú ăn ba bất thường cho đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha.

Huấn luyện viên đội tuyển Tây Ban Nha U19, Iñaki Saéz, nhớ lại: "Lần đầu tiên tôi gặp Andrés là khi tôi tới huấn luyện câu lạc bộ Albacete trong mùa giải 1995 - 1996." Đó là khi trợ lý mới được bổ nhiệm Ginés Meléndez tới gặp Saéz. "Iñaki, chúng ta sẽ tới gặp một đứa trẻ. Thử đánh giá thằng bé xem." Sáez gật đầu và đi cùng trợ lý Ginés trong chuyến đi trinh sát.

Sáez nhớ lại ấn tượng đầu tiên của mình với Andrés. "Cậu bé khá thấp, nhỏ bé, thực sự rất nhỏ. Nhưng bạn biết không? Cậu bé

không bao giờ đánh mất bóng, điều khiển trận đấu theo cách mình muốn, luôn luôn biết ai đang đứng trước mặt và ai đứng sau. Khi đó tôi đã nói với Ginés rằng:

- Thằng bé có thiên phú."

Sau đó, Sáez mất liên lạc với Andrés trong một vài năm. "Tôi biết đến Andrés thông qua Ginés, tất nhiên là sau khi Barcelona ký hợp đồng với cậu ấy và sau đó tôi bắt đầu gặp cậu ấy thường xuyên trong đội tuyển thanh thiếu niên Tây Ban Nha, thế rồi cuối cùng tôi lại trở thành huấn luyện viên của cậu ấy ở Oslo. Tôi nhớ rất rõ. Hơn thế nữa, rất nhiều người khuyên rằng tôi không nên nhận vị trí đó sau khi tôi được đề cử làm huấn luyện viên cho đội tuyển quốc gia chính thức. Nhưng tôi đặt rất nhiều niềm tin vào những đứa trẻ đó. Tôi tin tưởng vào Fernando, Andrés, Jarque và thủ môn Moyà. Tôi tự nhủ rằng tôi sẽ đưa những đứa trẻ này đến Na Uy dù cho bất cứ điều gì xảy ra. Và sau đó, chúng tôi đã đánh bại Đức trong trận chung kết. Đó là đội được đánh giá là khó khăn nhất của mùa giải. Đó là một cuộc thử nghiệm thực sự. Nhưng chúng tôi đã có một đội tuyệt vời. Một đội hoàn hảo." Ông Sáez biết rất rõ đội bóng trẻ tuổi ấy. Ông cũng huấn luyện đội U20 và giành World Cup ở Nigeria năm 1999 với Iker Casillas và Xavi là những tài năng mới nổi.

Andrés không hề hay biết về tương lai của mình nhưng Sáez thì khác. Giữa những đứa trẻ đó, ông biết anh là làn gió mới cho bóng đá Tây Ban Nha. Một Tây Ban Nha hoàn toàn khác biệt dưới sự lãnh đạo đầy cảm hứng của Luis Aragonés, người đầu tiên tin vào "những chàng trai nhỏ bé" ở hàng tiền vệ, và sau đó là sự khôn ngoan của Vicente del Bosque.

"Đội có một thủ môn tốt, một vài trung vệ rất khá, Andrés đã phát huy năng lực quá rõ ở hàng tiền vệ và cả bàn thắng của Fernando nữa. Đội hình ấy có mọi thứ", Sáez nói. "Bàn thắng có một chút kỳ lạ, một chút hoang mang nhưng quan trọng là nó đã đem đến chiến thắng. Đường chuyền của Andrés đã làm nên một nửa bàn thắng rồi." Nói tới đây, Sáez nhớ về "anh chàng trung vệ luôn bình tĩnh, giải quyết mọi việc thật dễ dàng và luôn giúp đỡ đồng đội. Dani là một đứa trẻ phi thường. Các chàng trai của đội thanh thiếu niên Tây Ban Nha đều là những cậu bé tốt bụng."

Chiến thắng đó chỉ là khởi đầu cho Fernando Torres và Andrés Iniesta, hai chàng trai vô danh đến từ Fuenlabrada và Fuentealbilla, Tây Ban Nha.

***

“Từ khi 5 tuổi, tôi bắt đầu chơi bóng cho đội Parque 84”, Torres hồi tưởng. “Tôi tham gia một giải đấu bóng đá được tổ chức tại Trung tâm Thể thao Fuenlabrada. Trận đấu thật điên rồ - khoảng mười lăm hay hai mươi cậu bé miệt mài đuổi theo quả bóng.” Trong khi Torres đuổi theo quả bóng trong cuộc chạy đua ở Madrid, Iniesta cũng đã bắt đầu niềm đam mê ở một góc khác của Tây Ban Nha bằng bài tập lừa bóng xung quanh bàn và ghế trong nhà. Torres bắt đầu chơi ở vị trí thủ môn nhưng cuối cùng lại trở thành vua phá lưới; anh mài giũa kỹ năng của mình mỗi ngày trong khu phố hoặc vào các kỳ nghỉ hè ở Galicia. Còn đối với Iniesta, mùa hè có nghĩa là chơi bóng và chơi bóng nhiều hơn nữa, từ sân chơi trường học đến các con phố xung quanh nhà.

Cậu bé đến từ Madrid sinh vào tháng 3 năm 1984 và cậu bé La Mancha sinh sau đó chỉ hai tháng, vào tháng 5 năm 1984 - cả hai cùng nhau bắt đầu cuộc hành trình chinh phục thế giới tại giải vô địch châu Âu U16 ở Anh năm 2001.

Torres bị chấn thương đầu gối trong một trận đấu giao hữu hồi tháng Tư năm đó, ngay trước khi giải đấu bắt đầu. Anh đã e rằng mình sẽ bỏ lỡ những trận đấu đầu tiên của giải đấu Euro U16, giải đấu bóng đá quốc tế đầu tiên trong sự nghiệp của anh nhưng cuối cùng, anh vẫn đạt được thứ mình muốn. Khi đó, Iniesta đã bắt đầu ngừng khóc ở La Masia. Chỉ bốn tháng trước, Serra Ferrer, huấn luyện viên của đội Barça, đã đề nghị anh tập luyện với đội hình chính thức. Chỉ trong vòng chưa đầy bốn năm, anh đã vươn tới tận vị trí này và giải đấu châu Âu U16 lúc bấy giờ là một phần thưởng cho sự tiến bộ vượt bậc của anh.

Fernando và Andrés gặp nhau ở Durham, miền Bắc nước Anh và sẵn sàng khám phá một thế giới mới: thế giới của chàng tiền vệ bé nhỏ với gương mặt tàn nhang và thiên tài trung vệ tí hon bị nuốt chửng trong chiếc áo đấu của đội tuyển Tây Ban Nha.

Andrés đã kết bạn với một hậu vệ khác tại giải đấu đó, anh chàng Carlos García hoàn hảo, người đã tạo ra khá nhiều ấn tượng với Andrés khi họ đụng độ lần đầu. “Tôi đã làm cậu ấy bị thương”, Garcia nói. “Cậu ấy chơi cho Barcelona và tôi đang chơi cho Fundación Ferran Martorell XI. Tôi chặn cậu ấy từ phía sau và đốn ngã cậu ấy. Tôi nghĩ cậu ấy đã bị trật khớp gối. Lúc đó, chúng tôi mới 13 hay 14 tuổi và tôi cảm thấy xấu hổ về điều đó hơn bất cứ điều gì. Tuần sau đó, khi tôi đang đi dọc Travessera de les Corts, tôi đã chạm mặt cậu ấy. Chúng tôi đứng ở hai bên đường. Cả hai

đều cảm thấy ngại ngùng và chỉ chào hỏi qua loa."

Họ bắt đầu gặp nhau nhiều hơn trong những trận đấu cùng thành phố và họ bắt đầu kết nối. Andrés thậm chí còn ở cùng nhà với Carlos. Họ trở thành bạn bè và cuộc đụng độ đầu tiên đã bị lãng quên từ lâu. Sau đó, họ đã cùng nhau tận hưởng giải đấu châu Âu đầu tiên của mình với tư cách là đồng đội.

Với sự chỉ đạo của huấn luyện viên Juan Santisteban, đội đã khởi động giải đấu bằng chiến thắng 3-0 trước Romania và 5-0 trước Bỉ. Sau đó, họ phải đối mặt với Đức - nước Đức mà cả Iniesta và Garcia sẽ đánh bại vào năm sau. Người Đức đã chuẩn bị để ngăn chặn Andrés bằng cả năng lực và tiểu xảo. Nhưng năng lực của họ là không đủ, vì vậy họ đã chọn phạm lỗi và với mười phút còn lại, Iniesta cuối cùng cũng bị hạ gục, phải rời sân vì chấn thương.

"Họ cố tình làm Andrés bị thương", Garcia nói. "Chúng tôi có thể nghe thấy những chỉ đạo nhằm ngăn chặn Andrés từ băng ghế dự bị của Đức - 'Đá cậu ta đi. Đá đi!' Và họ phạm lỗi với cậu ấy nhiều đến nỗi cậu ấy đã phải rời sân. Đó là một đòn đau đối với chúng tôi vì cậu ấy có ý nghĩa rất lớn với đội, kể cả trong bóng đá lẫn đời sống."

"Andrés nhận được rất nhiều tình cảm từ đồng đội của mình. Bóng đá của cậu ấy ở một đẳng cấp cao hơn những người xung quanh nhưng cậu ấy chưa bao giờ khoe mẽ về điều ấy. Đó là lý do cậu ấy trở nên nổi tiếng", Garcia công nhận.

Tây Ban Nha bị đánh bại 2-0 nhưng họ vẫn vào tứ kết sau khi tính hiệu số bàn thắng - bàn thua. Rắc rối của họ là Iniesta không thể chơi được nữa. Anh không thể chơi thêm một trận nào trong giải đấu đó. Torres bị bỏ lại một mình, Garcia cũng vậy.

Iniesta buộc lòng trở lại Barcelona với bên đầu gối phải bị bong gân và sưng tấy. Anh thất vọng và lo lắng cho đội Tây Ban Nha khi Gorka Larrea cũng bị thương sau một pha va chạm trong trận tứ kết trước Ý. Nhưng may mắn thay, với Diego León tài năng, đội vẫn vào được chung kết và chiến thắng với một quả penalty từ Torres. Iniesta muốn có mặt trong trận đấu đó để hỗ trợ các đồng đội, những người đã dành tặng chiến thắng đó cho anh nhưng Barça lại không cho phép.

"Larrea phải về San Sebastián và Andrés cũng về Barcelona. Liên đoàn muốn cả hai trở lại để họ có thể sát cánh cùng chúng tôi trong trận chung kết. La Real cho phép Gorka nhưng Barça thì

không", Garcia nhớ lại.

Barcelona đang sục sôi vào thời điểm đó. Joan Gaspart là chủ tịch, Rexach là huấn luyện viên thay thế cho Serra Ferrer và Pep Guardiola đã rời khỏi Camp Nou. Đối với họ, ký kết với Riquelme đến từ Argentina quan trọng hơn tương lai của Andrés.

"Cậu không thể đi. Các bác sĩ sẽ không cho phép điều đó" - đó là quyết định lạnh lùng của câu lạc bộ. Andrés đã rất đau lòng. "Tôi cảm thấy bất lực. Tôi rất hào hứng được trở thành một nhà vô địch châu Âu và tôi muốn ở cùng các đồng đội của mình." Các đồng đội của anh đã cố hết sức để đảm bảo Andrés được hiện diện bằng cách nào đó ở trận chung kết. Sau khi ghi bàn, Fernando Torres đã cởi chiếc áo đấu của Tây Ban Nha và để lộ một thông điệp rất đặc biệt.

"Fernando đã viết một cái gì đó cho Andrés và Gorka. Một cái gì đó tương tự như những gì Andrés sẽ làm cho Dani tại World Cup năm 2010", Garcia biết cả hai đồng đội của anh đã rất đau khổ vì không thể chơi trong trận chung kết đó. Gorka ở trên khán đài, Andrés thì ở nhà. "Tôi cảm thấy chấn thương không làm cậu ấy đau đớn bằng việc không thể tham gia trận chung kết. Khi bạn là một đứa trẻ và bạn có cơ hội lần đầu tiên trở thành nhà vô địch châu Âu, đó là điều tuyệt vời nhất đối với bất kỳ cầu thủ nào ở độ tuổi đó và chúng tôi đã có một đội tuyệt vời. Trong vòng một năm trời, chúng tôi đã dành rất nhiều thời gian bên nhau trong các chuyến đi đến Madrid và bây giờ Andrés - chàng trai giống như một huấn luyện viên đối với tôi mặc dù cậu ấy nhỏ hơn tôi một tuổi - không thể ở bên chúng tôi", Garcia nói.

"Khi trận chung kết kết thúc tại Anh, người đại diện của đội đã giữ huy chương của Andrés. Mọi người đều biết phải làm gì với nó. Không một ai phải lên tiếng."

Vì vậy, khi đáp xuống sân bay Barcelona, Garcia hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong giải đấu bằng cách trao huy chương cho Iniesta. "Nó là của cậu", anh nói khi đeo huy chương lên cổ Andrés như thể cả hai đang ở trên bục trao giải của nhà vô địch.

"Mọi người đều biết rằng tôi rất ngưỡng mộ Carlos Garcia. Chúng tôi là những người bạn tốt và chúng tôi không phải giấu giếm chuyện đó dù vẫn có sự cạnh tranh nhất định giữa hai câu lạc bộ cùng thành."

Nó cũng giống như tình bạn giữa Andrés và người bạn Perico của

mình, Dani Jarque. Tình bạn ấy đã được anh tiết lộ cho thế giới vào một tối tháng 7 năm 2010. “Dani luôn cởi mở và thậm chí hơi nóng tính. Cậu ấy có cá tính rất giống tôi. Lúc ở ngoài sân, cậu ấy luôn vui vẻ và thoải mái nhưng khi trên sân, cậu ấy là một cầu thủ luôn làm điều đúng đắn và rất ít khi phạm sai lầm. Cậu ấy là một trung vệ có tiềm năng của đội tuyển Tây Ban Nha nhưng...”

Andrés không thể nói hết câu. Tình bạn của họ được xây dựng bởi bóng đá trên đường đến Johannesburg, nơi mà Andrés là tiền vệ và Dani là trung vệ. Họ đã chơi trận chung kết với nhau khi Jessica theo dõi trong nước mắt.

Chương 11
Mười một mét

"Huấn luyện viên, tôi muốn đá penalty..."

- Andrés nói với Del Bosque ở trận bán kết giải vô địch châu Âu năm 2012

Hầu hết các huấn luyện viên đều bị áp lực kinh khủng trong những hiệp phụ tại các giải đấu bóng đá. Không dễ dàng gì để đưa ra những chỉ đạo từ ngoài đường biên và trên thực tế, họ không thể kiểm soát tất cả những diễn biến trên sân. Thời gian sắp hết và một mẩu giấy được chuyền đi. Trên đó ghi tên những cầu thủ được chọn để đá luân lưu.

Viết tên quá dễ dàng nhưng vấn đề là khi tiếng còi cuối cùng vang lên, huấn luyện viên vẫn không thể quyết định năm người sẽ thực hiện đá phạt. Một số cầu thủ từ chối, một số người đề nghị được đá dù họ không có khả năng ấy và huấn luyện viên cũng không thể từ chối thẳng thừng hoặc nói họ đợi cho đến lượt đá tiếp theo nếu kết quả vẫn hòa sau năm cú sút. Không dễ để giữ bình tĩnh trong những tình huống như thế, trừ khi bạn là Vicente del Bosque.

Huấn luyện viên đã đưa ra quyết định. Ông biết ai có thể đá luân lưu khi ông nhìn thấy Iniesta. "Huấn luyện viên, tôi muốn đá penalty." Del Bosque không thể tin vào tai mình. Ông cùng tất cả các cầu thủ cũng như khán giả không thể quên được hình ảnh của Andrés trên chấm phạt đền. Đá penalty chỉ dành cho những cầu thủ có khả năng sút cực hiểm hoặc có cái đầu lạnh trước mọi áp lực - những người không bao giờ cảm thấy lo lắng. Cảm tưởng máu lạnh như những tay súng bắn tỉa không phải là những gì thuộc về chàng trai thiên thần như Andrés - kiệm lời, nhút nhát, hiếm khi tham gia những vụ ẩu đả. Không ai có thể ngờ, anh sẽ đứng đó và xin được đá luân lưu, đặc biệt là trong một trận đấu

căng thẳng và đầy rủi ro ở Donetsk, Ukraine.

“Điều tồi tệ nhất không phải là khi tôi xin huấn luyện viên được đá penalty”, Iniesta nhớ lại. “Tệ hơn là đằng sau tôi, Sergio Ramos cũng xin được đá.”

Del Bosque như bị đóng băng. Ông biết rằng Ramos đá penalty rất khác mọi người. Anh là người cuối cùng được ông chọn đá luân lưu vài tuần trước tại Champions League trong trận bán kết gặp Bayern Munich. Bóng đã vọt xà ngang đến cả dặm. Mục tiêu giành cúp vô địch châu Âu đều phụ thuộc vào lượt đá này và ông phải chọn Andrés hay Sergio, hai cầu thủ Del Bosque không ngờ sẽ đề nghị được đá luân lưu.

“Được rồi, cậu đá đi”, ông nói.

“Trên thực tế, tất cả những người đề nghị đá penalty sẽ được lựa chọn”, Del Bosque nói. Sẽ không hay chút nào khi nói không với một cầu thủ tự tin, đã sẵn sàng đứng lên và nhận đá vào thời khắc khó khăn, đặc biệt khi Iniesta nghiêm túc, vị tha lại không được trao cơ hội để nổi loạn hay được trở thành nhân vật chính ngay cả khi không ai có thể nhớ rằng cậu ấy đã từng đá penalty cho Tây Ban Nha và Barcelona.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì lần cuối Andrés đá luân lưu là khi cậu ấy còn ở tuổi vị thành niên, khoảng 17 tuổi”, Jordi Mesalles - một trong những đồng đội cũ của Iniesta tại La Masia nói đùa. Mesalles đã đi từ sốc đến sợ hãi khi anh nhìn thấy Iniesta vào vị trí. Cậu ấy đang làm gì ở đó? Từ khi nào cậu ấy được đá penalty? Và Mesalles, giống như những người khác, đã quên mất điều gì đó - điều khiến việc Iniesta đá penalty lại đem đến bất ngờ cho tất cả mọi người: Anh đã từng đá penalty trong trận ra mắt tại Barcelona trước câu lạc bộ Terrassa, trong giải đấu Copa Catalunya khi anh mới 18 tuổi… và anh đã đá trượt.

Cũng không hẳn là một cú đá trượt. Thủ môn của đội Terrassa, José Morales, đã phá bóng ra ngoài trong đêm mưa tháng 5 năm 2002. Barcelona, một câu lạc bộ được tái thiết sau nhiệm kỳ của Tổng thống Joan Gaspart, đã thua trận chung kết trên chấm phạt đền. Và Iniesta là một trong những người thất bại trong việc ghi bàn từ chấm phạt đền 11 mét.

Xavi, một cầu thủ kỳ cựu, người luôn sẵn sàng can thiệp vào những khoảnh khắc tồi tệ đã an ủi anh. “Đừng lo, Andrés. Bất cứ ai cũng có thể đá trượt trong lượt đá luân lưu… Ngoại trừ những

người không dám đá." Iniesta hầu như không nghe thấy những gì Xavi hay huấn luyện viên Charly Rexach nói dù ông luôn truyền cảm hứng để nhanh chóng giảm áp lực và tránh những rủi ro trong trận đấu. Thay vào đó, anh về nhà và khóc một mình. Cha anh, José Antonio, không thể an ủi anh và mẹ Mari cũng vậy. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn nhớ như in sự việc ngày hôm đó. Anh cũng nhớ bản thân đã vượt qua khoảnh khắc đó như thế nào.

Một thập kỷ sau, năm 2012, Iniesta đã đủ tự tin để yêu cầu huấn luyện viên Del Bosque cho anh đá luân lưu. Mesalles đã ôm lấy đầu khi nhìn thấy hình ảnh đó trên ti vi: "Nhìn kìa, bố. Xem ai sẽ đá phạt kìa." Không ai trong số họ có thể tin vào mắt mình.

Ở Donetsk, mẹ Mari của anh, em gái Maribel và bạn trai của cô - Juanmi - cũng theo dõi trận đấu. Nhưng khi trận bán kết trước đội Bồ Đào Nha của Cristiano Ronaldo bước vào hiệp phụ với tỉ số vẫn là 0-0, Mari và Maribel đã rời khỏi khán đài. Họ không thể chịu nổi sự căng thẳng thêm nữa. Họ sao có thể xem tiếp được chứ? Trái tim không cảm thấy những gì mắt không chứng kiến. Nhưng lần này, biện pháp ấy không phát huy tác dụng.

Juanmi cũng rất lo lắng nhưng anh không thể rời khỏi nơi này. "Có thể tôi sẽ rất thất vọng nhưng tôi không thể ngừng xem, ngay cả khi chúng tôi có thể thua", anh nói. "Tôi là người thích những vết thương." Vì vậy, anh đã ở lại để xem đến cùng. "Hai người không xem sao, anh sẽ ở lại", anh nói với Mari và Maribel như thế. "Có thể mình sẽ không bao giờ có cơ hội được xem một lượt đá luân lưu như thế này nữa", anh tự nhủ.

Còn José Antonio thì sao? Bố của Iniesta ghét máy bay. Ông ít khi đến tận nơi xem trận đấu. Ukraine quá xa đối với ông nên ông quyết định ở lại Fuentealbilla và thưởng thức trận đấu một mình, đúng như cách ông thích. Bằng cách đó, không ai có thể biết được những giây phút yếu đuối của ông. Ông cũng không thể chịu được áp lực. Khi hiệp phụ đi đến những giây phút cuối cùng và đá luân lưu là điều không thể tránh khỏi, José Antonio tắt ti vi, rời khỏi nhà, khóa cửa, đi dạo quanh thị trấn. Và đương nhiên, ông cũng không mang theo điện thoại, tuyệt giao với tất cả. Ông không biết chuyện gì đang diễn ra ở phía bên kia châu Âu. Hy vọng, kỳ vọng và nỗi sợ hãi của người hâm mộ bóng đá Tây Ban Nha đang nuốt chửng lấy ông. Cho dù ở sân vận động hay đi bộ một mình ở Fuentealbilla, sự căng thẳng đều như nhau.

Andrés sẽ đá thứ hai. Người đầu tiên là Xabi Alonso, một chuyên gia. Người đầu tiên và người cuối cùng thường có khuynh hướng

là người kỳ cựu nhất, bản lĩnh thép nhất, để có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối khi cần thiết. Andrés theo dõi Alonso từ giữa sân cùng với các đồng đội của anh. Họ khoác vai nhau. Bên phải anh là Jesús Navas và Sergio Busquets, "Busi" ở bên trái. Alonso đá về bên trái và Rui Patricio đã phá được bóng. Ngay cả người giỏi nhất cũng có thể đá trượt.

Cầu thủ đầu tiên của Bồ Đào Nha, Moutinho, cũng không ghi bàn. Casillas thực hiện một cú đá sang bên phải thật uyển chuyển như mọi khi.

Và rồi cũng đến lượt Andrés. Mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt anh, ánh mắt chăm chú, tập trung. Tất cả những gì tồn tại trong đầu Andrés lúc đó là cú đá. Anh đi ngang qua Moutinho trên đường tới chấm phạt đền nhưng thậm chí còn không để mắt tới đối thủ, như thể cầu thủ người Bồ Đào Nha vô hình vậy. Anh tới nhặt quả bóng mới bị bắn ra cách khung thành mười lăm mét, nhấc nó lên và kẹp nó bằng tay phải. Sáu giây tới sẽ quyết định tất cả.

Casillas nhìn xuống đất. Anh không thể chứng kiến cảnh tượng này. Trên khán đài, Juanmi thì khác. "Đó là cú đá penalty đầu tiên của Andrés mà tôi chứng kiến và trời đất ơi, áp lực đó! Nếu anh ấy sút trượt…"

Ở Fuentealbilla, José Antonio thậm chí còn không biết rằng con trai mình sẽ đá luân lưu - một điều tốt cho sức khỏe của ông. Mari và Maribel cũng vậy. Không ai trong gia đình Iniesta biết về cú sút của anh, ngoài Juanmi. Em gái và mẹ của anh đã rời khỏi chỗ ngồi của mình để giải tỏa căng thẳng và chờ tin tức từ bạn trai của Maribel. Arian nói với họ rằng Andrés sẽ đá. "Phải, đúng vậy. Cậu ấy sẽ đá luân lưu."

Mesalles cũng ngạc nhiên dù ngồi sau màn hình nhỏ. Không ai trong số các nhà bình luận có thể giải thích được. Không ai có thể nhớ anh đã từng có lần đá penalty.

Andrés từ từ đặt bóng xuống sân, cẩn thận, nhẹ nhàng nhưng không có cảm xúc, giống như mọi ngày. Anh ngẩng đầu lên, nhìn Rui Patricio và lùi lại vài bước. Andrés lùi xa đến mức anh gần như ở bên ngoài khu vực đá phạt, gần như thể anh muốn tránh xa mọi thứ. Trong hai giây rưỡi, anh trở lại thời thơ ấu của mình.

"Đúng vậy, tôi đã sút bóng như khi tôi còn ở Brunete, phải không?" Iniesta nói. "Tôi đã không nhận ra điều đó. Tôi không hề nghĩ về nó."

Cú sút y hệt lúc anh còn nhỏ, cùng động tác, cùng cử chỉ, cùng chuyển động, như thể mười sáu năm chưa bao giờ trôi qua. Chỉ có một sự khác biệt. Tại sân vận động Los Arcos de Brunete khiêm tốn với sân bóng AstroTurf, Andrés mặc áo trắng số 5. Còn lúc này, trong nhà thi đấu Donbass Arena vĩ đại ở Donetsk, trên sân cỏ hoàn hảo, anh mặc chiếc áo đỏ của Tây Ban Nha với số 6 ở phía sau và một ngôi sao khâu trên ngực – biểu tượng của nhà vô địch thế giới. Anh sút sang trái, bình tĩnh, tập trung và chính xác. Không quá gần với cột dọc nhưng cách xa thủ môn. Ngay cả cách ăn mừng cũng rất giống nhau. Ở Brunete, vóc dáng bé nhỏ của anh đã bị nhấn chìm trong một chiếc áo khổng lồ, anh giơ cánh tay trái của mình lên thật cao, đồng đội nhảy lên trên anh rồi không ai thấy anh nữa. Và ở Ukraine, anh siết nắm tay trái liên tục. Rui Patricio đã đoán sai hướng bóng. Tây Ban Nha dẫn trước 1-0.

Juanmi kể lại: "Khi Andrés ghi bàn, tôi đã quay sang những người hâm mộ Bồ Đào Nha để ăn mừng bàn thắng, nhưng sau đó tôi nghĩ lại rằng lượt đá vẫn chưa kết thúc, vẫn còn ba quả đá phạt nữa và nếu họ mới là người chiến thắng thì tôi sẽ bị ăn tươi nuốt sống."

Bất chấp những cảm xúc đang rạo rực trong anh, Juanmi cố kìm chế màn cổ vũ. "Nhưng tôi không sợ và tôi không hề sợ hãi. Tôi chỉ có một mình nhưng tôi đã xem từ đầu đến cuối lượt đá luân lưu. Tôi không hề che mắt lại."

Juanmi đã được chứng kiến bàn thắng mà José Antonio, Mari và Maribel bỏ lỡ. Sara Carbonero, phóng viên thể thao cho Tele5 - kênh truyền hình phát lại trận đấu ở Tây Ban Nha và đồng thời là vợ của Iker Casillas, cũng không được chứng kiến khoảnh khắc ấy.

"Anh có bao giờ nghĩ mình sẽ là người đá penalty ngày hôm nay không? Hay huấn luyện viên đã quyết định điều đó? Anh đã đề nghị được đá luân lưu hôm nay à?" Cô hỏi Andrés dồn dập sau trận đấu, khi đội tuyển Tây Ban Nha đi qua cửa an ninh cuối cùng. Đội tuyển quốc gia đang trên đường tới trận chung kết thứ ba liên tiếp và giải vô địch châu Âu lần thứ hai, từ Vienna đến Kiev qua Johannesburg. Andrés, kiên nhẫn hơn bao giờ hết, nhìn Sara, bẽn lẽn. Anh cúi đầu một cách ngại ngần và trả lời: "Phải. Đáng lẽ tôi phải là người đá thứ hai. Khi hiệp phụ kết thúc, chúng tôi quyết định ai sẽ là người đá luân lưu và may mắn là mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp."

Sự dịu dàng của câu trả lời không khiến cho câu hỏi trở nên ít ngạc nhiên hơn. Nhận ra những gì mình đã làm, Sara biết điều gì sẽ xảy

ra tiếp theo. “Cảm ơn, Andrés. Và cú đá phạt của anh chắc chắn sẽ được lan truyền trên khắp Twitter vào ngày mai. Tôi đã rất lo lắng…”

Cô ấy rất lo lắng, nhưng Andrés thì không. Không phải trước cú sút, không phải khi anh đá và đương nhiên là không có chút lo lắng nào sau đó. Chỉ anh biết mình sẽ thực hiện cú sút đó và anh nghĩ rằng có thể bố, mẹ, em gái anh không theo dõi giờ phút ấy. Anh thậm chí còn nghĩ rằng Mesalles và những người bạn khác của anh sẽ thực sự ngạc nhiên khi họ thấy anh trên chấm phạt đền.

“Có những khoảnh khắc trong cuộc sống, bạn gánh áp lực trên vai và tôi luôn muốn làm như vậy, hơn bao giờ hết”, Andrés nói, hạnh phúc rằng anh đã làm cho Rui Patricio và kể cả những người hiểu anh nhất phải ngạc nhiên. Không một ai mong đợi Andrés đá luân lưu hay ghi bàn.

Kể từ hôm đó, anh không bao giờ đá penalty nữa.

Chương 12
Anna

"Kể từ khi có con, Andrés nhìn cuộc sống theo một cách khác. Những đứa con đã làm anh ấy thay đổi hoàn toàn."

- Anna, vợ Andrés nói

"Đêm đó, chúng tôi đã gặp nhau. Có lẽ đó là số phận hoặc đơn giản chỉ là sự trùng hợp trong cuộc sống. Tôi thực sự không biết tại sao nhưng vào tối ngày 23 tháng 6 năm 2007, tất cả mọi thứ đã đến với tôi. Tôi không biết mọi chuyện xảy ra như thế nào. Điều tôi biết là bản thân không hề tìm kiếm hay mong đợi tình yêu, nhưng vào chính lúc đó, tôi đã tìm thấy bến đỗ của cuộc đời mình, bạn đồng hành của tôi, người bạn tâm giao của tôi và cha của các con tôi. Anh ấy là một người cha tuyệt vời, một người đàn ông sẵn sàng làm mọi thứ vì con cái. Anh ấy luôn dành thời gian cho Valeria và Paolo Andrea. Và chúng cũng đã trao một cái gì đó cho anh ấy - một cách nhìn khác về cuộc sống."

Đó là Anna, vợ của Andrés, một nhân viên trang trí nội thất và tư vấn hình ảnh, một người yêu thích những bãi biển và những hồ bơi xung quanh cô - không có gì đáng ngạc nhiên đối với một cô gái trẻ đến từ Maresme. Bây giờ cô chỉ bơi để giải trí nhưng cô đã từng là một vận động viên bơi lội đầy triển vọng trong câu lạc bộ bơi lội của Mataró. Cô bắt đầu bơi lội khi còn rất trẻ nhưng giải nghệ khi mới 18 tuổi, sau khi bị đột quỵ. Bơi lội đã để lại cho cô nhiều kỷ niệm tuyệt vời. Cô đã kết bạn với rất nhiều người trong thời gian tham gia giải bơi lội Catalonia và Tây Ban Nha. "Họ là những người bạn mạnh mẽ và chân thành bởi họ được rèn luyện trong môi trường khắc nghiệt của thể thao", Anna nói.

"Mọi người đều biết mọi chuyện khó khăn như thế nào khi một đứa trẻ tham gia thi bơi lội. Tôi phải dậy rất sớm, lúc 5 giờ 30 sáng,

để luyện tập, sau đó, tôi lại phải đi học, ăn trưa, trở lại lớp học và đến hồ bơi một lần nữa trước khi về nhà làm bài tập, ăn tối và ngủ. Lịch trình lặp đi lặp lại mỗi ngày, kín mít và tôi gần như không có thời gian cho bất cứ việc gì khác. Nhưng mỗi lần nhìn lại, tôi biết đó là một trong những thời điểm hạnh phúc nhất của cuộc đời tôi. Nó làm nên con người tôi và dạy cho tôi nhiều điều rồi đây sẽ theo tôi cả cuộc đời."

"Tôi muốn trở lại Llavaneres, nơi cha mẹ tôi - Vicenç và Pili - sống, dù chúng tôi vẫn ở rất gần. Tôi có thể gặp bạn bè và những người thân trong gia đình thường xuyên hơn. Mặc dù từ nơi Andrés và tôi sống tới đó cũng không quá xa nhưng mỗi lần trở về Llavaneres, tôi đều cảm nhận được không khí trong lành của biển, sự yên bình, sự bình thản và những kỷ niệm. Đó là một cảm giác buồn vu vơ nhưng lại rất dễ chịu. Giống như mọi người trong thị trấn đều là người thân của tôi, đó là nơi tôi sinh ra. Mỗi lần trở về, tôi lại có cơ hội được gặp chị gái Marta dù chị cũng đã chuyển tới nơi khác. Chị có ý nghĩa rất nhiều đối với tôi. Ở đó, tôi còn có những người bạn, nhóm bảy cô gái đã bơi cùng nhau. Họ đều sống ở đó và vẫn rất thân thiết."

Đó là thế giới của Anna. Vậy còn thế giới của Andrés thì sao? "Anh ấy cảm thấy thoải mái nhất trong nhóm bạn hồi nhỏ của mình. Nếu bất cứ ai nhìn thấy tất cả họ ở cùng nhau, họ sẽ không nhận ra Andrés mất. Nhưng đó chính là anh ấy, đó là lúc Andrés mà tôi yêu đã xuất hiện", Anna nói. "Một người thú vị, thông minh và bí ẩn. Bạn không cần phải nói chuyện quá lâu để nhận ra anh ấy tuyệt vời đến thế nào."

Câu chuyện của Anna được viết bằng chính nét chữ của cô. "Anh ấy rất trìu mến, lịch thiệp, chu đáo và luôn chăm sóc những người xung quanh. Nhưng điều tốt nhất về Andrés luôn được giấu kín. Đó là những thứ mà mọi người không thấy, những điều mà chỉ những người gần gũi với anh mới biết và điều đó khiến chúng ta cảm thấy may mắn khi được quen biết anh. Anh ấy luôn xuất hiện trong nhóm bạn với những câu chuyện cười (tôi thích khiếu hài hước của anh ấy) và nó làm mọi người ngạc nhiên, bởi vì chúng tôi đã quen với tông giọng nghiêm túc của anh ấy. Nhưng sau đó, khi bạn thực sự hiểu Andrés, bạn sẽ nhận ra ở anh có điều gì đó đặc biệt. Tôi không biết nó là gì nhưng nó thu hút tôi, cho đến khi nhận ra thì tôi đã yêu anh chàng ấy mất rồi. Và kể từ đó, chín năm trôi qua, Andrés dường như đã thay đổi, trở thành một con người khác hoàn toàn. Nhưng không, anh vẫn là anh, anh là độc nhất. Tôi không thể chỉ ra lý do, chỉ là tôi biết điều đó."

“Trên đoạn đường mà chúng tôi chia sẻ cùng nhau, chúng tôi đã hiểu về nhau nhiều hơn và nhiều hơn nữa. Chúng tôi đã học được rất nhiều từ nhau. Có lẽ đó là lý do tại sao chúng tôi không cần phải nói nhiều. Tôi chỉ cần nhìn anh ấy thì sẽ biết rằng có điều gì đó khiến anh ấy phiền muộn dù cho anh ấy không nói gì.

- Anh ổn chứ, Andrés?

- Đừng lo. Chỉ là, hôm nay là một ngày tồi tệ.

Anh không giải thích nhiều hơn và tôi cũng không hỏi thêm nữa. Nếu muốn kể nhiều hơn về chuyện ấy, anh sẽ tự kể. Trong sâu thẳm, tôi biết điều đó. Anh ấy không phải là người thích nói về mọi thứ hoặc để mọi người hỏi anh ấy quá nhiều câu hỏi. Nếu muốn, anh ấy sẽ tự đào sâu. Anh ấy biết rằng tôi ở đây để giúp anh ấy và cho anh ấy một quan điểm khác.”

Đó là Andrés của ngày xưa. Bởi vì, như Anna nói, có điều gì đó xảy ra đã khiến Andrés thay đổi cách nhìn nhận cuộc sống.

“Andrés thường có xu hướng giữ lại mọi chuyện cho riêng mình cho đến khi tìm được khoảnh khắc phù hợp; khi đã sẵn sàng, anh sẽ kể mọi thứ. Tôi cho rằng tất cả đều có căn nguyên từ những mối quan hệ khi còn nhỏ. Andrés chưa từng cảm thấy dễ dàng trong bất cứ mối quan hệ nào. Thời thơ ấu của anh khác với hầu hết những đứa trẻ khác. Thật không thể dễ dàng khi phải sống xa cha mẹ lúc bạn chỉ mới 12 tuổi, khi tính cách của bạn đang được định hình. Tôi nghĩ rằng mọi thứ anh ấy trải qua đã ảnh hưởng đến anh ấy rất nhiều, và cùng với những lý do khác nữa, tất cả đã khiến anh ấy trở thành con người ngày hôm nay. Chúng tôi hơi khác biệt ở điểm này. Tôi và gia đình luôn chia sẻ kinh nghiệm, những lo lắng và chúng tôi luôn bên nhau. Tôi đã may mắn được sống với cha mẹ và em gái nhưng Andrés thì không. Bây giờ, chúng tôi đã ở bên nhau và cùng nhau chia sẻ cuộc sống, chúng tôi đã học được từng chút, từng chút một để hòa hợp với nhau. Đó là điều không dễ dàng cho bất cứ ai.”

“Kể cả đối với tôi thì chuyện có nhiều thay đổi đột ngột khi chúng tôi bắt đầu mối quan hệ cũng không hề dễ dàng. Đầu tiên, đó là sự thay đổi nơi ở. Tôi không thể ở gần gia đình và bạn bè nữa nhưng tôi vẫn chấp nhận vì tôi muốn ở cạnh Andrés. Anh ấy là người luôn ủng hộ tôi và giờ vẫn vậy. Đó là lý do tại sao trong khoảnh khắc lo lắng tột cùng, khi mọi thứ đều mơ hồ và chúng tôi đang trải qua rất nhiều điều mới mẻ, anh ấy cho tôi thấy rằng những đánh đổi ấy đều đáng giá. Và cùng nhau, chúng tôi đã tạo ra điều

tuyệt vời nhất trong cuộc sống - những đứa con."

Anna phát hiện ra nhiều điều về thế giới cũ của mình khi cô bước vào một thế giới mới. "Mặc dù gia đình tôi chỉ cách ba mươi cây số, cũng có những lúc tôi nhớ họ và khoảng thời gian chúng tôi ở bên nhau. Đột nhiên cuộc đời tôi đổi khác. Nhưng từng chút một, với sự giúp đỡ của Andrés, gia đình của anh và tất nhiên là cả gia đình tôi nữa, tôi đã thích nghi với những thay đổi. Tôi nghĩ rằng nếu bạn hỏi Andrés, anh ấy cũng sẽ trả lời như vậy. Cuối cùng, cả hai chúng tôi đã vượt qua những khó khăn. Chúng tôi kiên nhẫn và cuối cùng mọi thứ đã vào đúng vị trí của nó. Sau cùng, chúng tôi ngày càng gắn bó với nhau hơn. Cuộc sống của cả hai đã thay đổi rất nhiều trong những năm đầu chúng tôi ở bên nhau. Đã có rất nhiều thay đổi và trải nghiệm mới. Chúng tôi đã học được rất nhiều về bản thân và trưởng thành như một cặp vợ chồng thực sự."

"Anh ấy đã nói với tôi rằng thời gian trôi qua, tôi ngày càng hoàn thiện con người anh! Đó là điều mà Andrés đã tiết lộ với tôi. Tôi đã ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ấy và anh ấy cũng rất quan trọng với tôi. Chúng tôi đều cố gắng hoàn thiện bản thân để được ở bên nhau. Đó chính là tình yêu, bạn không nghĩ vậy sao? Học hỏi, ngưỡng mộ, tôn trọng, chắc chắn đó là những gì chúng tôi có."

Đột nhiên, Anna trở lại thời khắc khởi đầu của mọi câu chuyện. "Andrés trông như thế nào vào lần đầu tiên tôi gặp anh ấy ư? Tôi chỉ có thể nói rằng tôi có cảm giác đã quen anh ấy từ rất lâu rồi. Cái cách anh ấy có được tôi và cách tận hưởng niềm vui đó cũng như bây giờ vậy. Anh ấy rất giỏi trong việc chuẩn bị những điều bất ngờ. Anh ấy sẽ xuất hiện ở cửa nhà tôi mà không có bất kỳ thông báo nào rồi đưa tôi tới một địa điểm nào đó. Tôi vẫn còn giữ những đoạn ghi chú, rằng anh sắp phải xa tôi. Những chi tiết này rất quan trọng đối với tôi. Không phải lúc nào bạn cũng nhận ra điều ấy nhưng anh luôn ở đó và làm cho mọi khoảnh khắc thật đặc biệt. Chúng tôi có khác nhau không? Có chứ, rất nhiều là đằng khác! Mặc dù anh không nghĩ vậy. Nhưng chúng tôi đã tìm ra một điểm chung kể từ ngày đầu tiên. Có rất nhiều điều về anh ấy mà tôi vẫn phải khám phá. Và tôi thích điều đó. Tôi luôn cho rằng điều tuyệt vời nhất vẫn chưa đến."

"Tôi không thích bóng đá. Tôi không quan tâm tới môn thể thao đó một chút nào. Nhưng mọi người trong gia đình tôi đều là fan của Barça. Chúng tôi luôn theo dõi các trận đấu của Barcelona nhưng tôi không để ý lắm. Các trận đấu đối với tôi đều như nhau.

Nhưng bây giờ, tôi không bỏ lỡ một trận đấu nào của Andrés. Tôi thích xem anh ấy chơi. Tôi thích điều đó. Nó khiến tôi cảm thấy rất tự hào và ngưỡng mộ. Tôi cũng cảm thấy phấn khởi và buồn bã. Mọi thứ đã thay đổi như vậy đó! Khi nói với bố rằng tôi sẽ hẹn hò với Andrés, tôi hơi ngạc nhiên trước phản ứng của ông. Ông là một người rất cởi mở nhưng một ngày, ông bỗng tâm sự với mẹ tôi - người thường lo lắng nhiều hơn trong gia đình.

- Này, Pili! Em nghĩ gì về chuyện Anna hẹn hò với cầu thủ của Barcelona?

Đó là khoảnh khắc bản năng bảo bọc của người cha trỗi dậy, nhưng tất cả chỉ gói gọn trong một lời bình luận. Từ đó trở đi, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp."

***

"Đúng là vào thời điểm đó, tôi có hơi sợ hãi", Vicenç, bố của Anna cho biết. Ông và vợ Pili - mẹ của Anna, vẫn còn nhớ khoảnh khắc khi con gái họ về nhà từ lễ ăn mừng giữa mùa hè của Barcelona - lễ hội San Juan - và nói với họ: "Hôm qua, con đã gặp Iniesta." Đương nhiên, họ biết anh. "Iniesta? Iniesta đến từ Barça?" Cô phải khẳng định ngay lập tức. "Vâng, đúng là người đó." Mọi người trong gia đình Oritz có phần lo lắng.

"Pili, em có thấy Anna hẹn hò với một cầu thủ bóng đá của Barça không?", Vicenç hỏi. "Đừng lo, em nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi", Pili đáp. "Đúng vậy, nhưng... em biết đó."

"Sau khi gặp Andrés thì chúng tôi đã hoàn toàn yên tâm. Đó chính là Andrés dành cho con gái tôi", Pili nói. "Mọi người vẫn hỏi tôi rằng Iniesta là một cậu con rể như thế nào. Nhưng tôi không coi thằng bé là Iniesta, tôi chỉ biết đến Andrés. Trong thực tế, khi ai đó nói 'Iniesta' với tôi, nó luôn có vẻ kỳ lạ. Tôi thường xúc động mỗi lần nói về thằng bé."

"Đối với chúng tôi, anh ấy là Andrés", Marta, cô em gái vô tư của Anna, một thành viên trong gia đình không hề quan tâm đến bóng đá. Ngược lại, chuyện đó lại là một sự may mắn lớn cho người bạn thân nhất của cô - Sergi, một anh chàng cao to với gần hai mét chiều cao, một người hâm mộ cuồng nhiệt của Barça. Xavi, bạn trai của Marta, cũng là một người không đam mê môn thể thao này. Marta và Xavi giống như người ngoài hành tinh trong thế giới xoay quanh bóng đá của Andrés vậy. "Bạn trai của tôi cũng không phải là một người hâm mộ bóng đá, nhưng luôn

yên tâm về Andrés. Anh ấy hết lòng với bóng đá và đòi hỏi rất nhiều ở bản thân. Mỗi lần bật ti vi lên, tôi chẳng hiểu chút nào về những gì đang diễn ra trong thế giới bóng đá. Andrés và tôi nói chuyện về rất nhiều thứ khác nhau nhưng hầu như không khi nào đề cập đến bóng đá. Anh ấy luôn kín đáo kể từ ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Lần đầu tiên anh ấy đến nhà chúng tôi, tôi đã bí mật làm một bài kiểm tra", Marta tiết lộ. Họ hoàn toàn trái ngược về tính cách. Một người luôn cười nói vui vẻ và lan truyền niềm vui tới những người xung quanh và người còn lại thì kiệm lời, kín tiếng, thậm chí còn có phần bí ẩn. "Anh rể, anh biết em phải học gì từ anh không? Em đã học được cách im lặng. Đôi khi bạn không cần phải nói quá nhiều về những điều bạn đang cảm nhận thấy. Đột nhiên, bạn sẽ chỉ hỏi một câu và với điều đó, bạn đã nói lên mọi thứ rồi", cô ấy nói.

"Tôi sẽ không bao giờ quên những gì anh ấy đã làm cho chúng tôi trong quãng thời gian tồi tệ nhất, khi cha tôi phải phẫu thuật hay khi Anna mất đi đứa con", Marta nói. "Những gì Andrés làm cho chúng tôi thật tuyệt vời. Mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ anh ấy đều ở đó, sẵn sàng giúp đỡ chúng tôi. Anh ấy cũng ở đó khi tôi gặp khó khăn. Andrés không cần những lời nói để tình yêu của anh được mọi người biết đến. Tôi biết rằng anh ấy là một cầu thủ rất nổi tiếng. Tôi biết anh ấy là một cầu thủ rất giỏi và anh ấy rất được yêu mến nhưng anh ấy cũng là một người tuyệt vời. Khi anh ấy mở cửa cho bạn, thật tuyệt vời khi được ở bên anh ấy. Anh ấy thật tuyệt. Anh ấy dành tất cả những gì mình có cho gia đình."

***

"Tất nhiên, khi tôi chia sẻ cuộc sống với Andrés, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi", Anna thừa nhận. "Đó là một lối sống hoàn toàn khác. Lịch trình hằng ngày của tôi đã thay đổi hoàn toàn nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đã trở thành một con người khác. Tại sao tôi lại phải thay đổi chứ? Tôi là vợ của Andrés nhưng tôi vẫn là Anna trước khi tôi biết anh. Tôi vẫn còn lo lắng về những điều tôi từng lo lắng và tôi vẫn thích những điều tôi từng thích. Tôi vẫn giữ tình bạn với những người bạn chí cốt. Trên tất cả, tôi trân trọng và cảm thấy tự hào về chính mình, cũng như về quê hương của tôi."

Anna cho rằng mọi thứ càng thay đổi thì lại càng giống như cũ. "Thực tế là cả Andrés và tôi đều không thay đổi và thế giới của chúng tôi cũng vậy. Điểm khác biệt duy nhất chỉ là cụm từ hai người đã đổi thành *chúng tôi* mà thôi."

“Tôi vẫn có những người bạn giống như trước, mặc dù giờ tôi sống xa nhà hơn. Tôi không muốn thay đổi bất cứ điều gì và cũng không có lý do gì để tôi phải làm vậy. Tôi đã nói Andrés thích gây bất ngờ rồi nhỉ? Thỉnh thoảng sẽ có một phong bì xuất hiện trong nhà bếp, hoặc trong phòng tắm, hoặc trong phòng ngủ. Trên phong bì ghi rõ ‘Gửi mẹ nó’ (đó là biệt danh anh ấy gọi tôi từ khi chúng tôi trở thành cha mẹ và dĩ nhiên tôi cũng gọi anh ấy là ‘bố nó’). Bên trong bức thư sẽ gợi ý một kế hoạch nào đó để tôi lựa chọn. Và lá thư luôn luôn có chữ ký của anh ở cuối. Tôi yêu những dòng ghi chú đó! Thời gian trôi qua, những chuyến đi bất ngờ ít dần và kém ngạc nhiên hơn, có lẽ bởi tôi quá để ý và tò mò về kế hoạch của anh ấy. Tôi là một người thích lên kế hoạch. Tôi không thể thay đổi điều đó. Nhưng những gì anh ấy mong muốn là làm tôi ngạc nhiên. Lúc đầu, khi anh ấy nói với tôi:

- Anna, chuẩn bị hành lý đi, chúng ta sẽ đi du lịch.

- Andrés, em muốn biết chúng mình sẽ đi đâu.

Nhưng anh ấy sẽ nói với tôi:

- Đó là một điều bất ngờ, Anna, nhưng nếu em muốn biết chúng ta đang đi đâu và chúng ta sẽ làm gì thì đây lại là một kế hoạch mất rồi.

Và tất nhiên, bây giờ, chúng tôi cần lên kế hoạch kỹ càng hơn một chút vì con cái. Chúng tôi rất hạnh phúc khi có lũ trẻ ở bên và chúng tôi luôn cố gắng dành tất cả thời gian có thể cho gia đình. Andrés thích chơi với lũ trẻ; chúng cũng yêu mến anh ấy và thể hiện tình yêu với anh ấy mỗi ngày, ngay khi anh ấy về nhà.”

“Sự xuất hiện của chàng hoàng tử và cô nàng công chúa nhỏ bé của chúng tôi đã giúp anh ấy nhìn cuộc sống khác đi. Trước đây, nếu thua một trận đấu, anh ấy sẽ về nhà trong tâm trạng tồi tệ và không ai có thể đưa anh ấy ra khỏi đó. Bây giờ, chỉ cần nhìn thấy lũ trẻ là nét mặt của anh ấy thay đổi hoàn toàn. Bóng đá vẫn rất quan trọng, đó là công việc của Andrés nhưng con cái là cuộc sống và chúng quan trọng hơn rất nhiều. Anh ấy đã thay đổi. Bây giờ nếu thua một trò chơi, anh ấy vẫn có thể ngủ ngon hoặc ít nhất, anh ấy cũng cố gắng để ngủ. Vẫn có những đêm anh ấy trằn trọc nhưng đó chính là Andrés và điều đó sẽ không thay đổi. Điều quan trọng là anh ấy đã tìm được cách thoát ra khỏi đám mây u tối sau trận đấu. Tất cả đều xuất phát từ kinh nghiệm, tôi cho là vậy.”

Nếu có một điều tôi chắc chắn thì đó là tôi đã tìm thấy người bạn

đồng hành của mình và với mỗi trải nghiệm trong quãng thời gian chúng tôi sống cùng nhau, tôi ngày càng chắc chắn hơn về điều đó. Anh ấy là NỬA KIA của tôi, mãi mãi."

Anna đã cố tình viết hoa những từ đó. Cô đã gặp nửa kia của mình một cách tình cờ ngay trong lễ kỷ niệm San Juan, trong một quán rượu ở Mataró có tên gọi là El Teatre (Nhà hát). Andrés đến đó cùng một người bạn và anh không thể rời mắt khỏi cô gái phục vụ đồ uống phía sau quầy bar. Anh theo đuổi cô từ đêm đó và không bao giờ từ bỏ cô cho đến khi họ kết hôn, kỷ niệm tình yêu của họ bằng một đám cưới lớn - đó là cách tốt nhất để chia sẻ hạnh phúc của họ.

***

"Ngay từ giây phút đầu tiên gặp cô ấy, tôi biết Anna sẽ là vợ tôi", Andrés nói. Và anh đã kể lại chính xác khoảnh khắc đầu tiên đó. "Một vài ngày trước lễ San Juan vào năm 2007, Jordi - một người bạn học cùng lớp với tôi ở trường Cao đẳng Sant Ignasi thuộc Sarrià, hỏi tôi có muốn đi dự buổi tiệc mà anh ấy tổ chức ở Mataró không. Lúc ấy, tôi nói:

- Anh biết tôi không phải người hay tiệc tùng mà. Tôi sẽ xem lại lịch của mình. Tôi sẽ báo trước một vài ngày nếu có thể đi nhé.

Và rồi tôi đã cố thuyết phục anh bạn Mesalles đến đó cùng. Vấn đề là tôi đã quên không lưu số điện thoại của Jordi, người đã mời tôi đến bữa tiệc ở Mataró. Tôi thường xóa tin nhắn trên điện thoại vì không có bộ nhớ nào đủ cho tất cả các tin nhắn tôi nhận được, ngoại trừ những tin nhắn mới nhất. Vì vậy, khi Mesalles và tôi đến khu vực bãi biển của Mataró, chúng tôi không biết phải làm gì. Chúng tôi cũng không thể tìm địa điểm tổ chức tiệc, vì vậy sau khi tìm kiếm mà không thành, chúng tôi quyết định quay lại Barcelona. Ngay khi chúng tôi chuẩn bị lên đường thì điện thoại của tôi reo lên và, bất ngờ thay, người gọi là Jordi. Đó là một cái gật đầu từ số phận. Chúng tôi đến gặp Jordi và một anh chàng tên là Joel."

"Tại bữa tiệc, cũng giống như lúc bắt đầu của những bữa tiệc khác khi bạn không thực sự biết phải làm gì, chúng tôi lại tiếp tục nghĩ về việc quay trở lại Barcelona. Rồi, ai đó đã nói rằng có một quán rượu tên là El Teatre mới mở ở Mataró và chúng tôi quyết định đến đó uống. Đằng sau quầy bar là một cô gái tuyệt đẹp với mái tóc đen dài. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy. Đó là tình yêu sét đánh. Đó là Anna. Thật ra Anna không làm việc ở quán rượu, nhưng

đúng tối hôm đó, cô ấy lại đến làm giúp Silvia - bạn của cô ấy; đó gọi là hữu duyên thiên lý."

"Đó là câu chuyện của chúng tôi. Tôi đã yêu cô ấy điên cuồng nhưng lúc đầu tôi không thể tìm ra cách để gặp lại cô ấy. Jordi, anh chàng đã mời tôi tới bữa tiệc, đã mất khoảng một tuần để tìm số của cô ấy dù tôi hỏi anh ấy khoảng hai hoặc ba lần một ngày. Tôi không thể hiểu tại sao Jordi, người tự nhận là bạn của Anna, lại không thể lấy số của cô ấy cho tôi. Vì vậy, tôi đã gửi cho anh ấy một tối hậu thư.

- Hãy cho tôi số của Anna hoặc tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa."

Andrés thường giải quyết mọi việc theo cách đó. Anh không chấp nhận cái gì nửa vời hay dối trá: Jordi có số điện thoại của cô ấy và có thể đưa nó cho anh. Nếu anh không thể có số điện thoại thì câu chuyện khép lại. Anh muốn mọi người thẳng thắn với mình và đổi lại, họ sẽ có sự chân thành của anh. Jordi cuối cùng cũng phải đưa số của Anna cho Andrés.

"Tôi đã gửi tin nhắn cho cô ấy. Tôi đã không nhắn bất cứ điều gì đặc biệt trong tin nhắn đầu tiên. Tôi chỉ gửi cho cô ấy một lời chào và không có gì khác. Tôi nghĩ điều đó sẽ khiến cô ấy trả lời nhưng nó không có tác dụng." Andrés không biết Anna không quan tâm đến bóng đá hay những cầu thủ chơi cho Barcelona. "Tôi phải thay đổi chiến thuật. Tôi kết bạn với người bạn thân nhất của cô ấy là Silvia, cô gái mà Anna đã đi làm thay vào đêm đó tại El Teatre. Tôi đã bịa ra một vài chuyện về việc cần phải hoàn thành một số bài tập cho khóa học đại học của tôi và tôi không bao giờ ngừng hỏi Silvia thông tin về Anna mỗi ngày. Câu chuyện kéo dài một thời gian và vài tháng sau, chúng tôi chính thức là một cặp đôi. Tôi sẽ chờ cho đến khi điều đó trở thành sự thật. Hãy nhớ rằng tôi thuộc cung Kim Ngưu bướng bỉnh và cứng đầu!"

"Kể từ khi hẹn hò, chúng tôi quấn lấy nhau rất nhanh. Mọi thứ đều rất dễ dàng. Chúng tôi có rất nhiều điểm chung trong suy nghĩ và cách cư xử. Chúng tôi là cùng một người trong phiên bản nam và nữ. Anna đã đưa tôi về cuộc sống của chính mình. Tôi đã trải qua một thời gian khó khăn và cô ấy đã giúp tôi tìm thấy sự hồi hộp trong cuộc sống một lần nữa. Không có từ ngữ nào có thể miêu tả ý nghĩa của cô ấy đối với tôi."

"Tôi tin rằng trong công việc hay cuộc sống, bạn đều phải trải qua những thăng trầm để phát triển và cải thiện; đó chính xác là

những gì đã xảy ra với tôi và Anna. Chúng tôi đã hoàn thiện bản thân rất nhiều khi trở thành một cặp vợ chồng, chúng tôi hiểu nhau và tôn trọng lẫn nhau. Cô ấy luôn xuất hiện vào đúng thời điểm để dẫn lối cho tôi. Tôi tin chắc rằng nếu như không có Anna, tôi sẽ không thể hạnh phúc như bây giờ và sẽ không có bất cứ điều gì khiến tôi vui vẻ. Cuộc sống không phải lúc nào cũng dễ dàng nhưng cô ấy luôn ở đó để giúp đỡ tôi."

"Tôi luôn nghĩ rằng bóng đá là cuộc sống của tôi, rằng chúng nuôi dưỡng nhau và tôi cần cả hai để có thể hạnh phúc. Nhưng thời gian trôi qua, tôi đã học được rằng cuộc sống quan trọng hơn rất nhiều. Ngay lúc này, nếu mọi chuyện trên sân cỏ diễn ra suôn sẻ nhưng gia đình tôi không hạnh phúc thì nó cũng không có nghĩa lý gì. Và tương tự, tôi có thể hạnh phúc với cuộc sống ngay cả khi tôi trải qua những khoảnh khắc tồi tệ của một cầu thủ dù đó là thất bại hay chấn thương. Valeria con gái tôi và cả cậu con trai Paolo Andrea đã thay đổi những suy nghĩ của tôi. Bằng chứng là mỗi lần về nhà sau một trận đấu, ngay sau khi tôi nhìn thấy chúng, bất kỳ sự giận dữ nào liên quan đến trái bóng tròn đều bốc hơi. Trong những khoảnh khắc đó, bạn nhận ra những gì thực sự quan trọng trong cuộc sống. Tại sao tôi lại suy sụp chỉ vì một trận đấu không tốt trong khi có nhiều người còn phải đấu tranh với bệnh tật? Tại sao tôi lại nổi giận nếu không được chơi? Ai lại đi đánh giá tôi khi tôi đã cố hết mình trên sân? Ban đầu là Anna, sau đó là Valeria, và giờ là Paolo Andrea, họ đã thay đổi quan điểm sống của tôi."

"Nhiều lần tôi đã nghĩ, liệu điều gì sẽ xảy ra nếu Jordi gọi cho chúng tôi muộn hơn một chút, khi chúng tôi đang trên đường trở về Barcelona. Định mệnh đã đưa Anna và tôi đến với nhau. Cô ấy thậm chí không làm việc trong quán rượu đó và tôi không sống ở Mataró, nhưng..."

Không phải ngẫu nhiên mà bữa tiệc trước đám cưới của họ diễn ra ở El Teatre và không phải ngẫu nhiên mà Andrés và Anna đã đề nghị quán rượu, giờ đã được cải tạo và thay tên, bài trí lại không gian giống như cái đêm họ gặp nhau lần đầu. "Chúng tôi đã nghĩ về nó rất nhiều lần."

Tuy nhiên, Andrés vẫn còn một bất ngờ lớn hơn dành riêng cho Anna.

***

"Sau tám năm, không, gần chín năm ở bên nhau, chúng ta đã trải

qua rất nhiều chuyện cùng nhau, anh cảm thấy thật khó để bày tỏ tất cả cảm xúc chỉ trong một vài dòng anh viết cho em. Anna, em đã đánh thức con người bên trong anh. Anh muốn em biết rằng có rất nhiều điều mà anh chưa từng nói nhưng anh luôn tự hào, tôn trọng và yêu em như một người bạn thân, bạn đời, vợ và mẹ của lũ trẻ. Đó là một số trong vô vàn những điều đặc biệt mà chúng ta đã chia sẻ cùng nhau. Gặp gỡ lần đầu tiên, làm quen với nhau, những chuyến đi, tuần trăng mật như một cặp vợ chồng, sự ra đời của những đứa con, đám cưới của chúng ta... Tất cả đều kỳ diệu. Chúng ta đã tận hưởng tất cả. Em cũng đã cho anh thấy vị trí đặc biệt của em trong những khoảnh khắc tồi tệ. Em là duy nhất. Em dũng cảm và thật nhân hậu. Em đã cho anh thấy rất nhiều điều trong cuộc sống của chúng ta. Anh cảm ơn em vì sức mạnh to lớn của em khi chúng ta mất đi đứa con. Dù đã cố gắng hết sức, chúng ta không thể bảo vệ được con và em đã rất mạnh mẽ. Không phải ai cũng có thể vượt qua những khoảnh khắc như vậy, Anna. Nhưng em đã làm được. Anh đã ở bên cạnh em. Bố con anh đã ở bên cạnh em. Nhưng Anna, chính em đã vượt qua được những khó khăn đó. Nó làm cho chúng ta mạnh mẽ hơn và giờ sẽ luôn luôn có một thiên thần dõi theo chúng ta. Kinh nghiệm đã giúp chúng ta hoàn thiện mình hơn. Và nếu có một điều anh chắc chắn thì đó là chừng nào còn ở bên em... điều tốt nhất vẫn còn ở phía trước.

Bố nó."

PHẦN 2
TRÊN ĐƯỜNG BIÊN

Chương 13
Messi và những đồng đội

"Tới gần hơn đi, tôi muốn cậu ở bên cạnh tôi." - Lionel Messi

Anh ấy nói thật chậm rãi, không vội vàng. Nếu nói về người bạn Iniesta, Messi sẵn sàng dành tất cả thời gian của mình cho việc ấy. Buổi tập kết thúc, Messi xuất hiện sau khi tắm rửa và thư giãn. "Tôi nghe mọi người nói về Andrés từ lúc tôi bước chân tới Barcelona. Tôi không gặp cậu ấy ở La Masia. Tôi có đến đó để ăn nhưng chúng tôi hiếm khi gặp nhau vì tôi đang chuẩn bị cho kỳ thi Tú tài vào thời điểm đó. Ba năm sau, tôi gặp cậu ấy trong các buổi tập luyện nhiều hơn là trong các trận đấu. Nhưng đối với tôi lúc đó, cậu ấy đơn giản chỉ là một cầu thủ như bao người khác", anh nói.

Có điều gì đó về Andrés mà Messi luôn ngưỡng mộ - điều khiến ấn tượng về Andrés không bao giờ thay đổi trong mắt các đồng đội. "Tôi luôn luôn nhớ tới hình ảnh cậu ấy cùng quả bóng dưới chân. Đó là cách tôi đã quen nhìn thấy cậu ấy. Cậu ấy làm mọi thứ tốt và cảm giác thật dễ dàng. Đôi khi, có vẻ như cậu ấy không làm gì cả, nhưng thực ra lại đang làm tất cả. Mọi thứ đều khác biệt với Andrés. Điều khó nhất trong bóng đá là làm cho mọi sự cố gắng trông đều có vẻ dễ dàng, và đó là Andrés."

Messi không ngại khi mọi người so sánh Iniesta với anh dù đó không phải là điều anh muốn. Iniesta có thể thay thế vai trò của anh trong đội như một ngôi sao không ư? Hay, Iniesta có thể là mối đe dọa không ư? "Không hề", Messi nói. "Tôi đã chơi ở rất nhiều vị trí, đó là sự thật và đó là những gì tôi giỏi, nhưng cậu ấy lại có nhiều mối liên hệ với quả bóng hơn tôi. Cậu ấy là người bắt đầu cho những chuyển động, người điều khiển mọi thứ. Tôi biết những gì cậu ấy làm khó khăn như thế nào. Lối chơi của cậu ấy rất khác, nó hình thành từ khi cậu ấy còn nhỏ, mặc dù cậu ấy đã cải

thiện rõ ràng theo thời gian với sự hướng dẫn của các huấn luyện viên khác nhau. Có lẽ bạn có thể nói rằng cả hai chúng tôi đều có chất đường phố trong cách chơi."

"Khi bạn là một đứa trẻ chơi trên đường phố, bạn sẽ học được những thứ rất hữu ích cho sau này. Bạn sẽ quen với việc chơi cùng những đối thủ lớn tuổi hơn và không để điều đó thay đổi cách chơi của bạn. Khi lối chơi xuất phát từ đường phố, bạn sẽ thấy khá khó khăn để giữ nguyên cách của mình. Tôi nghĩ Andrés và tôi giống nhau ở chỗ cả hai đều sử dụng cơ thể của mình rất nhiều để tránh đối thủ. Nhưng ở cậu ấy có một cái gì đó luôn làm tôi kinh ngạc. Luôn có một khoảnh khắc khi bạn nghĩ rằng bạn sẽ bắt được cậu ấy, khi bạn nghĩ rằng bạn sẽ cướp được quả bóng từ chân của cậu ấy nhưng bạn lại không thể. Cậu ấy không có lợi thế về tốc độ nhưng cậu ấy có khả năng để luôn tránh xa bạn. Nó xuất phát từ kỹ thuật của cậu ấy."

"Chúng tôi giống nhau ở một điểm, đó là cả hai đều không nói nhiều. Cậu ấy ngồi ở một góc, tôi ngồi ở một góc khác. Nhưng vượt qua những chặng đường, chúng tôi đã gắn kết và cả hai có thể hiểu nhau chỉ bằng một cái nhìn. Chúng tôi không cần nhiều hơn thế. Trên sân cỏ, tôi thích cậu ấy ở gần tôi, nhất là khi trận đấu diễn ra tệ hơn, khi mọi thứ trở nên khó khăn. Đó là khi tôi nói với cậu ấy: 'Tới gần hơn đi, tôi muốn cậu ở bên cạnh tôi.' Cậu ấy nắm quyền kiểm soát và trách nhiệm. Tôi lãnh đạo đội. Cậu ấy tìm tôi và chuyền bóng. Trong trận chung kết, Andrés, Xavi, Busquets và tôi đã luôn luôn kết hợp với nhau để tạo ra lợi thế, để kiểm soát bóng và cả trận đấu. Chúng tôi đã trải qua những khoảnh khắc hạnh phúc bên nhau và tôi đặc biệt nhớ màn ăn mừng đầy cảm xúc bằng cái ôm thật chặt ở Bernabéu sau một bàn thắng. Đó là một cử chỉ đáng yêu từ cậu ấy."

Messi đang nói về thời điểm khi Iniesta ghi bàn thắng thứ ba để nâng tỉ số lên 3-0 trong trận đấu giữa Barcelona và Madrid ở mùa giải 2015 - 2016, phút thứ 54. Khi quả bóng chạm lưới, Andrés quay người và chạy về phía băng ghế dự bị để ôm lấy Messi, người buộc phải ở ngoài sân vì chấn thương. Bây giờ, cả hai đều là đội trưởng. "Thật đáng yêu, sau nhiều năm lớn lên cùng nhau", Messi nói. "Chúng tôi hiểu nhau rất rõ. Chúng tôi không cần phải hét lên, chúng tôi biết tất cả. Andrés chỉ mở miệng khi cậu ấy kể chuyện cười hoặc nói về những thứ rất cụ thể tại một thời điểm chính xác. Và sau đó, bạn lắng nghe. Chúng tôi đã tin tưởng nhau rất nhiều, chúng tôi đã tự tin hơn trong những năm qua, chúng tôi bắt đầu nói ra nhiều hơn bình thường và cảm thấy thoải mái hơn. Cậu ấy là một người đáng ngưỡng mộ, rất khiêm tốn, mặc dù

cậu ấy là một cầu thủ bóng đá huyền diệu. Mọi thứ cậu ấy làm với quả bóng thật không thể tin được và cậu ấy dường như làm tất cả, như thể không cần nỗ lực một chút nào. Mọi thứ đều tự nhiên với cậu ấy."

"Tua chậm lại." - Neymar

Mặc dù cuộc sống của họ là những đường thẳng song song nhưng Messi và Iniesta đều là sản phẩm của một nền văn hóa bóng đá. Họ thay đổi trận đấu bằng lối chơi rất đặc biệt; cả hai đều gia nhập câu lạc bộ ở tuổi 12 và thấm nhuần triết lý bóng đá đó.

Neymar, mặt khác, ký hợp đồng với Barcelona khi đã trở thành một ngôi sao ở Brazil, với sự săn đón của các câu lạc bộ như Real Madrid và Bayern Munich. "Tôi muốn đến Barcelona kể từ khi tôi còn trẻ để chơi với Messi, Xavi và Iniesta", anh nói. "Tôi đã xem họ chơi và tự nhủ rằng một ngày nào đó, tôi muốn ra sân cùng họ."

Neymar thích nói về Iniesta. "Tất nhiên rồi! Anh ấy là một hiện tượng, một thiên tài, một craque – niềm khao khát – như chúng tôi vẫn gọi ở Brazil. Một siêu sao. Bóng đá trở nên thú vị hơn khi có những thiên tài như anh ấy. Chúng tôi thật may mắn khi được chơi cùng anh ấy." Neymar vốn là một cầu thủ bãi biển, trong khi Messi và Iniesta bị ảnh hưởng từ lối chơi đường phố và sân chơi của tuổi thơ, sau đó là từ La Masia. Tuy nhiên, giữa họ vẫn có một điểm chung nào đó. "Tôi hạnh phúc với trái bóng, một bàn thắng ngẫu hứng và đó là tất cả những gì tôi muốn. Tôi không cần gì nhiều hơn nữa."

"Khi bóng đến chân Iniesta, tôi cảm thấy yên tâm. Tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều có cảm giác đó - cảm giác an toàn. Đôi khi bạn bè từ Brazil gọi cho tôi và nói: 'Anh chàng này phải có băng trong tĩnh mạch của mình! Anh ấy không bao giờ lo lắng. Ney, lấy một ống tiêm cắm vào cánh tay anh ấy xem.' Anh ấy dường như không bao giờ bị choáng ngợp hoặc cảm thấy căng thẳng. Anh ấy luôn có giải pháp đúng đắn và anh ấy có kỹ thuật để đảm bảo rằng quả bóng sẽ chỉ chạm chân anh ấy vào thời điểm thích hợp."

"Anh ấy luôn hướng dẫn tôi, chỉ cho tôi những gì tôi phải làm và dạy tôi cách đưa ra quyết định đúng đắn khi có bóng. Anh ấy luôn tìm kiếm lựa chọn phù hợp cho đội bóng và cho tôi", Neymar nói.

Cầu thủ người Brazil cũng có quan điểm như Messi. "Khi trận đấu trở nên khó khăn, tôi nói với anh ấy: 'Andrés, hãy đến gần tôi hơn. Hơn nữa... gần hơn... gần nhất có thể.' Cách anh ấy chơi, những

giây phút hạnh phúc lan tỏa từ anh ấy, sự biểu cảm trong trận đấu của anh ấy, tài năng của anh ấy... tất cả làm cho anh ấy trông giống một cầu thủ người Brazil. Một cầu thủ bóng đá thời xưa, một trong số những người giỏi nhất."

"Bạn xem anh ấy chơi và thấy nó có vẻ dễ dàng. Cách anh ấy lừa bóng giống như đoạn băng đang tua chậm vậy. Nó có vẻ chậm nhưng kỳ thực lại diễn ra rất nhanh. Nhanh nhưng lại chậm... Điều đó có hợp lý không? Lối chơi chuyển động chậm nhưng nhanh chóng, đó là Andrés. Anh ấy thích chơi ngay sát đường biên dọc. Một số người lo lắng khi ở vị trí đó, không có không gian và sau đó họ vội vàng rồi phạm sai lầm. Đó không phải Andrés. Anh ấy chạy ra khỏi sân, bóng được đẩy ra tuyến ngoài và ở đó, anh ấy hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào, lừa bóng một cách dễ dàng và tự nhiên. Những gì bạn có thể là há hốc miệng vì ngạc nhiên."

Andrés gây ấn tượng mạnh với tư cách là một cầu thủ và như một người bạn, tất cả còn choáng ngợp hơn khi anh ấy trở thành đội trưởng. "Bạn có thể cảm thấy sự hiện diện của anh ấy mỗi khi bạn cần. Anh ấy không cần ép mình làm những điều giống như người khác để có được sự chú ý. Thật không dễ dàng khi tôi chia sẻ phòng thay đồ với những người mà tôi ngưỡng mộ. Khi tôi nhìn thấy mình trong cùng phòng thay đồ với họ, tôi cảm thấy như thể mình bị kẹt trong một trò chơi điện tử. Nhưng Andrés đã giúp tôi rất nhiều kể từ khi tôi đến. Tôi ngưỡng mộ anh ấy dù với tư cách một cầu thủ hay một người đàn ông."

"Một ngày nọ, anh ấy nói với tôi: Có chuyện gì đang xảy ra sao? Cậu không đón được bất cứ đường chuyền nào của tôi." - Luis Suárez

Luis Suárez muốn chơi cho Barcelona, giống như Neymar. Ngay từ khi biết rằng Luis Enrique để mắt đến mình, anh yêu cầu người quản lý Pere Guardiola ngừng thương lượng với các câu lạc bộ khác và chỉ đàm phán với Barcelona. Công ty Mediabase của Pere Guardiola cũng là đơn vị đại diện cho Andrés. Điều đó giúp họ gần nhau hơn ngay cả khi họ ở những câu lạc bộ khác biệt và xa cách nhau như Liverpool và Barcelona. Họ chia sẻ rất nhiều cùng nhau ngay cả khi họ không thực sự gặp nhau.

"Tôi vẫn còn nhớ đồng đội của tôi ở đội tuyển Uruguay đã rất ngạc nhiên khi tôi ăn mừng bàn thắng của Iniesta trong trận chung kết World Cup", Suárez nói. "Tôi đã hét rất nhiều đến nỗi họ phải đặt câu hỏi. Tôi đã phải nói với họ rằng con gái tôi sẽ được sinh ra ở Tây Ban Nha." Tại thời điểm đó, vợ của Suárez, Sofia, đã mang thai tám tháng. Cô đang ở nhà cha mẹ ở Castelldefels, ngoại ô thành

phố Barcelona.

Luis đã liên lạc với Joel - người quản lý các cầu thủ do Mediabase làm đại diện - và yêu cầu ông cho số của Andrés "để tôi có thể gửi cho anh ấy một tin nhắn chúc mừng". Chúng tôi thường trao đổi qua tin nhắn. Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau nhưng qua những tin nhắn đó, chúng tôi đã tạo dựng được một mối quan hệ tin cậy. Ngay cả vợ tôi cũng thắc mắc sao tôi có thể nắm rõ về sự nghiệp của anh ấy như vậy khi chúng tôi thậm chí còn không gặp nhau. Chúng tôi chưa thực sự gặp nhau cho đến khi phải chạm trán trong một trận đấu giữa Tây Ban Nha và Uruguay tại Qatar. Và từ đó chúng tôi thậm chí còn thân thiết hơn, cho đến khi cuối cùng tôi cũng gia nhập Barcelona."

Andrés là người đầu tiên Luis nói chuyện khi anh đến Barcelona. "Anh ấy thậm chí còn bảo tôi dùng cái tủ bên cạnh trong phòng thay đồ. Anh ấy là người đầu tiên liên lạc với tôi, người đầu tiên khiến tôi thoải mái. Anh ấy giống tôi theo nhiều cách: Chúng tôi đều là những con người của gia đình và bởi vì chúng tôi giống nhau, chúng tôi đã nhanh chóng thân thiết. Tôi sẽ không bao giờ quên những tin nhắn động viên của anh ấy khi tôi bị cáo buộc là phân biệt chủng tộc thời còn ở Liverpool. Tôi đã rất ngạc nhiên khi anh ấy dành thời gian để gửi tin nhắn cho tôi. Một trong những người có tầm quan trọng nhất trong nền bóng đá đã liên lạc với tôi. Thông điệp đó có ý nghĩa với tôi nhiều hơn những lời khen ngợi sau khi ghi bàn."

Khi Suárez xuất hiện trong buổi tập đầu tiên tại Barcelona, anh buộc phải chọn một trong hai đội để tập luyện. Andrés hỏi anh muốn tham gia vào nhóm người Tây Ban Nha hay nhóm người nước ngoài – còn có cách gọi khác là nhóm của những người thú vị và nhóm những người còn lại. "Tôi đã theo anh ấy, gia nhập hội những người thú vị. Anh ấy chào đón tôi với vòng tay rộng mở. Anh ấy chăm sóc tôi suốt buổi tập hôm đó. Có những điểm tương đồng giữa anh ấy và Steven Gerrard tại Liverpool: Họ là tấm gương cho mọi người noi theo, cả hai đều là những người quan trọng trong trận đấu, họ hiểu bóng đá và cuộc sống theo những cách đặc biệt, họ luôn học hỏi từ những người xung quanh. Andrés thật đáng ngưỡng mộ. Anh ấy là người mà tôi sẽ luôn biết ơn."

Thời gian đã mang họ đến gần nhau hơn. Suárez đã tìm thấy một chàng trai vui tính dưới lớp vỏ bọc nghiêm nghị của Andrés. "Bạn phải tìm hiểu về anh ấy và anh ấy phải quen với bạn. Không dễ để tìm được tiếng nói chung trên sân cỏ giữa một tiền vệ chơi bóng

ngắn như anh ấy và một tiền đạo như tôi, người luôn tìm kiếm cơ hội phía sau hàng phòng ngự ở một phạm vi rộng hơn. Bạn cần phải có thời gian. Một ngày nọ, anh ấy phàn nàn với tôi:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cậu không đón được bất cứ đường chuyền nào của tôi. Tôi không thể làm gì nhiều hơn cho cậu đâu! Cậu muốn gì ở tôi nữa?!

Tôi đông cứng người lại. Tôi không biết phải nói gì. Và sau đó anh ấy cười phá lên.

- Tôi đang đùa thôi mà!

Tôi không hề lường trước điều đó. Khiếu hài hước của anh ấy rất đặc biệt, hơi khô khan và có lẽ cần được cải thiện một chút. Không phải lúc nào bạn cũng nhận ra anh ấy đang nói đùa."

"Tôi nhớ có một lần tôi gửi cho anh ấy một câu chuyện đùa qua tin nhắn SMS và tôi đã hơi lo lắng vì anh ấy không trả lời. Tôi nghĩ rằng có lẽ tôi đã làm anh ấy không vừa lòng. Mãi một lúc lâu sau anh ấy mới nhắn lại. Có những lúc tôi đang ngồi ăn trưa và Andrés bỗng kể một câu chuyện cười rồi lại tiếp tục ăn như thể anh ấy chưa từng nói lời nào. Kể cả trong tập luyện cũng vậy, nếu anh ấy chuyền một đường bóng không tốt và bạn không thể kiểm soát, anh ấy sẽ tránh ánh mắt của bạn dù đó là điều anh ấy rất ít khi làm. Anh ấy sẽ hành động như thể đó là lỗi của bạn chứ không phải do đường chuyền của anh ấy."

Đối với Suárez, giải mã Iniesta trên sân dễ dàng hơn nhiều so với ngoài đời. "Anh ấy thể hiện mình bằng quả bóng. Bạn nghĩ rằng bạn sẽ lấy được bóng khỏi chân của anh ấy nhưng bạn không thể. Ở giây cuối cùng, anh ấy sẽ đưa bóng ra khỏi tầm kiểm soát của bạn và bạn chỉ còn biết đứng nhìn. Anh ấy đã qua mặt bạn. Không quan trọng bạn áp sát anh ấy từ bên hông hay từ phía sau. Bạn có thể lén lút tiếp cận, nghĩ rằng bạn sẽ cướp được bóng khỏi anh ấy nhưng anh ấy luôn tẩu thoát thành công. Đột nhiên, anh ấy chuyển hướng và đi ngược lại với những gì bạn tiên đoán. Và bạn đang đuổi theo một cái bóng. Khi anh ấy nhận được bóng, tôi sẽ để mặc anh ấy với nó. Tôi chẳng thể làm gì khác."

"Anh ấy thực hiện tất cả mọi thứ một cách dễ dàng và tự nhiên. Thật vinh dự khi được chơi cùng Leo và Andrés. Họ có rất nhiều điểm chung. Giấc mơ được chơi với họ đã trở thành sự thật. Tôi thực sự rất yêu thích điều đó."

"Tôi thường thấy hình ảnh của mình trong Andrés khi anh ấy nỗ

lực. Thật không dễ dàng cho cả hai chúng tôi để có được ngày hôm nay. Chúng tôi đã phải kiên trì và cả hai chúng đều phải dựa vào gia đình của mình. Anh ấy cũng là một người cha tuyệt vời. Tôi thường lặng lẽ rời khỏi sân và mọi người nghĩ tôi là một người hơi điên rồ nhưng tôi là một con người hoàn toàn khác khi xa rời sân cỏ, bình tĩnh hơn. Andrés đã đối xử rất tốt với tôi và tôi thực sự cảm kích vì điều đó."

"Andrés và tôi biết rằng chúng tôi sẽ không làm người kia thất vọng. Đó là thỏa thuận giữa hai chúng tôi." - Sergio Busquets

Iniesta và Sergio Busquets có rất nhiều điểm chung: những con người nghiêm túc, yêu cuộc sống gia đình, họ là con trai của những người mẹ âm thầm chịu đựng nỗi đau chia xa, và cả hai đều là thủ lĩnh của Barcelona. "Chúng tôi đã từng trải qua những chuyện giống nhau", Busquets nói. "Có một sự tương đồng nhất định trong vai trò của cha mẹ chúng tôi đối với sự nghiệp của cả hai. Chúng tôi là những cầu thủ bóng đá không cảm thấy bị choáng ngợp hoặc bị áp lực trên sân cỏ hay trong cuộc sống thường nhật. Không ai trong chúng tôi muốn nổi tiếng, cũng không ai nghĩ chuyện quay lưng lại với gia đình mình và chúng tôi đều có một lối sống đơn giản trong đời thường. Chúng tôi hiểu nhau chỉ với một ánh nhìn. Chúng tôi không phải là những người nói nhiều, chúng tôi không mấy khi lên tiếng, hầu như không, chúng tôi chỉ quan sát trong im lặng. Có thể đó là đặc trưng của Barcelona: Chúng tôi có chút trầm tính hơn, bảo thủ hơn, thậm chí còn hơi nhút nhát. Chúng tôi không quan tâm đến việc khoe mẽ, chỉ đơn giản là chơi bóng. Andrés và tôi biết rằng chúng tôi sẽ không để cho nhau thất vọng. Đó là thỏa thuận giữa hai chúng tôi. Không dễ dàng để có thể thân thiết như vậy. Nó phụ thuộc vào cách bạn chơi và tính cách của bạn."

"Bạn cần phải biết cách đấu tranh, cách chờ đợi, cách kiên trì làm việc và kiên nhẫn để vươn lên hàng đầu. Sau đó, để ở lại, bạn cần tập trung để tránh phiền nhiễu và luôn đặt mục tiêu tập thể lên trên cá nhân. Đừng gây chuyện", Busquets nói. "Bạn cần mạnh mẽ và bạn phải là một người cầu toàn, mong muốn cải thiện những điều bạn còn thiếu sót. Nhưng tất nhiên, để làm tất cả những điều đó ở một câu lạc bộ mà bạn thực sự yêu mến thì sự khó khăn còn tăng lên gấp đôi. Có nhiều khi bạn sẽ mang cả những nỗi bất an đó về nhà. Andrés và tôi luôn cố gắng để lạc quan."

"Mùa giải trước (tháng 2 năm 2015, tại Etihad), khi thất bại 2-1 trước City, chúng tôi bước vào phòng thay đồ với niềm nuối tiếc về quả đá phạt đáng lẽ đã san bằng tỉ số mà Messi bỏ lỡ ở cuối trận

đấu. Mọi người đều cúi gằm mặt xuống như thể chúng tôi đã thất bại hoàn toàn. Nhưng sau đó chúng tôi phải cố gắng làm mới tư duy, thay đổi thái độ và bầu không khí. Đó là tinh thần của đội bóng vô địch."

Đó không chỉ là tinh thần của Barcelona; các đội bóng khác cũng vậy. Thực ra thì tất cả các môn thể thao đều giống nhau. Và điều quan trọng hơn chính là cuộc sống đời thường. "Khi chúng tôi gặp nhau ở câu lạc bộ, chúng tôi không bao giờ nói về bóng đá. Và khi chúng tôi đang làm nhiệm vụ, chúng tôi cũng không nói về nó. Chúng tôi biết cái gì là cần thiết. Một ngày nọ khi tập trung cùng đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha ở Armenia, chúng tôi gặp nhau trong phòng ăn. Chúng tôi được huấn luyện viên cho nghỉ phép một ngày, nhưng cả hai đều ở lại khách sạn. Chúng tôi nghĩ rằng tốt nhất là ở lại đó để phục hồi, ăn uống và nghỉ ngơi nhiều nhất có thể. Chúng tôi không đi đây đi đó. Chúng tôi chỉ có vài giờ để quên rằng chúng tôi là những cầu thủ. Khi không chơi bóng, tôi chỉ muốn đánh một giấc dài để nghỉ ngơi."

Khi Andrés đau buồn, Busquets cũng cảm thấy day dứt. "Khi anh ấy bị tổn thương, anh ấy trở thành một người khác. Khi anh ấy không thể tự giúp đỡ chính mình, anh ấy sẽ cảm thấy rất tệ. Và đó là khi anh ấy gần gũi nhất với bạn."

"Anh ấy là một sát thủ thầm lặng." - Dani Alvés

Dani Alvés không có một điểm chung nào với Iniesta… nhưng anh chàng cầu thủ hướng ngoại người Brazil thích điều đó. "Chúng tôi trái ngược như ban đêm với ban ngày vậy. Chúng tôi thuộc hai thế giới khác nhau nhưng sự ăn ý giữa hai cầu thủ đối lập là rất quan trọng đối với bất cứ đội bóng nào. Bạn cần một đội hình cân bằng và bạn cũng cần một kẻ điên rồ một chút. Barcelona dạy cầu thủ của họ trở thành một quý ông nhưng đó không phải tôi. Tôi là một kẻ hiếu thắng", Dani nói.

"Thật khó để tìm ra một khuyết điểm của Andrés. Anh ấy chỉ dạy tôi hằng ngày với sự khiêm nhường. Tôi rất tôn trọng anh ấy. Có thể mọi người không đánh giá cao tầm quan trọng của anh ấy bởi vì Andrés đã ở đó quá lâu, bởi vì chúng tôi đã theo anh ấy suốt quãng đường. Nhưng đến một ngày, khi anh ấy nghỉ hưu, mọi người sẽ nhận ra rằng anh ấy là một trong những cầu thủ vĩ đại nhất. Chúng tôi không hay ăn mừng quá rầm rộ sau mỗi chiến công của anh ấy bởi vì chúng tôi biết rằng anh ấy vẫn sẽ chơi như vậy ở những trận đấu sau."

Alvés rất thích thú mỗi lần được đối đầu với Andrés trong những buổi tập vì anh biết đó là cách tốt nhất để chuẩn bị cho một trận đấu. "Anh ấy buộc bạn phải chơi hết sức mình: phanh gấp, tăng tốc, xoay người, luôn cảnh giác. Anh ấy giúp bạn sẵn sàng cho trận đấu tiếp theo: nếu muốn đối đầu với Andrés trong những buổi tập, bạn phải tập trung hơn cả khi ra sân."

"Andrés là một trong những cầu thủ khó xác định nhất. Tôi có thể chạy đua tốc độ khi tình huống bắt buộc, khi tôi phải chống lại một cầu thủ chạy cánh rất nhanh. Nhưng Andrés có thể lừa bóng qua hậu vệ dù anh chàng đó có nhanh thế nào đi chăng nữa. Anh ấy khéo léo, nhanh nhẹn và cách anh ấy thay đổi hướng bóng thật tuyệt vời. Anh ấy luôn đoán được hướng bạn sẽ áp sát anh ấy và tìm cách tránh xa khỏi bạn. Ngay cả khi bạn có lén lút thế nào đi chăng nữa thì anh ấy cũng sẽ phát hiện ra và trước khi bạn biết kế hoạch đã bị lộ tẩy, anh ấy đã chuyển hướng."

"Những chuyển động của anh ấy nhắc tôi nhớ về Thierry Henry. Anh ấy sẽ quan sát tôi và tấn công khi anh ấy thấy tôi bắt đầu thư giãn. Andrés cũng vậy. Họ luôn luôn quay lưng lại với bạn, đưa bóng sang phía bên kia, sau đó là sự dịch chuyển của đôi chân và tốc độ phi thường."

Đối với Alvés, Iniesta là cầu thủ làm nên tên tuổi Barcelona. "Mặc dù anh ấy không gây ra tiếng động, bạn sẽ biết anh ấy đang ở đâu vì anh ấy sẽ chạy từ cánh bên nọ sang cánh bên kia. Giỏi điều khiển trái bóng và có tài năng là chưa đủ, bạn phải hiểu được trò chơi. Và đó là những gì làm cho Andrés khác biệt, cũng như làm cho Barcelona trở nên khác biệt. Khi gặp khó khăn, bạn có thể chuyền bóng cho Andrés và anh ấy sẽ tìm ra giải pháp. Điều tương tự cũng xảy ra với Leo. Vai trò của anh ấy là một tiền vệ trung tâm, không phải một tiền vệ chơi rộng, di chuyển nhiều để hỗ trợ hậu vệ nhưng anh ấy có thể chơi ở bất kỳ vị trí nào ngoại trừ thủ môn. Anh ấy là một sát thủ thầm lặng. Khi anh ấy sút bóng về phía bạn, bạn biết quả bóng chắc chắn sẽ tới đúng địa chỉ. Những chiêu trò lừa bóng của anh ấy ở đường biên là không thể bị hóa giải. Trông Andrés có vẻ như đang mất tập trung nhưng rồi anh ấy sẽ vượt mặt những kẻ đang theo sát. Đó là nhà ảo thuật Andrésinho."

"Andrés cũng là một đội trưởng tuyệt vời. Anh ấy không cần phải to tiếng với bất cứ ai để giành được sự tôn trọng của họ. Tôi sẽ bỏ ngoài tai tất cả những người thích to tiếng với mình. Anh ấy thì ngược lại. Anh ấy trầm tĩnh nhưng điều đó không có nghĩa là anh chấp nhận mọi thứ. Andrés thấu hiểu tất cả mọi thứ, tiếp cận bóng đá và cuộc sống theo cách của anh ấy. Mọi thứ đều suôn sẻ

khi có anh ấy. Ngay cả khi tức giận, anh ấy vẫn im lặng dù bạn có thể nhận ra anh ấy đang nói nhanh hơn một chút và giọng có hơi cao hơn một chút so với ngày thường."

"Anh ấy có khả năng di chuyển trong không gian nhỏ nhất… như thể anh ấy chơi trên chỉ trên một viên gạch vậy." - Javier Mascherano

Những cầu thủ có quyền hạn và khả năng lãnh đạo như Javier Mascherano cũng không thể giành được sự tôn trọng lớn đến vậy. "Lần đầu tiên tôi gặp Andrés là trong một trận giữa đội tuyển quốc gia Argentina và Tây Ban Nha. Khi đó, chúng tôi đã giành chiến thắng chung cuộc với bàn thắng đáng kinh ngạc của Zabaleta. Tôi gặp lại anh tại World Cup U20 khi anh ấy đang chơi ngay sau hàng tiền đạo còn tôi thì chơi ở vị trị tiền vệ, chúng tôi đã đối đầu với nhau rất nhiều lần trong trận đó. Nhưng sau đó, chúng tôi đã không gặp lại nhau trong một quãng thời gian dài. Lúc đó, cả hai chúng tôi đều mặc áo số 8. Đội của tôi đã thắng trong cả hai trận đấu nhưng sự thật là đội của Andrés có một lối chơi hay và hoàn toàn khác biệt. Ở Nam Mỹ, chúng tôi tập trung nhiều hơn vào sức mạnh, thể chất, cường độ. Chúng tôi không quá tập trung vào kỹ thuật. Khi đó, mặc dù còn trẻ, Andrés đã nổi bật rồi. Anh ấy là người tạo ra sự khác biệt."

"Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau trong những trận đấu giữa các câu lạc bộ mặc dù chúng tôi đã đối đầu trong một vài trận giao hữu quốc tế: một trận ở Madrid, khi Tây Ban Nha giành chiến thắng trước chúng tôi và một trận sau World Cup 2010, khi chúng tôi đánh bại họ 4-1 ở Argentina. Nhưng thực tế thì họ đã là nhà vô địch thế giới rồi và họ chỉ tới đó để ăn mừng thôi. Trận đấu ngày hôm ấy không phải là trận chiến sinh tử của họ."

"Iniesta khác với những người còn lại. Anh ấy là một tiền vệ tấn công có thể di chuyển, vượt qua hàng phòng thủ, cân bằng trận đấu và hỗ trợ phòng thủ. Thật khó để tìm được một cầu thủ như anh ấy. Có rất nhiều cầu thủ chơi ở cùng vị trí với anh ấy nhưng không ai trong số họ có thể sánh bằng Andrés."

Mascherano luôn nghĩ Iniesta có tài năng thiên bẩm. "Khi tôi đến Barcelona trong mùa giải đầu tiên, tôi đã nói chuyện với Guardiola rất nhiều. Tôi đã nói chuyện với ông ấy về khả năng lừa bóng bằng cơ thể của Andrés. Anh điều khiển bóng sang một bên, bình tĩnh, ngẩng đầu lên và bạn không biết điều gì đang đến. Anh ấy không thực sự lừa bạn với quả bóng, anh ấy làm điều đó với cơ thể của mình. Andrés có thể tiếp tục đi theo một đường thẳng nhưng anh ấy sẽ kéo bạn ra khỏi quỹ đạo của mình với cách anh ấy di chuyển.

Quả bóng thậm chí còn không thay đổi hướng. Nó thật đặc biệt."

"Mọi thứ anh ấy làm đều rất nghệ thuật, nó làm trận đấu trở nên thú vị hơn. Mọi thứ anh ấy làm đều xuất sắc. Từng chi tiết đều rất kỹ thuật. Rất ít cầu thủ có thể khiến bạn hào hứng khi xem họ chơi. Zidane có lẽ là một trong số đó mặc dù sự tinh tế của Andrés rất khác biệt. Một lần, tôi nghe Xavi nói:

- Tôi thực sự muốn có khả năng điều khiển tốc độ của Andrés khi phải đối mặt một - một. Khi có bóng, tôi có thể quay lưng lại với đối thủ và không giữ bóng thật chặt nhưng Andrés sẽ giết tôi khi cậu ấy tăng tốc mất."

"Andrés thôi miên bạn, anh ấy kéo bạn sát hơn, thu hút bạn bằng quả bóng dưới chân và sau đó, khi bạn áp sát hơn, bạn đột nhiên mất dấu anh ấy. Là một hậu vệ, tôi phải đối mặt với điều đó. Trông anh ấy có vẻ chậm nhưng thật ra thì không hề. Trông anh ấy yếu đuối nhưng cũng hoàn toàn không phải thế. Một cầu thủ người Argentina tên Ricardo Bochini cũng có điểm chung này với Andrés. Andrés ở một đẳng cấp khác, đương nhiên rồi, nhưng phong cách của họ khá giống nhau. Bề ngoài của anh ấy trông có vẻ yếu đuối nhưng bạn sẽ không thể cướp bóng khỏi Andrés. Andrés như dính bóng vào chân mình vậy, không bao giờ quả bóng rời xa khỏi chân của anh ấy quá 10 cm, nó không bao giờ có thể thoát khỏi anh ấy. Anh ấy rất giống Leo. Quả bóng gần như một phần cơ thể họ."

Mascherano không thể ngớt lời khen ngợi tài năng của Andrés. "Andrés chơi ở giữa sân, nơi có ít không gian và rất nhiều đối thủ. Tất cả tài năng của anh ấy được thể hiện ở sát đường biên ngang. Trong khoảng không gian chật hẹp giữa đối thủ và đường biên, bằng cách nào đó, Andrés vẫn tìm thấy một đường thoát. Tôi không biết bằng cách nào anh ấy có thể làm điều đó nhưng anh ấy luôn thành công. Anh ấy có khả năng di chuyển trong không gian nhỏ nhất, làm tất cả với quả bóng trong một viên gạch có diện tích chỉ 20x20 cm. Tôi luôn chứng kiến điều đó và phải tự hỏi bản thân rằng bằng cách nào anh ấy làm được điều đó."

"Vấn đề là khi nhìn thấy Andrés chơi như vậy mỗi ngày, bạn sẽ quen với nó và bạn bắt đầu coi đó là chuyện đương nhiên. Bạn sẽ vô tình quên đi sự quan trọng của anh ấy. Khi bạn chia sẻ những khoảnh khắc đời thường với anh ấy, bạn không ý thức được anh ấy là ai. Nó giống như khi bạn đã quá quen với một cuộc sống tốt đẹp nhưng sau đó bạn nhìn những cầu thủ khác và hy vọng họ sẽ chuyền cho bạn như cách mà Andrés làm. Họ không phải Andrés.

Đó là vấn đề khi bạn chơi cho Barcelona, bạn được bao quanh bởi những cầu thủ quá xuất sắc. Khi tôi chuyển đến một câu lạc bộ khác, tôi biết tôi sẽ phải đối đầu với nhiều khó khăn. Tôi sẽ không bao giờ nhận được những đường chuyền như của Andrés. Và khi tôi chuyền bóng cho người khác, họ sẽ không thể kiểm soát và điều khiển nó như những đồng đội của tôi ở Barcelona. Ở đây, quả bóng di chuyển với tốc độ phù hợp, vào đúng thời điểm và dẫn bạn đến đúng vị trí. Lệch một chút về phía trước hoặc phía sau cũng có thể tạo nên sự khác biệt. Đường chuyền kiến tạo mọi chuyển động. Có lẽ một người hâm mộ bình thường sẽ không nhận ra điều đó nhưng chúng tôi thì có. Chúng tôi biết đâu là những cầu thủ có khả năng chuyền tốt có thể hỗ trợ và ai là những người chuyền tệ, mang lại rắc rối. Điều đó rất quan trọng, đặc biệt là ở bóng đá đỉnh cao."

"Tôi là kiểu người dễ mở lòng ngay từ khi mới gặp. Andrés là một người hâm mộ bóng đá cuồng nhiệt. Anh ấy yêu bóng đá, cũng giống như tôi vậy. Khi bạn chia sẻ điều gì đó với một người cùng lý tưởng, thật dễ dàng để hòa hợp với nhau. Chúng tôi nói nhiều về bóng đá, mặc dù không chỉ có vậy. Chúng tôi bằng tuổi nhau, đã từng trải qua nhiều điều, nhiều thử thách để có được vị trí như ngày hôm nay. Mọi người chỉ nhớ bảy hoặc tám năm cuối cùng trong sự nghiệp của Andrés nhưng anh ấy đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn để tới được đó. Tôi cũng vậy, tôi đã phải tranh đấu rất nhiều trước khi được đến Barcelona. Đó là một hành trình dài và anh ấy đã đấu tranh để được ở đây. Sẽ dễ dàng hơn nếu bỏ cuộc nhưng bóng đá chọn anh ấy. Ở anh ấy có một cái gì đó đặc biệt. Không chỉ là tài năng, không chỉ kỹ thuật hay chiến thuật mà còn là tính khí nữa. Từ đầu đến chân anh ấy đều thuộc về bóng đá. Để có mặt tại một câu lạc bộ như thế này từ điểm xuất phát, bạn phải mạnh mẽ hơn những gì mọi người có thể tưởng tượng."

"Ngoài tất cả những danh hiệu đó, ngoài thực tế là Andrés đã ghi bàn thắng quan trọng nhất trong lịch sử đất nước, anh đã phá bỏ định kiến rằng anh luôn giữ chân mình trên mặt đất. Anh ấy chưa bao giờ thay đổi. Nếu bạn có thể làm tất cả những điều đó một cách tự nhiên, nó sẽ khiến bạn trở nên tuyệt vời. Đối mặt với nhiều kiểu người khác nhau, anh ấy đã có thể thay đổi bởi chúng ta đều là con người với cái tôi, niềm kiêu hãnh và sự yếu đuối. Nhưng bằng cách nào đó anh ấy đã tránh được những thị phi đó và tiếp tục con đường của mình. Vào những thời điểm khó khăn hay tuyệt vời, anh ấy vẫn luôn là Andrés. Đó là điều đáng nể phục, một tấm gương để noi theo. Chúng ta nên lấy những người như anh ấy làm mục đích để phấn đấu."

Mascherano và Iniesta là những người hoài cổ, những người luôn hướng về quá khứ. "Phải, đúng là như vậy đấy", anh tỏ ra đồng thuận. "Chúng tôi không có hình xăm, không xỏ khuyên tai, không có những thứ như vậy. Tôi không nói đó là một điều xấu. Tôi không có quyền bình phẩm về vẻ ngoài của người khác mà, phải không? Nhưng đúng là nhìn vào những thứ đó, tôi có thể cảm thấy như Andrés và tôi đến từ một thời kỳ khác vậy. Chúng tôi yêu bóng đá, chúng tôi yêu thích những gì chúng tôi làm và đó là tất cả. Chúng tôi muốn tránh xa tất cả những thứ mà người ta cho là đi kèm với bóng đá và chỉ đơn giản là chơi bóng thôi. Đối với tôi, suy nghĩ đó có lẽ bắt nguồn từ những trận bóng trên đường phố hoặc do anh trai tôi, Sebastián, đã đưa tôi đến chơi với những đứa trẻ lớn hơn khi tôi còn nhỏ. Mỗi lần chúng tôi nói về bóng đá, Iniesta và tôi dường như thấy rằng chúng tôi có nhiều điểm chung. Cả hai đều cứng đầu và rất quyết tâm."

"Người lãnh đạo thực sự không cần dùng lời nói, uy lực đến từ quả bóng. Bạn giành được sự tôn trọng trên sân. Đó là nơi các đồng đội của bạn đến để tôn trọng bạn. Nếu bạn không thể thể hiện trên sân, dù bạn nói nhiều đến đâu, có cố gắng đến đâu, cố bày tỏ đến đâu thì bạn vẫn sẽ không nhận được sự tôn trọng. Andrés là một người lãnh đạo. Anh ấy giống như Leo. Họ có được sự tôn trọng của đồng đội."

"Trên sân cỏ, chúng tôi nói nhiều hơn mọi người nghĩ", Mascherano khẳng định. "Anh ấy là một trong những cầu thủ tôi nói nói chuyện nhiều nhất trên sân cỏ. Chúng tôi dựa vào nhau trong những đường chuyền. Anh ấy luôn ở trước mặt tôi, vì vậy chuyện giao tiếp là đương nhiên. Khi có bóng, tôi cần một lối thoát, một người để đón bóng và Andrés luôn ở đó khi tôi cần."

Mascherano không tới La Masia như Iniesta nhưng anh đã trở thành một hậu vệ quyết tâm chứng minh cho niềm tin và triết lý bóng đá của Barcelona. Nó bắt đầu từ những cuộc trò chuyện dài với Guardiola. "Andrés là một trong những điểm yếu của Pep, là một cầu thủ ông ấy yêu thích. Ông ấy thường nói với tôi rằng đó không chỉ là tài năng. Ông ấy yêu những cầu thủ có đam mê, những người thực sự yêu bóng đá. Ông không thích những người tận dụng lợi thế của nghề nghiệp. Ông yêu những người cống hiến cho môn thể thao vua. Guardiola là một phong cách bóng đá lãng mạn. Ông yêu tinh thần ban đầu của các cầu thủ nhiều hơn là cách môn thể thao hiện đại được thiết lập. Ông đã nói rất nhiều về Andrés vì anh ấy luôn sẵn sàng làm mọi thứ mà trái bóng đòi hỏi. Anh ấy không ở đó để khoe khoang, hay tỏa sáng, hay chỉ để làm màu hoặc quảng bá bản thân. Anh ấy ở đó để chơi bóng. Pep luôn

nhắc tới Xavi và Iniesta là hai ví dụ điển hình cho niềm đam mê đó."

"Andrés biết anh ấy là người quan trọng trong phòng thay đồ và điều đó mang lại cho anh ấy một sức mạnh nhất định." - Gerard Piqué

"Andrés khác biệt với tất cả những người xung quanh", Gerard Piqué nói. "Nếu bạn đánh giá anh ấy bằng số liệu thống kê của Moneyball, sẽ chẳng có câu lạc bộ nào ký hợp đồng với anh ấy vì Andrés không ghi nhiều bàn thắng hoặc hỗ trợ cho những cầu thủ chơi tấn công. Nhưng bạn có thể tưởng tượng ra một Barcelona mà không có anh ấy không?"

"Đội bóng sẽ thay đổi rất nhiều nếu không có sự hiện diện của anh ấy trên sân. Cách chúng tôi chơi, cách chúng tôi đưa bóng từ sân nhà lên phía trước, tất cả đều rất khác. Khi anh ấy ở trên sân, mọi thứ đều trôi chảy. Khi đó, bạn sẽ nhận ra rằng anh ấy là không thể thay thế. Barcelona không thể chơi tốt nếu không có anh ấy. Các số liệu thống kê thường lạnh lùng, phi cá nhân, thiếu sự đồng cảm hoặc hiểu biết. Chúng không phản ánh ý nghĩa của Andrés đối với chúng tôi. Không phải là những con số, anh ấy mang tới những cảm xúc không thể đo lường hoặc định lượng được. Đó là những vở kịch, lối chơi và cảm giác mà Andrés luôn mang đến cho bạn."

Mặc dù quá khác biệt, thậm chí là đối lập, và mặc dù thực tế những khoảnh khắc thẳng thắn của Piqué có thể đẩy đội trưởng của anh vào tình thế khó xử, nhưng họ đã làm thân rất nhanh kể từ lần đầu gặp nhau. "Khi đó là trận Zaragoza gặp Barça, vào ngày 8 tháng 4 năm 2007 tại Romareda, khi Rijkaard là huấn luyện viên và tôi đang chơi cho Zaragoza", Piqué nhớ lại. "Barcelona chật vật và chúng tôi thắng 1-0. Tôi gặp anh ấy trong đường hầm nên đi đến chào hỏi vì tôi biết anh ấy từ hồi ở La Masia, mặc dù tôi không thường xuyên ở đó. Tôi gặp lại anh ấy vào năm sau ở trận bán kết Champions League khi Barcelona đối đầu với Manchester United, câu lạc bộ của tôi. Trận đấu kết thúc hòa 0-0. Một lần nữa, tôi gặp Andrés trong đường hầm và lần này tôi nói với anh ấy:

- Này, Andrés, mọi chuyện xong rồi. Tôi sẽ đến Barcelona cùng anh vào mùa giải tới.

Anh ấy đã chúc mừng tôi."

"Andrés lớn hơn tôi ba tuổi nhưng khi còn ở La Masia, tất cả chúng tôi đều là một phần của một gia đình lớn. Vì vậy, ngay cả khi bạn

không hiểu rõ nhau, ngay cả khi chúng tôi không nói nhiều, trong chúng tôi vẫn chảy cùng một dòng máu."

"Chúng tôi luôn kết hợp rất ăn ý. Rõ ràng là chúng tôi hoàn toàn khác nhau nhưng lại hoàn toàn tương thích. Puyol cũng là một người hướng nội, như Andrés. Chúng tôi giống như anh em vậy. Bạn cần sự cân bằng, và tại Barcelona, chúng tôi đã làm được điều đó. Chúng tôi là một đội bóng xuất sắc, đoàn kết và tôi nghĩ rằng tất cả đã được thể hiện trên sân cỏ. Tôi luôn luôn có một tình cảm rất đặc biệt dành cho Andrés. Mối quan hệ giữa chúng tôi chưa từng thay đổi kể cả khi anh ấy trở thành đội trưởng. Anh ấy luôn là một cầu thủ có ảnh hưởng đến đội bóng và anh ấy xử lý tất cả mọi vấn đề một cách tự nhiên, như mọi khi. Andrés không cố áp đặt bất cứ điều gì. Nếu anh ấy được bầu chọn làm đội trưởng bởi chính những cầu thủ trong đội thì đó là bởi vì chúng tôi đã thấy một điều gì đó trong anh ấy mà chúng tôi thích và chúng tôi muốn anh ấy mãi mãi như vậy. Anh ấy không hề thay đổi trừ việc có cải thiện đôi chút kỹ năng giao tiếp khi đứng trước các phương tiện truyền thông. Giờ anh ấy thoải mái hơn và nói nhiều hơn."

Nếu Iniesta không phải là một cầu thủ bóng đá? "Anh ấy sẽ là một người vô danh thôi", Piqué nói. "Có thể anh ấy đang quản lý một cửa hàng tạp hóa hoặc làm việc tại tiệm bánh. Anh ấy rất khiêm nhường, một anh chàng ở thị trấn nhỏ. Nhưng Andrés không giống những chàng trai tỉnh lẻ ở Catalan - mạnh mẽ, lực lưỡng và có thể chửi thề vào mặt bạn bất cứ lúc nào, như Puyol chẳng hạn. Không, Andrés không như thế. Đó là một trong những đức tính tuyệt vời của anh ấy. Anh ấy hạnh phúc khi ở cùng vợ con, nếu không phải vì anh ấy là một cầu thủ bóng đá, bạn sẽ không nhận ra anh ấy. Theo thời gian, tôi nghĩ anh ấy đã nhận ra mình là ai và đại diện cho điều gì. Tôi nghĩ anh ấy có lẽ không còn ngây thơ như khi anh ấy gia nhập đội hạng Nhất. Anh ấy biết rằng anh ấy có tầm ảnh hưởng trong phòng thay đồ và điều đó mang đến cho anh ấy một sức mạnh nhất định. Vấn đề đặt ra là cách anh ấy sử dụng quyền lực đó. Andrés luôn luôn sử dụng nó cho những mục đích tốt."

"Điều khiến tôi ấn tượng nhất về lối chơi của anh ấy là cách anh ấy dàn xếp mọi thứ: những di chuyển đầu tiên với quả bóng, tăng tốc ngay tức thì từ chỗ anh ấy đang đứng và sự thay đổi hướng đi đột ngột", Piqué nói. "Bước chuyển trong mười mét đầu tiên đó thật đáng kinh ngạc. Khi di chuyển, anh ấy trông như một hậu vệ lờ đờ. Nhưng hoàn toàn không phải vậy đâu nhé. Tôi đã từng chứng kiến anh ấy qua mặt những hậu vệ có tốc độ khủng nhất trong những năm qua và không ai có phản ứng đủ nhanh để ngăn chặn

sự thay đổi đột ngột đó. Cái cách anh ấy đột ngột điều khiển bóng theo một hướng khác thật kỳ diệu. Tôi nghĩ rằng mình chưa từng thấy bất cứ ai khác làm được điều đó như anh ấy. Một giây, anh ấy còn đứng đó hoặc đang chạy bộ và sau đó… vù! Anh ấy đi rồi. Kể cả những cầu thủ chạy cánh xuất sắc với các thủ thuật tinh vi cũng không thể ngăn anh ấy lại. Họ thậm chí còn không kịp di chuyển khỏi vị trí hiện tại. Andrés đối diện với đối thủ, rồi chỉ bằng một cú chạm bóng hoặc chẳng cần đụng đến quả bóng, anh ấy sẽ trốn thoát, bỏ đối phương lại đằng sau. Đơn giản nhưng không thể ngăn cản."

"Tôi đã xem đi xem lại bàn thắng của Andrés ở Nam Phi rất nhiều lần, đến mức tôi gần như quên mất cảm giác lúc đó ở sân vận động. Cứ như thể tôi đang xem một bàn thắng hoàn toàn khác vậy. Chúng tôi đã lo sợ rằng trận đấu sẽ phải quyết định thắng thua bằng loạt đá luân lưu. Chúng tôi phải tận dụng tối đa mọi cơ hội. Chúng tôi không muốn cơ hội đó vụt mất. Và cuối cùng, Andrés là người được chọn. Đó không phải là may mắn. Anh ấy đã từng ghi bàn tại World Cup, tại Stamford Bridge, tại Bernabéu. Anh ấy có một lối chơi quyến rũ, khả năng tạo ra những cơ hội và dứt điểm khi chúng tôi khao khát một bàn thắng. Đó là lối chơi của anh ấy. Tôi khá chắc chắn rằng anh ấy sẽ sút quả bóng lên thẳng khán đài nếu cơ hội tương tự tới với anh ấy không phải trong trận chung kết World Cup mà là trong một trận đấu nhỏ hơn."

"Phạm vi chuyền bóng của Andrés thật đáng kinh ngạc. Anh ấy có thể chơi bằng cả chân phải và chân trái. Anh ấy là người điều khiển trò chơi. Khi anh ấy tỏa sáng, mọi thứ đều xoay quanh anh ấy. Anh ấy là một cầu thủ chơi an toàn mặc dù vị trí của anh ấy là nơi một cầu thủ thường mất bóng mười lăm tới hai mươi lần trong một trận đấu. Với anh ấy, điều đó hoàn toàn khác. Anh ấy hầu như không bao giờ mất bóng. Đó là điều mà mọi người không nhận thấy nhưng đồng đội lại đánh giá cao. Anh ấy thấy mọi thứ mà chúng tôi không thể. Và giống như Xavi, anh ấy luôn quan sát khi quả bóng hướng về phía mình. Andrés nhìn xung quanh để đảm bảo rằng anh biết mọi thứ đang ở đâu. Khi tôi chơi ở hàng tiền vệ tại Zaragoza, tôi đã cố gắng làm điều đó nhưng tôi chưa bao giờ thực sự làm được. Tôi quay lại để quan sát và họ sẽ cướp bóng đi. Điều đó không bao giờ xảy ra với Andrés. Trong những buổi huấn luyện, tôi thử đủ mọi cách để ngăn anh ấy lại. Tôi lẻn từ phía sau, cố gắng ẩn nấp, sau đó làm anh ấy ngạc nhiên và cướp bóng đi. Nhưng tên quỷ đó luôn trốn thoát. Anh ấy luôn thấy tôi bằng cách nào đó. Tôi nghĩ tôi chưa từng chặn được anh ấy."

“Andriu làm mọi thứ trở nên dễ dàng hơn." - Jordi Alba

Đối với Jordi Alba, anh ấy không phải là Andrés, anh ấy là Andriu hay Andrew. Không ai biết tại sao, thậm chí đến anh ấy cũng không biết lý do. Có lẽ do bàn thắng Andrés ghi được ở Old Trafford vào tháng Hai năm 2007, đêm mà mọi thứ bắt đầu thay đổi với đội tuyển Tây Ban Nha dưới sự dìu dắt của huấn luyện viên Luis Aragonés.

Họ gặp nhau lần đầu tại đội tuyển quốc gia vào năm 2011, ngay sau khi Tây Ban Nha đã vô địch World Cup. Alba gia nhập Barcelona từ khi còn bé nhưng sau đó anh đã rời khỏi câu lạc bộ để đầu quân cho Valencia. Và cuối cùng, anh lại quay về “gia đình” của mình. “Vào ngày ra mắt ở đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha, họ đã cho tôi mặc áo số 6”, Alba nhớ lại. Số áo của Andrés. “Ngày hôm đó, anh ấy bị chấn thương và khi anh quay lại sân, tôi đã trả lại vị trí cho anh ấy. Đương nhiên rồi.”

“Chơi cùng với Andrés thật tuyệt vời. Rất dễ để hiểu tại sao anh ấy mang lại cho bạn sự tự tin. Andrés làm mọi thứ trở nên dễ dàng hơn.”

“Một vài năm trước, tôi đã gặp rất nhiều khó khăn bởi một chấn thương. Đó là lần đầu tiên tôi bị chấn thương trong suốt sự nghiệp của mình. Và Andrés là một trong số ít người đã thực sự giúp đỡ tôi, cùng với Xavi. Ngày nào họ cũng hỏi thăm tôi. Khi tôi đi kiểm tra hoặc làm một số xét nghiệm, họ sẽ nhắn tin chúc tôi may mắn. Hãy tưởng tượng tầm quan trọng của họ đối với tôi trong lần đầu tiên đến Barcelona và bị chấn thương. Điều đó cho bạn biết rằng họ là những người tốt bụng và hào phóng. Họ biết rằng khi bạn bị thương, tâm lý còn quan trọng hơn cả cơ thể.”

“Tại Euro 2012, Andrés và tôi đã phối hợp rất ăn ý khi đá bên cánh trái cho đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha. Andrés tin tưởng tôi và chuyền bóng cho tôi bất cứ khi nào có thể. Điều đó làm tôi tự tin. Anh ấy cũng hiểu tôi dù chúng tôi là những người có tính cách hoàn toàn khác nhau. Nghĩ kỹ thì Busquets có cái gì đó pha trộn giữa hai chúng tôi. Một điểm chung giữa tôi và Andrés là chúng tôi không hề thay đổi theo thời gian. Chúng tôi vẫn làm những việc mà chúng tôi luôn làm. Khi tôi rời khỏi đội bóng thanh thiếu niên của Barcelona và đến Cornellà, có rất nhiều sự cám dỗ có thể đã khiến tôi bỏ lại tất cả. Nhưng tôi vẫn tiến về phía trước. Andrés cũng vậy.”

“Bạn có thể vứt một quả dưa cho anh ấy và anh ấy vẫn sẽ kiểm soát

được nó một cách hoàn hảo." - Marc Bartra

"Tôi gặp anh ấy lúc 17 tuổi. Tôi nhớ đã gặp anh ấy trong phòng thay đồ với Carles Puyol. Họ cho tôi cảm giác như họ thuộc về một thế giới khác, tôi không thể chạm tới họ. Nhưng bây giờ tôi có thể tự hào nói rằng anh ấy là bạn của tôi. Đôi khi bạn phải ép thì anh ấy mới nói một điều gì đó. Anh ấy là người kiệm lời nhưng một khi anh ấy cảm thấy thoải mái với bạn thì mọi chuyện sẽ khác. Anh ấy sẽ làm bạn ngạc nhiên. Khi đã trở nên gần gũi, anh ấy sẽ rất thoải mái và bạn nhận ra anh ấy có khiếu hài hước tuyệt vời. Anh ấy sẽ phá bỏ hình tượng mà mọi người thường thấy. Những câu chuyện cười của anh ấy có thể hơi khô khan và đôi khi khá nặng nề. Bạn không biết liệu anh ấy có đang giận bạn thật hay không. Và đó là cách anh ấy khiến mọi người bất ngờ."

"Trong hiệp đầu của trận đấu gặp Rayo tại Vallecas, thời mà Tata Martino còn là huấn luyện viên, chúng tôi ngồi trên băng ghế dự bị ngay sau trọng tài biên và cứ gào lên chỉ trích ông ấy. Khi tiếng còi hết hiệp vang lên, Andrés tới chỗ ông ta và nói:

- Đừng để ý đến họ. Họ hơi phấn khích và lo lắng quá đó mà. Có rất nhiều áp lực đang đè nặng lên họ.

Tôi không thể tin được chuyện ấy vì nếu có ai phải phàn nàn về trọng tài nhiều nhất thì đó chính là Andrés. Khi tôi nói điều đó với Andrés thì anh ấy chỉ cười trừ.

- Đừng lo, tôi đã chinh phục được ông ấy rồi. Anh sẽ thấy ông ấy bắt tốt hơn nhiều ở hiệp hai.

Andrés không phải kẻ ngốc. Anh ấy biết cách sử dụng sự tôn trọng mà mọi người dành cho mình."

"Tôi cũng nhớ khoảng thời gian ngay sau khi được lên đội hình hạng nhất", Bartra tiếp tục. "Anh ấy đã chủ động chăm sóc tôi. Dần dần, chúng tôi đã thân nhau và niềm tin giữa chúng tôi ngày càng lớn hơn. Mọi thứ không hề dễ dàng với tôi, tôi phải rất khó khăn mới đến được đó. Tôi đã được chơi rất ít. Rồi một hôm, tôi nhận được tin nhắn từ anh ấy.

- Andrés đây. Ngẩng cao đầu lên, mọi thứ sẽ ổn thôi. Chắc chắn là như thế. Cậu đang tập luyện rất tốt. Tiếp tục đi. Chúc cậu may mắn!

Tôi không có số điện thoại di động của anh ấy nên tôi cứ tưởng đó là một trò đùa, rằng ai đó đang chơi khăm tôi. Vì thế, ngay hôm

sau, tôi phải hỏi liệu có đúng là anh ấy đã gửi tin nhắn WhatsApp cho tôi không. 'WhatsApp là gì?' – anh ấy đã hỏi như vậy. Chỉ vài ngày sau đó tôi mới biết chắc chắn là anh ấy. Tôi thực sự đánh giá cao việc anh ấy đã gửi tin nhắn đó, rằng anh ấy đã tự đặt mình vào vị trí của tôi và hiểu cho tôi, ngay cả khi anh ấy không thừa nhận điều đó."

"Andrés cũng có những điều nhỏ nhặt mà thú vị. Vào buổi sáng, thỉnh thoảng họ sẽ bày trái cây hoặc sinh tố ra và anh ấy là người duy nhất chọn quả dừa. Nếu bạn thấy một chiếc bánh sandwich trông rất kỳ lạ thì bạn biết nó chắc chắn là của anh ấy. Anh ấy là người ít nói, nhưng luôn có một ngọn lửa bên trong con người đó. Bạn không thể không nghĩ rằng anh ấy đang âm thầm mưu đồ một trò gì đó."

"Tôi từng hỏi anh ấy:

- Anh bắt đầu được chơi ở đội hình chính từ bao giờ?

Anh ấy trả lời:

- Đó là lúc 23, 24 tuổi.

Tôi nói với anh ấy rằng tôi đã được chơi một vài trận trong đội hình chính thức khi tôi 21, thế nên tôi cũng nên hài lòng rồi. Và anh ấy nói:

- Tôi cũng đã chơi một vài trận khi tôi ở tuổi của anh, Marc. Đừng để họ che mắt anh, đừng để họ khiến anh tin vào điều nhảm nhí đó.

Điều đó khiến tôi nghĩ rằng: Lần tới, nếu ai đó bảo tôi phải kiên nhẫn, rằng phải mất một thời gian dài Andrés mới được chơi ở đội hình chính thì tôi sẽ nói với họ rằng anh ấy đã được chơi ở tuổi 21 rồi."

"Khi Andrés không ở trên sân, tất cả mọi người đều nhớ anh ấy", Bartra tiếp tục. "Bạn có thể vứt một quả dưa cho anh ấy, tròn một đường chuyền rất tệ và anh ấy vẫn sẽ kiểm soát được nó một cách hoàn hảo. Tôi cảm thấy rất vinh dự khi được chơi với anh ấy. Anh ấy là một tấm gương sáng cho tôi và cho nhiều người khác nữa."

"Anh ấy cũng rất nhạy cảm. Chuyển đến Barcelona lúc 12 tuổi không phải là một điều dễ dàng. Tôi đến sân tập hằng ngày bằng taxi và chuyện đó không giống với những gì anh ấy đã trải qua. Tôi chỉ mất có một tiếng rưỡi để đi taxi mỗi ngày. Vậy mà tôi đã

than văn rồi. Có những người nguyền rủa bạn chỉ vì họ đang gặp khó khăn. Andrés thì ngược lại. Anh ấy đã phải trải qua những ngày tồi tệ nhưng lại muốn những điều tốt nhất đến với bạn bởi vì anh ấy biết mọi chuyện khó khăn như thế nào. Có lẽ anh ấy đã tự nhủ rằng: 'Giá như đã có ai đó giúp mình ngày ấy... À, vậy thì giờ mình sẽ giúp họ.' Đó là Andrés."

"Cậu ấy đã đích thân gọi cho chủ tịch... và thuyết phục ông ấy để tôi đi." - Pedro Rodríguez

Khi bộ ba Neymar, Messi và Suárez tới cũng là lúc Pedro phải rời đi, cơ hội của anh bị hạn chế ở câu lạc bộ này. Anh là cầu thủ đã ghi những bàn thắng không thể quên như bàn thắng trong trận đấu ở Shakhtar và Estudiantes de la Plata, những bàn thắng đã giúp Barcelona kết thúc năm 2009 với 6/6 danh hiệu. Nhưng bộ ba Messi, Neymar và Suárez đã khiến thời gian anh được ra sân ngày càng ít đi, vậy nên anh muốn ra đi. Pedro chỉ muốn được chơi bóng. Vấn đề là Barcelona sẽ không để anh đi. Không bao giờ, cho đến khi một trong những người bạn thân nhất của anh nhấc điện thoại lên và gọi cho Chủ tịch Josep Maria Bartomeu.

"Andrés là một người rất quan trọng đối với tôi", Pedro nói. "Mọi người đều biết tôi muốn đi và tôi đã phải chật vật thế nào. Ngày này qua ngày khác, mọi thứ đều bế tắc. Andrés hiểu được tôi cảm thấy thế nào. Cậu ấy biết những gì tôi đã phải trải qua và vì thế cậu ấy đã đích thân gọi cho chủ tịch, thuyết phục ông ấy để tôi đi. Cậu ấy đã giúp tôi rất nhiều."

Hai ngày sau, Pedro trở thành một cầu thủ của Chelsea. "Không một ai có thể làm được những điều cậu ấy đã làm cho tôi. Cậu ấy như đã biết trước điều gì sẽ xảy ra vậy. Cậu ấy rất thông thái. Ví dụ, tôi vẫn nhớ trận đấu với Inter Milan. Tôi được ra sân rồi lại bị gọi vào. Đã lâu rồi tôi không được chơi một cách liền mạch, tôi luôn là người thế chỗ cho người khác. Cậu ấy bước vào phòng thay đồ và nói với tôi:

- Cậu là chính mình. Cậu không ở đây để thay thế ai cả, được chứ? Giờ hãy đi ra ngoài đó và chơi như Pedro Rodríguez. Đó là tên của cậu và đó sẽ là cách cậu chơi.

Lúc đó, tôi còn trẻ và điều đó khiến tôi cảm thấy phấn chấn lên rất nhiều. Cậu ấy đã giúp tôi tự tin hơn. Khi một người như Andrés Iniesta lên tiếng thì điều đó phải thực sự quan trọng."

Pedro ra sân, Barcelona thắng 2-0 và Pedro đã ghi bàn.

“Tôi sẽ không bao giờ quên những gì cậu ấy đã giúp tôi trong trận bán kết World Cup 2010”, Pedro nói. “Vicente del Bosque bắt đầu đọc danh sách và tôi có mặt trong đội hình ra sân. Khi nghe thấy tên mình, tôi cảm thấy căng thẳng ngay tức thì. Không ai nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra. ‘Thả lỏng đi, Pedro’ - Andrés nói – ‘Hãy chơi theo cách cậu vẫn luôn chơi.’ Andrés luôn biết cách an ủi người khác. Cậu ấy luôn luôn lạc quan và bình tĩnh. Trên sân cũng vậy: sự bình tĩnh, kiên nhẫn và căn thời gian chính xác. Andrés luôn đợi đúng thời điểm để chuyền bóng. Cậu ấy thật đặc biệt.”

Chương 14
Những người anh em

"Andrés tỏa ra ánh hào quang đặc biệt xung quanh cậu ấy. Thành công của cậu ấy được làm nên từ những giọt nước mắt lặng lẽ."

- Víctor Valdés, "người anh em" của Andrés

"Lần đầu tiên gặp Andrés, chúng tôi đã cãi nhau", Víctor Valdés nói. "Chúng tôi không hề biết nhau trước đó. Cậu ấy đến La Masia lúc 12 tuổi. Lúc đó, cậu ấy còn bé, nhỏ con, ít nói và khép kín. Ngay từ lần đầu gặp, bạn có thể thấy rằng để nói chuyện với cậu ấy thì bạn phải có được lòng tin trước đã. Cậu ấy là như thế đó. Thực ra cũng khá giống tôi. Có lẽ đó là lý do tại sao chúng tôi cãi nhau. Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau trong vài ngày. Đó không phải là một kỷ niệm vui vẻ gì cho lắm."

Andrés rất hiếm khi xích mích với người khác. Anh hầu như chưa từng có bất cứ hành vi xấu hay buông lời xúc phạm ai. Không có xích mích với các chuyên viên hoặc đồng đội, không hề. Ngoại trừ Víctor Valdés - người mà sau này đã trở thành cậu bạn thân nhất của Andrés, "người anh em" của Andrés.

Víctor lớn hơn Iniesta hai tuổi. Anh hiểu tường tận về La Masia trong khi cậu nhóc từ Fuentealbilla chỉ vừa mới chân ướt chân ráo tới, khi mùa giải đang diễn ra tốt đẹp. "Mặc dù cậu ấy không nói gì về cách tôi đối xử với cậu ấy vào ngày đầu tiên nhưng tôi có thể thấy được là cậu ấy đang bực. Tôi thừa nhận, cuộc cãi vã đó là lỗi của tôi. Tôi cũng bị tổn thương chứ. Tôi cũng có trái tim mà. Và kể từ đó tôi chăm sóc hết mực cho cậu ấy vì tôi đã cư xử sai ngay từ đầu. Tôi muốn chuộc lỗi. Những chuyện như thế xảy ra khi có người mới đến, còn bạn thì đã ở đó được một năm và đang tìm kiếm một nơi cho riêng mình, rồi bạn phát hiện ra rằng tuy vẻ bề ngoài đối lập nhau, nhưng cậu ấy và bạn có rất nhiều điểm chung

trong tính cách. Ngay từ đầu giữa chúng tôi đã có bất đồng rồi. Tôi đã cố gắng sửa đổi bởi vì tôi cảm thấy có lỗi."

Kể từ đó Víctor và Andrés, Andrés và Víctor, sát cánh bên nhau vượt qua những khó khăn trong cuộc sống và bóng đá.

"Andrés và tôi như anh em vậy", Víctor nói. "Chúng tôi có thể không nói chuyện với nhau hàng tháng trời mà điều đó vẫn không làm thay đổi mối quan hệ của chúng tôi. Những người hiểu rõ tôi như cậu ấy hiểu rằng tôi không phải lúc nào cũng muốn được bạn bè vây quanh. Andrés cũng giống như vậy. Cậu ấy cần có không gian riêng. Và chúng tôi luôn tôn trọng không gian đó."

"Tôi hay đi xem cậu ấy đá. Cậu ấy ở trong đội U16 và tôi ở đội U18. "Hãy đến xem chúng tôi chơi đi" - Jorge Troiteiro mời mọc. Thế là chúng tôi đi. Cậu ấy và Andrés ít tuổi nhất ở La Masia. Chúng tôi sẽ ngồi vắt chân trên bức tường đá xem họ chơi trên sân Astroturf cạnh Mini Estadi. Andrés luôn nổi bật vì sự thông minh của mình, vì những kỹ thuật mà cậu ấy có thể thực hiện với quả bóng và vì cá tính của cậu ấy ở trên sân. Lúc nào cậu ấy cũng tỏa ra một luồng hào quang đặc biệt. Cậu ấy là một đứa trẻ được mọi người yêu mến và tôn trọng. Thật khó để không quý cậu ấy, trên sân cỏ và cả trong cuộc sống thường nhật. Trên sân cỏ, cậu ấy giúp mọi người tiến bộ hơn. Ngoài sân cỏ, cậu ấy sẽ không bao giờ khiến bất cứ ai phải đau đầu."

"Andrés có khí chất mà những người khác không có, khí chất khiến cậu ấy luôn khác biệt và độc đáo. Rất đặc biệt."

Lớn lên trong đội bóng thanh thiếu niên, trải qua quy trình chọn lọc tự nhiên khắc nghiệt, Víctor và Andrés đã trở thành bạn thân. Troiteiro đã không theo đuổi đam mê được đến cùng nhưng họ vẫn là bạn. Chỉ có những người thật sự xuất sắc mới trụ lại được, cả hai đều biết điều đó. Cuối cùng, họ đã cùng nhau chơi cho đội hình hạng nhất. Víctor ra mắt dưới thời Louis Van Gaal vào ngày 14 tháng 8 năm 2002; Andrés cũng ra mắt ngay sau đó ba tháng, vào ngày 22 tháng 11. Khi đó Barcelona đang có một khoảng thời gian tồi tệ nhưng ngay cả khi ít người có thể nhận ra, nền móng cho tương lai đã bắt đầu được đặt. Van Gaal, người luôn cầm sổ ghi chép trên tay, dù cái ghế của ông dường như luôn luôn trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, đã không thể hưởng những thành quả từ di sản mà ông để lại cho thế hệ sau. Thay vào đó là Frank Rijkaard, người đã mang đến những tên tuổi như Puyol, Xavi, Valdés và Iniesta, thế hệ tương lai đầy kinh nghiệm và tài năng. Barcelona giành chiến thắng tại La Liga mùa bóng 2004 - 2005

với những cầu thủ trẻ như Ronaldinho và các học trò của Van Gaal, trong đó có Víctor và Andrés.

Víctor và Andrés tự hỏi không biết bóng đá sẽ đưa họ tới đâu. "Trên đường trở về từ Levante, nơi chúng tôi vừa giành chức vô địch, tôi đã hỏi Andrés xem cậu ấy muốn giành những chiến thắng tiếp theo ở đâu", Valdés nói. "Hồi đó, Madrid là đội mà mọi người đều muốn đọ sức cùng. Nhưng chúng tôi đã thắng giải hạng Nhất rồi. Thế nên tôi hỏi cậu ấy: Chúng ta sẽ giành chiến thắng gì tiếp theo, cậu và tôi ấy? Cậu muốn có bao nhiêu danh hiệu, Andrés?"

"Tôi sẽ không bao giờ quên câu trả lời của cậu ấy: Sáu danh hiệu cho các giải đấu tầm quốc gia và ba cúp châu Âu! Đó là bởi vì Pep Guardiola, thần tượng của Andrés, đã giành được sáu danh hiệu, còn ba cúp vô địch châu Âu là để có thể sánh ngang với Madrid."

Valdés nói thêm.

"Khi tôi quyết định rời Barcelona, cậu ấy nói với tôi:

- Cậu không thể đi bây giờ được. Chúng ta gần đến đích rồi mà. Chúng ta chỉ thiếu một chức vô địch nữa thôi. Đừng đi, Víctor. Ở lại đi!

Danh hiệu vô địch thứ sáu đó đã nằm trong tầm tay của chúng tôi nhưng tôi lại bị chấn thương vào tháng Ba…"

"Andrés thì lại vượt xa lời hứa ban đầu. Khi đặt mục tiêu đó, chúng tôi không nghĩ là có thể đạt được. Mỗi lần nghĩ lại, tôi vẫn thấy nổi da gà. Vào thời điểm đó thì nghe có vẻ hoàn toàn ngoài tầm với đấy. Nhưng không ai đánh thuế giấc mơ, đúng không? Và cuối cùng thì chúng tôi đã đạt được nó."

Chiếc cúp đầu tiên trong số ba chiếc cúp châu Âu, Barça đã giành được ở Paris. Lời hứa đó là một cuộc hành trình kéo dài từ năm 2006 đến năm 2011, trải qua trận chung kết ở Rome năm 2009 và ở London hai năm sau đó.

"Chiến thắng ở Paris là định mệnh", Valdés nói. "Frank đã sử dụng quyền thay người một cách hiệu quả. Mọi thứ đều thay đổi khi Andrés vào sân trong hiệp hai. Cậu ấy gánh cả đội, đỡ lấy tất cả trách nhiệm trên vai và chúng tôi đã trở lại trận đấu để giành chiến thắng."

Huấn luyện viên Rijkaard cho đội ra sân với hy vọng đặt ở Valdés

còn Andrés thì bị bỏ lại trên băng ghế dự bị. Họ không thể kiếm được cho mình một vị trí phù hợp. Valdés đã bị tấn công và chỉ trích từ mọi phía nhưng trong phòng thay đồ thì tất cả mọi người, kể cả huấn luyện viên, đều ủng hộ cậu ấy. Ở Paris, anh đã chơi rất nổi bật. Rất quyết đoán. "Chúng tôi không thể để thua trận chung kết đó, nhất là sau tất cả những gì chúng tôi đã phải trải qua", anh nói. "Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc đó, cúp châu Âu đầu tiên của chúng tôi. Chiếc cúp đầu tiên trong ba chiếc cúp trong mơ của tôi và Andrés. Chúng tôi đã không thể tin được điều ấy."

Nhớ về trận chung kết, Valdés không thể quên được lối chơi của Iniesta, trong khi Iniesta thì lại nhớ như in cách Valdés chơi hôm đó. Andrés và Víctor, hai người anh em. Víctor đã cứu đội bóng khi phải đối mặt một - một với Thierry Henry nhưng tất cả những gì anh ấy nhớ đến là người anh em của mình. "Chính Andrés đã đàn áp họ", anh ấy nói.

"Trong tâm trí của tôi không có trận đấu nào, không có đêm nào sánh được bằng trận chung kết ở Paris. Chúng tôi, hai người bạn thân nhất đã cùng nhau giành cúp châu Âu. Khi tiếng còi vang lên, tôi đã quăng mình xuống đất trong lòng biết ơn tột cùng, tôi đã không thể tin được đó là sự thật. Sau đó tôi chạy như điên về phía Frank, sẵn sàng ôm lấy ông ấy. Chỉ có ông ấy và tôi mới biết được những gì chúng tôi đã phải trải qua trong năm đó. Ông đối xử với tôi như thể ông là cha tôi vậy.

- Thư giãn đi, Víctor, cậu sẽ chơi được đến tận trận chung kết, dù bất cứ điều gì xảy ra đi chăng nữa.

Đó là những gì ông ấy nói. Và tôi đã làm được. Vì thế tôi đã chạy tới để cảm ơn ông. Rồi tôi đi đến chỗ người anh em của mình. Tôi muốn chia sẻ khoảnh khắc này với 'em trai' của tôi. Chúng tôi đã ở bên nhau qua bao nhiêu chuyện: La Masia, những ngày tồi tệ, Barcelona B, bóng đá, tình bạn, tất cả những cuộc trò chuyện đó, tất cả những kỷ niệm đó..."

Trận chung kết ở Paris quả là một thử thách và tất cả đã phải đấu tranh rất nhiều. Cuộc hành trình đến được Rome để tìm kiếm chiếc cúp châu Âu thứ hai của họ cũng rất khó khăn. Và khó khăn nhất là ở Stamford Bridge, nơi hàng triệu trái tim đã được thử lửa.

"Sự thật là tôi còn không nhận ra rằng Andrés là người ghi bàn", Víctor nói. "Tôi chỉ nhận ra đó là cậu ấy khi tôi chạy đến để ăn mừng với cả đội từ tít đầu sân bên kia. Tất cả dường như đã chỉ ra rằng chúng tôi sẽ thua Chelsea. Từ lúc Michael Essien ghi bàn tôi

đã nghĩ, tôi sẽ chặn họ lại, nhưng tôi đã không thể. Quả bóng bay vào góc trên cùng của khung thành. Sau đó Abidal bị đuổi khỏi sân. Các cầu thủ của Chelsea như bay đến từ khắp mọi phía. Mọi thứ đều đang đi chệch hướng. Nhưng tôi cứ tự nhủ: Sẽ có cơ hội… ít nhất một cơ hội… chúng ta sẽ có cơ hội. Tôi nhìn lên đồng hồ điểm tám mươi tám phút. Trận đấu gần như đã kết thúc khi bàn thắng được ghi. Andrés ghi bàn và tôi nhảy lên vì sung sướng. Tôi không biết tại sao nhưng tôi tin chắc rằng điều gì đó sẽ xảy ra. Và nó đã xảy ra. Đó lại còn là người anh em của tôi. Thật không thể tin được."

Cúp châu Âu thứ ba giành được sau trận chung kết ở London thậm chí còn kịch tích hơn cả ở Rome, đặc biệt là đối với Iniesta. "Chúng tôi đang tập chạy và tập sút - những bài tập hằng ngày thì tôi thấy Andrés ngồi ở một góc sân với chuyên gia thể lực Emili Ricart", Víctor nói. "Cậu ấy lại bị chấn thương một lần nữa và không gì có thể an ủi được cậu ấy. Cậu ấy không biểu hiện bất cứ điều gì như thể cậu ấy không quen ai và không nhận ra ai ở đây vậy. Như thể nói chuyện với một hòn đá. Mắt cậu ấy không tập trung, cậu ấy nhìn vào vô định như thể không hiểu được chuyện gì đang xảy ra."

Lúc đó là cuối mùa giải 2008 - 2009 và câu chuyện không chỉ về một chấn thương khác của Andrés. Đó là khởi đầu của một khoảng thời gian tồi tệ nhất trong sự nghiệp của Iniesta, một khoảng thời gian dài đằng đẵng anh ấy gần như đã không thể tìm ra lối thoát. Tệ hơn cả những ngày đầu ở La Masia. World Cup đang đợi ở ngay cuối mùa giải nhưng trong một thời gian dài đã có những lo ngại rằng anh sẽ có thể không được chơi cho đội tuyển quốc gia. Andrés sẽ phải chiến đấu và chịu đựng, một lần nữa.

"Chúng tôi đều xuất phát từ đội Barcelona B, từ La Masia, chúng tôi chia sẻ sự nghiệp cùng nhau, chúng tôi chia sẻ mọi thứ, cùng sống trong bốn bức tường phòng ngủ ở La Masia", Valdés nói. "Khi bạn đang chơi cho Barcelona, bạn sẽ được cung cấp tất cả mọi thứ: họ cho bạn nơi ở, đi học và họ huấn luyện bạn, bạn đang ở một trong những câu lạc bộ tốt nhất trên thế giới và có lẽ là tốt nhất thế giới, nhưng cuối cùng thì bạn vẫn sẽ cô đơn. Không gia đình. Bạn phải làm quen với điều đó, thích nghi với những thứ bậc và mệnh lệnh. Và bạn phải làm tất cả một mình."

Khi Andrés vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời mình thì Víctor vẫn ở đó đợi anh. "Tôi nhớ trong những ngày trước khi đội hình Tây Ban Nha được công bố ở World Cup 2010,

cậu ấy thường gửi cho tôi những tin nhắn lạc quan, như thể cậu ấy biết rằng chắc chắn tôi sẽ có cơ hội gia nhập đội tuyển quốc gia. Sau đó, Vicente del Bosque xác nhận thông tin đó và Andrés gửi cho tôi tin nhắn: 'Víctor, cậu sẽ tới World Cup.' Tôi thấy mừng cho mình, tất nhiên rồi, nhưng tôi thậm chí còn vui hơn vì biết sẽ được ở cùng với Andrés. Tôi biết rằng tôi không có nhiều cơ hội được chơi trên sân, rằng vai trò của tôi ở đó chỉ là một phần của đội bóng. Nhưng tôi đã tự đặt cho mình một vai trò khác: chăm sóc Andrés. Tôi tự nhủ rằng: Người bạn thân nhất của tôi sẽ tới Nam Phi và cậu ấy đã có một năm quá khủng khiếp. Tôi phải ở đó để giúp cậu ấy. Châm ngôn của tôi là: 'Andrés, bất cứ điều gì cậu cần, bất cứ điều gì cậu muốn, bất cứ điều gì xảy ra đi chăng nữa thì vẫn có tôi đây. Đừng buồn nữa.' Và trong bóng đá, nếu bạn cố gắng, sẽ luôn có phần thưởng chờ đợi ở cuối con đường."

Chương 15
Bản sao

"Khi xem anh ấy chơi, tôi có cảm giác như mình vẫn đang được ở trên sân vậy."

- Michael Laudrup nói về Andrés

Andrés Iniesta đã trở thành một cầu thủ nổi bật sau nhiều năm bị đem ra so sánh với rất nhiều cầu thủ khác; sự nghiệp ở Barcelona đã trao cho anh cơ hội để chơi ở rất nhiều vị trí khác nhau. Một trong những cầu thủ hàng đầu mà anh luôn được đặt bên cạnh để so sánh là cầu thủ người Argentina, Juan Riquelme, người đã chơi suốt ba mùa giải tại Camp Nou.

"Nếu anh được chọn một cầu thủ ở đội Barcelona thì anh sẽ chọn ai ?" Đó là những gì Riquelme được hỏi trong một cuộc phỏng vấn với tờ Olé, vào tháng 3 năm 2013.

Suy nghĩ một hồi lâu, anh trả lời: "Rất khó để chọn ra một người… Nếu chỉ được chọn một người thì tôi sẽ chọn Messi. Nhưng nếu cho tôi chọn nhiều hơn một thì tôi sẽ lấy Messi và Iniesta."

"Iniesta là người có phong thái 'Riquelmista' nhất trong các cầu thủ Tây Ban Nha. Có lẽ có thể gọi là phong thái Iniesta nhỉ?"

"Không, Iniesta là một người đặc biệt và tôi đã dành rất nhiều thời gian cùng anh ấy. Tôi vẫn giữ liên lạc với anh ấy. Tôi đã rất buồn khi không thể đến dự đám cưới của Andrés nhưng hôm đó tôi phải đá trong trận chung kết giữa Libertadores và Corinthians. Tạ ơn Chúa, anh ấy luôn ở đó để đảm bảo Messi có thể thư giãn một chút. Messi có thể chơi chín mươi phút liên tục trong vùng cấm địa của đối thủ là nhờ có Iniesta đảm nhiệm lấy bóng cho Messi. Anh ấy là người đồng đội hoàn hảo dành cho Messi. Anh ấy là

người có thể cảm thấy bình tĩnh dù mười hoặc mười lăm phút liên tục không được chạm bóng vì anh luôn biết rằng rồi thời cơ sẽ đến."

"Anh ấy [Iniesta] là người chăm sóc cho cả đội. Anh ấy là kiểu người bạn sẽ quan sát và nhủ rằng: 'Hãy nhìn vào lối chơi của Iniesta! Không ai có thể cướp bóng từ anh ấy!' Sau đó Messi sẽ đón được bóng và tìm cách vượt qua hàng phòng thủ của đối phương. Nếu Messi chơi quá mười phút mà không chạm được vào bóng cho Argentina thì họ sẽ nói rằng anh ấy không muốn chơi vì Tổ quốc của mình. Nhưng đó là vì không có Iniesta ở đó. Ở Barcelona, nếu Messi chơi mười phút mà không có bóng, Iniesta sẽ là người khiến mọi người an tâm."

Riquelme, một cầu thủ rất tinh tế đã thể hiện được phong độ bóng đá tuyệt vời của anh trong thời gian ngắn ngủi ở Barcelona, rất thích Iniesta. "Anh ấy vẫn là tuyệt nhất", anh khẳng định trong một cuộc phỏng vấn cho DeporTV. "Anh ấy đã chỉ cho mọi người cách chơi bóng đúng đắn. Ronaldo và Messi khác với các cầu thủ khác vì họ có tốc độ. Nhưng Iniesta thấy được toàn cảnh trận đấu và từng hành động trên sân, như thể anh đang nhìn xuống từ trên cao vậy. Anh ấy làm gì cũng tốt. Mỗi khi anh ấy chơi, tôi không thể rời mắt khỏi anh ấy. Khi anh ấy không ra sân, Barcelona cũng không thể chơi được."

Riquelme đưa ra một minh họa rõ ràng hơn về ma thuật của Iniesta trong một cuộc phỏng vấn với ESPN: "Tưởng tượng như bạn đang lái xe trên xa lộ. Nếu có một vụ tai nạn phía trước, bạn sẽ làm gì? Bạn tiếp tục tiến về phía trước hay tìm đường khác. Bạn sẽ quay lại, phải không? Bạn sẽ không đi vào chỗ bị tắc đường. Iniesta cũng vậy. Nếu có quá nhiều người ở đây, thì anh ấy chạy ra chỗ khác. Cầu thủ duy nhất dám xông vào chỗ tắc đường là Messi. Anh đi vào một đầu và đi ra với quả bóng ở đầu bên kia, ghi một bàn thắng thậm chí chính anh ấy còn không biết mình đã thực hiện như thế nào. Anh ấy phải về nhà và xem lại trận đấu trên ti vi thì mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra."

Số 10 cũ của Boca làm rõ hơn ý của mình: "Tôi không thể có một đường chuyền sai được. Khi chơi bóng lần đầu tiên, tôi nghĩ mọi thứ rất đơn giản. Nếu mất kiểm soát bóng thì tôi sẽ thấy bực mình. Bóng đá là kiểm soát và những đường chuyền. Quả bóng là tất cả những gì bạn cần tập trung. Iniesta dạy chúng tôi cách sử dụng quả bóng. Bạn có thể thấy được điều ấy khi anh ấy chơi. Nếu thấy số 4 không bị kèm, anh ấy sẽ chuyền bóng cho số 4. Anh ấy làm mọi việc trở nên đơn giản hơn."

***

David Silva nói về Iniesta: “Chúng tôi khá giống nhau.” Người đồng hương Tây Ban Nha của anh đến từ Manchester City nói thêm: “Cả hai chúng tôi đều hướng nội. Chúng tôi không thích nói nhiều. Có lẽ đó là lý do tại sao chúng tôi hợp tác tốt với nhau.”

Giống như Riquelme, Silva cũng rất thích xem Iniesta chơi bóng. “Khi xem anh ấy luyện tập, tôi tự nhủ: ‘Thật khác biệt. Đây là một đẳng cấp khác rồi.’ Thật ngoạn mục khi xem anh ấy trên sân cỏ. Một số điều anh ấy làm khiến bạn không thể tin vào mắt mình được.”

“Và anh ấy không bao giờ mất bình tĩnh. Đó là điều thực sự làm tôi kinh ngạc. Bất kể đó là một buổi tập hay một trận đấu. Không phải ngẫu nhiên mà anh ấy ghi được bàn trong trận chung kết World Cup. Bàn thắng đó phản ánh bản chất của nền bóng đá Tây Ban Nha. Tôi không có may mắn được chơi trong trận chung kết đó nhưng tôi cũng đã thở dài nhẹ nhõm từ băng ghế dự bị khi anh ấy ghi bàn. Áp lực khi ngồi trên băng ghế dự bị còn tồi tệ hơn ở trên sân. Tôi không bao giờ nghĩ rằng chúng tôi có thể giành chiến thắng ở World Cup nhưng chúng tôi đã làm được và còn hai giải vô địch châu Âu nữa.”

“Sự tĩnh lặng của Andrés là thứ tôi chưa bao giờ thấy ở bất kỳ ai khác. Tôi nghĩ anh ấy sinh ra đã như vậy rồi. Đó là bản chất của anh ấy. Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy mất bình tĩnh. Có lẽ chỉ đúng một lần, trong trận chung kết World Cup, khi anh bị Van Bommel đốn giò hai hay ba lần. Nhưng chúng tôi thật may mắn và anh ấy vẫn trụ lại được trên sân.”

Silva thừa nhận anh thích nói chuyện với Iniesta về bóng đá. “Khi chúng tôi tập luyện xong, cả hai sẽ ở lại một chút, dành thời gian để nói về cuộc sống và bóng đá. Và tôi luôn học được điều gì đó từ anh ấy.”

Khi ở trên sân, họ luôn có một sự liên kết rất đặc biệt. “Dù trận đấu đang diễn ra thế nào, ngay cả khi đội bóng đang chơi rất chật vật, bạn luôn có thể đưa bóng cho Andrés. Sau đó, không còn gì phải lo lắng nữa. Bạn biết bóng sẽ an toàn. Đó là lý do tại sao tôi cảm thấy bản thân rất giống với anh ấy và với Xavi, Santi Cazorla. Chúng tôi đều là những người yêu trái bóng.”

Có một điều mà Silva đặc biệt thích về Iniesta. “Đó là cách anh ấy xoay người. Tôi nghĩ đó là những gì khiến anh ấy thực sự đặc biệt.

Thật không thể tin được. Anh ấy chỉ cần một không gian khoảng hai hay ba mét thôi là có thể đào tẩu khỏi đó. Các hậu vệ cố gắng để chặn anh ấy nhưng không thành. Những điều mà anh ấy có thể làm được với một cú xoay người thật đáng kinh ngạc. Anh ấy biết cách đọc trận đấu và có khả năng phân tích chi tiết từng tình huống. Anh ấy thực hiện những điều đó một cách hoàn hảo."

"Anh ấy đã vượt qua rất nhiều trở ngại, đó là điều mà mọi người và đặc biệt là những cầu thủ trẻ nên biết. Tôi cảm thấy bản thân rất giống với Andrés như vậy đó."

***

Ngưỡng mộ và tôn trọng cũng là những điều mà Santi Cazorla dành cho đồng đội người Tây Ban Nha của mình. "Anh ấy luôn là cầu thủ mà tôi đã lấy làm gương kể từ khi chúng tôi gặp nhau ở Brunete, khi anh ấy chơi cho Albacete và tôi chơi cho Oviedo. Sau đó, chúng tôi đã ở cùng đội U21 và chúng tôi thực sự thân thiết với nhau tại giải vô địch châu Âu 2008."

"Tôi đã được vào thẳng đội U23 mà không cần chơi một trận nào trước đó với đội bóng hạng cao. Luis Aragonés đã chọn ra những người giống tôi, De la Red, Sergio García và Fernando Navarro. Và Andrés luôn giúp đỡ tôi. Anh ấy luôn ở đó kể cả khi bạn không nhận ra. Khi bạn bị thương, anh ấy sẽ là người hỏi thăm. Anh ấy là một cầu thủ có nhân cách rất tốt. Tôi luôn coi anh ấy và Xavi là những cầu thủ vĩ đại nhất trong lịch sử bóng đá Tây Ban Nha. Tôi hâm mộ anh ấy như một cầu thủ và quý mến anh ấy như một người bạn, bởi vì Iniesta là một anh chàng rất khiêm tốn và giản dị."

"Guardiola cũng đã từng nhận xét rằng anh ấy không xăm mình và ngoại hình của anh ấy không đặc biệt. Anh ấy là một cầu thủ hoàn hảo nhưng anh ấy không coi mình là tượng đài bóng đá hay biểu tượng xã hội hay bất cứ thứ gì khác. Nhưng sự thật thì anh ấy đúng là như vậy. Anh ấy không nhận ra tầm ảnh hưởng của lối chơi hay ý nghĩa của anh ấy đối với đất nước Tây Ban Nha và với những cầu thủ trẻ."

Cazorla nói thêm: "Nếu bạn đang ở trên băng ghế dự bị và bạn nhìn thấy anh ấy, bạn sẽ tự hỏi: 'Anh chàng này không bao giờ lo lắng à?' Thỉnh thoảng anh ấy còn di chuyển trên sân như đi bộ nữa. Áp lực không bao giờ có thể ảnh hưởng đến anh ấy. 'Áp lực gì cơ?' - Anh hay nói với chúng tôi như vậy trong phòng thay đồ. Anh ấy như chẳng phải lo lắng về bất cứ điều gì. Anh ấy luôn luôn bình

tĩnh như thế."

"Anh ấy thấy được những thứ mà chúng ta không thấy. Kể cả khi tình huống tưởng như đã bế tắc thì anh ấy cũng sẽ tìm ra lối thoát. Ai cũng đánh giá cao anh ấy vì lối chơi thông minh, vì những bàn thắng đẹp và vì những gì anh ấy đã đem đến cho Barcelona và cho đội tuyển Tây Ban Nha. Chúng tôi đã tận hưởng từng khoảnh khắc có anh ấy. Ngay cả Messi cũng biết rằng mình có thể trở thành cầu thủ giỏi nhất thế giới là nhờ có Andrés ở đó."

Cuối cùng, Cazorla tóm tắt: "Nhưng trên tất cả, tôi thích Andrés nhất khi anh ấy là một người bạn, một con người giản dị chưa bao giờ đánh mất bản thân vì danh vọng. Anh ấy là tấm gương sáng cho những cầu thủ trẻ tuổi. Tôi luôn nói với con trai mình rằng: 'Con hãy nhìn vào Andrés. Hãy xem chú ấy là người như thế nào, chú ấy làm gì với danh tiếng của mình và hãy chú ý đến sự khiêm tốn của chú ấy.' Thật là một vinh hạnh khi được biết anh ấy. Tôi rất biết ơn vì anh ấy luôn ở bên tôi bất kể thăng trầm. Anh ấy là một người bạn thực sự."

***

Còn Andrés thì sao? Ai là người truyền cảm hứng cho anh? Không có gì phải thắc mắc, chắc chắn là một trong những người ảnh hưởng nhiều nhất đến sự trưởng thành của anh - vị nhạc trưởng đại tài người Đan Mạch, Michael Laudrup.

"Nhiều lần tôi được hỏi: 'Michael, liệu việc mọi người gọi Andrés là một Laudrup mới có khiến anh khó chịu không?' Và tôi đã trả lời rằng: 'Hoàn toàn ngược lại. Nếu họ nói ai đó là một phiên bản mới của ai đó, thì điều đó có nghĩa là phiên bản đầu tiên đã làm tốt mọi thứ.' Tôi không dám nói ai đó giống tôi hay không. Mỗi người đều khác nhau. Nhưng ý tôi muốn nói là đôi khi bạn thấy một cầu thủ chơi và bạn có thể thấy bóng hình của mình trong đó. Iniesta là một cầu thủ cho tôi cảm giác như vậy."

"Thật ra khi xem cậu ấy chơi, tôi cảm giác như đang nhìn chính mình chơi vậy. Ý tôi là cách cậu ấy di chuyển. Cách cậu ấy lừa bóng, chuyền quả bóng từ chân này sang chân kia, không để đối thủ có cơ hội cướp bóng - họ vẫn gọi đó là 'La Croqueta' khi tôi vẫn còn chơi. Đó là những điều nho nhỏ, những kỷ niệm về một thời sân cỏ của tôi. Lúc đầu, tôi không biết nhiều về cậu ấy. Mọi người bắt đầu nói với tôi rằng có một cậu bé có lối chơi rất giống tôi hồi còn ở Barça và cậu bé đó thậm chí còn thử một số động tác tôi từng thực hiện khi còn là một cầu thủ trước đây. Nhưng tôi không

thực sự hiểu họ nói gì cho đến khi tôi tận mắt xem cậu ấy chơi."

Laudrup nhấn mạnh "La Croqueta" vì đó là một kỹ thuật mà rất ít cầu thủ có thể làm tốt. "Tôi nhớ Onésimo, người đã chơi một thời gian với chúng tôi ở Barcelona, cũng từng thực hiện kỹ thuật đó nhưng kiểu của anh ấy hơi khác một chút. Như Andrés đã nói, 'La Croqueta' tồn tại không phải chỉ vì trông nó đẹp mắt mà bởi vì nó giúp cầu thủ có thể chuẩn bị cho lần chuyền bóng tiếp theo."

"Cầu thủ thực hiện kỹ thuật đó bằng cách đưa bóng từ chân này sang chân kia. Ví dụ, bạn lấy quả bóng bằng chân phải và gẩy nó sang chân trái, chân đó có vai trò như một bức tường và sau đó bạn chuyền bóng. Chỉ bằng một lần chạm bóng, bạn có thể vạch ra cho mình một đường chuyền khác, hoặc một đường rê bóng khác, hoặc bất cứ thứ gì bạn muốn. Không phải là quá khó, ít nhất thì trông có vẻ không khó lắm. Khó là ở chỗ phải làm thế nào để thực hiện kỹ thuật với tốc độ cực nhanh trong khi đang bị bao quanh bởi rất nhiều đối thủ. Bạn có thể đang bị ai đó kèm từ phía trước, một người khác từ phía sau, và thêm một người nữa ở bên cạnh. Khi không bị kèm và có thời gian tập luyện thì bất cứ ai cũng có thể thực hiện được kỹ thuật 'La Croqueta' nhưng để làm điều đó một cách nhanh chóng khi đang bị bao vây thì mới khó khăn. Và khi bạn chỉ có thể nhìn về phía trước chứ không nhìn xuống dưới để biết quả bóng ở đâu thì còn khó hơn nữa. Tôi khá ngạc nhiên vì không có nhiều cầu thủ dùng kỹ thuật này dù nó rất hiệu quả. Andrés cũng đã nói những điều tương tự - anh ấy nói anh ấy dùng nó vì rất hiệu quả."

Điều mà Laudrup ngưỡng mộ nhất ở Iniesta có lẽ chính là lối chơi thông minh của anh. Laudrup đã giải thích điều này một cách rất trực quan: "Một cầu thủ có thể nhìn thấy được đường chuyền như thế nào? Có cầu thủ nhìn thấy những đường chuyền mà ai cũng có thể thấy, ngay cả những người xem từ trên khán đài nhưng đường chuyền ấy có khả thi hay không lại là một chuyện khác. Tiếp theo là cầu thủ với những đường chuyền bất ngờ: mọi người đều nghĩ rằng quả bóng sẽ đi theo hướng này nhưng anh ấy lại đưa nó theo một hướng khác. Và cuối cùng, kiểu chuyền thứ ba, cũng là kiểu chuyền khó nhất: những đường chuyền qua các khoảng trống gần như không tồn tại hoặc qua một khe mà không ai có thể nhìn thấy. Andrés có thể thực hiện cả ba loại đường chuyền đó."

"Rất nhiều cầu thủ có thể thực hiện một đường chuyền kiểu đầu tiên và thứ hai. Nhưng rất ít người có thể chơi kiểu thứ ba. Đó là kiểu khó nhất. Nó không chỉ phụ thuộc vào bạn mà còn phụ thuộc vào đồng đội của bạn nữa. Và khi đó chúng ta phải bước vào một

chiều không gian khác mà trong đó người ta không chỉ nhìn được đường chuyền mà còn phải nhìn được cầu thủ sẽ nhận bóng của mình. Mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nếu cầu thủ nhận bóng cũng tinh ý như người chuyền bóng. Điều đó đã xảy ra với tôi ở thời kỳ hoàng kim khi phối hợp cùng Txiki Begiristáin. Tôi sẽ lùi sâu ra khỏi khu vực cấm địa rồi đưa quả bóng lên không trung cho Txiki. Anh ấy là một cầu thủ thông minh, anh ấy sẽ di chuyển lên đúng thời điểm để quả bóng chạm tới chân anh ấy. Sau đó anh ấy sẽ chuyền bổng cho José Mari Bakero. Chúng tôi đã ghi được rất nhiều bàn thắng theo cách đó; nhiều tới mức mà chúng tôi đã nói với nhau rằng: Chúng ta đã ghi được hơn 40 bàn thắng giống y hệt nhau, vậy mà vẫn không ai cản phá được."

"Điều đó đang lặp lại ngay bây giờ với Andrés và các đồng đội của anh ấy, cho dù đó là Messi, Neymar, Suárez hoặc trước đó là Villa và Eto'o. Đó là bởi vì họ đã chơi với nhau quá lâu và mối liên kết giữa họ đã quá chặt chẽ. Đó là lý do tại sao để có được những khoảnh khắc trời ban như vậy, bạn luôn cần đến ít nhất hai cầu thủ: người cho và người nhận, người nhìn thấy đường chuyền và người nhận nó để hoàn thành đường bóng."

"Hai người phải nói cùng một ngôn ngữ. Một người chơi giỏi thôi thì không thể làm được, anh ta cần một người đồng đội cũng giỏi như mình. Sau đó, nếu có ai hỏi bằng cách nào họ làm được điều ấy, họ sẽ không biết phải trả lời thế nào. Có rất nhiều thứ bạn có thể được huấn luyện, thực ra là hầu như tất cả mọi thứ, nhưng riêng kỹ thuật này… hoặc là bạn có nó hoặc bạn không có, đó là bẩm sinh. Và một điều nữa, đôi khi có những cầu thủ rất khôn ngoan trong cuộc sống đời thường nhưng trên sân cỏ thì không và ngược lại. Sự khôn ngoan trong bóng đá rất khác với trong cuộc sống thường nhật."

Iniesta và Laudrup đã nói nhiều về tài năng thiên phú và trực giác. Dane nhớ lại, "Andrés nói: 'Tôi càng nghĩ nhiều thì tôi càng dễ đưa ra quyết định sai lầm.' Tôi hiểu anh ấy vì điều đó cũng xảy ra với tôi. Trong một trận đấu ở Albacete, tôi có bóng và chuyền bóng xuyên qua ba hậu vệ để đưa bóng cho Romário nhưng sau đó đồng đội của tôi đã không thể dứt điểm."

"Một trong những cầu thủ ở Albacete đã tới nói với tôi: 'Anh thực sự cố tình chuyền bóng ra đó à? Nói thật đi.' Tôi chỉ đứng đó nhìn anh ta, tôi thực sự không biết phải trả lời như thế nào. Và điều buồn cười là, khi trận đấu tiếp diễn, anh ấy không ngừng hỏi lại tôi điều đó cho đến khi tôi phải trả lời. Thì tất nhiên là tôi muốn đưa bóng ra đó, anh ta muốn tôi nói gì nữa chứ? Nếu bắt tôi giải

thích làm thế nào thì tôi chịu. Tôi cũng giống như Andrés và tất cả những cầu thủ có khả năng trời phú thôi."

"Chúng ta đang nói về Iniesta – cầu thủ đã có tất cả các danh hiệu, nhưng thực ra Iniesta đã chơi như thế này từ khi anh ấy mới 10 tuổi. Bây giờ anh ấy chơi như một tiền vệ trung tâm, hơi khác một chút. Ở một số mặt thì anh ấy vẫn như vậy, ở những mặt khác thì anh ấy hoàn toàn thay đổi. Nhưng theo tôi nghĩ thì đó là nguồn gốc của niềm tự hào vì một cầu thủ như anh ấy đã đi xa được đến mức này, kể cả với một xuất phát điểm như vậy."

"Và khi tôi thấy anh ấy đưa bóng từ chân này sang chân kia, tôi đã nhớ đến bản thân mình. Vì thật hiếm khi bạn có thể thấy được điều đó. Có một kỹ thuật khác phổ biến hơn gần đây, đó là nhìn theo một hướng nhưng chuyền bóng một hướng khác. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên làm như vậy, mọi người đã hỏi tôi: 'Anh vừa làm gì vậy?' Và tôi trả lời: 'Lừa đối thủ.' Trò đó có hiệu quả trong bóng đá và cả trong cuộc sống. Mấu chốt là phải ứng biến. Không có cuốn sách nào dạy được điều đó. Không có công thức nào giúp cầu thủ tính toán được hướng bóng khi đối thủ của mình đang nhìn đi một hướng khác. Như Johan Cruyff luôn nói: Những điều đơn giản là những điều phức tạp nhất. Lần chuyền bóng đầu tiên là dễ nhất, nhưng bạn phải làm thật nhanh để nó trở thành kỹ thuật khó nhất."

"Lối chơi của Andrés làm tôi lại nhớ về Cruyff khi ông tuyên bố rằng chơi bóng đá cần có cái đầu. Chúng tôi cũng cần cả những cầu thủ có can đảm và đôi chân tốt nhưng những người đi được xa nhất trong môn thể thao này là những người biết suy nghĩ. Thể chất là quan trọng nhưng không quan trọng bằng nhận thức. Bốn mươi năm trước, Iniesta, Messi, Guardiola, Amor và Milla hẳn sẽ gặp khó khăn khi chơi bóng đá vì vóc dáng của họ nhưng ngày nay mọi chuyện đã khác. Có những huấn luyện viên vẫn thường nói là: Một cầu thủ có được bóng 40 lần nhưng lại mất bóng 41 lần thì để làm cái gì chứ?"

"Tôi nhớ trận chung kết World Cup diễn ra khi chúng tôi cùng Mallorca đã đến Thụy Điển tập huấn trước thềm mùa giải. Xe chở cầu thủ không chạy quá 90 km/giờ còn các cầu thủ đã phải theo dõi trận đấu qua máy tính và iPad của họ. Tôi đã yêu cầu người lái xe đi nhanh hơn một chút nhưng anh ta nhất quyết không chịu. Chúng tôi đến khách sạn khi trận đấu đã hết nửa thời gian, thế là chúng tôi chỉ được xem một cách trọn vẹn từ hiệp hai và tất cả chúng tôi đều đã chứng kiến bàn thắng của Andrés. Andrés đã lùi lại một bước trước khi nhận được đường chuyền. Bản năng của

hầu hết các cầu thủ sẽ là dứt điểm ngay lập tức để không đến trễ hoặc bị đối thủ lấy mất bóng. Nhưng anh ấy đã lùi lại một bước."

"Có vẻ như quả bóng sẽ không kịp lọt lưới trước khi các hậu vệ xông lên. Và hơn nữa, chính thủ môn đang đứng chệch khỏi quỹ đạo bóng của Andrés. Bình thường các cầu thủ sẽ bị bản năng thôi thúc xông lên chiếm không gian để chắc chắn rằng mình sẽ tới đón được bóng trước bất kỳ ai, để không phải chờ lâu thêm nữa. Nhưng Andrés đã đợi để quả bóng đi trọn vẹn đường bay của nó."

"Sau đó, thời gian dường như dừng lại và kết quả trận chung kết World Cup chỉ còn phụ thuộc vào anh ấy. Vấn đề là mặc dù bạn có thời gian để suy nghĩ, đắn đo, nhưng điều tốt nhất lại là tùy cơ ứng biến. Arjen Robben là một ví dụ. Anh ấy đã dành quá nhiều thời gian để suy nghĩ trong khi chạy cùng quả bóng tới phía Casillas. Chắc đầu anh ấy lúc đó phải loạn lắm: sút sang phải, hay sút sang trái, hay sút chính diện đây? Bạn sẽ lỡ mất thời cơ khi suy nghĩ quá nhiều vì khi đó có quá nhiều sự lựa chọn. Iniesta, mặc dù vậy, vẫn có thể đưa ra quyết định đúng. Phần lớn mọi cầu thủ sẽ chiếm lấy không gian trước mặt vì đó là trận chung kết World Cup và bạn sẽ có được cơ hội thứ hai như thế này nữa. Cú treo bóng giữa không trung đó vốn đã là một chiến tích rồi."

Chín trên mười cú sút trong tình huống đó sẽ ra ngoài nhưng cú sút của Iniesta thì không. Cú sút của Iniesta đã tới đúng nơi nó cần tới.

Chương 16
Đối thủ… và những người bạn

"Đó là Andrés! Tôi không thể đốn giò anh ấy được."

- Sergio Ramos, Real Madrid

"Chúa đã phù hộ chúng tôi trong pha kèm người một - một giữa Robben và Iker", Sergio Ramos nhớ lại. "Chúng tôi đã thực sự được Chúa phù hộ vì chỉ nhờ một ngón chân của Iker mà chúng tôi đã ngăn cản được Hà Lan ghi bàn. Và ngay cả khi anh ta đã chạm vào quả bóng thì bóng cũng không đi quá xa khỏi cột dọc. Nếu họ ghi bàn vào lưới chúng tôi lúc đó thì chắc chắn chúng tôi sẽ không thắng được trận đấu ấy."

"Khi Andrés chuẩn bị ghi bàn, tôi ở vị trí hậu vệ phải và đang chạy đến góc cờ trái ở đầu bên kia của sân. Tôi đã chạy 100 mét trong khoảng chín giây. Tôi nghĩ tôi đã chạy nhanh như Usain Bolt rồi. Tôi chạy từ bên này sang bên kia sân như bị ma nhập vậy. Nỗ lực phấn đấu cả đời đều nằm trong bàn thắng đó."

Đó là hoài niệm của Sergio Ramos về hai thời điểm quyết định trong trận chung kết World Cup tại Nam Phi năm 2010. Anh, cầu thủ hậu vệ của Real Madrid và hậu vệ cánh phải của Tây Ban Nha, khi đó đã đùa rằng Chúa đã đội lốt Casillas.

Ký ức của Iniesta về khoảnh khắc ấy lại ít kịch tính hơn thế. Anh nhấn mạnh rằng anh chưa bao giờ lo lắng về chuyện Hà Lan sẽ ghi bàn. Ramos tiếp tục: "Khi anh ấy nói: 'Tôi quan sát thủ môn và nghĩ rằng không có chuyện gì xấu có thể xảy ra được cả', tôi đã gạt ngay: 'Tất nhiên là đối với anh thì dễ dàng hơn rồi. Đối với anh thì tất cả mọi thứ chỉ diễn ra trong vòng có ba giây. Đối với tôi thì cảm giác như khoảnh khắc ấy kéo dài cả cuộc đời vậy'."

Casillas tiếp tục câu chuyện. “Thật hiếm khi chúng tôi mắc một lỗi lớn như vậy trong trận chung kết World Cup. Phòng thủ của chúng tôi rất chắc chắn. Nhưng điều đó đã xảy ra. Sneijder đã làm rất tốt và hỗ trợ Robben rất nhiều. Chúng tôi biết rằng họ là những cầu thủ nguy hiểm nhất của đội Hà Lan. Vấn đề là quả bóng đi vào giữa “Puyi” và “Geri” (Puyol và Piqué) và chúng tôi đã phản ứng quá chậm. Chúng tôi đã không thể làm gì khi anh ta nhận được bóng, không làm được gì ngoài cố gắng giữ vững niềm tin.”

Họ đã nắm được lợi thế. Ramos và Casillas đã quá hiểu Robben trong thời gian chơi cho Madrid và kinh nghiệm đó đã giúp Tây Ban Nha rất nhiều khi anh ta định ghi bàn. “Tôi đã cố gắng chạy trước một bước vì tôi biết anh ấy sẽ làm gì tiếp theo”, Casillas nói. “Tôi đoán anh ta sẽ cố vượt qua tôi bằng cách kéo bóng sang bên phải của anh ấy, tức bên trái của tôi. Nếu vượt qua được tôi thì anh ta sẽ hoàn toàn tự do. Đó là lý do tại sao tôi ngả người về phía đó. Sau đó, anh ta sút và bóng chạm chân tôi, và tôi đã biết quả bóng sẽ không thể trúng khung thành. Thủ môn cũng sẽ hiểu ngay lập tức như vậy. Tôi đã rất chắc chắn là nó sẽ ra khỏi khung thành. Và đúng là mọi thứ đã diễn ra như vậy - quả bóng đập vào chân tôi và đi lệch hướng.”

Iniesta có thể bình tĩnh vì anh đã quan sát được Casillas. Thủ môn thì lại không hề thoải mái trong lúc quan sát tiền vệ này trước khi anh ghi bàn thắng, bởi anh có thể thấy thời gian của trận đấu đang gần hết và năng lượng của đội Tây Ban Nha thì đang dần cạn kiệt. Casillas và Ramos cũng có cùng một nỗi bất an.

“Trong hiệp phụ của trận chung kết World Cup, bạn sẽ lo về việc làm thế nào để không phạm sai lầm hơn là tấn công”, Ramos nói. “Đó là lý do tại sao tất cả chúng tôi đều tự hỏi: ‘Đó có thật là Andrés không, anh ấy dâng lên quá cao tới mức gần như việt vị rồi kìa?’ Câu trả lời là đúng vậy. Đó thực sự là anh ấy và anh ấy biết cách để luôn đứng trên hàng phòng ngự của đối thủ. Anh ấy lùi lại một bước và ghi bàn. Nếu có một cầu thủ nào đó trên thế giới xứng đáng để ghi bàn thắng đó thì chỉ có thể là Andrés. Điều đó làm tôi rất hạnh phúc. Trước đó tôi đã có tận ba cơ hội, thậm chí có quả chệch lên trên xà ngang chỉ một chút thôi. Chúng tôi chơi với quả bóng Jabulani và có vẻ là do thiết kế của nó, quả bóng có hướng đi hơi kỳ lạ trước khi hạ cánh xuống chân tôi.”

Casillas cũng rất ngạc nhiên khi thấy Iniesta trở thành cầu thủ dâng lên cao nhất của Tây Ban Nha. “Không nhiều người có thể hiểu được tại sao Andrés lại ở đó. Tôi cũng đã tự hỏi rất nhiều lần: ‘Anh ấy đang làm gì ở rìa khung thành vậy?’ Và khi quả bóng

chạm tới anh ấy, tôi đã nghĩ: 'Trời ơi, quả bóng rơi ở vị trí hoàn hảo dành cho anh ấy!' Vấn đề là sau đó, Stekelenburg cũng nhận ra điều đó và tôi nghĩ anh ta đã có thể ngăn cản được rồi. Tôi gần như đã chắc chắn về điều đó. Vậy nên tôi đã không thể thư giãn cho đến khi thấy quả bóng thật sự bay vào lưới."

"Mỗi khi có những chuyện như này xảy ra, tôi thường nhìn thẳng về phía trọng tài để xem ông ta có chạy ra giữa sân không. Sau này, khi xem lại trận đấu trên ti vi, tôi nhận thấy Andrés, ở đầu kia của sân, cũng làm y hệt như vậy. Và khi thấy trọng tài biên thổi còi tiếp tục trận đấu, tôi nghĩ giọt năng lượng cuối cùng của tôi cũng đã bốc hơi luôn khỏi cơ thể mình rồi. Tôi thậm chí không còn sức lực để ăn mừng bàn thắng nữa và đương nhiên là đã không chạy được đến góc sân để tham gia màn ăn mừng cùng các đồng đội của tôi. Mặc dù tôi là người ít khi bỏ qua những màn ăn mừng bàn thắng và bàn thắng này lại còn mang tới cho chúng tôi chiếc cúp vô địch thế giới chỉ bốn phút ngay trước khi kết thúc hiệp phụ. Nhưng tôi đã không thể. Tôi ôm choàng lấy Busquets, người đang đứng gần nhất và chỉ thế thôi. Rồi đến lúc đó cảm xúc mới ùa tới. Mọi người không hiểu được những cảm xúc chúng tôi phải trải qua khi đá trong một trận chung kết là như thế nào. Chúng tôi có nhiều cơ hội khác nhau, nhưng khi thời gian gần hết, ai cũng sẽ nghĩ về đá luân lưu. Và còn rất nhiều thứ khác trôi qua tâm trí bạn. Đó là lý do tại sao khi Andrés ghi bàn, tôi mới bắt đầu nghĩ: Chúng tôi có thể trở thành nhà vô địch thế giới. Không thể tin được! Thật tuyệt vời!"

Casillas không thể cử động. Sergio Ramos thì lại không thể ngừng di chuyển. "Hãy xem cách Andrés nắm bắt cơ hội. Anh ấy rất bình tĩnh, thời gian và không gian như đã ngừng lại với anh ấy. Mỗi lần xem lại bàn thắng ấy, cảm xúc lại ùa về trong tôi", Ramos nói. "Tôi đã có cúp vô địch thế giới, cúp Champions League, cúp vô địch châu Âu ở nhà và không một ngày nào trôi qua mà tôi không nâng niu chúng. World Cup là giải đấu mà tất cả các đội bóng vĩ đại đều mơ ước. Bóng đá nợ chúng tôi điều đó. Tây Ban Nha từng là nhà vô địch thế giới trong nhiều môn thể thao, bóng rổ, tennis, đua xe thể thao. Nhưng chúng tôi chưa từng vô địch trong môn thể thao vua cho tới ngày hôm đó."

Cùng niềm hạnh phúc đó, và thậm chí còn hơn thế, Fernando Torres, người bạn lâu năm của Iniesta trong những giải đấu thanh thiếu niên của tuyển quốc gia Tây Ban Nha, không thể giấu được sự vui mừng. "Tôi không thể tin rằng quả bóng đã đi vào gôn. Tôi đã có cảm giác rằng chúng tôi sẽ phải đá luân lưu", tiền đạo của Atletico Madrid phấn khích. Tôi nhận được bóng sâu bên cánh trái

và Andrés cũng đã thoát khỏi sự kèm cặp ở gần khung thành. Tôi cố gắng tạo cơ hội cho cậu ấy bằng cách câu bóng qua đầu hàng phòng ngự đối phương… chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra tiếp theo sau đó", Torres đã không đá tới cuối trận chung kết đó do chấn thương. "Ông trời thật ác độc, sau tất cả những gì tôi đã cố vượt qua để đến được đó. Chỉ một tháng rưỡi trước đó thôi, tôi vẫn còn đang chống nạng. Đáng ra tôi phải được sát cánh bên đồng đội đến khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên." Chàng tiền đạo lủi thủi rời khỏi sân bóng, trong khi Andrés đã bộc bạch tình cảm của mình dành cho Dani Jarque – những tình cảm đã giúp anh sáng suốt dẫn dắt đội bóng đi nốt những phút còn lại của trận đấu.

"Tôi rất nhớ những buổi chiều chúng tôi ngồi tâm sự và chia sẻ bí mật với nhau ở Nam Phi", Torres nói. "Andrés kể rằng có rất nhiều vấn đề cá nhân xảy ra với cậu ấy năm đó. Có nhiều điều tôi hoàn toàn không biết tới – những điều làm tôi càng tôn trọng cậu ấy hơn. Và trên hết là lòng tự hào bởi bạn mình đã ghi được bàn thắng cực phẩm. Thật sự không thể tìm ra ai khác phù hợp hơn cậu ấy để ghi bàn thắng vô địch của chúng tôi ở Johannesburg."

Họ thân mật chia sẻ nhiều điều về cả những thứ tệ nhất và tuyệt vời nhất trong sự nghiệp và họ cho nhau cả những lời khuyên nữa. Torres nhớ lại, "Cả hai chúng tôi đều gặp nhiều chấn thương tệ hại và nhiều vấn đề khác nữa trong năm đó. Có lẽ là chúng tôi đã không đến Nam Phi trong trạng thái hoàn hảo nhất, cả về thể chất lẫn tinh thần. Andrés đã trưởng thành nhiều trong giải đấu đó. Cậu ấy qua được vòng bảng để rồi cuối cùng ghi được bàn thắng lịch sử đó. Còn tôi, tôi đã bắt đầu chơi sớm hơn, và có thể vì trận thua đầu tiên (1-0, trước Thụy Sĩ), thể trạng của tôi ngày càng tệ đi cho đến lúc đầu gối không thể chịu thêm được nữa."

Mặc dù vậy, cả hai đều đã đạt được điều mình muốn. Khi họ trở về nhà với ngôi sao "Vô địch Thế giới" được thêu trên áo, Andrés đã tới chỗ Fernando hỏi:

- Cậu còn nhớ chiếc áo cậu ký cho tôi sau World Cup ở Trinidad và Tobago không?

- Đương nhiên rồi, Andrés. Đương nhiên là tôi nhớ rồi.

Mãi đến thời điểm đó, Andrés vẫn không hề nhắc tới chuyện chiếc áo như thể nó chưa từng tồn tại. Anh vẫn là cậu bé dũng cảm và chính trực, nhưng đồng thời, cẩn trọng và khéo léo như khi họ mới gặp nhau lần đầu, lúc cả hai mới 14 tuổi.

“Chúng tôi gặp nhau lần đầu ở đội U15 Tây Ban Nha. Chúng tôi ra mắt trong cùng một trận ở Villafranca de los Barros”, Torres hồi tưởng, “và kể từ ngày ấy, chúng tôi đã đi cùng nhau suốt. Mùa thi đấu lớn đầu tiên của chúng tôi là U16 châu Âu ở Anh. Chúng tôi mất Andrés ở vòng bảng do chấn thương, sau đó thắng Pháp ở trận chung kết do một bàn thắng tôi ghi tặng cho cậu ấy. Chúng tôi cần cậu ấy và chúng tôi nhớ cậu ấy vô cùng. Tiếp theo, chúng tôi thắng ở U19 châu Âu trước Đức bằng một bàn thắng tôi lại ghi tặng cho Andrés, và cậu ấy cũng sát cánh bên tôi, một lần nữa.”

“Thế rồi hồi năm 2001, chúng tôi đã đến Trinidad và Tobago để tham gia World Cup U17, và đó thật sự là một thảm họa. Chúng tôi kỳ vọng mình sẽ trở thành những nhà vô địch trẻ của thế giới nhưng cuối cùng lại bị loại ngay từ vòng đầu tiên.”

“Giải đấu đó khiến cả tôi và Andrés trưởng thành rất nhanh bởi vì nó cho chúng tôi thấy mặt khác của bóng đá: nỗi đau thất bại. Chúng tôi là những cầu thủ quan trọng trong đội, vậy nên cũng bị đổ hết lỗi lầm lên đầu khi mọi chuyện không diễn ra như mong muốn. Huấn luyện viên mắng thẳng vào mặt chúng tôi như vậy, trước mặt toàn đội. Ông ấy nói chúng tôi đã làm tất cả mọi người thất vọng. Chúng tôi cũng bị nói là đã thay đổi và rất đáng trách.”

Thất bại đó đã thay đổi hoàn toàn Fernando và Andrés. Một trong những ứng cử viên lớn nhất cho chiếc cúp thế giới U17 đã bị loại ở ngay vòng bảng, đứng đầu bảng là Argentina với Mascherano, Tévez và Zabalet; đứng thứ hai là Burkina Faso, còn thứ ba và thứ tư là Tây Ban Nha và Oman. “Cảm giác thật tồi tệ khi bị loại khỏi cuộc chơi như vậy, nhưng nhờ đó chúng tôi mới biết được những mặt khác của bóng đá. Nếu chúng tôi có ý định vô địch thì chúng tôi phải chuẩn bị sẵn tinh thần để đối diện với cả những điều tồi tệ như vậy”, Torres nói.

“Trên đường từ Trinidad và Tobago trở về, chúng tôi viết một bức thư kể về những chuyện vừa trải qua. Cơ sở vật chất tập luyện thì tồi tệ, khách sạn tồi tàn xuống cấp, đồ ăn khó nuốt, đi đường mệt nhọc… Thật sự là nó phải tệ đến mức nào thì mới phải kêu như vậy chứ.”

Trên chuyến bay về, hai cậu thiếu niên ngồi xả nỗi tức giận của mình vào một bức thư mà cuối cùng không bao giờ được mở ra. “Andrés là người cầm bức thư, tôi cũng không biết cậu ấy còn giữ nó không hay vứt đi rồi. Bức thư ấy được viết một cách mỉa mai, trào phúng hơn là nghiêm túc vì chúng tôi vừa viết vừa cười đùa với nhau. Sau đó chúng tôi đưa áo cho nhau và ký lên đó.”

Trên chiếc áo đó, một lời thề định mệnh đã được thiết lập, "Một ngày nào đó, cậu và tôi sẽ cùng nhau giành cúp thế giới. Fernando Torres."

Chiếc áo đưa cho Iniesta được ký bởi một cầu thủ trẻ của một đội tuyển gần như hoàn hảo. "Ai mà nghĩ được giấc mơ ấy lại trở thành sự thật!" Torres kể lại, anh vẫn bất ngờ vì một dòng chữ có thể làm nên định mệnh như thế. "Sâu thẳm trong tim, tôi vẫn tin hai chúng tôi bất bại. Tôi tin là định mệnh đã dành cho chúng tôi một vị trí rất đặc biệt. Vì thế nên tôi mới viết dòng chữ đó. Câu chuyện chinh phục cúp thế giới của chúng tôi sẽ không thể nào chỉ dừng lại ở thất bại tại giải U17 đó."

Thế nhưng chặng đường đến với cúp vô địch không hề dễ dàng cho họ và cho cả đội Tây Ban Nha. "Mọi thứ bắt đầu từ giải Euro năm 2008", tiền đạo của Atletico chia sẻ. Casillas khẳng định, "Những ai trong đội từ 2006 đến 2008 đã luôn phải nhận nhiều chỉ trích hay bị tra tấn bằng lời lẽ, như Luis Aragones vẫn hay gọi. Điều đấy thực sự giúp chúng tôi trưởng thành rất nhiều."

"Luis dạy chúng tôi cách trở nên tự tin hơn và biết tôn trọng lẫn nhau hơn. Ông ấy lập nên một đội, viết nên một lý tưởng", Torres chia sẻ.

Casillas bổ sung, "Chúng tôi đã bị chỉ trích rất nhiều. Chúng tôi mới có 20, 21, 23 tuổi đầu nên chúng tôi biết mình cần phải tìm cách vực dậy. Luis giúp giữ cho tinh thần của đội luôn ổn định, còn Del Bosque thì đảm bảo tiến độ của việc tập luyện. Để thắng giải vô địch châu Âu, cúp vô địch thế giới, xong lại thắng một giải châu Âu nữa là việc không hề dễ dàng gì. Chưa từng có ai làm được điều đó. Câu nói cửa miệng của ông Luis là 'thắng, thắng và lại thắng nữa!'. Chúng tôi đã gây dựng lại từ một câu lạc bộ Tây Ban Nha luôn bị loại ở tứ kết và luôn đổ lỗi cho người khác. Không phải do trọng tài thì là do cái gì đó khác. Lúc nào cũng có một lý do."

Luis Aragones, vẫn được biết đến như là "hiền triết xứ Hortaleza", là một nhà cách mạng, là "Che Guevara" của bóng đá Tây Ban Nha. Ông đã thay đổi lối chơi bóng đặc trưng *tiki-taka* của đội - một lối chơi vẫn bị hoài nghi là vô bổ, tầm phào.

Ông biết rằng thế mạnh của Tây Ban Nha không phải ở phòng thủ hay tấn công, vì kiểu gì cũng sẽ có một cầu thủ người Đức hoặc Anh to con hơn cầu thủ Tây Ban Nha đứng chắn ở khu vực 16m50. Thế mạnh của Tây Ban Nha nằm ở khu vực giữa sân. Sức

mạnh cốt lõi mới của Tây Ban Nha có thể tìm thấy ở đôi chân của những tiền vệ. Javier Clemente, Luis Aragonés, Del Bosque, và Guardiola đều từng là những tiền vệ xuất sắc. Họ là những cầu thủ yêu say đắm quả bóng tròn, giống như Iniesta vậy.

“Luis giữ chặt những cầu thủ ông đã đặt niềm tin vào và trao hết trọng trách cho những cầu thủ nhỏ con đó - Andrés, Xavi, Silva…”, Torres chia sẻ. “Họ làm chủ lối chơi của cả đội. Nhìn họ chơi rất thích, và đó cũng là bài học cho những người nghĩ những cầu thủ bé nhỏ đó không thể dẫn dắt một đội bóng vô địch. Tất cả những chỉ trích, nghi ngờ và chửi rủa chúng tôi phải chịu đựng thực sự rất quá quắt và cay nghiệt. Nhưng Luis vẫn chưa bao giờ mất niềm tin về chúng tôi hay khả năng chiến thắng của chúng tôi. Và tất cả những điều đã xảy ra chỉ giúp chúng tôi càng trở nên gắn kết hơn để tiến tới một lý tưởng chung. Sự thay đổi đó thật là tuyệt vời. Tôi tin rằng nếu không có đội Tây Ban Nha năm 2008 đó thì sẽ không thể tồn tại đội bóng vô địch năm 2010 và 2012.”

Torres và Iniesta cảm thấy như được giải thoát sau giải Euro 2008 - năm mà Xavi được bình chọn là cầu thủ xuất sắc nhất. Chiếc áo Fernando ký trên đường từ Trinidad và Tobago về bắt đầu… hiển linh. Họ đã dần tin rằng không có gì là không thể làm được.

“Andrés là một thần đồng. Cậu ấy luôn biết chuyện gì sẽ xảy ra một giây trước khi nó xảy ra. Cậu ấy luôn đi nhanh hơn toàn đội một bước”, Fernando nói.

Nhiều người cũng nghĩ như vậy về Iniesta, kể cả họ có không theo anh ấy được lâu như Torres. “Tôi gặp Iniesta ở hai giải U21, sau đó cả hai đều được lên đội hạng nhất”, Sergio Ramos nói. “Có những cầu thủ thay đổi rất nhiều so với lần đầu tiên họ ra mắt”, Iker Casillas chia sẻ. “Lần đầu tôi gặp Andrés, anh ấy trông rất nhỏ bé như mọi thành viên Barça khác. Nhưng một khi cần phải thể hiện, cần phải chơi hết mình, anh ấy sẽ tỏa sáng.”

“Andrés như một ảo thuật gia vậy. Cậu ấy rất khác so với những người còn lại. Cậu ấy đã đánh dấu một thời đại cho Barcelona và cả những người khác”, Ramos nói. “Tôi chơi cùng đội với cậu ấy đã được mười năm, chúng tôi rất thân thiết và vô cùng tin tưởng nhau. Tôi đã thấy thích cậu ấy ngay từ lần gặp đầu tiên. Tôi quý những người thẳng thắn và đơn giản hơn là những người cố gắng để tỏ ra thân thiện. Tôi không ưa những người thích thể hiện hoặc những người thích chia bè kết phái bất kể vì lý do gì. Andrés là kiểu người cần được giúp để hòa nhập vào nhóm lúc đầu nhưng về sau, khi đã ở trong nhóm, cậu ấy sẽ trở thành một phần vô

cùng quan trọng của nhóm. Chuyện đấy đã xảy ra với tôi, mặc dù tôi và cậu ấy chơi cho hai câu lạc bộ đối thủ. Chúng tôi hợp nhau ngay từ câu nói đầu tiên."

Cầu thủ hậu vệ đó của Real Madrid cũng đồng ý với hình ảnh so sánh Andrés như một anh con rể hoàn hảo. "Cậu ấy là một người đàn ông mà bất kể bà mẹ nào cũng muốn lấy cho con gái mình vì cậu ấy luôn làm những điều đúng đắn và không bao giờ mắc sai lầm", anh nhận xét. "Cậu ấy không phải lúc nào cũng cười nhưng gương mặt luôn toát ra luồng năng lượng tích cực và mặc dù khó khiến cậu ấy cười được nhưng Andrés vẫn luôn có thái độ rất lạc quan. Vì thế tôi thích ở bên cạnh cậu ấy, cả ở trên sân hay ngoài sân. Về bóng đá thì cậu ấy là cầu thủ rất xứng đáng để học hỏi."

Casillas cũng đồng tình, "Nhìn anh ấy trên sân, mọi người sẽ nghĩ anh ấy là người lạnh lùng vì ít khi thể hiện sự bối rối. Phải có chuyện gì rất lớn mới làm anh ấy suy chuyển được. Mọi người tôn trọng anh ấy vì đơn giản, anh ấy luôn là chính mình."

"Cậu ấy cũng phải trải qua rất nhiều điều", Ramos cao giọng ngắt lời.

"Bóng đá có hai mặt nhưng mọi người đều quên rằng chúng tôi không phải là những cỗ máy vô tri. Chúng tôi đã đá bóng quá nhiều năm và có những lúc cơ thể không thể chịu đựng được nữa. Tâm trí có thể bị kiệt quệ và tất cả điều này đều thể hiện trên sân đấu. Có một số người hiểu điều này, nhưng có nhiều người thì không. Khi bạn chơi ở một tiêu chuẩn cao trong nhiều năm như Andrés, mọi người đều kỳ vọng bạn sẽ chơi mãi với phong độ đỉnh cao như vậy mọi lúc mọi nơi."

Ramos biết ơn vì anh ấy được chơi với Iniesta. "Bạn cố hết sức mình khi bạn muốn cạnh tranh với cậu ấy", anh nói. "Bạn có thể thử chuyền bóng cho cậu ấy theo cách lắt léo hơn bình thường một chút nhưng chỉ với một cú chạm bóng, cậu ấy sẽ xử lý nó vô cùng hoàn hảo. Bạn thậm chí có thể cho cậu ấy một đường chuyền tệ - chúng tôi gọi chúng là fresas (dâu tây) hoặc sepias (cá mực) - và cậu ấy vẫn sẽ kiểm soát nó ngay lập tức với một cú chạm bằng cạnh giày. Không có nhiều cầu thủ trên thế giới ở cùng đẳng cấp với cậu ấy."

Từ phía bên kia của hàng rào, Ramos nói thêm, "Khi biết phải đấu với cậu ấy, bạn biết nó sẽ khó nhằn rồi đấy. Cậu ấy rất khéo léo và rất thẳng thắn. Cậu ấy sẽ đối mặt với bạn rồi tự tạo khoảng trống một cách dễ dàng. Và ở cậu ấy có cái gì đó rất đặc biệt mà những

người chơi ở tuyến trước không có - sự hào phóng. Cậu ấy là kiểu người sẽ nói với bạn: 'Đến đây, thử xem, ngay trước khi anh ta định ghi điểm.' Đó là điều mà bạn sẽ không nghe được từ các cầu thủ khác. Khi bạn đấu với cậu ấy, bạn sẽ luôn thấp thỏm vì biết rằng mình mà kèm cậu ấy thì một cầu thủ khác đang được tự do. Cậu ấy có cảm giác thời gian và cảm giác bóng rất tốt. Cậu ấy có thể chơi đường bóng dài, rê nó giữa các đường biên hoặc ở góc trên. Khi cậu ấy ở phe bạn thì thật tuyệt vời, nhưng nếu là đối thủ của bạn thì quả là một màn tra tấn."

"Anh ấy đã 32 tuổi rồi nhưng anh ấy ngày càng tiến bộ", Casillas nhận xét. "Sẽ có những mùa anh ấy không chơi tốt được như bình thường, ví dụ mùa của Tata Martino chẳng hạn. Nhưng anh ấy lại tái xuất ngay trong mùa sau. Cứ nhìn vào mùa của Luis Enrique xem. Mới năm trước thôi anh ấy vẫn ở đỉnh cao và thắng hết các giải. Anh ấy sẽ có vài năm tỏa sáng rồi vài năm lại chìm xuống, sự nghiệp của anh ấy là thế đấy."

Casillas nói thêm về lối chơi của Iniesta dưới sự dẫn dắt của Luis Enrique ở Camp Nou. "Anh ấy gần như là một trung vệ hoàn hảo rồi. Anh ấy vào sân nhiều hơn, nhanh hơn và tạo nhiều cơ hội hơn. Có những thứ chúng ta không thấy ở anh ấy ngày trước. Bây giờ anh ấy nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Ý tôi không phải là di chuyển dọc sân mà là cách anh ấy luồn lách qua các đối thủ trên sân. Tôi vẫn nhớ đường di chuyển của anh ấy ở trận đấu với PSG tại Camp Nou mùa giải Champions League. Tôi theo dõi anh ấy và chợt nhận ra anh ấy đã trở nên linh hoạt và mạnh mẽ tới mức nào."

Casillas và Ramos từng đối đầu với Iniesta rất nhiều lần và không phải lúc nào cũng hòa thuận với nhau, chủ yếu là do Madrid và Barcelona là hai câu lạc bộ đã có mối tư thù từ lâu, lại còn được dẫn dắt bởi hai huấn luyện viên có cá tính rất mạnh như Pep Guardiola và José Mourinho.

"Ai cũng phải bảo vệ đội của mình", Ramos nói. "Chúng tôi đã trải qua một số khoảnh khắc rất tồi tệ giữa hai đội, thậm chí đôi khi còn xung đột ngay trên sân. Trong ba tuần, chúng tôi đối đầu nhau trong trận chung kết Copa del Rey - một giải đấu song song với giải Champions League và một trận trong giải hạng Nhất quốc gia. Năm trận đấu trong vỏn vẹn ba tuần và đã có những xung đột."

"Tôi là người đầu tiên phạm sai lầm. Khi bạn trẻ và nông nổi, bạn rất dễ làm liều. Nhưng sau một lần tát Puyol và cà khịa Xavi, điều

đầu tiên tôi làm hôm sau là tới xin lỗi cả hai."

"Sẽ không hay khi tới tập luyện với đội Tây Ban Nha mà lại mang đến một bầu không khí nặng nề, đặc biệt với đội bóng tuyệt vời mà chúng tôi đang có. Nhưng tôi lại chưa bao giờ có vấn đề gì với Andrés. Mối quan hệ của chúng tôi chưa bao giờ xấu đi, kể cả trong khoảng thời gian gặp vấn đề với Xavi, Geri (Piqué) và thậm chí cả Puyi (Puyol), người mà tôi đã có nhiều cãi vã nhất. Nhưng với Andrés thì chẳng có chuyện gì cả. Với Busi (Busquets) cũng thế. Cả Andrés và tôi đều hiểu rõ điều đó. Hơn nữa, tôi tin rằng kể cả khi hai người không còn chơi bóng nữa thì cả hai vẫn còn là bạn của nhau."

"Rất khó để gây sự hay đánh nhau với Andrés", Ramos thêm vào. "Không thể nổi cáu với cậu ấy. Thỉnh thoảng có thể vô tình túm vào áo cậu ấy. Nhưng thường là cậu ấy sẽ tránh được, rồi bạn phải chọn giữa việc cố chặn cậu ấy lại hoặc thả cậu ấy đi. Cuối cùng thì bạn cũng sẽ để cậu ấy đi thôi."

"Andrés đúng là như thế thật! Không thể chặn cậu ấy được. Nếu là người khác, ngay cả khi họ đã tránh được rồi thì bạn vẫn có thể cho họ về ngồi xe lăn luôn nếu muốn. Nhưng với Andrés thì không."

"Ít người được như cậu ấy, ít người có thái độ như cậu ấy. Vì thế nên tôi rất quý cậu ấy. Tôi thích cậu ấy như một đồng đội. Thật tiếc là cậu ấy không chơi cho câu lạc bộ của tôi. Tôi sẽ rất mừng nếu Iniesta có thể chơi bên cạnh tôi ở Madrid."

Chương 17
Chỉ huy

"Andrés là bậc thầy làm chủ không gian và thời gian."

- Pep Guardiola, thần tượng và cũng là huấn luyện viên của Iniesta

Cuối mùa hè năm 2008, Barcelona thua 1-0 trước đội bóng nhỏ Numancia ở Soria ngay trong trận mở màn của mùa giải. Thật là một lễ rửa tội đầy trắc trở của huấn luyện viên mới được bổ nhiệm Pep Guardiola và nó càng trở nên tồi tệ hơn khi đội bóng hòa 1-1 trong trận thứ hai với Racing Santander ở Camp Nou. Guardiola đã lên làm huấn luyện viên mới cho Barcelona được hai tuần rồi nhưng họ vẫn chưa thắng trận nào.

Áp lực và chỉ trích liên tục dồn xuống. Nhưng ông Guardiola vẫn giữ vững lập trường. Sergio Busquets và Pedro Rodríguez, hai cầu thủ khá vô danh từ Tercera División - câu lạc bộ hạng bốn của Tây Ban Nha, cũng ở trong đội. Người ta hoài nghi và lo lắng cũng là chuyện thường.

Chỉ có duy nhất một phát ngôn bảo vệ huấn luyện viên trên truyền thông nhưng đó lại là một tiếng nói có tầm ảnh hưởng: Johan Cruyff. Điều đó đã làm giảm đi rất nhiều áp lực vì chỉ riêng quyền lực của ông thôi cũng đã đủ làm câm nín những người độc miệng. "Đội Barcelona trông rất ổn mà", Cruyff viết như vậy trên tờ El Periódico de Catalunya. "Tôi không hiểu trận đấu mà mọi người xem là trận nào nữa, cái mà tôi xem được thực sự rất khác so với mọi trận đấu vừa qua ở Camp Nou". Cruyff, nhà tư tưởng, vị hiền triết của câu lạc bộ xứ Catalan, đã bị ấn tượng bởi lối dẫn dắt đội bóng hạng B và lựa chọn đi ngược với dòng người để đứng về phía Guardiola. "Đó đúng là cách tệ nhất để bắt đầu một mùa giải. Chỉ đúng một bàn thắng được ghi, và nó lại là quả đá phạt. Theo số liệu như vậy thì đúng là tệ thật", ông công nhận. "Nhưng nếu

xét về chuyên môn, mọi người phải nghĩ khác đi. Và đúng là Guardiola là người đầu tiên suy nghĩ khác biệt. Ông không phải là một chuyên gia với nhiều năm kinh nghiệm nên ông sẽ không liều chết. Ông quan sát, phân tích và đánh giá tình hình, rồi mới đưa ra quyết định."

Bản thân Guardiola cũng suy nghĩ rất nhiều về những quyết định đó. Ông nhốt mình trong phòng làm việc ở Camp Nou, nơi đó nằm tít dưới tầng hầm, không bao giờ thấy ánh sáng mặt trời. Ông xem đi xem lại những đoạn băng và phân tích tình hình, đọc đi đọc lại những ghi chú của mình, rồi nghĩ đi nghĩ lại xem cần phải thay đổi điều gì, nhưng ông luôn chắc chắn một điều: Lý tưởng của Cruyff phải được duy trì. Ông phải giữ được nó mặc dù chuyện đấy có khó tới đâu đi chăng nữa. Và rồi, bất ngờ có một bàn tay đưa ra."

Ông vẫn đang miệt mài phân tích các thông tin trong phòng làm việc của mình thì bỗng có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

- Xin chào, ngài huấn luyện viên.

Một vóc dáng nhỏ nhắn thò đầu vào cửa, cất giọng nói từ tốn:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ thắng thôi. Chúng ta đang đi đúng hướng rồi! Hãy cứ tiếp tục như thế này nhé, được không? Chúng tôi đang chơi rất tốt và chúng tôi đang tập luyện rất hăng say. Làm ơn, đừng thay đổi điều gì cả nhé. - Đó là Andrés Iniesta.

Guardiola không tin vào tai mình.

Yêu cầu rất đơn giản ấy mang lại sự xúc động vô bờ. Guardiola quá bất ngờ tới mức không biết phải phản ứng thế nào nữa. Có ai đó tới với ông để nói những điều đó là đã đủ sốc rồi, đây lại còn là Iniesta, một người bình thường rất ít nói. Rồi ông còn càng bất ngờ hơn khi Iniesta chốt lại bằng một câu nói:

- *¡Vamos de puta madre!*

"*De puta madre*", dịch nôm na là "Chúng ta đang tuyệt cú mèo, chúng ta chơi oách xà lách luôn". Đó là một câu tiếng lóng thông dụng của người Tây Ban Nha, đại ý là "chúng ta đang rất tuyệt".

- Năm nay kiểu gì chúng ta cũng ẵm hết các danh hiệu thôi. - Andrés nói thêm.

Rồi anh đóng cửa lại và đi mất.

Andrés là thế đấy. Anh ấy không nói nhiều, những lời ngắn gọn ấy đã nói lên tất cả rồi. Giống như việc ghi bàn vậy - không ghi bàn nhiều, nhưng cứ cần là anh ấy lại có màn lập công.

Guardiola sẽ không bao giờ quên ơn Cruyff vì đã đứng về phía ông trước giới truyền thông. Và ông sẽ không bao giờ quên được những lời động viên của Andrés trước cửa văn phòng mình. Ông cũng không quên rằng những điều họ nói đều trở thành sự thật. Cuối mùa giải 2008 - 2009, Barcelona thắng sáu giải, tất cả sáu giải trong mùa đó.

***

"Mọi người thường nghĩ rằng huấn luyện viên là người vực dậy tinh thần của các thành viên; là người thuyết phục, dạy bảo các cầu thủ; là người luôn luôn đứng lên dẫn dắt cả đội", Guardiola nói. "Nhưng thực tế thì không phải lúc nào cũng thế. Điều ngược lại đã xảy ra với tôi ở Camp Nou, và năm đầu của tôi tại Bayern Munich. Ít khi chuyện đó xảy ra, và khi nó xảy ra thì cũng ít người biết tới. Ai cũng nghĩ huấn luyện viên trưởng là ông chủ, là người mạnh mẽ nhất trong cả ê kíp, nhưng thực ra thì huấn luyện viên lại là điểm yếu của cả đội. Chúng tôi luôn phải chiềng mặt ra hứng mọi chỉ trích từ khán giả, người hâm mộ và truyền thông. Tất cả bọn họ đều có cùng một mục tiêu: đổ lỗi cho huấn luyện viên."

"Vừa mới bắt đầu mà đã thua Numancia, xong lại hòa với Racing, khi đó tôi cảm thấy không thể tiếp tục được nữa vì áp lực và sự cô đơn quá lớn. Thế rồi tự dưng Andrés tới bên cạnh và an ủi tôi", Guardiola kể lại. "Tôi vẫn khó có thể tin được chuyện đã xảy ra vì đấy là Andrés, người mà bình thường không mấy khi thể hiện cảm xúc. Khi cậu ta đi rồi, tôi mới chợt nghĩ: Sao mọi người có thể nói rằng mọi huấn luyện viên đều phải đưa ra những quyết định lạnh lùng? Vô cảm? Không thể nào! Sao mà tôi có thể tỏ ra lạnh lùng với Andrés được? Xin lỗi, nhưng điều đó là không thể. 86% người được hỏi không tin tưởng tôi (theo một khảo sát trực tuyến trên mạng). Rất nhiều người đòi đưa Mourinho lên làm huấn luyện viên. Đội vẫn không thắng và không có vẻ gì là tiến bộ. Nhưng Andrés lại tới nói những điều đó với tôi?! Làm sao mà tôi có thể lạnh lùng với cậu ấy được! Không thể! Quên chuyện đó đi! Những lời của Andrés không chỉ là lời an ủi. Đương nhiên trong đó hoàn toàn không có sự tính toán gì cả. Không có gì phải nghi ngờ, Andrés sẽ luôn chơi hết mình vì tôi và cả đội. Đơn giản vì cậu ấy là một người tuyệt vời. Những điều như vậy, tôi sẽ không bao

giờ quên được. Rốt cuộc thì tại sao cậu ấy lại tới văn phòng của tôi? Tôi cũng không biết nữa."

Lorenzo Buenaventura là thành viên chịu trách nhiệm kiểm tra thể lực trong đội huấn luyện của Guardiola. Ông đã theo Pep từ Barcelona đến Bayern rồi tới Manchester City. Ông cùng trải qua mọi thứ với Pep, và đã đồng ý chia sẻ vài điều với độc giả.

"Tại sao ư? Tôi nghĩ đơn giản vì đó là những cảm xúc thật lòng của cậu ấy, cậu ấy cảm thấy điều đấy là quan trọng và cần nói ra. Cậu ấy thấy cần làm những điều đúng đắn. Cậu ấy lúc nào cũng chân thành như vậy đấy."

Guardiola bổ sung: "Có lẽ cậu ấy lên tiếng vì cậu ấy nhìn ra chúng tôi đang có một phương pháp rõ ràng và mọi người đều đang tập luyện rất hiệu quả, kể cả việc chúng tôi luôn giải thích rõ mục đích của từng hành động là gì, rồi trên hết nữa, đấy chính là thứ bóng đá mà cậu ấy được dạy."

"Những cầu thủ khác cũng có vài lời nhắn nhủ về việc này", Buenaventura lên tiếng. "Đúng vậy", Guardiola không phủ nhận điều đó. "Nhưng Andrés thật sự đặc biệt. Làm sao tôi có thể quên được chuyện ấy? Tôi vẫn nhớ như in hình ảnh cậu ấy đứng ở cửa nhìn tôi và nói De puta madre rồi đi mất. Thế là tôi nghĩ: Andrés mà đã nói thế thì…"

Andrés và Cryuff đã đúng. Quyết định giữ vững triết lý cũ của Guardiola đã được đền đáp. Barcelona thắng sáu bàn trước Sporting Gijón ở tuần thứ ba và tiếp tục thẳng tiến lên phía trước. Mọi thứ bắt đầu chứng tỏ sự hiệu quả. Trong vài tháng, đội đã trở thành một hình mẫu mà câu lạc bộ nào cũng muốn hướng tới. Không chỉ nói về thành tích – chưa ai ở Tây Ban Nha thắng được một cú ăn ba, lại còn thắng sáu giải liên tục - mà còn về lối chơi của họ, cách mà họ xử lý bóng và xử lý đối thủ. Cách tiếp cận của họ rất khác, một quan điểm và tư duy bóng đá được thể hiện đặc trưng nhất qua những cầu thủ như Iniesta.

"Dường như chúng tôi chưa bao giờ cho Andrés những điều mà cậu ấy đáng được nhận; chúng tôi chưa công nhận cậu ấy. Cậu ấy luôn giữ một thái độ hết sức chuyên nghiệp", Guardiola nói. "Cậu ấy không bao giờ nói về bản thân mình, không bao giờ đòi cái gì, nhưng ai nghĩ cậu ấy chỉ cần được chơi bóng thôi thì họ đã sai. Nếu cậu ấy nghĩ mình muốn thắng ở Balon d'Or, cậu ấy sẽ làm tất cả để chiến thắng. Tại sao ư? Vì cậu ấy sẽ tự nhủ rằng: Mình là nhà vô địch."

Vincente del Bosque, cựu huấn luyện viên, người đã dẫn dắt đội Tây Ban Nha vô địch thế giới năm 2010 và giành cúp châu Âu năm 2012, cũng đồng tình: "Cậu ấy là một cầu thủ bóng đá tuyệt vời với thể lực hiếm thấy. Cậu ấy có một tài năng đặc biệt. Cách cậu ấy điều khiển cơ thể mình rất uyển chuyển. Sự phối hợp và kỹ thuật như cậu ấy, không ai có thể dạy được. Bạn có thể cải thiện được cái gì vốn có, ừ thì đúng vậy, nhưng cái gì là vốn có thì sinh ra đã thế rồi. Cậu ấy chơi như đang khiêu vũ vậy, mọi cử động đều nhẹ nhàng, không hề phải cố gắng. Lối chơi của cậu ấy rất mượt. Cậu ấy rất thoải mái trên sân đấu, cứ như thể quả bóng là một phần của cơ thể vậy. Cảm giác như quả bóng không bao giờ rời khỏi cậu ấy. Trông như cậu ấy không bị áp lực bao giờ. Mọi thứ đều trôi chảy và nhẹ nhàng."

"Tôi nghĩ Paco đã miêu tả rất đúng về cậu ấy", Guardiola nói. Paco Seirulo là cựu huấn luyện viên thể lực của Barcelona, người mà Lorenzo Buenaventura coi là thầy. Guardiola kể lại lời nhận xét của Seirulo: "Andrés là một trong những cầu thủ vĩ đại nhất. Vì sao ư? Vì cậu ấy là bậc thầy kiểm soát không gian và thời gian. Cậu ấy luôn biết vị trí của mình ở mọi thời điểm. Kể cả khi đang ở giữa sân và bị vây quanh bởi rất nhiều cầu thủ, cậu ấy luôn biết phải di chuyển tới đâu. Cậu ấy luôn biết chính xác vị trí và thời điểm. Rồi còn phải kể đến khả năng rút về của cậu ấy. Rút về, rồi phản công, rồi lại rút về và lại phản công lần nữa. Ít có cầu thủ nào làm được như cậu ấy."

"Có những cầu thủ chơi bóng dài tốt nhưng không chơi được bóng ngắn. Có những người thì chơi bóng ngắn rất tốt nhưng không đủ thể lực và kỹ thuật để chơi bóng dài. Andrés chơi được cả hai. Ở đường biên dọc, vị trí cầu thủ chạy cánh sẽ dễ dàng hơn nhiều. Vị trí đấy có thể quan sát tất thảy mọi thứ - những sơ hở, đám đông, và mọi hoạt động diễn ra ở trong sân. Khi chơi bóng ngắn sẽ khó quan sát tất cả vì có quá nhiều thứ diễn ra trong một phạm vi quá bé. Không thể nhìn được sẽ có đối thủ ngăn cản đến từ hướng nào và có bao nhiêu. Những cầu thủ vĩ đại là những người biết cách chơi trong cả hai tình huống ấy. Andrés không chỉ quan sát được tất cả mọi thứ và biết phải làm gì, cậu ấy còn đủ năng lực để xử lý tình huống đó. Cậu ấy có thể phá vỡ ranh giới đó. Cậu ấy quan sát và thực hiện ngay tắp lự."

Del Bosque bổ sung thêm: "Không dễ nhìn ra nhưng Andrés đã biến đổi lối chơi rất nhiều. Cậu ấy là một cầu thủ hoàn toàn khác so với ngày xưa. Ví dụ, cả tôi và Pep đều từng tưởng tượng rằng Iniesta sẽ là chân chạy cánh. Tôi đã nói với cậu ấy rất nhiều lần rằng:

- Nhìn cậu, tôi không muốn là một cầu thủ phòng ngự, phải đối đầu với cậu chút nào.

Nhưng bây giờ cậu ấy đa dạng hơn nhiều. Cậu ấy dần dần ít chơi ở vị trí cánh hơn và bây giờ thì càng ngày càng cảm thấy thoải mái gánh trách nhiệm ở giữa sân. Cậu ấy xứng đáng được chơi ở vị trí trung tâm linh hoạt như vậy."

"Cả hai quyết định là ngày xưa để cậu ấy chơi ở vòng ngoài và bây giờ chơi ở gần khu vực giữa sân hơn đều không sai. Chỉ là cậu ấy đã thay đổi lối chơi và giờ đã thoải mái nhận nhiều trách nhiệm dẫn dắt về mình hơn. Điều tôi thích nhất ở Andrés là cậu ấy giờ đã trở thành một trung vệ chân chính hoàn toàn. Ý tôi, 'chân chính' là một cầu thủ biết phòng thủ, kiến tạo và tiếp cận khu vực đối phương nhưng luôn chơi gần khu vực của mình và tạo ra những đường chuyền kiến tạo. Cậu ấy là kiểu cầu thủ trông có vẻ không nhanh nhẹn nhưng lại luôn đi một bước trước bạn."

"Tôi luôn thích có các trung vệ trong đội, càng nhiều càng tốt", Del Bosque nói. Chắc hẳn Guardiola cũng nghĩ như vậy. Hai người họ có cách nhìn về bóng đá giống nhau: một trận đấu sẽ được bắt đầu triển khai từ khu vực trung tâm, rồi dần dần gây dựng bởi những trung vệ có tài năng và tầm nhìn tốt. Càng nhiều cầu thủ chất lượng và hiểu chuyện như thế càng tốt. Del Bosque và Guardiola đều từng là trung vệ ở Real Madrid và Barcelona. Del Bosque nói, "Tôi rất muốn tất cả đều là trung vệ, nhưng không chỉ để đến nhận bóng, chạm bóng và chơi bóng mà còn để biết cách giữ khoảng cách với bóng và biết đúng thời điểm để hành động. Bóng đá không đơn giản chỉ là việc các cầu thủ luôn ở gần nhau, luôn kiểm soát bóng và chuyền bóng cho nhau. Bóng đá còn là biết khi nào thì rời bóng, khi nào giãn đội hình ra và tìm một cơ hội thích hợp để đưa bóng xuyên qua phòng tuyến của đối phương."

"Tôi đã làm huấn luyện viên được vài năm rồi và điều tôi rút ra được là một cầu thủ giỏi thì sẽ luôn luôn giỏi", Guardiola nói. "Rất khó huấn luyện được một cầu thủ tệ trở thành giỏi. Anh không thể dạy được cách lừa bóng. Thời điểm chính xác để chuyền bóng, trong một tích tắc để thoát khỏi đối thủ kèm, vượt qua anh ta rồi bất chợt những tình huống mới sẽ xuất hiện… Nói một cách sâu xa nhất, lừa bóng là kỹ thuật tiểu xảo. Không phải tốc độ. Không phải thể lực. Nó là một nghệ thuật."

Lorenzo Buenaventura nói: "Vấn đề là Andrés biết dừng đúng lúc. Đấy là điểm mấu chốt quan trọng nhất. Mọi người nói cậu ấy rất nhanh. Không, không, đấy không phải vấn đề. Không phải là tốc

độ, không phải cậu ấy chạy nhanh như thế nào. Mấu chốt ở chỗ cách cậu ấy dừng đột ngột và sau đó là thời điểm và cách cậu ấy tiếp tục di chuyển."

Guardiola thêm vào: "Tito Vilanova miêu tả rất đúng về cậu ấy. Ông ấy vẫn hay nói là: 'Andrés không chạy mà cậu ấy lướt. Cậu ấy như đang chơi khúc côn cầu không dùng gậy vậy. *Sssswishhh, sssswishhh, sssswishhhh*…' Cách nói rất hình tượng, cụ thể và tôi nghĩ nó rất chính xác. Cậu ấy tiến lên theo một hướng như thể đang trượt băng rồi quan sát mọi thứ xung quanh. Và rồi, bất chợt quay sang hướng khác một cách rất mượt mà. Đúng là thế. Andrés không chạy, cậu ấy lướt."

"Andrés có trí tuệ và khả năng đọc trận đấu vượt trội hiếm thấy", Del Bosque nói. "Đôi khi bạn sẽ cảm giác như cậu ấy đang quan sát trận đấu từ trên băng ghế huấn luyện viên chứ không phải dưới sân. Tôi ngồi đấy nghĩ rằng: 'Cậu ấy nên chuyền bóng.' Và cậu ấy chuyền bóng luôn. Nếu là tôi thì tôi cũng sẽ làm vậy. Và cậu ấy làm đúng như thế. Cậu ấy không nhìn được những thứ mà từ vị trí của tôi có thể dễ dàng nhìn thấy nhưng không hiểu sao cậu ấy vẫn luôn hành động rất đúng. Điều đó chứng tỏ cậu ấy có nhìn thấy."

Guardiola nói thêm: "Đôi khi trong cuộc sống, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng và ấn tượng đầu tiên tôi có về Andrés là khi anh tôi - Pere, người đang làm việc cho Nike vào thời điểm đó, kể với tôi về Iniesta. Hồi đó tôi vẫn đang chơi cho Barcelona và anh ấy nói:

- Pep, em phải đến và gặp cậu bé này.

Đó là ngày trước trận chung kết Cúp Nike. Tôi nhớ mình đã vội vã thay đồ sau buổi tập và lao tới sân vận động. Và như thế, tôi đã được chứng kiến tài năng của cậu ấy. 'Đứa trẻ này sẽ chơi cho Barcelona, chắc chắn rồi… cậu ấy sẽ lên được đội hình chính thức.' Tôi tự nói với mình, và tôi cũng nói với Pere."

"Hôm đó, Andrés được bầu chọn là cầu thủ xuất sắc nhất trên sân. Trên đường ra khỏi sân, tôi đã gặp Santiago Segurola, một phóng viên thể thao. Tôi nói với anh ấy: 'Tôi vừa mới thấy điều gì đó thật tuyệt vời. Tôi có cảm giác rằng những gì tôi vừa chứng kiến là ngàn năm có một.' Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về Andrés."

"Nhưng sau đó", Guardiola thừa nhận, "Tôi đã thực sự coi trọng điều gì đó khác mà Andrés làm, điều mà cậu ấy đã khiến tôi dần dần nhận ra tầm quan trọng của việc tổ chức tấn công từ trung vệ. Tôi từng nghĩ không ai làm được thế. Khi xem một trận đấu, bạn

sẽ thấy, nếu hậu vệ trung tâm phải tiến lên trước, mọi thứ sẽ bị hổng; toàn bộ hàng phòng thủ sẽ trở nên vô tổ chức và lỗ hổng xuất hiện ở khắp hàng tuyến. Mấu chốt là phải phá vỡ tuyến phòng thủ để tìm không gian phía sau họ. Phá ra, sau đó tìm cơ hội."

"Ví dụ, chúng tôi thiết lập chiến thuật tấn công để Leo Messi có thể tấn công các hậu vệ trung tâm", Guardiola giải thích. "Chúng tôi phải bằng cách nào đó đưa được bóng về cho Andrés và Leo để họ có thể tấn công hậu vệ trung tâm và phá vỡ phòng tuyến của đối phương. Khi làm được như vậy rồi thì chúng tôi biết mình đã thắng vì Leo sẽ ghi bàn và Andrés sẽ phụ trách những việc khác như lừa bóng, lợi thế quân số, khả năng làm mất cân bằng trận đấu, đường chuyền cuối cùng từ trong sân ra hai phía ngoài. Cậu ấy nhìn thấy tất cả và tài năng thiên bẩm đó đã khiến lừa bóng trở thành thế mạnh đặc biệt của cậu ấy. Khả năng lừa bóng đó làm nên mọi thứ chúng tôi có được hôm nay. Và không ai khác, chính Andrés là người đã làm tôi nhìn ra tầm quan trọng của một tiền vệ trung tâm và một tiền vệ có thể lừa bóng. Nếu cậu ấy lừa bóng, nếu cậu ấy đưa bóng đi vào phía đối phương, mọi thứ sẽ suôn sẻ. Dần dần, tôi đã thấy được điều đó."

Trong cuộc trò chuyện, Buenaventura đưa ra một luận điểm khác. Có điều gì nữa rất khác biệt về Andrés. Điều đó đã khiến Guardiola mất một thời gian để nhận ra cách tiếp cận các hậu vệ trung tâm để củng cố thêm điều khác biệt đó. "Trong bóng đá, chúng tôi có một thói quen, đó là thần tượng hóa những cầu thủ trẻ, những người vẫn chưa thực sự làm bất cứ điều gì", Buenaventura nói. "Andrés là người duy nhất mãi đến tuổi 27, 28 mới thực sự được công nhận. Sẽ có một số cầu thủ khác trong đội nói: 'Leo là tuyệt nhất, Luis Suárez thật tuyệt vời nhưng Andrés là đồng đội tốt nhất.' Phải mãi sau mới có người nói như vậy. Hãy xem những gì đã xảy ra với Neymar. Cậu ấy thậm chí còn chưa tới 20 tuổi và họ đã coi cậu ấy là người giỏi nhất ở Brazil. Ngược lại, Andrés đã phải chờ đến khi 27, 28 thì những nhân vật quan trọng trong bóng đá mới nhận ra cậu để nói rằng: 'Anh chàng này là tuyệt vời nhất.' Thật kỳ lạ bởi vì một tài năng như cậu đáng ra nên được để ý tới ngay từ lúc cậu 20 tuổi. Hồi đó mọi người đáng lẽ đã phải nói: 'Chính là anh ấy; không ai khác, phải là anh ấy.' Thật kỳ lạ. Tôi không hiểu tại sao lại như vậy."

Có một điều khác mà Lorenzo nghĩ mọi người đã mất một thời gian dài mới nhận ra. "Mọi người thường hỏi: 'Xavi hay Iniesta?' Và Pep sẽ nói: 'Xavi và Iniesta.' Cả hai. Không phải cái này hay cái kia. Phải là cùng nhau, luôn luôn là như vậy. Mọi người nói rằng

họ không thể chơi cùng nhau. Không đúng. Họ không nên bị tách rời."

***

Guardiola và Del Bosque cũng đã có vinh dự được ở đó khi Iniesta ghi bàn thắng lịch sử. Guardiola đã vô cùng vui sướng khi giành được chiến thắng ở những phút cuối tại Stamford Bridge, đưa Barcelona vào chung kết Champions League 2009. Del Bosque là huấn luyện viên người Tây Ban Nha đã giành cúp vô địch thế giới với bàn thắng ở phút bù giờ của Iniesta tại Nam Phi. Phản ứng của họ có thể khác nhau nhưng cảm xúc thì là một.

Guardiola mường tượng lại lúc Iniesta ở London. "Sự mất tập trung của Samuel Eto'o, màn dọn sân của Essien, Leo hiểu được điều đó, Andrés lùi lại một chút để có được không gian sút xa… Và thậm chí cả Usain Bolt cũng không thể chạy được như cậu ấy khi chạy dọc đường biên lúc đó. Chúng tôi đã gần kết thúc trận đấu mà không có một cú sút trúng đích. Nhưng chúng tôi vẫn có niềm tin rằng điều kỳ diệu có thể xảy ra. Mọi thứ vẫn diễn ra suôn sẻ sau một khởi đầu khó khăn ở mùa giải. Chúng tôi đã đánh bại Real Madrid 6-2 ba ngày trước đó. Và giờ chúng tôi đã ở phút cuối cùng của trận bán kết cúp châu Âu, chờ đợi, tin tưởng rằng điều kỳ diệu vẫn có thể xảy ra. Không ai biết nó là gì, nhưng có điều gì đó nói với chúng tôi rằng vẫn còn cơ hội, chúng tôi vẫn có thể ghi điểm. Điều tôi chưa bao giờ ngờ tới là người ghi bàn lại là Andrés. Tôi nghĩ đó có thể là Samuel, Leo… bất kỳ ai, thậm chí là Gerard Piqué, cầu thủ đã buộc phải chơi tấn công trong những tình huống đó – nhưng không phải Andrés. Có tám cầu thủ Barcelona trong khu vực cấm địa của Chelsea và một người đã tới rồi sút vào góc trên từ phía ngoài. Đó là Andrés Iniesta."

"Không ai có thể tưởng tượng rằng Andrés sẽ là người ghi bàn tại Stamford Bridge. Hoặc trong trận chung kết World Cup. Bạn có thể làm một cuộc thăm dò ý kiến: 'Ai sẽ ghi bàn?', và Andrés không ở trong danh sách. Nhưng cậu ấy đã chuẩn bị chiếc áo đó để vinh danh Dani Jarque trước trận chung kết World Cup vì cậu ấy tin rằng mình có thể ghi bàn. Đừng hỏi tôi tại sao nhưng những người vĩ đại luôn có một thứ gì đó khác biệt. Andrés có nó. Dù nó là trực giác hay cái gì đi nữa, cậu ấy sở hữu nó. Không phải là may mắn."

Khi nói đến trận chung kết World Cup, Del Bosque thừa nhận: "Tôi đã không xem lại trận đấu đầy đủ. Tôi có xem một phần, đặc biệt là hiệp phụ. Tôi nhớ rằng Andrés thậm chí đã có thể phải rời sân,

mặc dù sự thật là cậu ấy không làm gì cả. Van Bommel đã làm cho vấn đề phức tạp thêm. Tôi không thích nói xấu ai nhưng Hà Lan, một đất nước đã luôn tạo ra nhiều cầu thủ vĩ đại, không phải là Hà Lan tầm thường tại World Cup năm đó. Họ đã lo lắng về Tây Ban Nha, bạn có thể thấy điều đó trong cách họ chơi, những pha bóng của họ, những patadas…" Patadas nghĩa là đá và phạm lỗi, thậm chí là lách luật hay còn được gọi là tiểu xảo. Đó là một từ mà bình thường không bao giờ được nói ra bởi Del Bosque. "Đó không phải là một Hà Lan mà chúng tôi biết", ông nói thêm.

Cuối cùng, Hà Lan đã bị đánh bại. "Tôi đã theo dõi bàn thắng đó", Del Bosque nói. "Nhưng tôi đã không phấn khích ăn mừng ngay. Tôi đã kiềm chế. Tại sao ư? Bởi vì tôi nhớ đến Bilic, huấn luyện viên người Croatia và những gì đã xảy ra với ông ấy trong trận tứ kết Euro 2008. Khi đó, Croatia ghi bàn ở phút thứ 119 và ông ấy đã chạy ra khỏi băng ghế dự bị của mình để ăn mừng với tất cả mọi người. Sau đó, Thổ Nhĩ Kỳ đã đá phạt và ghi một bàn thắng vào góc trên cùng. Tôi nghe Bilic nói nhiều lần rằng ông ấy đã tiêu tốn quá nhiều năng lượng để ăn mừng bàn thắng đó nên cuối cùng, đội Thổ Nhĩ Kỳ đã giành chiến thắng với một cú đá phạt. Vì thế nên khi Andrés ghi bàn, tôi đã nhớ đến Bilic. Vẫn còn tận bốn phút nữa."

Tiếng còi cuối cùng cũng vang lên và Tây Ban Nha ăn mừng chiến thắng World Cup đầu tiên của họ. Cuối cùng Del Bosque cũng có thể ăn mừng bàn thắng của Andrés. "Andrés luôn có vai trò quan trọng khi với đội tuyển quốc gia", ông nói. "Cậu ấy đã chiếm được lòng tin của mọi người. Cậu ấy đã có được sự tôn trọng của mọi người. Khoảng 100.000 người đến Camp Nou mỗi tuần và tôi chắc chắn bạn khó có thể tìm được ba người không thích cậu ấy. Có lẽ bởi vì cậu ấy không có hình xăm và bởi vì cậu ấy không bao giờ dính líu vào những bê bối. Mọi người đều đánh giá cậu ấy như một người đứng đắn chứ không chỉ là một cầu thủ giỏi."

Del Bosque đưa ra một hình ảnh so sánh. "Ví dụ, những chính khách, những người nói rất nhiều điều tại các cuộc biểu tình và vân vân, nhưng không bao giờ có mặt vào những giờ phút quan trọng. Những lời họ nói không có ý nghĩa gì hết. Chúng ta lại có một Andrés hoàn toàn ngược lại - người hầu như không nói bất cứ điều gì nhưng lại rất đáng tin cậy, luôn bình tĩnh và trong giây phút quan trọng, cậu ấy luôn ở đó. Đó là Andrés."

"Chúng tôi cùng xem một video với đội tuyển quốc gia", Del Bosque tiết lộ. "Nó rất ngắn, chỉ hai mươi hay ba mươi giây. Đó là hình ảnh một trận đấu ở Cornellà. Barcelona đang chiến thắng 4-1

trong trận đối đầu với Espanyol và Andrés rời sân. Người hâm mộ của Espanyol, đối thủ của Barcelona, đứng dậy để dành tặng cậu ấy một sự hoan nghênh nhiệt liệt. Đó là một cảnh tượng tuyệt vời. Nó nói lên nhiều điều về những gì Andrés đã làm và con người cậu ấy. Cậu ấy là một con người và một cầu thủ tuyệt vời. Họ đang thua trước đối thủ lớn nhất của họ nhưng lại đang vỗ tay cho một cầu thủ của đội đối phương. Cornellà đã ghi lại hình ảnh ấy. Đoạn băng đó thật tuyệt vời, thật đẹp. Vô cùng, vô cùng đẹp."

"Chuyện đó chưa từng xảy ra với ai khác."

Chương 18
Số 8

"Đủ rồi. Anh có thể dừng rồi đó. Chúng tôi thua rồi.

Đội anh thắng rồi."

- Cầu thủ Manchester United nói với Eric Abidal,

chung kết Champions League 2011

Vẫn còn cách để đi đến trận chung kết Champions League tại Wembley. Quả bóng chạy dọc trên bãi cỏ dễ dàng như trận bóng ở khu vườn sau nhà ai đó. Quả bóng di chuyển từ chân Andrés đến Xavi, từ Xavi đến Messi, và Busquets, hết lần này tới lần khác. Cứ lặp đi lặp lại như thế, bóng đi giữa những cầu thủ sáng giá nhất của Barcelona. Alex Ferguson, người đã làm mọi thứ vì bóng đá, không thể tìm được cách ngăn chặn họ. Không phải ông chưa từng thử. Ông đã không thể làm được điều đó ở Rome năm 2009 và bây giờ vẫn vậy. Hai năm sau, United lại tiếp tục thất bại ở London. Barcelona sắp trở thành nhà vô địch mới của châu Âu.

"Điều tôi nhớ nhất về trận chung kết là nửa giờ cuối cùng", Eric Abidal của Barça nói. "Các cầu thủ người Anh đã tức giận, thực sự tức giận, bởi vì chúng tôi đã biến Wembley thành một nơi biểu diễn hòa nhạc hoành tráng. Họ tiếp tục chửi thề, la hét dưới ánh mặt trời gay gắt. Thật không thể tin được. Một số đồng đội của tôi không hiểu họ nói gì nhưng tôi thì có.

- Đủ rồi. Anh có thể dừng rồi đó. Chúng tôi thua rồi. Đội anh thắng rồi.

Mà đấy là vẫn còn tận hai mươi lăm phút nữa!

Xavi, Iniesta, Messi, Busquets, Alves, những người chơi ở vị trí tiền

vệ ngày hôm đó cứ tiếp tục mãi: *pim-pam, pim-pam, pim-pam.*"

Abidal chỉ dành những lời khen cho trận đấu ấy. Như thể từng khoảnh khắc, hình ảnh của trận đấu hôm đó đã được khảm vào tâm trí anh vậy. Dù sao thì đó cũng là một trong những trận hay nhất của anh trong thời gian chơi cho Barcelona. "Gần như là một trận đấu hoàn hảo", anh nhận xét. "Không chỉ vì bầu không khí náo nhiệt ở Wembley, thậm chí không chỉ vì Puyol và Xavi đã làm những điều tuyệt vời nhất và cho tôi vinh dự được tận tay nâng cao chiếc cúp. Không phải chỉ vì thế. Những hình ảnh đó đương nhiên sẽ mãi mãi ở bên tôi. Nhưng điều khiến tôi ấn tượng là cách trận đấu diễn ra."

"Ở cú sút đầu tiên, Andrés đã chuyền bóng cho Xavi. Xavi nhìn về phía khán đài nhưng đẩy bóng sang phía Pedro khi cậu đang chạy tới. Khi Pedro sút, Van der Sar chạy xuống bên phải hơi sớm và bóng đã đi qua anh ta ở phía bên trái. Bàn thắng thứ hai của Barça cũng tương tự như vậy: Andrés, Xavi, Leo, ba chàng trai nhỏ nhắn kết hợp để đưa chúng tôi dẫn trước một lần nữa sau bàn gỡ hòa của Wayne Rooney. Tôi không thực sự nhớ chi tiết bàn thắng của Leo như thế nào, nhưng tôi nhớ anh ấy đã đá đổ chiếc micro."

Khi nói đến Andrés, Abidal dành cho anh một tình cảm đặc biệt: "Cậu ấy chơi ngay trước mặt tôi và cậu ấy đã luôn luôn giúp tôi thoát khỏi rắc rối. Bạn có thể chuyển cho cậu ấy một đường chuyền tệ nhất có thể, một cú 'chuyền bóng kiểu Anh' và bạn biết cậu ấy vẫn có thể kiểm soát được nó. Tôi không biết phải giải thích thế nào nữa, nhưng cậu ấy sẽ ngay lập tức kiểm soát được quả bóng và đưa nó đi qua đối thủ, một, hai, ba, bốn hoặc thậm chí năm cầu thủ một cách nhẹ nhàng. Tôi đã vô cùng kinh ngạc trước cách cậu ấy có thể dùng quả bóng để làm bất cứ điều gì cậu ấy muốn, và cả khả năng quan sát mọi thứ đang diễn ra trên sân cỏ của cậu ấy nữa. Cậu ấy luôn nhìn về phía trước nhưng cậu ấy lại có thể thấy tất cả, từng chi tiết đang diễn ra xung quanh cậu ấy."

Tại Wembley vào năm 2011 ấy, Andrés đã đạt đến đỉnh cao sự nghiệp. Anh vẫn luôn là một cầu thủ quyết đoán, nhưng ngày hôm đó anh thật sự bất khả chiến bại. Đây là trận chung kết đầu tiên anh chơi mà không bị áp lực. Không căng thẳng, không lo lắng, không chấn thương, đó là một trận đấu mà anh có thể thực sự tận hưởng bóng đá như được quay trở lại những ngày chơi bóng tự do trên đường phố ở Fuentealbilla. Lần này anh chỉ việc thoải mái chơi bóng. Rijkaard đã để anh trên băng ghế dự bị ở Paris năm 2006; ba năm sau ở Rome, anh bị chấn thương một bên chân; ở London vào năm 2011, cuối cùng thì anh cũng đã có một

thể trạng hoàn hảo. “Andrés không bao giờ nói bất cứ điều gì trên sân”, Abidal giải thích. “Cậu ấy chỉ chơi bóng. Phong độ của cậu ấy có thể nói lên tất cả. Cậu ấy không bao giờ than phiền, ngay cả khi cậu ấy có nhiều lý do để than phiền hơn bất cứ ai khác. Càng nhiều người cố hạ cậu ấy, càng cố gắng làm tổn thương cậu ấy thì cậu ấy chơi lại càng hay. Nó tốt cho cả cậu ấy và đội bóng.”

Các cầu thủ của United không có cơ hội để đối đầu với Iniesta, hay Xavi, hay Messi. Quả bóng di chuyển quá nhanh; họ bị choáng ngợp bởi đội bóng trong trang phục màu đỏ và xanh dương. Khi Barcelona chơi hết mình, lối chơi của họ có thể được đo bằng một giây, bằng 1 xen-ti-mét. Sự chính xác và tốc độ là tuyệt đối. Không ai có thể kiểm soát không gian và thời gian như họ đã làm, đặc biệt là Iniesta. United có mười sáu lần phạm lỗi trong vòng chín mươi phút; cũng không thể nhiều hơn thế dù họ muốn đi nữa. Một khi cú sút của David Villa đã vào lưới, uốn cong về phía góc trên cùng từ rìa vào ở phút 69, số phận của United đã được định đoạn. Các cầu thủ của Ferguson đã luôn chạy theo những cái bóng, họ luôn phản ứng quá muộn, gần như chưa bao giờ chạm được tới chân của đối thủ. Họ gần như không chơi được nữa mà đã phải chạy theo suốt. Họ đã phải chịu thua trước Barcelona, đội bóng chỉ phạm lỗi năm lần, mười sáu cú sút - mười hai trong số đó đúng mục tiêu và ghi bàn ba lần. Và đó là trận chung kết Champions League.

Chiến thắng 3-1 nghiêng về phía Barcelona. Không gì tốt hơn để thể hiện sự tôn kính với triết lý bóng đá của Johan Cruyff, người đã thay đổi Barça mãi mãi. “Một khi tôi có bóng, đối thủ của tôi sẽ không có được nó”, Cruyff nói. Wembley chứng minh điều đó một cách hoàn hảo. Người Anh được cho là đã phát minh ra môn thể thao này, nhưng trên sân vận động quốc gia của họ, câu lạc bộ lớn nhất Anh chỉ có được ba cú sút, hai trong số đó trượt ra khỏi mục tiêu. “*Pim-pam, pim-pam, pim-pam…* cứ thế không có hồi kết”, Abidal nói.

Không ai nghĩ được rằng Abidal sẽ là người ra sân trong trận đấu hôm đó. Hai tháng trước, Barcelona tuyên bố anh đã được chẩn đoán mắc bệnh ung thư. Các bác sĩ đã tìm thấy một khối u trong gan. Đó là ngày 15 tháng 3 năm 2011. Ngày hôm sau, anh đi xuống phòng thay đồ để gặp các đồng đội, anh đã khuyến khích họ thay vì làm điều ngược lại. Anh vẫn luôn là người tích cực, lạc quan. “Tôi là một anh chàng may mắn”, anh nói với họ. “Họ tìm ra nó vào thời điểm hợp lý.” Khi vào phòng mổ hai ngày sau đó, anh đã nói đùa với một đồng đội: “Này, cho tôi gan của cậu đi. Tôi sẽ cần đến nó đấy.” Sau tất cả những chuyện đó, anh vẫn có mặt ở

Wembley vào ngày 28 tháng 5, như thể chẳng có gì xảy ra cả.

“Tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng tôi sẽ được chơi trong trận chung kết”, Abidal nói. “Kể cả trong mơ cũng không. Điều duy nhất tôi nói với huấn luyện viên là: ‘Tôi sẵn sàng nếu đội cần tới tôi.’ Nhưng tôi không nghĩ rằng mình thậm chí đã được ngồi trên băng ghế dự bị. Thực sự, chỉ cần có cơ hội đến Wembley và cổ vũ đồng đội từ khán đài cũng đủ khiến tôi hạnh phúc lắm rồi.” Vậy mà, trong buổi nói chuyện cuối cùng trong phòng thay đồ của Wembley, Pep Guardiola đã thay đổi quan điểm. “Một giờ trước khi thi đấu, ông ấy nói rằng tôi sẽ chơi trên sân”, Abidal nhớ lại. “Ông ấy nói với tôi ngay trước mặt mọi người. Tôi không thể tin được. Thật bất ngờ! Một bất ngờ tuyệt vời. Và có lẽ nó sẽ chỉ tuyệt vời khi được biết vào phút cuối, nếu nghĩ lại về mọi thứ tôi đã phải trải qua trước thời điểm đó và lúc bắt đầu trận đấu.”

“Suy nghĩ duy nhất của tôi lúc đó là: trời ơi, xin đừng làm ai thất vọng cả; mọi người sẽ giết tôi nếu tôi làm vậy. Cứ nghĩ xem, mười cầu thủ đều đang trong thể trạng tốt nhất và mình lại không như vậy. Tôi không thể để điều đó xảy ra.” Và nó đã không xảy ra. “Tôi thật may mắn vì được chơi trong một đội tuyệt vời như vậy”, Abidal nói. “Rất may mắn!”

“Đúng vậy”, Xavi nhớ lại. “Rooney đã tới chỗ tôi ngay trước khi kết thúc trận đấu. Khoảng phút thứ 80, tầm tầm đó. Và anh ấy nói với tôi:

- Thế là đủ rồi. Đội của anh thắng rồi. Anh có thể ngừng chơi rồi đấy.”

Khoảng thời gian đó cũng là lúc mà Carles Puyol được tung vào sân - anh là người được sắp xếp để nâng cao chiếc cúp châu Âu tại Wembley, cũng giống như José Ramón Alexanko đã thực hiện vào năm 1992. Ý định đó của Guardiola đã không được thực hiện vì Puyol đã có chủ ý riêng. Anh đưa băng tay đội trưởng cho Abidal, người mới hồi phục sau phẫu thuật ung thư gan và để anh nâng cao chiếc cúp châu Âu thứ tư trong lịch sử Barcelona.

Các cầu thủ của United đứng nhìn ghen tị trong màu áo trắng của họ. Ở một diễn biến khác, tại quán rượu All bar one, Paul Scholes đang mặc một chiếc áo màu đỏ - xanh với số 8 sau lưng. Anh ta đã bị choáng ngợp bởi những gì vừa được chứng kiến, hoàn toàn bị thuyết phục bởi chàng cầu thủ chơi như lướt đi trên sân, người mà anh đã tới hỏi xin áo.

“Phải, tất nhiên rồi!” Abidal nói. “Làm gì có chuyện anh ấy lại không muốn xin áo của Andrés chứ? Điều đó không có gì là ngạc nhiên cả; chuyện đó không hề làm tôi bất ngờ. Tôi cũng có một chiếc áo của Andrés. Một ngày nào đó, ba mươi năm nữa, tôi sẽ mở tủ quần áo ra, nhìn nó và tự nhủ rằng tôi đã từng được chơi với Andrés Iniesta.” Có những chiếc áo mà bạn sẽ không bao giờ đem đi khoe, nhưng riêng chiếc đó…

“Tôi tin rằng nếu bạn hỏi những cầu thủ United, liệu họ có biết Iniesta đã bị thương năm 2009, không ai trong số họ hay biết. Sẽ tốt hơn nếu cậu ấy đang ở 100% phong độ nhưng với tầm nhìn, kỹ thuật, kinh nghiệm và tài năng mà Andrés có, thậm chí 60 hay 70% cũng đủ rồi”, Abidal nói.

“Đôi khi chịu đau lại tốt, bởi vì nó cho bạn thấy giới hạn của bạn ở đâu. Nhiều khi mọi thứ đang hoàn hảo bỗng dưng bung bét! Một chuyện gì đó xảy ra. Tôi không hiểu tại sao nhưng chấn thương, rách cơ dường như luôn luôn xảy đến khi bạn đang ở phong độ tốt nhất và bạn không hề ngờ tới.”

Andrés vượt qua nỗi đau khi chơi ở Rome, nhưng khi ở ngôi đền của bóng đá tại London hai năm sau đó, anh đã giành được cúp châu Âu… và sự ngưỡng mộ của Paul Scholes. Tại quê hương của anh ở Fuentealbilla, anh có một hầm rượu vang, và trên tường có treo một chiếc áo của Paul Scholes đóng khung từ đêm đó tại Wembley.

Chương 19
Trợ giúp

"Andrés rất trung thành. Anh ấy sẽ không bao giờ làm những người anh ấy yêu quý thất vọng. Anh ấy cần họ và anh ấy luôn muốn được ở bên cạnh họ."

- Joel Borrás

Có bốn người luôn theo dõi tình trạng của Andrés: Pere Guardiola, Joel Borrás, Ramón Sostres và Dani Marín. Mối quan hệ của họ không đơn thuần chỉ là công việc mà còn là tình cảm. Họ thân nhau như một gia đình. Đó là lòng tin đã được xây dựng qua nhiều năm, đôi khi nhờ vào sự "xúc tác" của José Antonio và bây giờ nó là không thể phá vỡ.

"Có một hôm cha cậu ấy đến gặp tôi", Sostres nói. "Tôi vẫn còn nhớ hình ảnh lúc ông ấy bước vào. Ông ấy muốn hỏi về vấn đề thuế, điều đang khiến ông ấy lo lắng. Tờ khai thuế của Andrés đã bị công ty luật xử lý nhầm nhưng không có gì quá nghiêm trọng và chúng tôi đã sửa lại khá dễ dàng. Và thế là ngay từ đầu chúng tôi đã hiểu nhau khá nhanh."

"José Antonio không thích các thủ tục hành chính, ông đã có quá nhiều chuyện để lo rồi, nhưng ông vẫn luôn làm việc rất chặt chẽ và có kế hoạch. Ông ấy ý thức được mọi chuyện đang diễn ra, biết được điều gì là tốt nhất cho Andrés; ông ấy cũng rất trung thực và cởi mở, rất dễ để làm việc cùng. Tôi nhớ lần đầu tiên, sau khi chúng tôi sắp xếp xong công việc cho Andrés, ông đã nói:

- Tôi còn nợ anh gì không?

- Không có gì, chỉ là một vài cuộc gọi, và lá thư gửi cho cục Thuế thôi. Đừng lo lắng gì cả.

Ngay từ giây phút đó, giữa chúng tôi đã xuất hiện sự tin tưởng. Ông ấy bắt đầu giải thích mọi thứ cho tôi, hỏi tôi lời khuyên về nhiều vấn đề khác ngoài thuế. Ông ấy muốn chúng tôi hỗ trợ Andrés về hợp đồng, nhà tài trợ, quyền hình ảnh và đặc biệt là mối quan hệ với Nike, hãng làm giày cho anh ấy. Sau đó, mối quan hệ của ông với đội Barcelona cũng trở nên tốt đẹp lên, và cuối cùng ông đã yêu cầu chúng tôi đại diện cho anh ấy. Đó vừa là một trách nhiệm, vừa là một thách thức đối với chúng tôi. Thế là chúng tôi đã giúp ông giải quyết một loạt các vấn đề: pháp lý, thuế, bóng đá, tài chính, thương mại, chuyên môn và cả những chuyện cá nhân. Cha của Iniesta là người lo liệu mọi vấn đề tài chính của gia đình. Ông là một trụ cột thực thụ. Ông điều hành "Iniesta Bodega", nhãn hiệu rượu vang đang ngày càng lớn mạnh - một kho báu thực sự của ông - và tất cả các công việc kinh doanh khác của gia đình. Tất nhiên là ông có cho Andrés điều hành một số việc, nhưng ông là người vận hành chính. Mục tiêu là để Andrés không phải bận tâm đến những chuyện khác ngoài bóng đá, để giữ cho tâm trí luôn sáng suốt, có thể tập trung vào thứ thực sự quan trọng là sự nghiệp của anh ấy."

"Khi ông đang tìm kiếm ai đó giúp đỡ và có thể tin tưởng được, José Antonio đã hỏi ý kiến của rất nhiều người trong ngành bóng đá. Nhưng tôi nghĩ ông không bao giờ đưa ra quyết định nào mà không tham khảo ý kiến Andrés trước. Và tôi chắc chắn rằng bản thân Andrés sẽ tự mình theo dõi mọi thứ. Anh ấy không hỏi nhiều, nhưng một khi đã hỏi thì sẽ luôn đúng trọng tâm. Anh ấy chắc chắn rằng mình đã nắm được những vấn đề chính rồi sau đó anh ấy tiếp tục với lịch trình hằng ngày của mình. Nếu ai đó muốn thay đổi hết mọi thứ, hoặc phá vỡ lịch trình, anh ấy sẽ không thấy thoải mái. Anh ấy không phải kiểu người đổi xe mới hay mua nhà mới chỉ vì thích. Mà thật ra thì tôi nghĩ anh ấy vẫn đang dùng chiếc xe đầu tiên của mình: giống như rất nhiều cầu thủ khác, đó như là một biểu tượng cho những công sức anh ấy đã bỏ ra để giờ đi được xa như thế này."

"Anh ấy không bao giờ thất thường, không hay tự chiều bản thân, anh ấy không bao giờ hứng lên là làm. Còn lâu mới vậy. Anh ấy là người thích sự ổn định. Anh ấy thích làm theo thói quen: anh ấy ăn trong các nhà hàng mà anh ấy đã ăn trước đây - những nơi có trữ rượu của nhà anh, hoặc những nơi anh cảm thấy thoải mái với gia đình và bạn bè; anh ấy đi nghỉ mát ở cùng một nơi; và nhiều điều tương tự khác. Rồi lại còn Fuentealbilla, nơi anh ấy rất hay trốn về, nhiều hơn là mọi người nghĩ. Cách sắp xếp cuộc sống đời thường của Andrés rất đơn giản; cách vượt qua khó khăn của anh ấy cũng tương tự như thế. Cuộc đời không phải lúc nào cũng là

một chiếc giường rải hoa hồng, nhưng anh ấy là người thực tế và anh ấy tiếp cận mọi vấn đề gần như thể đang chơi bóng vậy: đối mặt với chúng, tiếp cận trực tiếp vấn đề và giải quyết chúng."

Sostres nói rằng tâm lý và hành vi của Andrés không làm ảnh hưởng đến bất kỳ vấn đề nào anh đang phải đối mặt, dù là phức tạp hay quan trọng đến đâu. "Andrés luôn kín đáo và lý trí, luôn suy nghĩ kỹ trước khi hành động. Anh ấy luôn đảm bảo mình biết rõ những gì đang xảy ra.

- Tất cả vẫn ổn chứ, Ramón?

Anh ấy sẽ hỏi vậy. Chỉ thế thôi. Anh ấy sẽ yêu cầu một miêu tả ngắn gọn, rõ ràng về mọi thứ đang được đề cập. Sau khi đã cân nhắc lợi và hại của vấn đề, anh sẽ nói chuyện với cha mình. José Antonio thường không tham dự các cuộc họp, mặc dù đôi khi ông cần phải có mặt ở đó. Andrés không phải là loại cầu thủ bị ám ảnh bởi những điều kiện hào nhoáng hay con số của những hợp đồng mới. Anh ấy không phải kiểu cầu thủ giỏi lợi dụng điều đó để có được những thỏa thuận tốt hơn. Anh ấy là kiểu người hoàn toàn ngược lại: anh ấy không nghĩ rằng phong độ của mình có thể được cải thiện hoặc bị xấu đi chỉ bằng việc có động lực là lương cao hơn. Anh ấy trân trọng mọi thứ mình đang có. Hợp đồng không phải là tất cả. Mọi thứ xung quanh anh mới là quan trọng."

"Anh ấy khá điềm tĩnh và thụ động, là kiên nhẫn thì đúng hơn. Anh ấy biết rằng dù có chuyện gì đi nữa thì rồi mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi và những điều đúng đắn sẽ vẫn đúng. Như thể anh ấy có quyền kiểm soát thời gian vậy, không bao giờ vội vàng cả. Hơi giống như cách anh ấy chơi trên sân bóng. Tôi không nhớ một trường hợp nào anh ấy bị ảnh hưởng bởi các cuộc đàm phán hợp đồng hoặc bất kỳ vấn đề nào ngoài lề khác, ngay cả khi tình huống có thể trở nên phức tạp và có thể xảy ra vấn đề. Và cuối cùng thì cũng sẽ có giải pháp thôi, thường là những giải pháp nhanh chóng."

Tương lai của Andrés tại Barcelona chưa bao giờ là dấu hỏi lớn, ngay cả những lúc câu lạc bộ đang thiếu ổn định. Cũng có những khoảnh khắc dao động, nhưng bạn bè và cố vấn của anh đều biết rằng anh sẽ rất khó đi bất cứ nơi nào khác. "Có những lúc anh ấy nổi giận, giống như bất cứ ai", Sostres nói. "Và anh ấy thích viết mọi thứ ra. Anh ấy có xu hướng giao tiếp với bạn qua tin nhắn; hiếm khi anh ấy gọi điện. Chúng tôi có gặp nhau, tất nhiên rồi: sau trận đấu, tại nhà của anh ấy, trong văn phòng, tại câu lạc bộ. Mỗi khi có một cuộc gọi đến và tên của anh ấy xuất hiện trên màn

hình điện thoại, tôi luôn nghĩ: 'Chuyện gì vậy?' Phải rất quan trọng thì anh ấy mới gọi. Và nếu anh ấy đã gọi thì nên trả lời ngay; vì chắc hẳn là anh ấy đang phải lo lắng về điều gì đó."

"Anh ấy gọi cho tôi vào ngày cuối cùng của trận chung kết Champions League tại Paris", Sostres nhớ lại. "Tôi đang ngồi trên xe buýt cùng gia đình. Anh ấy đang tức giận, rất tức giận, bởi vì anh ấy không được ra sân. Anh ấy không nói rằng anh ấy muốn rời Barcelona, nhưng anh ấy đã nói với tôi.

- Ramon, tôi nghĩ tôi xứng đáng được ra sân.

Lúc đó mọi thứ rất căng thẳng."

Không phải lúc nào cũng dễ dàng thay mặt cho Andrés để thương lượng, đặc biệt là khi đưa ra một chiến lược, như khi thương thảo hợp đồng với Txiki Begiristain, vị giám đốc thể thao gần như đã bế tắc, vào năm 2006. "Tôi đã nói với Andrés về những gì đã xảy ra và những gì tôi nghĩ là sẽ xảy ra", Sostres nói. "Anh ấy đã trả lời lại là:

- Cứ làm gì mà anh thích đi Ramón, nhưng tôi sẽ không rời khỏi đây đâu, được chứ?

Nhưng tôi vẫn nhờ anh ấy một điều.

- Xin đừng nói với mọi người rằng anh không muốn rời khỏi đây.

Nếu anh ấy mà nói ra thì vụ Txiki đã chấm dứt rồi."

Sostres có một bảng tính ghi chép lại mọi trận đấu Andrés đã chơi, chi tiết từng phút anh ấy có mặt trên sân. Những chi tiết đó đóng vai trò quan trọng trong mỗi cuộc thương lượng và có ảnh hưởng lớn đến số tiền thưởng hoặc thời hạn của hợp đồng. "Năm đó khi tôi đàm phán với Txiki, Andrés đã chơi nhiều trận hơn bất cứ ai khác, nhưng lại không chơi hết trận", anh giải thích. "Anh ấy vào thay Guily khoảng phút thứ 60 của hầu hết mọi trận đấu. Trận đấu cuối cùng là ở Seville, và thế là chỉ còn trận ở Paris và trận chung kết. Sự nghiệp của anh ấy đang trong tình trạng báo động. Nếu anh ấy không chơi trong trận chung kết, hoặc nếu bỏ lỡ ở Seville, anh ấy sẽ không đủ chỉ tiêu cần thiết để đạt đúng mức tiền thưởng, và đó lại là phần rất quan trọng trong hợp đồng. Nó có thể sẽ khiến anh ấy mất rất nhiều tiền. Tôi gọi Txiki và nói với ông rằng sẽ không công bằng khi cho Andrés nghỉ ngơi ở Seville, vì trận chung kết Champions League sắp tới rồi. Câu lạc bộ đã đồng ý, thế là tôi đã có thể nói chuyện với Andrés và bớt đi được một vấn đề phải lo lắng."

“Andrés là một người tốt. Anh và gia đình luôn biết ơn những người đã giúp họ. Nếu ai đó đối xử tốt, anh ấy sẽ luôn nhớ điều đó. Không quan trọng người đó là một người hâm mộ, đồng đội, chuyên gia vật lý trị liệu, nhà báo hay là nhà môi giới, anh ấy đều không quên. Anh ấy có trí nhớ tốt. Anh ấy hẳn phải có trí nhớ tốt: dù sao thì cũng đã rất nhiều người đi qua cuộc đời anh ấy kể từ khi anh ấy trở thành một cầu thủ bóng đá. Luôn có rất nhiều chuyện diễn ra xung quanh các cầu thủ bóng đá; việc anh ấy có thể nhớ được tất cả mọi người, không chỉ những tên tuổi lớn mà ngay cả những người vô danh, đã nói lên điều gì đó về anh ấy. Bạn sẽ thấy mọi người đi qua và chào anh ấy; họ không nghĩ rằng anh ấy sẽ nhớ họ nhưng sự thật là anh ấy sẽ nhớ và bạn có thể thấy rằng điều đó khiến mọi người vô cùng phấn chấn. Khi quay lại Fuentealbilla, anh vẫn còn nhớ tất cả mọi người, anh thậm chí có thể đọc lại tên từng vị huấn luyện viên đã từng dìu dắt mình.

“Andrés hạnh phúc ở Barcelona và ở Fuentealbilla; nơi đó là nhà của anh ấy. Và bạn có thể thấy sự khác biệt mà những niềm vui bên ngoài sân cỏ đem lại cho anh. Cuộc sống gia đình là một phần quan trọng trong thành công của anh. Anna, vợ anh ấy, là một người có khả năng lan truyền niềm hạnh phúc tới mọi người xung quanh và luôn là người đầu tiên tới bên cạnh anh khi có bất cứ chuyện gì. Cô ấy rất tích cực, hạnh phúc, lạc quan và mạnh mẽ, và cũng là một người mẹ tuyệt vời. Cô ấy đã thể hiện điều đó khi họ mất đi đứa con trai thứ hai.”

***

Khi phát hiện ra Andrés, Pere Guardiola đang làm công việc chiêu mộ cầu thủ mới cho Nike. “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy là khi cậu ấy đang chơi ở đội Cadete B của Barcelona”, Guardiola nói. “Tôi có mối quan hệ rất tốt với Albert Benaiges, một trong những lãnh đạo cấp cao của đội bóng thanh thiếu niên tại La Masia và tôi đã hỏi ông ấy ai là người giỏi nhất. Có ba hoặc bốn người nổi bật hơn cả, nhưng Andrés là người giỏi nhất.

- Hãy quan sát Andrés, Pere!

Và mặc dù chúng tôi biết rằng cậu ấy vẫn còn trẻ, 14 hay 15 tuổi vào thời điểm đó, không có điều gì chắc chắn, và biết rằng các cầu thủ không nên bị gò bó mà nên để họ tìm thấy không gian riêng và làm mọi thứ theo cách riêng của họ nhưng chúng tôi biết đó là người chúng tôi đang tìm kiếm. Chúng tôi cũng biết rằng anh ấy đã có một lời đề nghị từ Adidas. Nhưng anh ấy đã đồng ý về với chúng tôi ngay trước Nike Cup, một giải đấu cho đội bóng U15

được tổ chức tại Camp Nou."

Đó là khi Pere Guardiola, người đang phụ trách marketing, phát hiện ra rằng những người khác cũng đang dòm ngó tới tài năng của Andrés. "Thỉnh thoảng tôi sẽ đến La Masia và xin phép đưa cậu ấy ra ngoài để ăn tối tại một nhà hàng gần Mini Estadi. Cậu ấy luôn ăn spaghetti carbonara. Tôi bắt chuyện trước và kể về nhiều thứ; còn cậu ấy chỉ nói một vài câu. Thế đã là khá nhiều rồi. Chúng tôi sẽ ngồi suốt bốn mươi lăm phút, và cậu ấy nói rất ít. Nhưng tôi cảm thấy như có một điều gì đó đặc biệt. Tôi cảm thấy như mối quan hệ của chúng tôi đã có tiến triển, tôi đã trở nên thân thiết hơn với cậu ấy, cha cậu ấy - José Antonio, gia đình cậu ấy, và mọi người. Từng chút một, chúng tôi dần thân thiết hơn. Andrés ngày đó, và bây giờ vẫn vậy, rất dễ mến. Cậu ấy rất ấm áp và khiến mọi người luôn sẵn sàng giúp đỡ. Bạn sẽ cảm thấy muốn dẫn cậu ấy về nhà chơi, như thể cậu ấy là em trai của bạn vậy. Và không chỉ tôi mới cảm thấy như vậy, hãy hỏi bất cứ ai ở La Masia và tất cả họ đều sẽ nói điều tương tự. Cậu ấy là kiểu người sẽ khiến bạn yêu quý một cách dễ dàng."

Nike Cup là giải đấu đầu tiên mà Andrés thực sự tỏa sáng. "Barcelona thắng và chúng tôi biết rằng cậu ấy chính là cầu thủ trẻ mà chúng tôi cần phải giành được. Cậu ấy chơi như một tiền vệ trung tâm và cậu ấy đã bảo vệ đội bóng như vậy đó. Cậu ấy không bao giờ rời khỏi vị trí của mình, nhưng nếu mọi việc đang diễn biến xấu đi, cậu ấy biết mình phải đứng lên và giải quyết vấn đề thì cậu ấy sẽ làm vậy. Trong trận chung kết gặp Rosario Central, cậu ấy đã ghi bàn thắng vàng khi tỉ số đang hòa 1-1."

"Cậu ấy luôn tự vươn lên một mình. Cậu ấy không khoe khoang hay thổi phồng lòng tự mãn, nhưng cậu ấy luôn đứng lên, đối mặt với vấn đề khi cần thiết. Tôi không biết những gì diễn ra trong đầu cậu ấy, nhưng cậu ấy hầu như luôn đưa ra những quyết định đúng đắn. Cậu ấy có thể không phải là kiểu cầu thủ hay ghi bàn, cậu ấy có thể không phải là kiểu cầu thủ vươn lên dẫn đầu, nhưng nếu bạn theo dõi kỹ thì cậu ấy luôn là trung tâm của những khoảnh khắc quyết định, động thái quyết định chiến thắng chung cuộc của trận đấu."

Khi đó, Pere đã kể với em trai Pep về Iniesta. "Có một cậu nhóc mới chơi tốt nhất trong số tất cả các cầu thủ trẻ. Rất dễ nhận ra cậu bé đó: người gầy nhất, nhỏ nhất và nhợt nhạt nhất. Tên cậu ấy là Iniesta."

"Pep là huấn luyện viên có tầm quan trọng lớn đối với Andrés",

Pere nói. “Tôi chắc rằng đối với cậu ấy, Pep là thần tượng, là thầy giáo, là vị huấn luyện viên sẽ khiến cho đội trở nên tốt hơn; Pep sẽ ủng hộ, thúc đẩy và làm cho cậu ấy trở thành một nhân vật quan trọng. Tôi đoán vậy bởi vì cậu ấy chưa bao giờ thực sự nói ra điều đó. Cậu ấy rất hiếm khi nói ra những gì mình nghĩ. Tôi tin rằng Andrés đã tự nhủ, cậu ấy phải thể hiện cho Pep thấy cậu là người giỏi nhất, phải trả ơn Pep sau tất cả những gì em ấy đã làm cho Andrés.”

Rất nhiều yếu tố đã tụ lại để tạo nên Andrés ngày đó: sự khích lệ từ vị huấn luyện viên mới và cả những áp lực mới, có cả chấn thương và căng thẳng tâm lý. Quả là một chuyến phiêu lưu của những cung bậc cảm xúc, những đòi hỏi và cả những thành công phi thường, rồi lại tới cái chết bất ngờ của Dani Jarque. Năm đầu tiên Barça đồng hành cùng Pep đã kết thúc với một cú ăn ba, nhưng mọi thứ lại dần dần xáo trộn và cuối cùng biến thành giai đoạn khó khăn nhất trong sự nghiệp của Andrés, những ngày đó đen tối tới mức cậu ấy cảm thấy như mọi thứ đều vượt khỏi tầm tay, cảm thấy không còn kiểm soát được chính mình.

“Cậu ấy ngủ không ngon, cậu ấy vẫn bị những chấn thương tra tấn thể xác và cảm thấy vô cùng chán nản”, Pere nói. “Tôi nhớ cha cậu ấy nói với tôi rằng thậm chí họ đã đi xem bói ở phía nam Tây Ban Nha, họ nói rằng cậu ấy đang bị yểm bùa, rằng ai đó ở đâu đó đã yêu, hoặc ghét cậu ấy tột cùng, và rằng họ đã quyết tâm không để cho cậu ấy được sống tự do, và chính điều đó đã tạo ra giai đoạn khủng hoảng này. Không có cách nào để thoát khỏi nó. Andrés nói có gì đó lợn cợn trong tâm can, cậu ấy không thể luyện tập, cậu ấy không thể làm được gì, cậu ấy không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong khi đáng ra cậu ấy nên cảm thấy hạnh phúc. Pep đã cho cậu ấy một khoảng không gian riêng vì em ấy biết Andrés cần thời gian; Andrés cần được dành ra 24 giờ mỗi ngày để xử lý nhiều vấn đề. Những vấn đề rất nặng nề và khó giải quyết. Cuối cùng thì cậu ấy cũng thoát khỏi nó và trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng để vượt qua giai đoạn ấy, không phải là dễ dàng.”

“Chưa có ai từng cho không Andrés bất cứ điều gì. Cậu ấy đã phải tập luyện rất chăm chỉ để có được ngày hôm nay”, Pere nói. “Cậu ấy đã tự mình làm tất cả. Thật dễ dàng chỉ ra rằng cậu ấy là người xuất sắc nhất. Những cậu bé sẽ luôn phải tự chứng minh bản thân mình và không nhiều đứa trẻ có thể làm được điều đó. Thật vậy, ban đầu, cậu ấy luôn là cầu thủ dự bị hoặc là cầu thủ đầu tiên bị thay thế. Cậu nhóc chưa bao giờ phàn nàn, không bao giờ rên rỉ. Cậu ấy phải chơi thay cho những người khác, ở nhiều vị trí khác nhau, nhờ đó mà dần dần cậu ấy tự cải thiện năng lực. Cho đến

khi, cuối cùng, mọi người nhìn ra được một sự thật: Đội bóng bao gồm Andrés, và mười người khác."

"Ngay cả bây giờ, sau tất cả những gì đã xảy ra và những điều đã thay đổi, bạn vẫn có thể thấy rằng có hai Andrés: anh chàng nhút nhát bạn thấy phía ngoài sân bóng và người cầu thủ bạn thấy trên sân cỏ - đó mới là Andrés thực sự, con người tự do, con người đang thực sự sống hết mình. Sân bóng là môi trường sống tự nhiên của cậu ấy: sân cỏ và một quả bóng. Tôi nghĩ cậu ấy là một người đặc biệt. Vâng, lối đá của cậu ấy phù hợp với bản sắc của Barcelona, nhưng cậu ấy quá giỏi đến mức bạn đặt cậu ấy vào bất cứ đâu, theo bất cứ hệ thống nào, bất kể chiến thuật nào, cậu ấy vẫn sẽ tiếp tục tiến bộ. Nếu cậu ấy chơi tại một câu lạc bộ của Anh, ắt hẳn bây giờ đã phải có một bức tượng của cậu ấy ở cổng chính."

"Andrés là người chiến thắng trong hành trình cuộc đời của chính mình. Nhưng cậu ấy không bao giờ tự nhận như vậy, không bao giờ nói ra. Chỉ khi bạn cần thì cậu ấy mới ra mặt. Vào những lúc khó khăn, cậu ấy sẽ lên tiếng. Cậu ấy sống vì bóng đá, cậu ấy là một tấm gương cho tất cả chúng ta."

"Tôi sẽ so sánh cậu ấy với Scholes hoặc Xavi, những trụ cột của câu lạc bộ, những người có phong độ nhất quán và không bao giờ che giấu điều gì, những người luôn muốn có bóng và có khả năng đặc biệt để điều khiển nó, những nhân vật khiến cho những người chơi xung quanh họ cũng dần tốt lên. Cậu ấy là điềm lành cho bất kỳ huấn luyện viên nào. Đó là lý do tại sao cậu ấy chơi bóng: không phải bởi vì bất cứ ai đã từng tặng cậu ấy điều gì, mà bởi vì cậu ấy là người tuyệt vời nhất. Cậu ấy là một cầu thủ khiến công việc trở nên dễ dàng hơn vì cậu ấy không bao giờ phàn nàn, không bao giờ gây phiền phức, lại còn luôn luyện tập rất chăm chỉ. Nếu bị đưa vào vị trí hậu vệ cánh phải, cậu ấy vẫn sẽ chơi tốt. Cậu ấy chơi tốt ở mọi vị trí. Và các huấn luyện viên của cậu ấy biết điều đó. Các đồng đội của cậu ấy cũng vậy."

***

Joel Borràs gặp Iniesta lần đầu ở Mataró, gần Barcelona - cùng đêm đó Andrés gặp Anna trong một quán bar tên là El Teatre. Andrés đã chia sẻ "hàng nghìn thứ" với Joel. Rất ít người chú ý đến Joel nhưng anh ấy luôn ở đó, chăm sóc, để ý tới từng chi tiết. "Andrés chắc đã viết cho tôi tới cả nghìn email; cậu ấy thích viết", Joel nói. "Tôi thực sự đã trở nên thân thiết với Andrés kể từ ngày tôi đến thăm nhà cha mẹ cậu ấy. Cậu ấy không quan tâm đến PlayStation hay thích ra ngoài vào ban đêm; cậu ấy chỉ ngồi đó đọc tin nhắn

mà mọi người đã để lại trên trang web mới và phản hồi lại họ. Cậu ấy thích nói chuyện với mọi người theo cách ẩn danh và luôn là người cầu toàn. Tôi nhớ một ngày, chúng tôi đến giúp cậu ấy dọn nhà: tôi, Guille Pérez, một đồng nghiệp của Mediabase và ba người bạn khác. Cuối ngày hôm đó, cậu ấy đã tặng chúng tôi mấy đôi giày chạy và hộp rượu vang để cảm ơn. Không nhiều cầu thủ làm như thế và điều đó thực sự nói lên cậu ấy là người như thế nào: hào phóng và ân nghĩa. Đó là Andrés. Khi tôi bị ốm, cậu ấy đến bệnh viện thăm tôi mỗi ngày. Cậu ấy yêu cầu cao nhưng cũng cho đi rất nhiều."

"Có một lần, tôi phạm sai lầm lớn khi nói cho cậu ấy biết có bao nhiêu email của người hâm mộ, các tổ chức từ thiện và cả những nơi khác nữa gửi đến để xin cậu ấy áo, ảnh, video, chữ ký, vân vân…. Cậu ấy đã khăng khăng đòi trả lời tất cả mọi người và yêu cầu tôi gửi đi mọi thứ mà họ yêu cầu. Đã có lúc tôi phải gửi cậu ấy báo cáo về tất cả các email nhận được trong một tuần. Dù có cả trăm người đi nữa thì cậu ấy vẫn muốn đọc từng bức thư một. Tôi không biết làm thế nào mà cậu ấy sắp xếp được thời gian để đọc tất cả mọi thứ, nhưng đến thứ Hai cậu ấy đã liên lạc lại rồi.

- Joel, cậu có thể đi lấy áo của tôi ở sân tập và gửi nó đến địa chỉ này không…?

- Joel, đừng quên những bức ảnh đó…

- Joel, họ muốn có một đoạn video. Tôi sẽ thu hình và gửi cho cậu, được chứ? Cậu có thể gửi nó đi không?...

- À, và cậu có thể chuẩn bị một chiếc áo cho sự kiện quay thưởng của trường ở Galicia không? Họ đang gây quỹ…"

Và cứ tiếp tục như thế. Cậu ấy đã luôn như thế ngay từ ngày đầu tiên. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy nói không với bất kỳ đề nghị nào. Mới hôm trước thôi cậu ấy còn yêu cầu tôi mang một ít đồ chơi đến khu phố Raval ở Barcelona. Valeria, con gái của cậu ấy, không dùng những đồ chơi đó nữa, nhưng cậu ấy không muốn vứt chúng đi. "Chúng vẫn còn mới mà, Joel", cậu ấy nói với tôi.

Andrés công nhận Joel là người anh nói chuyện cùng nhiều nhất trên thế giới. "Tôi không biết chúng tôi có nói chuyện nhiều thật hay không, hay chúng tôi nói chuyện rất ít nhỉ", Joel đùa. "Những gì chúng tôi thực sự làm là chia sẻ với nhau rất nhiều điều. Nếu cậu ấy muốn một cái gì đó, cậu ấy có thể lẽo đẽo theo bạn cả ngày. Tôi ở đây để giúp cậu ấy mỗi ngày, đáp ứng theo bất cứ điều gì cậu

ấy cần. Từ sắp xếp lịch trình, lên kế hoạch sự kiện, hoặc giúp tìm một cái gì đó mà cậu ấy đang cần. Tôi thức dậy và đi ngủ cùng lúc với cậu ấy. Vào mỗi buổi sáng, thường sẽ có một tin nhắn từ cậu ấy và điều cuối cùng tôi xem ở cuối ngày cũng thường là một email từ Andrés. Thế nên tôi không biết liệu tôi có phải là người mà cậu ấy nói chuyện cùng nhiều nhất hay không, nhưng chắc chắn tôi là người cậu ấy viết thư cho nhiều nhất."

"Cậu ấy thích ngồi trước màn hình, dành thời gian đọc kỹ mọi thứ, và nghĩ về những gì chuẩn bị viết: cho dù đó là bóng đá, chính trị hay cuộc sống. Đôi khi tôi nghĩ rằng điều đó ắt hẳn giúp cậu ấy thư giãn. Kỳ lạ một chỗ là thực ra chúng tôi có những ý kiến rất khác nhau về nhiều thứ và chúng tôi tranh luận với nhau khá nhiều. Có lẽ với những cuộc tranh luận như vậy thì nói chuyện trực tiếp sẽ khó hơn; viết thư giúp người ta dễ dàng thẳng thắn bày tỏ quan điểm hơn. Andrés thích đọc, viết và gửi tin nhắn.

- Cậu thế nào rồi?

- Mọi thứ ổn chứ?

Còn các cuộc gọi ư? Hầu như không có. Chắc chỉ có ba hoặc bốn lần một năm."

"Andrés là con người của thói quen, phương pháp, và luôn luôn đúng giờ, hoàn toàn trái ngược với tôi. Tôi là kiểu thất thường và vô tổ chức. Nhưng mối quan hệ của chúng tôi đã tiến triển nhiều theo thời gian. Mối quan hệ này từng đơn thuần chỉ là công việc nhưng giờ đây nó hơn thế rất nhiều. Chẳng hạn như chuyện chúng tôi đã dành những ngày nghỉ cuối cùng của mình với nhau. Cậu ấy muốn tôi tham gia vào mọi việc mà cậu ấy làm; cậu ấy muốn tôi luôn ở bên cạnh cậu ấy. Chỉ còn mỗi một điều nữa Andrés chưa bắt tôi làm, đó là bảo tôi chạy trên sân nữa thôi!"

"Cậu ấy đã thay đổi một chút sau khi có con, Valeria và Paolo Andrea. Giờ cậu ấy đã là một người cha. Nhưng trong hầu hết mọi chuyện, cậu ấy vẫn như vậy. Cậu ấy vẫn là con người như trước: hào phóng, trầm tĩnh, không thích nổi bật, và cảm thấy vui chỉ khi dành thời gian cho những người thân của mình. Andrés gây ấn tượng bởi vì cậu ấy luôn là chính mình, không có điều gì giả dối cả. Mọi thứ về cậu ấy đều rất chân thật. Những gì bạn nhìn thấy bằng mắt thường đều thực sự là con người của cậu ấy."

***

“Tôi gặp cậu ấy lần đầu tiên muộn hơn một chút, vào năm 2011, khi tôi gia nhập Nike”, Dani Marín, một cựu cầu thủ xứ Catalan nổi tiếng với cái chân trái điêu luyện, nói. Anh cảm thấy mình có sự kết nối với Andrés ngay từ lần đầu gặp mặt. “Tôi có lợi thế của người trong ngành. Tôi biết về thế giới của cậu ấy ở một mức nào đó.” Dani chơi trong đội hình U19 tại Damm trước khi gia nhập Mallorca, câu lạc bộ bóng đá chuyên nghiệp đầu tiên của anh ấy. Anh chơi cho một loạt các câu lạc bộ ở Tây Ban Nha trước khi kết thúc sự nghiệp ở tuổi 36.

“Andrés không khi nào làm tôi hết ngạc nhiên. Nhìn cậu ấy làm mọi thứ, bạn sẽ phải thốt lên đó là một người cầu toàn. Cậu ấy kiểm soát từng chi tiết một. Cậu ấy nhận thức được mọi thứ, đồng thời cũng rất trọng ân tình, luôn nói cảm ơn và thể hiện lòng biết ơn của mình. Có những “đứa nhóc” trong ngành bóng đã sẽ chẳng bao giờ nói gì với bạn cả, chúng coi mọi thứ như điều hiển nhiên vậy. Bạn có thể tặng chúng cái gì đó, nhưng bạn thậm chí còn không biết chúng có nhận được hay không; tuy nhiên, điều đó không xảy ra với Andrés, cứ như là cậu ấy cảm thấy hào hứng về một đôi giày mới hơn những đứa trẻ khác vậy. Như thể cậu ấy vẫn còn là một cậu bé và đây là đôi giày đầu tiên của cậu ấy vậy. Ừ thì sẽ có những đứa nhóc thấy vui như thế thật. Nhưng đó là Andrés, một cầu thủ đã vô địch nhiều thứ? Sự hào hứng đó không bao giờ tắt ở Andrés.”

Andrés không bao giờ quên được chuyện bố mẹ đã dành dụm những đồng tiền ít ỏi quý giá để mua đôi giày đá bóng đầu tiên cho anh. Đôi giày đó rất đắt, đắt hơn khả năng chi trả của họ lúc ấy. Vì vậy, đến tận bây giờ, dường như trong Andrés vẫn luôn dấy lên lòng biết ơn mỗi khi có một đôi giày mới. “Andrés muốn đảm bảo rằng mọi người xung quanh anh ấy đều đang cảm thấy hạnh phúc”, Dani nói. Dani thường nhận được một email vào đầu mỗi mùa, trong đó Andrés yêu cầu anh sắp xếp những chiếc áo Barcelona còn mới để gửi cho hai đứa con của mình (Valeria và Paolo Andrea), em gái, anh em họ, chú bác, cô dì, bạn bè…, nói chung là cả gia đình anh ấy. “Cậu ấy luôn chủ động làm việc ấy, cậu ấy luôn thích chăm sóc gia đình. Andrés rất dễ mến. Cậu ấy luôn nỗ lực vì tất cả mọi người.”

Chương 20
Thiên thần hộ mệnh

"Còn hai ngày nữa là đến trận chung kết và tôi nói với

Luis Enrique: Anh chàng đó không cần tập luyện thêm đâu.

Cứ thư giãn đi, Luis, cậu ấy sẽ ổn khi tới Berlin."

- Xavi, trước trận chung kết Champions League, năm 2015

"Chúng tôi không thể thua trong trận chung kết này. Thực sự không thể. Tôi không thể từ giã Barcelona với một thất bại trong trận chung kết Champions League. Tôi có cảm giác các vị thần đang đứng về phía chúng tôi. Chúng tôi đã thắng giải đấu hạng Nhất ở Camp Nou, giành được cúp Copa del Rey ở Camp Nou, và giờ chúng tôi tới Berlin. Không có chuyện chúng tôi sẽ thua."

Xavi Hernández có số trận chơi cho Barcelona nhiều nhất trong lịch sử và cuối cùng thời đại của anh ấy cũng phải kết thúc với ba trận đấu giành ba danh hiệu. Anh ấy là "kiến trúc sư" của câu lạc bộ tuyệt nhất và đội tuyển quốc gia tuyệt nhất trong lịch sử nước này, nhưng ở tuổi 35, mùa giải cuối cùng của anh ấy đã khác, vai trò của anh ấy đã giảm. Giờ anh ấy mang tính quyết định ngoài đường biên, trong khi ngày xưa là ở trong trận đấu. Cơ hội được chơi của anh ấy đang ít dần đi và anh ấy biết điều đó. Thật khó để làm quen với vai trò mới là cầu thủ dự bị mà Luis Enrique đã trao cho anh ấy - một người bạn, một đồng đội, và giờ là người quản lý. Nhưng ngay cả khi phải ngồi trên ghế dự bị, anh ấy vẫn là nhà lãnh đạo. Ngay cả từ vị trí đó, anh ấy vẫn nhìn thấy những gì người khác không thấy. Anh ấy hiểu rõ trận đấu hơn bất cứ ai.

Sự thấu hiểu này là lợi thế của đội. "Andrés có phong độ không tốt khi trận chung kết đang tới gần", Xavi nhớ lại. "Nó không giống

như hồi ở Rome khi cậu ấy bị thương, mà cậu ấy có những cơn bồn chồn khó chịu mãi không biến mất." Xavi đã ủng hộ và động viên Andrés. Anh đã đưa băng đội trưởng cho Iniesta và trong buổi tập trước trận chung kết, anh liên tục nói chuyện với cậu ấy.

Đó không phải những lời nói suông. "Đừng quên", Xavi nói, "nếu Andrés không sẵn sàng cho trận chung kết, tôi đã chơi rồi. Đây là mùa giải cuối cùng của tôi và Luis Enrique dùng tôi như người thay thế cho Andrés, ở cánh trái tuyến giữa thay vì cánh phải, nơi Ivan Rakitic bảo vệ cho Leo Messi và Dani Alves."

Chơi như một trung vệ ở La Masia, Xavi đã tìm thấy vị trí sinh ra dành cho anh ở cánh phải số ba nhờ có Frank Rijkaard hoặc là cầu thủ tự do ở khu trung lộ dưới thời Luis Aragonés - huấn luyện viên người Tây Ban Nha đã dẫn dắt đội tuyển tới chức vô địch Euro 2008, khi Xavi được bình chọn là cầu thủ xuất sắc nhất mùa giải. Giờ trong mùa giải cuối cùng của mình, anh ấy phải ngồi trên băng ghế dự bị, sẵn sàng thay cho Iniesta.

"Còn hai ngày nữa là đến trận chung kết và tôi tóm được Andrés ngay khi Luis đến chỗ chúng tôi.

- Cậu sao rồi Andrés?"

Andrés không chạy nhanh trong các buổi tập, một điều dĩ nhiên, bởi cậu ấy đang lo lắng nếu cố gắng quá thì có thể xảy ra điều gì không tốt. Khi ấy, tôi nói với Luis.

- Anh chàng này không cần tập luyện nữa đâu. Cậu ấy chỉ cần có mặt trong trận chung kết, vậy thôi.

Tôi quay sang Andrés và nói.

- Đừng cố quá. Thư giãn đi, cậu sẽ làm được.

Tâm trí cậu ấy rối bời. Điều đó xảy ra với mọi cầu thủ khi trận chung kết Champions League đang tới gần nhưng Andrés còn nhạy cảm hơn. Đầu cậu ấy… cứ quay mòng mòng.

- Đừng lo lắng, Andrés, cậu không cần tập nữa… và Luis, cứ mặc kệ cậu ấy đi. Cậu ấy sẽ ổn thôi, rồi ông sẽ thấy. Cậu ấy sẽ đạt phong độ tốt nhất ở trận chung kết."

Nếu cậu ấy chạy với tốc độ 0,8m/giây trên sân tập ở Barcelona, thì khi tới Berlin, Iniesta sẽ bay. "Cứ nhìn chuyển động đầu tiên ấy mà xem… Trời đất ơi!" Xavi thốt lên khi anh nhớ lại lúc Iniesta vượt

qua Juventus – một Juventus chơi rắn, đầy kinh nghiệm, tài năng, phòng thủ vững chắc – và kiến tạo bàn thắng đầu tiên cho Rakitic, người thay thế Xavi trong đội.

Tỉ số là 1-0, bốn phút nữa trận đấu sẽ kết thúc và Iniesta đã ghi bàn. Đường chuyền chính xác của Neymar vào trong cho Iniesta rồi tới Rakitic. Hai cú chạm nhẹ và đó là tất cả để vô hiệu hóa đối phương, mặc dù ngay cả Xavi cũng thắc mắc tại sao Andrés không sút. Thực tế, họ đều thắc mắc, ngay cả các cầu thủ của Juventus. Anh ấy đang đứng ở rìa vòng 16m50, gần với cầu môn của Gigi Buffon. Nhưng ngay lúc đó, vào khoảng khắc cuối cùng ấy, với một cú chạm nhẹ bằng mắt cá, anh ấy đã lừa được tất cả. Rakitic ghi bàn.

"Sau khi bị san bằng tỉ số, câu lạc bộ của Ý đã trở nên mạnh mẽ hơn", Xavi thừa nhận. "Chúng tôi lẽ ra có thể kết thúc hiệp một với khoảng cách lớn hơn. Và sau khi họ ghi bàn, có những lúc khung thành của chúng tôi đã thực sự nguy hiểm. Họ có Tevez, Pirlo, Marchisio, Morata ở tuyến trên, tất cả đều có khả năng di chuyển tốt. Nhưng tôi vẫn chắc chắn rằng chúng tôi sẽ thắng. Nếu bạn hỏi tôi hồi tháng 11, tôi sẽ nói: 'Chúng tôi sẽ không thắng được cái gì hết.' Nhưng nếu bạn hỏi tôi vào tháng 2 hay tháng 3 thì khác. Vào lúc đó tôi nghĩ: 'Chúng tôi đang bay bổng.' Sự nghiệp của tôi kết thúc ở đó, thật là tuyệt. Mùa giải cuối cùng ở Camp Nou kết thúc với cúp vô địch thuộc về chúng tôi. Rồi một tuần sau đó, chúng tôi giành được cúp Copa del Rey, cũng ở đó, trong trận đối đầu với Athletic. Tôi muốn chia sẻ khoảnh khắc đó với Andrés.

- Đi với tôi, Andriu!

- Đi đâu?

- Lên đó, lấy chiếc cúp. Tôi muốn cậu nâng nó cùng với tôi.

- Cậu đang nói gì vậy, *maqui*?

- Đi nào. Cả hai chúng ta.

Cuối cùng cậu ấy cũng bước lên. Đó là điều tôi muốn, cậu ấy xứng đáng với điều đó."

Vậy là họ sát cánh bên nhau, Andrés và Xavi. Họ là một cặp hoàn hảo. Rất nhiều người đã nói họ không thể đá cặp với nhau: người hâm mộ, các nhà báo, nhà phân tích... Không ít người nói rằng Xavi và Iniesta không thể chơi cùng nhau, có lẽ vì năng lực cá nhân của người này sẽ hạn chế người kia, họ không tương thích

với nhau.

“Chúng tôi không thể đá cặp với nhau ư?...” Xavi cười lớn. “Khi nhớ lại cuộc tranh luận đó, tôi đã nghĩ rằng chuyện đó hẳn là rất khó khăn đối với Andrés, nhưng tôi đã từng đối mặt rồi. Họ cũng nói như thế về tôi và Pep Guardiola khi tôi mới tới đây. Rồi khi Andrés tới, họ lại nói y như thế về cậu ấy và tôi. Họ nói rằng chỉ có chỗ cho một trong hai chúng tôi, hoặc cậu ấy hoặc tôi, nhưng không thể là cả hai. Họ nói chúng tôi không phòng thủ, chúng tôi không hợp để chơi trung vệ... vân vân... Tất cả chuyện đó lại khiến chúng tôi trưởng thành nhiều hơn, khiến chúng tôi mạnh mẽ hơn. Và chúng tôi mạnh mẽ hơn những gì người ta nghĩ.”

“Chúng tôi đã chứng minh là họ sai. Cuối cùng thì những tài năng khi kết hợp với nhau sẽ tạo ra những điều tuyệt vời hơn. Sau này, người ta còn nói Busquets không hợp chơi ở giữa sân. Họ nói anh ấy không thể chơi phòng thủ! Một số thậm chí không muốn anh ấy có mặt trong đội hình tới World Cup nữa. Nhưng Andrés, Leo Messi và Busquets là những cầu thủ tuyệt vời nhất mà tôi từng đá cặp. Tôi thích chơi cùng họ.”

Thật ra có thời điểm suýt chút nữa thì Xavi đã rời khỏi Barcelona. Thực sự thì không phải một, mà là vài lần. Và lần nào cũng vậy, Maria Mercé Creus, mẹ của Xavi, sẽ can thiệp. Andrés cũng có thể đã ra đi nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn ở lại.

Vì thế Xavi và Andrés chơi với nhau như một cặp bài trùng. “Chúng tôi thậm chí không cần nói gì với nhau”, Xavi nhấn mạnh. “Cùng lắm, tôi sẽ nói: ‘Andriu, lại gần hơn chút nữa’, hoặc tương tự vậy. Không cần thêm. Andrés không phải kiểu cầu thủ thích nói luyên thuyên cả trận và chúng tôi hoàn toàn thấu hiểu nhau gần như chỉ với một cái liếc mắt. Cậu ấy luôn tìm một chỗ thoát cho tôi, cho tôi nhiều lựa chọn xử lý bóng và ai đó để chuyền bóng. Cậu ấy có rất nhiều tính cách, mặc dù trông không có vẻ như thế. Cậu ấy trông bé nhỏ và mong manh, nhưng không hề... hoàn toàn không. Trên sân cỏ, cậu ấy là một vị thủ lĩnh bẩm sinh, mặc dù có hơi lặng lẽ. Cậu ấy không bao giờ lẩn trốn. Cậu ấy biết chính xác cần phải làm gì trong mỗi phút giây - khi nào cần tăng tốc, khi nào cần chậm lại, khi nào chạy, khi nào chuyền. Cậu ấy sử dụng không gian khéo léo đến mức không ai có thể lấy bóng từ cậu ấy và cũng không cầu thủ đối phương nào có thể chiếm được vị trí họ cần.”

“Cậu ấy chạy thẳng về phía bạn và trong khoảnh khắc phù hợp thì... bùm! Cậu ấy chuyển hướng sang bên trái hoặc phải. Trước khi bạn có thể phản ứng lại, cậu ấy đã biến mất rồi. Bạn bị vượt

qua, bị đánh bại. Andrés không rê bóng hay đối đầu trực diện với bạn. Chỉ đơn giản là việc thay đổi tốc độ đột ngột đó phá vỡ các hàng phòng thủ trên đường đi, loại bỏ các đối thủ khỏi cuộc chơi, nó làm bọn họ sợ hãi, hoảng hốt… và rồi cậu ấy nhìn ra được đường chuyền cuối cùng mà không ai thấy. Cậu ấy biết rõ hơn ai hết rằng nên treo bóng vào trong hay chuyền ra ngoài. Những cầu thủ đã chơi cho Barcelona, những người đã học chơi bóng ở đó đều đọc trận đấu theo cùng một cách nhưng với Andrés, điều đó là bẩm sinh. Đó là bản năng. Ngay lúc này đây, cậu ấy và Busquets là những đại diện cho phong cách Barcelona, rồi tới Messi, dù chàng trai này có chút khác biệt. Nhưng cậu ấy và Busquets mang trên vai trách nhiệm với Barcelona và đội tuyển Tây Ban Nha."

Một khi Xavi bắt đầu nói, không ai có thể cắt lời anh. Anh là kiểu cầu thủ phòng ngự có một lối chơi rất đặc biệt. Anh gọi lối chơi của Andrés là "lãng mạn" nhưng theo một cách nào đó lại vô cùng thực dụng. Anh bị thuyết phục rằng đó là cách để có được kết quả tốt. Barcelona và đội tuyển Tây Ban Nha sẽ không giành được nhiều chiến thắng đến vậy nếu không chơi theo cách của Andrés. Đó là chuyện không phải bàn cãi thêm.

"Phong cách đó không dễ dàng để chống lại hay để thuần thục", anh ấy nói. "Bạn phải thắng được các huấn luyện viên, người hâm mộ, báo giới, mọi người. Chuyện đó không hề dễ với chúng tôi, cả với tôi và Andrés."

Trong giọng nói của Xavi không có chút hoài nghi. "Cậu ấy là một thế lực của tự nhiên, một hiện tượng. Không có một Iniesta thứ hai và tương lai cũng sẽ không có nữa. Còn có cầu thủ nào chơi với phong cách như thế, chứ đừng nói đến việc có trình độ ngang như vậy? Không có ai chơi như cậu ấy, không ai có thể so với cậu ấy. Và trong cuộc sống hằng ngày, cậu ấy là hình mẫu hoàn hảo: đáng kính trọng, chân thành, rộng lượng, hào phóng."

Xavi phải ra đi nhưng đã có Iniesta. Một ngày kia, Iniesta cũng sẽ phải rời đi, nhưng sẽ còn Busquets. Đó không chỉ đơn giản là sự thay đổi thế hệ, mà đó là sự chuyển giao triết lý bóng đá - một lý tưởng đã thay đổi cả câu lạc bộ và đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha.

"Andrés vẫn còn chơi bóng, cậu ấy sẽ tiếp tục giành được nhiều danh hiệu cùng với Barcelona. Cậu ấy sẽ phá vỡ mọi kỷ lục. Khi bạn rời khỏi Camp Nou, bạn mới nhận ra tầm quan trọng của những gì bạn đã làm. Đó là khi bạn hiểu được giá trị của những gì bạn đã làm nên ở đó. Bạn sẽ trân trọng tình cảm mà người hâm mộ dành cho bạn. Bất kể tôi đi đâu, mọi người đều nói với tôi về

Andrés. Dù ở đâu tôi cũng được nghe những lời tán tụng như:

- Iniesta, wow…

- Khu vực giữa sân phải có cậu và Iniesta. Chúa ơi, đó mới gọi là kiểm soát khu vực giữa sân chứ!

Tôi tự hào khi mọi người luôn gắn tôi với cậu ấy. Tôi thích việc mọi người thường gọi chúng tôi là Xavi-Iniesta, Xavi-Iniesta, Xavi-Iniesta. Từng có một chương trình truyền hình làm phóng sự về chúng tôi. Chúng tôi đã dần từ việc mọi người nói chúng tôi không thể chơi với nhau cho đến việc được coi là một cặp. Mọi người đôi khi còn nhầm lẫn chúng tôi với nhau.

- Ê, Iniesta.

- Không, Iniesta là người còn lại. Người có khả năng đi bóng, người hay thay đổi tốc độ ấy.

Họ nhớ chúng tôi là một cặp, hai cầu thủ nhưng là một đôi."

"Đôi khi tôi có cảm giác Andrés không nhận ra mình quan trọng như thế nào. Một ngày kia, cậu ấy sẽ nhận ra sự vĩ đại của những gì mình đã làm. Tôi nhớ trận chung kết Copa del Rey trước Sevilla năm 2016. Tôi gửi một tin nhắn chúc mừng vì cậu ấy đã có một trận đấu tuyệt vời.

- Đó là cái gì vậy? Thật không thể tin được!

Rồi còn trận thắng 4-0 trên sân Bernabéu trước Real Madrid ngay đầu mùa giải nữa. Chúa ơi, thật khó tin!

- Cậu làm sao thế? - Andrés trả lời.

Andrés là một cỗ máy. Tôi gần như thấy ghen tị vì không được ở đó chứng kiến những trận đấu. Đúng là màn trình diễn tuyệt diệu! Đá như thế mới là đá chứ! Tôi đã muốn được ra sân với Andrés ấy biết bao, đùa giỡn cùng trái bóng. Đó là một trong những trận tuyệt nhất tôi có thể nhớ về Andrés và về Barcelona. Tôi không thực sự thấy Guardiola trong cách chơi của Barcelona, bởi vì tôi cũng chơi trong sân, mà từ đó thì mọi thứ đều khác biệt nhưng 4-0 thì quả là tuyệt vời. Suýt nữa đã là 7-0 ấy chứ. Tôi thực đã thèm rỏ dãi khi xem trận đấu đó."

Họ đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, bao gồm cả bàn thắng trong trận chung kết World Cup. "Đôi khi đang ngồi nhà một

mình, bất thần bàn thắng đó lại xuất hiện trong tâm trí tôi. Chúng tôi nợ Andrés rất nhiều; chúng tôi nên nói cảm ơn cậu ấy hằng ngày thì hơn. Nếu trận đấu đó phải phân định ở loạt đá luân lưu, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Bạn có biết cảm giác thua trong trận chung kết World Cup, ở loạt sút luân lưu là sao không? Rất nghiêm trọng đấy. Trong hiệp phụ, những suy nghĩ đó bắt đầu chạy trong đầu tôi.

- Mình nên sút về hướng nào? Anh chàng Stekelenburg đó cao to đến mức nào chứ? Hẳn phải tới 2 mét. Mình phải làm gì đây nhỉ? Phải? Trái? Thẳng vào trung tâm?"

Với tất cả những suy nghĩ đó, trận đấu vẫn đang diễn ra, tôi vẫn phải cố thi đấu, vẫn phải chiến đấu, nhưng tôi không thể rũ bỏ suy nghĩ về lượt đá luân lưu ra khỏi đầu được. Tôi phải cố nhắc mình rằng Barcelona chưa từng phải đá luân lưu trong một trận chung kết; chúng tôi thắng trước khi tiếng còi vang lên, trừ trận tranh cúp Copa del Rey mà chúng tôi thua trước Madrid. Nên tôi cảm thấy thực sự mình không biết phải chú tâm vào điều gì. Lạy Chúa. Chúng tôi đã thắng tất cả các trận chung kết… Và đó là khi Andrés ghi bàn. Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc đó. Tôi sẽ nhớ đến bàn thắng đó mãi mãi..

"Tôi vẫn còn nổi da gà khi nghĩ về nó. Tôi nhớ hàng rào bao quanh sân đấu ở Soccer City. Nếu bạn xem lại màn ăn mừng, bạn sẽ thấy chúng tôi đều chạy xuống góc, ngay cạnh hàng rào. Và tôi gần như đã ngã vào đó. Tôi đã khóc vì choáng ngợp. Không thể diễn tả nổi cảm giác hạnh phúc lúc ấy. Tôi ở giữa sân khi bàn thắng được ghi, nhưng giống như tôi được ngồi ở hàng ghế đầu. Tôi biết Andrés từng nói điều này, nhưng tôi cũng có cùng cảm giác đó: cảm giác khi quả bóng dừng trước mặt cậu ấy, thời gian bỗng dừng lại. Mọi thứ đóng băng. Trái bóng bay lên… và xuống… không dễ kiểm soát nhưng Andrés đã làm được, mặc dù nó di chuyển kỳ quặc khi rơi về phía cậu ấy. Cậu ấy đã kiểm soát bóng rất tốt. Bóng tiếp tục bay lên và sau đó khi nó rơi xuống một lần nữa, tôi đã nghĩ: Đúng, đúng, đúng… Andriu… Đúng rồi… Chính là nó, bàn thắng! Và đúng là thế. Bàn thắng, bàn thắng chết tiệt đó. Andrés đã luôn quyết đoán dù ở Stamford Bridge, ở trận chung kết Champions League, hay trong trận chung kết World Cup. Thật đáng kinh ngạc."

"Andrés có tài năng thiên phú. Cậu ấy có một thiên thần hộ mệnh… hay là một thiên thần hộ mệnh nhỉ", Xavi nói. "Cậu ấy xuất hiện khi cần thiết. Có những người có phẩm chất đó. Iker Casillas, chẳng hạn. Andrés cũng vậy. Khi bạn cần cậu ấy, cậu ấy ở

đó. Còn tôi? Tôi tự hào khi được gắn kết với cậu ấy. Và người ta không nên quên Busi. Chúng tôi được nhắc đến là bộ ba trung tâm Xavi-Iniesta-Busquets. Bộ ba trung tâm đó là vĩnh cửu và sẽ được nhớ tới mãi mãi, cả trong cách chơi lẫn những danh hiệu mà chúng tôi đã giành được."

Chương 21
Người cha

"Tôi muốn con trai tôi trở thành những gì tôi đã từng mơ ước: một cầu thủ bóng đá."

- José Antonio, cha của Andrés

Andrés Iniesta trở thành một cầu thủ bóng đá bởi vì José Antonio đã không thể thực hiện ước mơ ấy. Không có ai nỗ lực biến đội trưởng của Barcelona thành một cầu thủ chuyên nghiệp hơn cha của anh, người đàn ông có biệt danh trên sân cỏ là Dani - được đặt theo tên cầu thủ chạy cánh khôn khéo, xảo quyệt từng chơi cho Athletic Club Bilbao. José Antonio đã mạo hiểm sự ổn định của gia đình và sự nghiệp của chính mình vì Andrés. Lúc nào ông cũng theo dõi mọi cử động và mọi khoảnh khắc trong sự nghiệp của con trai mình, từ ngày đầu tiên ông đưa anh đi tham gia các cuộc thi tại Albacete và từ đó tới Barcelona, lúc nào ông cũng muốn chắc chắn rằng các huấn luyện viên luôn giúp đỡ anh như ông vậy. Mùa hè nào cũng vậy, cùng một cảm giác, cùng một hoài nghi, cùng những hy vọng đó.

"Từ ngày đầu tiên Andrés gia nhập Barcelona, tôi đã quen sống chung với những nỗi bất an, với việc không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Andrés trong mùa giải sau, ngay cả khi nó đã ký hợp đồng đầu tiên của mình", José Antonio nói. "Nếu nó không được ở lại thì sao? Nếu họ không muốn giữ nó nữa thì sao? Chuyện gì xảy ra nếu…? Các câu hỏi tương tự luôn xuất hiện, bất chấp việc nó ngày càng tiến bộ qua từng mùa giải. Đầu tiên là khi tôi đưa nó đến những cuộc thi thử đó, tôi nghĩ rằng nó sẽ không gặp vấn đề gì. Nhưng tôi không biết gì cả. Giống như chơi xổ số. Bạn không bao giờ chắc chắn, bạn không bao giờ thực sự chắc chắn rằng nó sẽ xảy ra nhưng bạn không bao giờ mất hy vọng. Tôi đã luôn luôn thận trọng, có thể là quá thận trọng. Tôi đã luôn nhìn thấy mặt khó

khăn, mặt cạnh tranh khốc liệt của bóng đá, những thách thức để vươn tới thành công. Tôi chưa bao giờ chắc chắn về những gì sẽ xảy ra như những người xung quanh. Tôi không bao giờ nói trước về những chiến thắng. Nhưng tôi đã hy vọng, tất nhiên. Tôi hy vọng rằng con trai của tôi có thể trở thành điều mà tôi không thể: một cầu thủ bóng đá. Và hy vọng đó, ý nghĩ đó, chi phối cuộc sống của tôi. Nó là lý do để tôi sống."

Không phải tất cả mọi người trong Fuentealbilla đều nhìn nhận việc đó như vậy. Nhưng bất cứ khi nào có ai nghi ngờ nhiệt huyết của Andrés đối với bóng đá chuyên nghiệp, José Antonio đều trả lời: "Anh muốn nó làm gì? Một cầu thủ bóng đá? Một người đấu bò? Một bồi bàn? Không ai có câu trả lời cho điều đó, họ chỉ nhìn tôi vẻ khó chịu. Tôi chắc chắn họ nghĩ rằng cậu bé này nói muốn trở thành cầu thủ bóng đá chỉ bởi vì tôi đã nói như vậy, không phải vì nó thực sự muốn thế. Đó là niềm đam mê của tôi, đó là sự thật và điều đó khiến Andrés được tiếp xúc với nhiều trận đấu nhưng đó cũng là niềm đam mê của nó, ngay từ khi còn rất nhỏ. Lúc đầu, tôi chỉ xem nó chơi, sau đó tôi thấy nó chơi tốt, rồi sau đó, tôi sẽ giúp nó sửa lỗi trong mỗi trận đấu. Thằng bé đã xuất sắc ngay từ đầu."

Andrés biết cứ vào xe ô tô sau mỗi trận đấu là anh sẽ phải trả lời hàng tá câu hỏi của bố, và lắng nghe bố khen ngợi cách anh chơi ngày hôm đó. "Đều là vì tốt cho nó", José Antonio nói. "Nó rất may mắn: nó yêu bóng đá, điều đó thuộc về bản chất của nó, sâu sắc hơn tôi nhiều và nó rất thông minh. Nó biết, không phải vì tôi luôn nhắc nó, rằng bất kể tôi nói gì thì cũng phải nghe lời huấn luyện viên. Tôi luôn nói với nó.

- Nhớ nhé, Andrés, huấn luyện viên luôn nắm quyền chỉ đạo. Con có thể rất giỏi, nhưng nếu con làm trái lời người đó, thì sẽ rất tệ đấy. Hiểu không nào?

Tôi chưa bao giờ là kiểu người cha nuông chiều con trai mình khi nó bất đồng quan điểm với huấn luyện viên, làm nó mơ mộng với suy nghĩ huấn luyện viên đã nhầm. Tôi là bố nó và là huấn luyện viên của nó, nhưng tôi luôn cương quyết giữ một quan điểm.

- Nếu huấn luyện viên của con nói trắng và bố con nói đen, thì nó là trắng."

Trong một thời gian dài, José Antonio là cha, là huấn luyện viên, người cố vấn và người quản lý cho con trai của mình. Nhưng gia đình không phải lúc nào cũng hiểu. Một ví dụ là khi Barcelona

muốn ký hợp đồng với Iniesta sau giải Brunete. “Họ nói chuyện với tôi hôm Chủ nhật trong giải đấu, rồi sang thứ Hai, Oriol Tort lại gọi tôi và tôi đã nói với Andrés rằng nó có cơ hội tới Barcelona. Nó nói không, nhưng tôi cứ khăng khăng:

- Andrés, nhưng cơ hội như thế này cần phải được chớp lấy ngay; cơ hội này có thể không bao giờ đến lần hai.

Nhưng nó rất quyết tâm:

- Không, bố ạ. Con muốn ở lại nơi này với mọi người; con hạnh phúc khi ở đây. Con không đi đâu.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài gọi cho ông Tort và thông báo rằng:

- Nghe này, tôi xin lỗi, nhưng lúc này thì nó không đi đâu. Không phải năm nay.

Andrés đang chuẩn bị cho mùa giải với Albacete và trong thời gian đó, tôi không ngừng thuyết phục nó; mỗi chuyến đi đều bắt đầu bằng đoạn hội thoại đó. Tôi sẽ nói:

- Nếu con nói không thì sẽ là không. Nhưng con nên suy nghĩ kỹ về chuyện đó, Andrés. Có thể họ không gọi lại nữa đâu.

Và mọi chuyện cứ như thế cho đến hai tháng sau, khi cuối cùng Andrés nói:

- Bố, bố có thể gọi ông Tort không?”

“Bởi vì nó được trao danh hiệu cầu thủ chơi hay nhất ở Brunete, họ đã tặng nó một chuyến đi tới công viên PortAventura”, José Antonio tiếp tục. “Tôi đã bảo nó từ chối ký hợp đồng với Albacete và chúng tôi tới Tarragona, nơi PortAventura tọa lạc. Đó là tháng 9, năm học đã bắt đầu và mùa giải mới cũng thế, nên tôi hỏi ông Tort.

- Còn chỗ cho con trai tôi không?

- Dĩ nhiên. Luôn có chỗ cho Andrés.

Do đó, chúng tôi từ PortAventura tới thẳng Barcelona. Họ dẫn chúng tôi đi thăm xung quanh và họ đồng ý đề nghị của tôi, rằng Andrés nên đá thử với mấy cậu bé đến từ La Masia. Tôi muốn biết là nó có khả năng hay không, chỉ để chắc chắn. Chúng tôi về nhà

ngay sau đó và vài ngày sau, Andrés nói với tôi:

- Bố, con muốn đến đó. Con có thể đến Barcelona nữa không? Bố có thể gọi họ không?"

Vai vế bây giờ đã thay đổi. Bây giờ lại là cậu con trai thuyết phục, trong khi ông bố bắt đầu cảnh báo về những mặt trái của việc này.

"Tôi nói với nó:

- Hãy nhớ rằng nếu con đi, đó không phải là vài tháng, ít nhất con cũng phải ở đó từ một năm trở lên.

Và nó đáp là:

- Vâng, một năm thì một năm. Con sẽ trụ được một năm, con hứa.

Thế là chúng tôi chuyển nhà, tìm trường học nhưng chúng tôi không chính thức rời khỏi Albacete để nó có thể chơi không chuyên cho Barcelona. Nhưng chính nó là người đã tự đi những bước đầu tiên. Nó đã làm thế, kể cả chỉ vì muốn làm tôi hài lòng. Nó làm điều đó khi còn là một cậu nhóc và cho đến bây giờ, khi đã là một ông bố, cũng vẫn vậy. Tôi chắc thằng bé đã tự nói với mình rằng nếu nó không đi, nó sẽ làm bố thất vọng, nếu bố nói rằng chuyến tàu chỉ đến một lần thôi, thì điều đó đúng là thế. Nó rất dũng cảm. Vô cùng dũng cảm. Tôi không biết có bao nhiêu đứa trẻ 12 tuổi có khả năng làm điều đó. Tôi có thể hy sinh cánh tay phải chỉ để nó được chơi cho Barcelona, vì tôi muốn nó được chơi cho câu lạc bộ tốt nhất. Nhưng quyết định là ở nó."

Thật khó để quyết định ai đã phải trải qua nhiều khó khăn hơn: Andrés hay José Antonio. Cả hai đều đã tổn thương, cả hai đều trăn trở với thương tổn của người kia, cả hai đều phải chịu áp lực. José Antonio nghĩ cho con trai mình… và con trai của ông ấy, một cầu thủ bóng đá. Con trai của ông, cầu thủ bóng đá của Barcelona.

Có những ngày, kể từ ngày đầu tiên ở Barcelona, José Antonio đã nghĩ đến việc lái xe qua đó và đón con trai về, đưa con trai ông về căn nhà ở Fuentealbilla. Mari, vợ ông, đã thuyết phục ông chấm dứt những suy nghĩ đó, nhưng chính bà lại có lúc buồn đến mức cũng gần như bỏ cuộc. "Có một thời gian, khi Andrés đã ở đó được một vài tuần, tôi đã nói với vợ mình rằng: Nếu cứ tiếp tục như thế này, anh sẽ đi đón con về. Em sẽ bị trầm cảm mất."

"Thời gian đó thật khó khăn. Chúng tôi đi thăm nó đều đặn vào cuối tuần và không khác gì tra tấn mỗi khi chúng tôi phải nói lời

tạm biệt. Mari cảm tưởng gần như đã mất con trai, bà ấy không thể ngủ được, bà ấy đi đi lại lại và ngồi trong căn phòng trống của Andrés. Tôi thường hay an ủi:

- Rồi sẽ ổn thôi… Những đứa trẻ khác cũng vậy. Nó giống như một cậu học sinh bị điểm kém. Nếu nó đến Murcia để học thì nó cũng sẽ không ở đây. Và nghe anh nói này, nếu nó ở lại đây, sau quầy bar này, sẽ có một buổi sáng lúc sáu giờ, nó vẫn rời khỏi nhà với một điếu xì gà trong tay. Đó là những gì diễn ra với những người sống ở đây. Nếu nó đang ở đó thì ít ra em cũng biết là nó đang được chăm sóc, biết là nó đang được học và đang chơi bóng đá. Anh không biết điều gì là tốt hơn nữa: em hãy tự quyết định đi thôi. Nếu nó may mắn, nếu mọi việc suôn sẻ, biết đâu nó có thể thực sự mang gia đình gần lại bên nhau mãi mãi."

"Một trong những điều tốt nhất về Andrés là nó nhìn mọi thứ thông qua gia đình", José Antonio nói. "Khi căng thẳng, nó sẽ cố gắng làm nhẹ đi bầu không khí; khi có vấn đề, nó tìm cách giải quyết. Tất cả chúng tôi đều bị thằng bé thay đổi, mọi thứ đều như bị nó tác động. Nó luôn để ý đến từng chi tiết nhỏ, luôn chắc chắn rằng chúng tôi đang có mọi thứ chúng tôi cần; nó quan tâm đến những vấn đề của người khác như thể những vấn đề đó là của chính nó vậy. Tôi thức dậy vào một buổi sáng và sẽ luôn có một tin nhắn chưa đọc trong điện thoại: "Bố có khỏe không?" Nếu tôi có một đứa con trai khác thì tôi không biết mình sẽ làm gì nữa; liệu tôi có lặp lại những gì tôi đã làm với Andrés không? Tôi không bao giờ muốn Andrés phải chịu khổ khi còn bé và cả bây giờ cũng vẫn vậy."

Thật không dễ dàng để Andrés đối phó với người cha yêu bóng đá của mình. Andrés sẽ không bao giờ nói ra như vậy, tất nhiên rồi, nhưng cha anh lại thừa nhận điều đó. "Có một lần tôi đã hơi quá đáng… tôi đã đi quá xa", José Antonio nhớ lại. "Đó là năm đầu tiên của Andrés tại La Masia. Huấn luyện viên của nó, Ursicinio López, không có mặt ở đó và Roca đã tiếp quản một vài trận đấu. Andrés 12 tuổi, sắp lên 13. Tôi đã đi đến Barcelona với Mari vào cuối tuần, chỉ trong vài ngày, và tôi đã thấy Andrés chơi bóng. Tôi gần như phát điên. Nhìn nó cứ như một con gà mái, chỉ đứng ở giữa sân, trong khi tất cả lũ gà con chạy quanh nó. Sau trận đấu, chúng tôi đón Andrés và khi đến khách sạn, tôi đã nói với Mari.

- Em ra ngoài một phút đi. Anh muốn nói chuyện riêng với Andrés.

Tôi không thể quên được ngày hôm ấy. Tôi vẫn không thể tin được

những gì tôi đã thấy - nó không chạy, nó hầu như không chuyển động, đó không phải là con trai tôi. Và tôi bắt đầu trút giận lên Andrés…"

"Tôi đã rất bất công với nó. Tại sao tôi lại làm vậy chứ? Đâu cần phải làm vậy. Vấn đề là tôi đã rất kích động. Việc xảy ra trên sân không phải là lỗi của nó. Sau này, tôi nhận ra điều đó, nghĩ nhiều về nó, và cuối cùng đã nói xin lỗi. Tôi đã ích kỷ. Nhưng hôm đó khi chúng tôi nói chuyện, hai cha con đã khóc rất nhiều. Tôi lau nước mắt không ngừng và Andrés thì chỉ im lặng, cố gắng kìm tiếng khóc. Có lẽ nó đã rất thắc mắc, tại sao tôi lại nói với nó những điều ấy."

"Khi thấy nó như thế, tôi đã không biết phải làm gì. Tôi cảm thấy thật khủng khiếp. Tôi không biết có phải rút lại những lời mình đã nói hay không… và rồi dĩ nhiên tôi lại cãi nhau với Mari. Andrés còn quá nhỏ. Dần dần khi lớn lên, nó cũng đã hiểu rằng điều tôi nói với nó cũng là muốn tốt cho nó cả thôi. Tôi vẫn luôn luôn thẳng thắn với nó như vậy. Tôi muốn nó học tập. Nó luôn nhớ những lời tôi nói, rằng để trở thành một cầu thủ bóng đá, nó sẽ phải chăm chỉ và phải luôn trung thực. Năng khiếu là bẩm sinh, nhưng tất cả những thứ còn lại đều phải được rèn giũa. Nếu không luyện tập, nó có thể sẽ làm cho công việc của đồng đội trở nên khó khăn. Có mười một người đứng trên sân, không phải một người. Nó biết điều đó. Nhưng tôi cũng biết rằng tôi đã đi quá xa ngày hôm đó. Thật sự là như vậy."

José Antonio Iniesta muốn mọi người biết rằng ông có ý tốt; đó chỉ là con người ông thôi - một người thợ nề kiếm sống nhờ làm việc từ sáng sớm đến tối muộn, ngày này qua ngày khác, trên các công trường xây dựng ở Fuentealbilla, hàng giờ dành sức lực và thời gian trên những giàn giáo. Một người đàn ông mà "sẽ mạo hiểm mọi thứ vì Andrés".

"Tôi thật may mắn vì mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp", ông nói. "Nếu không, tôi không biết mình sẽ thành ra như thế nào nữa. Tôi đã có thể mất tất cả. Nguy cơ là rất lớn, cơ hội để thành công là một trên một trăm hoặc một phần nghìn. Con trai tôi rời đi lúc mới 12 tuổi. Mọi người sẽ hỏi tại sao chúng tôi không đi cùng với nó. Họ đã cấp cho tôi một ngôi nhà ở Barcelona và công việc ổn định cho vợ chồng tôi nhưng tôi đã không muốn đi. "Cảm ơn, nhưng ngày tôi đến đó phải là ngày tôi được chiêm ngưỡng trận đấu mà con trai tôi chơi. Đương nhiên là phải có một chút may mắn. Nếu không, tôi sẽ ở lại thị trấn cũ và chăm chỉ làm việc. Tôi nói: Tôi đến đó làm gì chứ? Và nếu lỡ cuối năm họ cho Andrés đi, thì sao? Tôi sẽ mất

việc ở đó và cả ở đây. Chúng tôi sẽ thành trò cười. Đó không phải là cách làm việc đúng đắn. Tôi biết rằng chúng tôi sẽ phải hy sinh nhiều trong bốn hoặc năm năm, rằng chúng tôi sẽ phải đấu tranh rất nhiều; kỳ thật, cảm giác lúc đó tồi tệ như thể chúng tôi vừa bị cướp mất con của mình vậy. Nhưng bất cứ thứ gì đáng để theo đuổi đều sẽ khó khăn cả thôi."

***

Andrés sớm làm quen được với La Masia nhưng nỗi lo của José Antonio vẫn không chấm dứt. Bây giờ ông lo lắng ít hơn về Andrés Iniesta con trai mình nhưng lo lắng nhiều hơn cho cầu thủ Andrés Iniesta - cầu thủ của Barcelona và cầu thủ của Tây Ban Nha. Ông đã có một cuộc tranh luận với người quản lý đội bóng thanh thiếu niên, Joaquím Rifé, trong giải vô địch U16 châu Âu khi Andrés bị thương trong lúc đang chơi tốt ở giải đấu và phải trở lại Barcelona để điều trị.

Các cuộc đàm phán liên quan đến hợp đồng đầu tiên của anh với câu lạc bộ đặc biệt phức tạp. "Một tối nọ, họ gọi tôi đến tham dự một cuộc họp tại khách sạn Rallye", ông nói; đó cũng là khách sạn họ đã ở lại trong đêm đầu tiên đau đớn ấy, đêm đã khiến Andrés rơi nước mắt ở La Masia.

Charly Rexach, Joan Lacueva và Rifé - những người phụ trách đội bóng thanh thiếu niên đã có mặt ở đó. Cuộc họp đáng ra phải được giữ bí mật nhưng tôi vừa mới đến thì tình cờ gặp cựu cầu thủ Salvador "Magico" González ở quầy tiếp tân và anh ấy nói:

- Họ đang chờ ông đó!

Tôi vừa mới đến, vẫn còn mệt mỏi sau buổi làm việc và chuyến đi vất vả trên chiếc Ford Orion ngu ngốc đó, chiếc xe mà đã đi hàng ngàn dặm từ Albacete đến Barcelona và ngược lại, cửa sổ xe thì phải mở vì trong xe không có điều hòa và nhiệt độ ngoài trời thì ngày càng tăng lên, tôi cứ phải nơm nớp sợ rằng chiếc xe sẽ hỏng giữa đường. Và tôi nghĩ: 'Đây không phải là một khởi đầu tốt.' Cuộc họp diễn ra và chúng tôi cứ tranh cãi lòng vòng mãi cho đến khi tôi nói rằng chúng tôi nên tạm dừng việc bàn bạc lại.

- Hãy soạn một hợp đồng, theo một cách chuẩn mực, sau đó đưa nó cho tôi, rồi chúng ta dựa vào đó và nói chuyện!"

"Tôi đã thực sự lo lắng", José Antonio tiếp tục. Ông biết rằng Barcelona vừa trả xấp xỉ 30 triệu USD cho tiền đạo người Argentina Javier Saviola và giờ họ đang có vẻ không muốn đưa ra

một hợp đồng tốt cho con trai mình. “Nó có thể đã đi đến Real Madrid bất cứ khi nào nó muốn, bất cứ lúc nào trong sự nghiệp của nó, nhưng nó lại chưa bao giờ làm vậy. Và tôi cũng chưa bao giờ ép nó điều gì cả. Thực ra, dù người ta nói gì đi nữa, tôi cũng chưa bao giờ nói chuyện với bất cứ ai ở đó. Đã ba lần có người từ Madrid tiếp cận chúng tôi thông qua những người khác. Tôi chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với bất cứ ai ở câu lạc bộ đó. Carlos Sainz, tay đua công thức một đang muốn trở thành chủ tịch câu lạc bộ Madrid, đã gọi tôi nhưng tôi chưa bao giờ trả lời điện thoại của anh ta. Tôi cũng không trả lời José Antonio Camacho, khi ông ta còn là huấn luyện viên của Madrid. Trợ lý của ông, Pepe Carcelén, đã gọi cho tôi và nói:

- Andrés có sẵn sàng đến Madrid nếu chúng tôi trả tiền hợp đồng mua lại không?

- Không, không bao giờ! Andrés đang rất hạnh phúc ở đây và trừ khi mọi thứ thay đổi, nếu không, nó sẽ vẫn ở lại.”

“Đúng là vậy thật, có một hôm tôi đã nói chuyện với Jesús Farga, người phụ trách đội bóng thanh thiếu niên tại Barcelona.

- Con trai tôi không thể ở lại đây nữa sau tất cả những gì đã xảy ra liên quan đến hợp đồng. Chúng tôi sẽ tới Madrid!”

Tất nhiên, Andrés đã không bao giờ gia nhập Madrid, cả khi anh ấy còn là một đứa trẻ và khi đã là một cầu thủ đẳng cấp, và đó là nhờ Jesús Farga. José Antonio nhớ lại.

“Jesús muốn ký với Andrés. Anh ấy nói:

- Đừng lo, tôi sẽ nói chuyện với Joan.

Joan Gaspart là chủ tịch Barcelona vào thời điểm đó. Và ba tháng sau, cuối cùng bản hợp đồng cũng nằm trước mặt chúng tôi. Một hợp đồng rất tốt.”

“Chúng tôi đã gặp một vài vấn đề vì hồi đó tôi không muốn ký hợp đồng tiêu chuẩn mà tất cả các cầu thủ trẻ khác đều ký. Tôi không muốn thế. Tôi vẫn còn nhớ Lorenzo Serra Ferrer gọi tôi vào văn phòng của anh ấy, mời tôi ngồi xuống và nói:

- Tại sao cậu bé vẫn chưa ký?

Và tôi trả lời:

- Anh đã đọc hợp đồng chưa? Tôi không thể ký một thỏa thuận sẽ trói chặt một đứa trẻ đến hết 22, 23 tuổi.

Tới cuối cuộc họp, cả hai chúng tôi đều không vui, nhưng đó là cuộc sống mà."

"Tôi đang đi về phía chiếc xe thì ông Tort đến và nói:

- Đừng lo, ông Iniesta, con trai của ông sẽ không rời khỏi đây đâu. Tôi sẽ làm mọi việc để đảm bảo điều đó! Nếu cần thiết thì tôi sẽ nói chuyện với Chủ tịch Josep Núñez.

Điều đó giúp tôi tự tin hơn. Và hai tháng sau, Serra Ferrer đã cho Andrés một cơ hội được đứng ở đội hình chính thức. Ông ấy luôn có mắt nhìn các cầu thủ trẻ.

"Có một ngày, chúng tôi đang xem một trận đấu của đội thanh thiếu niên và tôi đã để ý đến một đứa trẻ đến từ Andalucía - cao lớn, vạm vỡ. Tôi nói với Serra Ferrer:

- Giá mà Andrés to con thêm một chút thôi! Thật đáng tiếc!

Và anh ta nói với tôi:

- Đừng nhầm lẫn, José Antonio, thằng bé không cần phải như vậy. Thằng bé rồi sẽ là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất của bóng đá Tây Ban Nha... Còn đứa trẻ đó ư? Đứa trẻ đó sẽ không vượt qua nổi cả Segunda B. Không có cơ hội đâu. Tại sao ư? Bởi vì từ cổ trở lên, tất cả những gì cậu ta có là không khí thôi! Andrés chỉ cao 1m72 mét nhưng đó là 1m72 của tài năng và chất bóng đá, ngay cả khi có rất nhiều người trong Barcelona không muốn công nhận điều đó đi chăng nữa."

"Serra Ferrer đã đủ can đảm để đưa Andrés lên tập luyện cho đội hạng nhất khi nó mới 16 tuổi. Tôi không thể tin được khi Andrés kể điều đó. Nó không bao giờ nói dối nhưng tôi vẫn không dám tin cho đến khi tôi nhìn thấy nó trên truyền hình. Tôi đã thấy con trai mình chạy ra sân để luyện tập với đội hình chính thức. Tôi biết đó là nhờ Serra Ferrer, người đã nói chuyện với Louis van Gaal về Andrés. Họ đã đi đến một khán đài nhỏ để cùng xem một trận đấu và Serra Ferrer nói với anh ta:

- Hãy nhìn số 10 kìa, anh có thích cậu bé ấy không?

Và sau đó là Van Gaal, người đã đưa nó đến đội hình hạng nhất mỗi ngày. Cả hai đều đã góp một phần rất lớn để tạo nên sự nghiệp

của Andrés."

***

Mặc dù nó có thể rất cứng đầu, nhưng Andrés luôn ngoan ngoãn lắng nghe bố và huấn luyện viên. Anh biết tôn trọng bề trên, điều mà bạn vẫn có thể nhìn thấy ở anh bây giờ, mặc dù bây giờ bản thân anh cũng đã có vị trí của riêng mình. "Tôi nghĩ đó là một trong những đức tính tốt nhất ở nó... nhưng cũng là một trong những khuyết điểm khi nó cần phải biết giành lấy những sự công nhận mà nó xứng đáng có được trong bóng đá", José Antonio nói. "Nhưng đó là kiểu của nó. Tôi vẫn luôn là người tự cao và nổi loạn hơn nó. Tôi không nói nó là người thụ động hay phục tùng, nhưng đúng là nó luôn cúi nhường quyền lực. Nó chấp nhận cả những quyết định không phải lúc nào cũng có lợi cho nó. Cuối cùng thì dù sao mọi việc cũng đã diễn ra không quá tệ. Nó lúc nào cũng hào phóng và điều đó rất ít thấy trong bóng đá. Tôi nhớ khi còn nhỏ, nó đã từng ghi nhiều bàn thắng. Nó có những kiểu rê bóng tuyệt vời và nó có thể thấy mọi động thái trước bất cứ ai khác và nó sẽ nhanh chóng tăng tốc. Nó cũng xâm lấn vào vùng cấm địa rất nhiều lần. Khi chơi cho đội thanh thiếu niên, nó đã có thể làm mọi thứ, nó đã có tất cả rồi."

Những bàn thắng cũng nhiều, nhưng rồi sau đó... "Mọi thứ đã thay đổi khi nó tới Barcelona B ở tuổi 16 và họ cho nó chơi ở vị trí số 4, vị trí của những tiền vệ lâu đời như Guardiola, Milla, Xavi, Celades, De la Pena... Điều đó khiến nó khó có cơ hội ghi bàn hơn", Jóse Antonio nói. "Tôi nhớ mọi người gọi thằng bé là Guardiola thứ hai. Họ để nó chơi theo cách không hoàn toàn phù hợp với tính cách của nó. Nó không bao giờ để mất bóng và dự đoán tình hình tốt nhưng nó không còn thực hiện đường chuyền cuối cùng hoặc ghi bàn thắng nữa. Nó buộc phải chơi vì người khác. Và khi Van Gaal gọi nó lên đội hình hạng nhất, anh ta đã để Rivaldo, Kluivert, và Riquelme lấp đầy vị trí. Không dễ để một cậu chàng 17 tuổi tập luyện với những cầu thủ như thế và càng không dễ cho một người như nó - rất nhút nhát và vâng lời. Những người khác bắt đầu tự cao và không chuyền bóng cho ai, thậm chí không chuyền cho cả Rivaldo. Và rồi một năm sau đó, Eto'o và Ronaldinho đến. Nó luôn ở đó, sẵn sàng chuyền bóng cho người khác, nó luôn nghĩ cho người khác nhiều hơn bản thân mình."

José Antonio nghĩ rằng Andrés không chơi được cho Barcelona như cách anh ấy chơi cho Tây Ban Nha, như thể với Tây Ban Nha, anh ấy cảm thấy mình là nhân vật chính, chứ không giống như một cầu thủ luôn có mặt ở đó chỉ để hỗ trợ người khác. Giống như

là một ngôi sao bóng đá hơn. Và đó là cách cha anh ấy thích xem anh ấy chơi. "Nó được tự do hơn nhiều, nó có lối chơi hoàn toàn khác. Và thỉnh thoảng nó cũng ghi điểm nữa, chỉ để nhắc mọi người rằng nó cũng có thể làm điều đó, anh biết đấy", ông nói đùa. "Tôi vẫn còn nhớ chiến thắng 2-1 trước Chile tại World Cup 2010 và bàn thắng trước Paraguay được kiến tạo bởi đường chạy tuyệt vời của nó, vượt qua hết cầu thủ này tới cầu thủ khác. Họ đã cố gắng hạ gục nó ít nhất ba lần nhưng nó vẫn cứ tiếp tục chạy, rồi chuyền bóng cho Pedro, cầu thủ này đá trúng cột dọc và sau đó Villa ghi bàn. Nó chơi rất tốt ở World Cup đó mặc dù trước đấy là một mùa giải khó khăn. Tôi thường nhắc mọi người nhớ rằng nó luôn chơi hết mình cho Tây Ban Nha. Luis Aragonés và Del Bosque luôn luôn tin tưởng con trai tôi và họ đã khiến nó tự tin. Cả những cầu thủ khác cũng cảm thấy điều đó."

Có lẽ huấn luyện viên tin tưởng Andrés nhiều nhất là Guardiola. "Tôi không bao giờ có thể bày tỏ hết lòng cảm kích của mình đối với ông ấy, vì tất cả những gì ông ấy đã làm cho con trai tôi", José Antonio nói. "Không bao giờ. Không chỉ là về bóng đá mà còn về tất cả mọi thứ: Về con người của ông ấy. Vào những lúc khó khăn nhất, ông đã ở đó với Andrés, giúp nó giải quyết mọi vấn đề."

Chương 22
Người mẹ

"Tôi đã thấy bàn thắng trong trận chung kết World Cup nhưng tôi không nhận ra đó là bàn thắng của con trai tôi. Bố nó đã không được chứng kiến bàn thắng đó. Ông ấy đã tắt ti vi đi."

- Mari, mẹ của Andrés

"Chỉ gần đây mọi người mới nhận ra tôi là ai." Mari như là hóa thân của sự thận trọng vậy. Bà cố để không thu hút sự chú ý của người khác, nhưng một khi đã gặp thì sẽ không ai quên được bà - một người mẹ đã vực dậy tinh thần cho đứa con trai đã từ bỏ cả tuổi thơ vì bóng đá. "Chúng tôi đã sống trong ngôi nhà này được mười sáu năm rồi và hàng xóm không nhận ra chúng tôi mãi cho đến gần đây", Mari nói. "Chúng tôi không bao giờ muốn nổi bật. Để làm gì chứ? Làm thế thì được gì? Tôi không là ai cả. Tôi chỉ là một người mẹ như bao người mẹ khác. Tôi là mẹ của Andrés và mẹ của Maribel, thế thôi."

Mari không tán chuyện chỉ để cho vui; thực ra bà không hay nói nhiều. Hơi giống với Andrés. Tất cả mọi thứ về Mari đều có cảm giác hao hao Andrés. Đôi khi bà có vẻ xa cách, khó gần, khó tiếp cận. Nhưng lại có lúc, bà rất gần gũi, nhẹ nhàng, và thân mật.

"Tôi nhớ một ngày, khi gia đình chuyển đến Barcelona, tôi đã tới gặp bác sĩ", Mari nói. "Tôi từng nói chuyện với bác sĩ María Ángeles và tôi cũng đã từng xử lý các vấn đề của Andrés. Tôi lên lịch cho các cuộc hẹn. Một buổi sáng nọ, khi bác sĩ lấy tên của tôi để kê đơn thuốc, bà ấy nói:

- Chị biết đấy, Mari, tôi đang có một bệnh nhân rất nổi tiếng.

- Ồ vậy sao?

- Vâng, vâng, cậu ấy rất nổi tiếng, một cầu thủ của Barcelona. Andrés Iniesta. Họ thứ hai của cậu ấy là Luján giống chị. Chị có biết cậu ấy không?

- Có, biết một chút. - Tôi nói, cảm thấy hơi ngại ngần.

- Cậu ấy không phải là con trai của chị chứ? - Bác sĩ nói, vô cùng ngạc nhiên.

- Ừm, vâng, thằng bé là con trai của tôi.

Vị bác sĩ đó là một người hâm mộ cuồng nhiệt của Barcelona và chị ấy không thể hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

- Tại sao chị không nói với tôi chị là mẹ của cậu ấy?

- Tại sao chứ?

Tôi việc gì phải đi khắp nơi rêu rao với mọi người rằng tôi là mẹ của Andrés Iniesta. Tôi không muốn mọi người biết tôi là ai. Như vậy sẽ tốt hơn cho bản thân tôi, cho Andrés, và cho tất cả mọi người. Chúng tôi cũng chỉ là những người bình thường. Nó là cầu thủ bóng đá, không phải tôi. Không phải tôi, không phải cha nó, không phải em gái nó, chỉ có nó thôi."

Mari thích nói về con trai của mình chứ không phải cầu thủ Andrés Iniesta, cầu thủ của Barcelona và Tây Ban Nha ai ai cũng biết, con người đã trở thành người của công chúng, mặc dù chính bà mới là người đưa Andrés đến được với họ. "Tìm được thời gian để có thể ở bên cạnh con trai tôi đã khó rồi", bà nói. "Đôi khi tôi còn cảm thấy như mình không có đứa con trai nào vậy. Tôi biết điều đó có vẻ khó nghe, nhưng đó lại là sự thật." Rồi bà nói thêm về cảm giác của một người mẹ không được ở bên con trai mình. "Chúng tôi đã rất hạnh phúc ở thị trấn nhỏ của mình, với cuộc sống của chúng tôi và những con người thân thuộc. Và rồi nó muốn tới Barcelona. Rất nhiều người nghĩ chúng tôi đã bắt nó phải làm thế, nhưng đó không phải sự thật. Andrés chính là người quyết định tạo dựng sự nghiệp bóng đá ở đó. Tôi biết rằng lúc đầu nó đã phải chịu đựng nhiều, và nó đã có một khoảng thời gian tồi tệ. Cả gia đình đều đã phải trải qua một khoảng thời gian tồi tệ. Tôi cũng biết rằng, khi giờ nó đã trở thành một người cha, Andrés đã hiểu được cảm giác của chúng tôi khi không có nó ở đó. Có những ngày nó là người đau khổ nhất, có những ngày là cha nó và những ngày khác thì là tôi. Tất cả chúng tôi đều đã phải vật lộn với cuộc sống và tất cả chúng tôi đều đã vượt qua theo cách riêng của mình."

“Đó là lý do tại sao tôi thuyết phục chồng tôi vào đêm đầu tiên đến Barcelona đó. Sau bao nhiêu công sức để đưa con trai tôi đến được đó, José Antonio lại muốn đưa nó trở về. ‘Tôi sẽ mang thằng bé về nhà!’ Tôi hiểu tại sao ông ấy làm thế, tất nhiên rồi, sâu thẳm trong tim tôi cũng muốn như vậy. Sao mà tôi lại không hiểu điều đó được? Thằng bé còn quá nhỏ. Và khi chúng tôi để nó lại La Masia, mọi chuyện diễn ra không như những gì chúng tôi mong đợi; chúng tôi tưởng nó có thể ở lại cùng chúng tôi đêm đó tại khách sạn Rallye để chúng tôi đưa nó tới trường vào ngày hôm sau. Nhưng ông Farrés, giám đốc La Masia, nói với chúng tôi rằng nó sẽ ở đó luôn. José Antonio, tôi, bố tôi… chúng tôi đã đi về mà không có thằng bé. Tôi không biết mình đã vượt qua đêm đó như thế nào nữa. Thật dễ dàng để quyết định rút lui và đưa thằng bé về. Tôi không biết chúng tôi đã tìm được động lực gì để không làm như thế nhưng chúng tôi biết rằng sau tất cả những nỗ lực để nó có thể tới đó, chúng tôi phải kiên định, ít nhất hãy để nó được thử sức. Chúng tôi không thể quay đầu và trở về như thể chưa có gì xảy ra. Tôi muốn đưa nó về nhưng tôi đã không làm thế. Tôi vẫn không biết tại sao nữa. Có lẽ là do trực giác của người mẹ. Tôi hiểu được cảm giác của José Antonio, bởi vì anh ấy đã sắp mất con trai của mình, cầu thủ tí hon mà anh ấy đã chở tới từng trận đấu; thằng bé luôn luôn ở bên cạnh và là mục đích sống của anh ấy. José Antonio đã sắp mất tất cả. Tất cả!”

Mari gần như không bao giờ xem Andrés thi đấu. “Ai đó phải ở lại và quản lý quán bar chứ? José Antonio và bố tôi là hai người xem nó thi đấu nhiều nhất. Làm sao mà tôi bảo ông ngoại nó đừng đi xem nó thi đấu được? Tôi chỉ xem trọn vẹn mỗi giải đấu Brunete và tôi cũng chỉ xem qua ti vi. Nhưng José Antonio thì vẫn luôn ở bên cạnh nó.”

José Antonio sẽ khoe với bất kỳ ai về việc con trai ông đang tập luyện để trở thành một cầu thủ như thế nào. Mari thì ngược lại, bà chả biết phải nói gì mỗi khi hàng xóm hỏi. “Mọi người biết những thị trấn nhỏ thì như thế nào rồi đó”, bà nói. “Sẽ có nhiều người dòm ngó chúng tôi.

- Họ nghĩ họ là ai chứ?

- Sao họ có thể làm điều đó với chính con mình được cơ chứ, đưa cậu bé đi xa như vậy khi nó vẫn còn quá nhỏ?

Có cả những người ủng hộ chúng tôi, tất nhiên rồi. Nhưng quyết định vẫn luôn là của Andrés.”

Mari chấp nhận tất cả, những lời chỉ trích, những lúc khó khăn, những cảm xúc khi biết rằng bà đã gần như mất con trai. Bà nhớ Andrés. Bà biết rằng anh sẽ không bao giờ có được một cuộc sống như những đứa trẻ bình thường khác ở Fuentealbilla. Nhưng đó là quyết định của anh và bà biết rằng một khi Andrés đã quyết định thì không gì có thể thay đổi được. "Tôi sẽ không bao giờ quên được một chuyện đã xảy ra khi nó còn rất nhỏ", bà nói. "Bà nội và bà ngoại của thằng bé muốn nó chơi trong ban nhạc của thị trấn, họ thậm chí đã cùng nhau gây áp lực với tôi. Mỗi lần thấy tôi, họ lại nói:

- Andrés phải tham gia vào ban nhạc Fuentealbilla đấy nhé.

Thế nên tôi đã chở nó tới ban nhạc. Chắc chỉ được hai hoặc ba lần. Lúc đó nó đã bắt đầu chơi bóng cho Albacete, thế là tôi đã lợi dụng điều đó.

- Nghe này, Andrés, nếu con không chơi cho ban nhạc, thì con cũng sẽ không được đá bóng.

Nhưng nó lại phản đòn lời dọa của tôi.

- Được thôi, vậy con sẽ không đá bóng nữa... nhưng con cũng không tham gia vào ban nhạc đâu ạ.

Lúc đó nó chỉ mới 10, 11 tuổi."

Mọi thứ diễn ra quá nhanh từ khi Andrés đến La Masia, ít nhất thì đó là cảm giác của bà Mari. "Có vẻ như chúng tôi vẫn không thực sự cảm thấy vui vì những gì đã xảy ra", bà nói. "Và ngay cả bây giờ, tôi vẫn không thực sự vui được. Mỗi khi Barcelona thua, nghĩa là con trai của tôi đã thua."

Mari luôn chịu đựng mọi nỗi đau, bà là người như vậy. Cuộc sống của bà diễn biến như một bộ phim truyền hình dài tập. "Chúng tôi đã trải qua những chuyện không phải ai cũng từng trải qua: những danh hiệu, những thành công. Nhưng thể thao cũng có cả thất bại. Bạn cảm thấy lúc nào cũng phải thắng vì mọi người luôn mong chờ bạn chiến thắng mọi lúc và bất cứ khi nào bạn không làm được điều đó, nó sẽ trở thành thảm họa. Đôi khi điều đó đã gây áp lực cho bạn. Andrés là người rất khó chấp nhận thất bại. Thật tốt là nó có Anna và bọn trẻ bên cạnh, nếu không thì..."

Mari vẫn nhớ ánh mắt của con trai mình vào cái ngày anh đá trượt quả penalty ở Terrassa. "Nó 18 tuổi và đang chơi trận chung kết đầu tiên giữa Barcelona và Copa Catalunya. Nó đã bị suy sụp, nó

không nói hoặc ăn uống gì... Lúc đó Andrés không giống con người bình thường của nó. Nó coi chuyện đó là rất nghiêm trọng. Nó gánh vác tất cả mọi thứ, mọi trách nhiệm, nó cần phải giành chiến thắng, điều đó dần dần tích tụ và nó không thể quay đầu lại được nữa."

Mari nhớ lại những gì con trai mình đã phải chịu đựng trước World Cup năm 2010. "Nó đã suy nghĩ quá nhiều về tất cả mọi thứ và sau đó, những gì phải xảy ra đã xảy ra. Nó giống tôi. Trầm tính ư? Điềm tĩnh ư? Kiểm soát được tình hình ư? Trông ở ngoài thì như vậy đấy. Nhưng bên trong, tôi và nó đều như núi lửa. Nó sẽ suy đi nghĩ lại về một việc, thậm chí đó có thể là những thứ không quan trọng. Nó nhồi nhét đầy những suy nghĩ ấy vào trong đầu mình để rồi đến một lúc, mọi thứ tràn ra."

"Tôi không bao giờ theo dõi diễn biến các trận đấu. Tôi chỉ quan sát con trai mình thôi. Ngay khi bóng chạm chân nó lần đầu tiên, tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo", Mari nói. Bà thừa nhận rất ít khi đi xem các trận bóng - thỉnh thoảng là những trận ở sân nhà và những trận chung kết, cộng với một trận ở Mallorca vì José Antonio đã phải tới đó làm việc với anh trai của mình, và một trận ở Almería vì đó là nơi chị gái của bà sống. "Tôi không cần có mặt ở đó. Tôi có thể xem qua ti vi. Tôi có thể đoán được mọi thứ qua nét mặt nó, trong cử chỉ và theo cách nó di chuyển. Tôi không biết gì về bóng đá, không giống như José Antonio, nhưng tôi hiểu con trai tôi."

Những gì Mari thích nhất về cách con trai bà chơi là những cú dừng đột ngột, những khoảnh khắc tạm dừng và sự bình tĩnh ở anh. Bởi vì bà biết rằng ở bên trong, tâm trí của con mình rất khác. "Tôi không biết nó thừa hưởng tính đó ở đâu nữa bởi vì tôi biết rằng nó giống cả tôi và bà của nó. Tôi biết rằng nó không được bình tĩnh như vẻ bề ngoài", bà nói. "Khi nó đang vui thì mọi thứ sẽ rất suôn sẻ. Tất cả đều có vẻ nhẹ nhàng. Nếu nó thấy mình đang đúng, nó sẽ không bao giờ cảm thấy bị áp lực; nó sẽ kiểm soát được mọi thứ. Trách nhiệm không đè nặng lên nó mà hoàn toàn ngược lại, kể cả thậm chí bây giờ, khi nó đã là đội trưởng. Bạn sẽ thấy Andrés đối diện với trọng tài, và nói với trọng tài những gì phải nói, đó là điều mà ngày trước nó chưa từng làm. Nó thường không bao giờ nói một lời nào, nhưng bây giờ có những ngày tôi phải nhắc nó.

- Andrés, họ sẽ đưa con ra khỏi sân mất.

Thằng bé chỉ cười và không nói gì cả."

Có những lúc mẹ của Andrés vô cùng lo lắng, còn Andrés thì chẳng mảy may quan tâm; những lúc đó bà cảm thấy như thời gian kéo dài vô tận. "Ngày nó ghi bàn ở lượt đá luân lưu cho Tây Ban Nha ở Ukraine, tôi đã ở đó với Maribel, con gái tôi. Tới lúc đá, chúng tôi đã rời khỏi chỗ ngồi của mình. Chúng tôi vẫn nán lại sân vận động nhưng chúng tôi rời khỏi chỗ ngồi và đi vào trong. Chúng tôi không thể chịu đựng được nữa. Những cú sút trực tiếp thật quá sức chịu đựng của tôi", bà nói. "Khi xem qua ti vi ở nhà cũng vậy. Tôi không thể theo dõi được. Cũng không hẳn là do Andrés không mấy khi đá phạt. Chỉ là tôi không thể tiếp tục xem được. Tôi vẫn nghe được tiếng ti vi và khi mọi chuyện đã kết thúc thì tôi mới quay lại theo dõi tiếp. Nhưng hôm đó ở Ukraine, trong trận bán kết Euro, tôi đã không thể ở lại đó.

- Maribel, hãy ra khỏi đây thôi.

- Vâng ạ. Con cũng không thể chịu được thêm nữa.

Chúng tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Đột nhiên, bạn của Maribel gửi cho con bé tin nhắn, báo rằng anh trai nó sẽ đá luân lưu. Con bé đưa cho tôi đọc và tôi nghĩ: Tại sao nó lại nhận đá? Có điều gì đó không ổn. Rồi tôi chợt nhớ ra cú đá trượt ở Terrassa. Chắc hẳn là do vụ đó rồi? Nhưng sau đó, tin nhắn tiếp theo đến: Ghi bàn rồi. Tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm. Tạ ơn Chúa vì điều đó. Thế nhưng, mẹ của Iker Casillas lúc đó lại thấy rất tồi tệ. Bà ấy đã tự nhốt mình trong nhà vệ sinh. Hẳn là rất khủng khiếp! Bà ấy thậm chí còn lo lắng nhiều hơn tôi. Andrés thỉnh thoảng mới đá phạt nhưng Iker thì luôn ở đó, dù tình hình đang tốt hay xấu. Dù sao thì bà ấy cũng may mắn hơn tôi ở một điều: Họ để cho bà ấy trở lại ghế của mình. Còn tôi và Maribel thì không thể quay lại sân để ăn mừng nữa."

Bố của Andrés thậm chí còn lo lắng hơn. "Tôi không biết José Antonio ở đâu", Mari nói. "Bố nó chắc đã đi càng xa càng tốt, đi xa đến nỗi không ai tìm thấy ông ấy. Ông ấy rất hay như thế - lên xe và lái đi đâu đó, bật nhạc rất to để không phải nghe thấy gì nữa. Maribel cũng lo lắng. Không ai có thể không lo lắng cho Andrés. Trên hết là ai cũng suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra sau đó nếu đội không thắng. Nó sẽ cảm thấy thế nào và những thứ nó sẽ phải trải qua là gì. Máu mủ ruột thịt của chúng tôi đang ở đó. Chúng tôi chia sẻ mọi cảm xúc với nó."

Mari cũng không xem bàn thắng của con trai bà tại Stamford Bridge. Trận đó thậm chí còn khó khăn hơn cho bà. "Tôi đã ở lại đây, trong phòng khách này vì bị thương. Chân tôi bị đau sau buổi

gặp gỡ người hâm mộ của câu lạc bộ. Andrés rời sự kiện với một huân chương còn tôi thì rời sự kiện với cái đầu gối băng bó vì tôi trượt chân ngã ở cầu thang. Tôi ngã, trên tay ôm đứa cháu gái của mình và đầu gối tôi gánh hết trọng lượng đó. Khi Andrés ghi bàn trên ti vi, tôi đã nhảy lên sung sướng và điều đó đã khiến đầu gối của tôi càng bị thương nặng hơn. Nhưng đó vẫn là một phép màu khi tôi đã không vô tình phá hoại thứ gì cả."

Cả Mari lẫn José Antonio đều không tới sân xem World Cup vào năm 2010 và cũng không xem trận chung kết. "Chúng tôi ở lại trong thị trấn. Vợ của nó - Anna, và em gái Maribel của nó đi xem, có cả Juanmi - em rể của nó nữa. Tôi khi đó ở cùng với các thành viên của câu lạc bộ những người hâm mộ Iniesta ở bar Luján - quán rượu từng là của chúng tôi và đã được cha tôi biến thành một bảo tàng nhỏ, trang trí trên tường là những mẩu tin sưu tầm trên báo và hình ảnh của Andrés. Hôm đó rất đông người, căn phòng chật kín. Tôi đã rất mừng khi Tây Ban Nha ghi bàn, nhưng tôi đã không nhận ra đó là màn lập công của Andrés cho đến khi mọi người bắt đầu ôm tôi và nhảy lên.

- Gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Iniesta ghi bàn rồi, Mari!

Tôi chạy thẳng về nhà; ngôi nhà ở rất gần đó, chỉ cách khoảng 100 mét. Tôi bay tới chỗ José Antonio càng nhanh càng tốt, để nói với ông ấy. Con trai chúng tôi đã ghi bàn. Và ông ấy đang ở đó, ngồi một mình trong phòng khách, ti vi đã tắt. Ông ấy không biết chuyện gì vừa xảy ra.

- José Antonio, con chúng ta đã ghi bàn rồi! Nó đã ghi bàn! Andrés ấy!

- Gì cơ? Khi nào? Trận đấu còn bao lâu nữa?

- Em không biết… tất cả những gì em biết là Andrés đã ghi bàn rồi!

Khi trận đấu kết thúc, bữa tiệc đã nổ ra ở Fuentealbilla. Mọi người đổ ra các đường phố. Cả những người đến từ các thị trấn lân cận cũng tới để ăn mừng với chúng tôi. Và tôi vẫn cố để hiểu chuyện gì vừa xảy ra; trong đầu tôi chạy đi chạy lại những hình ảnh của trận đấu. Tôi đã không xem được bàn thắng đó nhưng tôi vẫn nhớ những chi tiết khác, bao gồm cả chiếc thẻ đỏ mà Van Bommel xứng đáng nhận lấy. Có Chúa mới biết tại sao. Cái cậu Van Bommel đó thật là…"

Đó là bản năng của người mẹ - luôn luôn bảo vệ, luôn luôn bước ra để bênh vực cho con cái, luôn luôn sợ rằng có điều gì đó xấu sẽ xảy ra với con mình. Và bản năng đó, nỗi sợ đó, đôi khi còn mạnh hơn cả những thứ tốt đẹp. Trong tâm trí của Mari, bàn thắng tuyệt phẩm đã đi qua nhưng pha phạm lỗi của Van Bommel thì mãi mãi còn đó.

"Khi nó còn bé, tôi không biết nó sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá. Tất cả những gì tôi biết là nó sẽ không trở thành người phục vụ trong quán bar. Nó chả giúp bán hàng gì cả, không giống như em gái nó đã giúp làm pizza và phục vụ đồ uống từ rất sớm. Andrés sẽ đến quán cùng với người anh họ Manu và chỉ ngồi đó chờ cho đến khi có người phục vụ nó. Tôi vẫn có thể hình dung lại chúng ngày đó, cả hai đứa chỉ ngồi đó, giống như hai vị vua vậy, chờ đợi để được phục vụ… chờ đợi để trở thành các cầu thủ bóng đá. Tôi thậm chí không bao giờ mơ rằng một ngày nào đó nó sẽ ghi bàn thắng trong trận chung kết World Cup. Sao tôi có thể mơ như vậy chứ?"

"Một ngày nào đó, tôi chắc chắn chúng tôi sẽ thực sự hiểu những điều nó đã làm được nhưng bây giờ mọi thứ giống như một giấc mơ vậy, tất cả những điều đã xảy ra với nó và cả chúng tôi", Mari nói. "Tôi biết rằng sân chơi ở trường là cả cuộc sống của nó và tôi biết rằng nó sẽ chỉ làm những điều nó thực sự, thực sự muốn làm. Tôi biết đây là tất cả mọi thứ mà nó muốn. Điều đó là thật. Nó cảm thấy liên kết với Barcelona, Tây Ban Nha, và bóng đá. Tất cả mọi người đều biết như vậy. Đó là lý do tại sao mọi người rất hạnh phúc khi nó là người ghi bàn. Tuy nhiên, tôi đã tự hỏi, tại sao trông tôi lại không vui như những người khác và có lẽ bất cứ ai cũng đã thấy điều tương tự. Đó là con trai tôi mà và nó vừa ghi bàn thắng trong trận chung kết World Cup đó. Con trai của tôi! Tôi vui, tất nhiên rồi, nhưng tôi không bật khóc hay gì cả, tất cả cảm xúc đều ở bên trong. Bên ngoài trông tôi lạnh như băng, nhưng đó chỉ là bên ngoài thôi."

"Nhìn vào Andrés xem! Tại La Masia, nó đã khóc suốt nhưng nó sẽ luôn trốn vào một góc và không để cho ai biết. Và khi nó trở lại tập luyện, không ai có thể đoán được nó vừa khóc xong. Họ không biết mọi chuyện khó khăn như thế nào đối với nó. Phải, hầu hết mọi người đều không. Và những đứa trẻ khác thì chắc chắn không. Nhưng sau đó dần dần, một số nhân viên ở đó, đầu bếp và nhân viên vệ sinh chẳng hạn, nói với chúng tôi họ đã vô cùng đau lòng khi nhìn thấy nó. Họ có thể thấy được nó đang khóc ở trong lòng bất kể nó có cố gắng giấu điều đó như thế nào. Tôi đã mất đi con trai của tôi trong sáu năm. Tất cả chúng tôi đã mất nó. Mọi

thứ cuối cùng cũng diễn ra tốt đẹp. Nhưng nếu không thì sao? Rồi sao? Không ai có thể đảm bảo rằng nó sẽ làm được, rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ được thấy nó thực sự chơi trên sân ở La Masia. Bây giờ tất cả những gì tôi muốn là bù lại khoảng thời gian đã mất. Tôi muốn tận hưởng cuộc sống với con trai tôi và tận hưởng tài năng của nó. Bởi vì con trai tôi có một tài năng thiên bẩm, một cái gì đó đặc biệt. Tôi không nói về bóng đá. Nó có một cái gì đó khác. Tôi không chắc chắn chính xác là gì nhưng đúng là có một cái gì đó… nó là một người tốt."

***

"Những gì mọi người thấy ở Andrés đều đúng, không có gì giả dối", em gái Maribel nói. "Chỉ có một điều duy nhất mà bạn không thấy được: sự đau khổ. Anh ấy giữ nó ở bên trong. Anh ấy nín nhịn hết tất cả mọi thứ. Tất cả. Đó đúng là kiểu của gia đình chúng tôi, đặc biệt là bà ngoại chúng tôi."

Maribel nhỏ hơn Andrés hai tuổi và khi anh trai cô đến Barcelona, cô vừa được tổ chức lễ xưng tội đầu tiên tại Fuentealbilla. "Tôi mới 10 tuổi và còn rất nhỏ. Thật khó cho tôi khi thiếu đi người anh lớn ở nhà. Tôi chỉ gặp anh ấy nhiều nhất một lần mỗi tháng. Đôi khi suốt năm tuần trôi qua mà chúng tôi không được ghé thăm anh ấy ở Barcelona. Khi tôi dọn đến đó để sống, chúng tôi giống như hai người xa lạ: một người 17 tuổi, người kia 15 tuổi. Khi đó, tôi đã không để anh ấy ra khỏi tầm nhìn của tôi, tôi sẽ không để anh ấy rời đi thậm chí chỉ một giây. Tôi muốn được làm mọi việc với anh ấy. Như thể tôi đang cố gắng bù đắp cho khoảng thời gian đã mất. Tôi đã thấy cha mẹ và ông bà của tôi đau khổ như thế nào, chúng tôi chỉ có thể ở bên nhau trong mùa hè và Giáng sinh. Tôi sẽ không bao giờ quên những chuyến đi về nhà ở Fuentealbilla, sau khi thăm anh ấy ở Barcelona. Cả xe im lặng, không ai nói gì. Con đường đi về cảm thấy như quá dài. Tôi lớn lên, 12 tuổi, rồi 13, 14 tuổi… và tất cả chúng tôi cứ ngủ trong cùng một phòng khách sạn ấy, trên cùng một chiếc giường khi chúng tôi có thể đến Barcelona và gặp anh ấy ở La Masia."

"Ở Fuentealbilla, phòng ngủ của chúng tôi nằm cạnh nhau", em gái của Andrés tiếp tục. "Vì vậy, mỗi khi đi vào phòng mình, tôi đều đi qua phòng anh ấy và nghĩ về anh ấy. Tôi càng nghĩ nhiều về anh ấy hơn khi bố có một ngày tồi tệ hoặc khi gia đình đang có vấn đề khủng hoảng - và trong 5 năm ấy, anh ấy hầu như không có ở nhà. Tôi chẳng cảm thấy có gì đặc biệt khi bạn tôi hỏi anh trai tôi có phải đang chơi cho Barça không và điều đó thú vị như thế nào. Điều đó không hề an ủi được tôi. Hồi đó chưa có điện thoại di

động. Vào ban đêm, bất cứ khi nào có thể, anh ấy sẽ gọi về vào lúc 10 giờ tối. Nhưng anh không thể nói nhiều vì có một hàng dài đang xếp hàng ở La Masia, tất cả những đứa trẻ ở đó đều đang chờ để được sử dụng điện thoại."

"Ước mơ của anh ấy luôn là được chơi bóng và vì thế anh ấy phải thử - cho chính anh và cho bố của chúng tôi", Maribel tiếp tục. "Cả bốn người nhà tôi đều rất cứng đầu. Andrés giống bố. Họ muốn kiểm soát tất cả mọi chuyện để có thể chăm sóc được mọi người. Họ luôn sao sát mọi người và luôn ở đó vì người thân của mình."

Vậy nếu họ giống nhau như vậy, liệu Maribel có thấy đau đớn khi xem Andrés thi đấu không? "Có chứ. Tôi thực sự cũng đã cảm thấy bất an", cô nói. "Nhưng không giống như họ, tôi có đến xem các trận đấu ngay cả khi tôi không cảm thấy vui. Tôi chỉ muốn xem trận đấu và cố gắng để hiểu anh ấy, để đồng cảm với những gì anh ấy đang suy nghĩ và cảm nhận. Và khi bạn ở trên khán đài, đôi khi bạn nghe thấy những thứ khiến bạn nghĩ không thể giữ im lặng được nữa. Bạn sẽ cảm thấy trong lòng đang hét lên: 'Này, mấy người đang nói xấu anh trai tôi! Đó là gia đình của tôi!' Nhưng bạn phải phớt lờ tất cả và nuốt vào trong lòng. Bạn trai của tôi, Juanmi, là một người hâm mộ trung thành của Barcelona từ xưa và bây giờ đương nhiên là lại càng trung thành hơn nữa. Anh ấy hay phản kháng lại những lời nói đó hơn là tôi. Tôi chỉ phản ứng đúng một lần bởi vì mấy người họ cứ nói mãi không dừng. Cảm giác như ai đó đang khoan vào tai tôi vậy."

Khi thời khắc ghi bàn đến, chính Juanmi là người đã thông báo cho Maribel. "Maribel đã không xem được bàn thắng trong trận chung kết World Cup", Juanmi giải thích, "và mặc dù thực tế là chúng tôi đã ở trong sân vận động ở Johannesburg rồi, ngay sau băng ghế dưới phía khán đài của Tây Ban Nha, chỉ cách nơi bàn thắng được ghi một chút. Tôi đã quan sát được từng chuyển động diễn ra và chuỗi hành động đó là kiểu mà chỉ cần xem là bạn biết rằng sẽ có bàn thắng được ghi. Bạn có thể chắc chắn điều ấy."

"Ở đó có Anna, vợ của Andrés; Joel, một trong những người bạn thân nhất của Andrés; Maribel và tôi. Lúc đó mọi người đều dần dần đứng dậy như thể ai cũng đoán được điều gì sắp xảy ra. Và bóng đến gần hơn, gần hơn với khu vực cấm địa, mọi người giờ đã đứng dựng lên cả rồi và khi quả bóng chạm tới Andrés, tôi hét lên: 'Đá đi! Dứt điểm! Dứt điểm đi, Andrés!' Khi bóng vào lưới, tôi đã phát điên lên vì sung sướng. Thực sự là tôi đã phát điên."

"Tôi phấn khích quá tới mức Maribel phải can tôi lại.

- Bình tĩnh đi, lên cơn đau tim bây giờ đấy. Vẫn còn tận bốn phút nữa cơ mà.

Và tôi nói:

- Em yêu, em biết ai đã ghi bàn, phải không?

- Không. Em rất vui vì Tây Ban Nha đã ghi bàn nhưng trận đấu vẫn chưa kết thúc mà.

Thật không thể tin được. Thế là tôi hỏi lại:

- Maribel, em biết ai ghi bàn, phải không?

- Không.

- Là anh trai của em đó, Maribel. Anh trai của em đã ghi bàn.

Thế là cô ấy cũng phát điên theo. Và lần này đến lượt tôi trấn tĩnh cô ấy:

- Bình tĩnh đi, vẫn chưa kết thúc mà. Vẫn còn bốn phút nữa cơ mà."

Đó là bốn phút dài nhất trong cuộc đời họ.

Ít nhất là không có ai chỉ trích gì anh trai của Maribel nữa. Mặc dù những lời đó không được hay ho, Andrés thực ra cũng ít khi phải nhận những lời như vậy. Mọi người đều ngưỡng mộ Andrés và người hâm mộ ở khắp mọi nơi đối xử với anh như một quý ông đích thực. Ngoại trừ San Mamés, họ vẫn cáo buộc anh đã phạm lỗi rất tồi tệ khi Fernando Amorebieta phải rời sân một vài năm trước. Và thực tế là toàn bộ người Tây Ban Nha đều đã đứng dậy để vỗ tay cho Andrés. Dù sao thì cũng không ai có thể quên được đêm đó ở Nam Phi. Vậy nên tất cả mọi người đã đứng dậy để vỗ tay cho đứa trẻ đến từ Fuentealbilla. "Don Andrés", bình luận viên huyền thoại Joaquim Puyal đã gọi anh ấy như vậy. Puyal đã trải qua bốn mươi năm bình luận tại Camp Nou và ông, giống như tất cả mọi người ở Catalonia và Tây Ban Nha, đều ngưỡng mộ người đàn ông đến từ La Mancha. Andrés Iniesta, người con trai của xứ Fuentealbilla.